DAN T. SEHLBERG
MONA
virus mortal
ICEBERGFICTION

DAN T. SEHLBERG

MONA

VIRUS MORTAL

editura rao

Descrierea CIP poate fi consultată pe pagina de internet a
Bibliotecii Naţionale a României

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9-11, sector 1, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

DAN T. SEHLBERG
Mona
Copyright © Dan T. Sehlberg, 2013
Publicat prin înţelegere cu Agenţia Salomonsson
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
ANDRA-ELENA AGAFIŢEI
prin
LINGUA CONNEXION

© Editura RAO, 2012
Pentru versiunea în limba română

2014

ISBN 978-606-609-625-6

Pentru Anna, Natasha şi Rebecca

PROLOG

01001101 01001111 01001110
01000001

Qana, Liban

Fetiţa îmbrăcată cu rochia aceea atât de frumoasă îşi asuma un mare risc. Plouase, iar câmpul din spatele casei bunicii sale era alunecos şi plin de noroi. Şnurul care-i strângea părul în coadă de cal îi alunecă şi-i eliberă buclele negre. Pândea o pisică şi încercă să nu o sperie, păşind în mâlul maro cu pantofii din pânză albă. Pisica amuşina anvelopa unei maşini care era pe jumătate îngropată lângă poarta ruginită de fotbal. Era slăbuţă şi avea dungi frumoase. Ca o tigroaică. Poate că asta şi era. Şi poate că ea era o prinţesă fermecată, care putea vorbi cu tigrii. Apoi, ceva sperie animăluţul, care fugi către podul de piatră, spre râul învolburat, cafeniu. În schimb, prinţesa găsi o cutie veche. Nu, desigur că nu era o cutie – era puiuţul tigroaicei, abandonat în noroi. Folosindu-se de rochiţă, îl uscă cu atenţie. De multe ori, şi pe bună dreptate, mama ei o numea „cameleonul“. Dacă îi lăsai puţin timp la dispoziţie, hainele ei ajungeau să semene cu locul de joacă. În această zi deosebită, mama şi bunica fuseseră prea ocupate în bucătărie pentru a mai observa că fetiţa ieşise alergând pe teren, în noua rochiţă turcoaz. Spre deosebire de rochie, puiuţul de tigru din cutie era acum curat, dar flămând. Tigrilor le este întotdeauna foame. Strânse cutia la piept, alunecând şi căzând de-a lungul terenului.

Cele două femei o priviră cu groază pe micuţa murdară de noroi care intra în bucătărie, cu respiraţia tăiată.

— Bunico! Am nevoie chiar acum de un vas cu apă.

Elif lăsă din mână o cratiţă aburindă cu *sambousek*[1]1 Plăcintă cu carne, servită ca aperitiv sau ca gustare. De obicei, este umplută cu carne tocată de vită sau miel, dar poate fi umplută şi cu brânză feta sau alte brânzeturi. Acest fel de mâncare este renumit în bucătăria Orientului Mijlociu, în special în Liban, Siria, Iordania şi Palestina. (n. tr.), pe care tocmai o scosese din cuptor.

— Nu ai nevoie doar de un vas. Ai nevoie de o cadă întreagă.

Râse şi o privi pe Nadim, aşteptându-se ca fiica ei să îşi iasă din fire. Mona făcu acelaşi lucru, conştientă, deodată, de faptul că era plină de noroi.

— Mamă. Să nu te superi. Am găsit un pui de tigru. Şi îi este foame.

Mona îşi ţinu o mână în rochie, iar pe cealaltă o întinse rapid către Elif, care îi dădu o *sambousek*. În timp ce fata hrănea animăluţul, rochia i se ridică, iar Nadim zări tigrul. Camera se clătină brusc. Se ţinu de bufet ca să nu-şi piardă echilibrul.

— Draga mea, acel tigru este foarte periculos. Ar putea să te muşte. Să nu te mişti.

Mona zâmbi fericită, bucuroasă că mama ei intrase în joc. Din instinct, Nadim îşi împinse mama deoparte. Şi ea văzuse ce ţinea Mona în braţe şi începuse să se roage.

Nadim se apropie încet de fiica ei.

— Îmi dai mie tigrul?

Mona îşi clătină capul cu încăpăţânare.

— E calm numai când îl ţin eu. Se sperie foarte uşor. Mama lui l-a abandonat.

Nadim nu se putu abţine să nu plângă. Mona era cea mai frumoasă fiinţă în viaţă – fiica ei iubită, miracolul din Qana. Cu o voce tremurândă, repetă:

— Dă-i mamei tigrul acum. Altfel, mama se va supăra. Foarte tare!

Mona văzu lacrimile mamei. Se uită cu îngrijorare spre bunică şi-i auzi rugăciunile. Apoi întinse mâna cu puiul de tigru. Care nu era un pui de tigru. Ci o cutie. Care nu era, de fapt, o cutie. Era o grenadă provenită dintr-un grup de bombe israeliene. Nadim continuă să-şi privească fix fiica. Mâinile li se întâlniră. Era ca şi când nervii mâinii ei – firişoarele mici şi subţiri de păr de pe mână – se întindeau spre fiica ei cu o intensitate pulsatorie. Îşi ţinu respiraţia şi apucă grenada rece.

Ceaiul din ceaşca lui se răcise de multă vreme. Oamenii veneau şi plecau. Totul se petrecea la distanţă. Nu-l mai afecta. Era gol şi rece, la fel ca şi ceaiul. Mort, dar încă dureros de viu. Rămas în urmă. Numai „carcasa“ uzată, cu ochi goi şi în haine şifonate, stătea nemişcată la una dintre mesele de lângă ferestrele micii ceainării. Era nepieptănat. Era murdar, atât pe dinafară, cât şi pe dinăuntru.

Nu ştia de cât timp bătrânul îmbrăcat în negru stătea vizavi de el. Nu ştia de unde venise şi nici de ce. Ochii prietenoşi ai omului îi priviră chipul rece. Bătrânul îi acoperi mâna cu a sa. Era o mână aspră şi caldă.

— Samir Mustaf.

Tresări la auzul numelui acestuia.

— Coranul spune: „Dar, într-adevăr, eşti protejat de îngeri. Ei ştiu şi înţeleg tot ce faci. Cât despre cei neprihăniţi, ei vor afla fericirea“.

Bătrânul şi cel golit de viaţă îşi ţinură companie. Habar nu avea cât de

mult timp trecuse – poate o oră, poate o săptămână. Micuţa cafenea se afla peste drum de spitalul Hiram, din Tir[2]2 Oraş fenician antic; al patrulea mare oraş al Libanului (n. tr.). Ar fi trebuit să viziteze oraşul împreună cu ea. Să-i arate ruinele Hipodromului şi frumosul arc de triumf. Să meargă la plajă împreună, să înoate.

Simţi un gust amar în gură. Bătrânul se ridică şi-l apucă de braţ. Îl ridică. Samir îl urmă ţeapăn, afară din ceainărie. Nu vedea nici strada, nici maşinile, nici oamenii. Nu auzea gălăgia. Vedea mereu aceeaşi imagine. Fiica lui nu avea chip. Dispăruse. Amândoi dispăruseră.

Ajunse în dreptul unei maşini care îl aştepta. Cineva îi deschise portiera. Omul îi vorbi cu o voce blândă.

— Aici nu mai poţi face nimic. Dar mai *sunt* multe de făcut.

Samir se scufundă pe bancheta din spate a maşinii. Bătrânul nu-l însoţi, închizând portiera în urma acestuia. Maşina intră imediat în agitaţia traficului. O fotografie ştearsă a jucătorului de fotbal Ronaldo atârna de oglinda retrovizoare. El închise ochii.

PARTEA I

CONTAMINAREA

Cinci ani mai târziu. Dubai[3], Emiratul Dubai

Burj al-Arab, Turnul Arabilor, fusese numit cel mai luxos hotel din lume. Considerat multă vreme simbolul oraşului Dubai, înălţându-se 321 de metri deasupra unei insule artificiale, acesta avea forma velei unei *dhow*[4]

3 Oraş în Emiratele Arabe Unite, aflat în emiratul cu acelaşi nume (n. tr.)

4 Dhow (în limba arabă) este numele generic dat navelor tradiţionale cu unul sau mai multe catarge cu vele latine, folosite în Marea Roşie şi în regiunea Oceanului Indian (n. tr.). Hotelul punea la dispoziţia clienţilor numai apartamente mari şi peste două mii de metri pătraţi din suprafaţa acestora erau acoperiţi cu aur. Toate covoarele erau fabricate manual.

Fiind unul dintre cei trei antreprenori responsabili cu proiectul, în timpul celor cinci ani necesari pentru ridicarea hotelului Burj al-Arab, Mohammad al-Rashid îşi petrecuse o mare parte a timpului pe şantier. Firma sa de construcţii era una dintre cele mai mari şi mai respectate din Peninsula Arabică.

Mohammad petrecuse mult timp la hotel chiar şi după finalizarea construcţiei. Trăia în Arabia Saudită şi-şi negocia multe dintre afaceri în Dubai. Sistemul de securitate de nivel înalt şi serviciile excepţionale oferite de hotel cu greu ar fi putut fi depăşite.

Cu toate acestea, acum nu acorda atenţie nici serviciilor de securitate şi nici celor de servire. El studia pereţii de catifea albastră ai apartamentului. Privirea i se îndreptă asupra pernelor făcute la comandă, cusute cu fir de aur şi care măsurau aproape doi metri în diametru. Mirosul puternic al crinilor de pe tejgheaua barului şi de pe masă îl ameţea. Îşi dori să fi putut deschide uşa balconului pentru a aerisi. Un televizor cu ecran mare afişa imagini fără sonor cu destinaţii de vacanţă şi cu turişti fericiţi, care zâmbeau larg. Se lăsă furat de o reclamă pentru Disney World.

Ideea unei familii îi întoarse stomacul pe dos. Sau era din cauza mirosului puternic de crini? Se întreba ce făceau acum copiii. Probabil că Bunyamin se uita la televizor; ar fi trebuit să-şi termine de scris temele

de multă vreme. Micul Azra dormea.

Mohammad nu era genul de persoană care să plângă. Acum, simţind gustul sărat al lacrimilor, încerca să-şi aducă aminte de ultima dată când a plâns. Poate atunci când s-a operat Bunyamin. Cu mâna transpirată, îşi şterse faţa cu grijă.

O privi din nou. Nu era înaltă; avea mai puţin de 1,70 m. Acum, că se descălţase de pantofii cu toc, era şi mai scundă. Îi studie tălpile mici, care străluceau uşor în dresurile gri, subţiri. Părea să aibă picioare puternice. Fusta de culoare închisă era strâmtă. Îşi dăduse jacheta jos şi-şi descheiase trei nasturi de la bluză. Sau fusese el cel care-i descheiase? Văzu marginea neagră a sutienului pe pielea ei cafenie. Înghiţi. Cum s-ar putea gândi la sex într-un asemenea moment?

Nervos, îşi ridică privirea spre faţa ei. Era frumoasă. Nu era uşor să refuzi acei ochi negri. Totodată, ceva nu era în regulă. Un semn pe chipul ei bine îngrijit: nasul. Cu siguranţă un nas fin, dar care părea strâmb. Rupt. Acesta făcea ca înfăţişarea ei blândă să pară dură, ca o combinaţie ciudată dintre chipul unui boxer şi cel al unui fotomodel. Stând în fotoliu şi răsfoind nonşalant paginile revistei *Vanity Fair,* nu părea deloc interesată de el. Avea degetele lungi şi o manichiură îngrijită.

Pentru un bărbat de cincizeci şi cinci de ani, Mohammad al-Rashid avea o bună condiţie fizică. Se ducea zilnic la sala de forţă. Corpul lui atrăgea atenţia femeilor. Ştia că ei nu-i scăpase din vedere acest lucru. Nimic nu-i scăpa. În aceste condiţii, ar fi trebuit să-i fie uşor să se ridice din pat, să o facă bucăţi şi apoi să iasă din cameră pur şi simplu. Ceea ce-l oprea era faptul că nu era legat. Dacă ar fi fost, s-ar fi eliberat şi s-ar fi aruncat asupra ei. Însă nu era constrâns nici de bandă adezivă, nici de frânghie şi nici de cătuşe. Aşa că această femeie firavă, care se afla la nici jumătate de metru de el, nu-l vedea ca pe o ameninţare.

Intuiţia lui Mohammad era bună, iar răspunsul balanţei puterii se afla în privirea ei. Ea îi spusese cine era şi-i ordonase să stea pe pat. Două ore mai târziu, el se afla încă în pat. Gâtul îi era uscat. Spatele îl durea. Şi începuse să fie mahmur.

Ea aruncă revista deoparte, oftă şi se uită la ceas.

— Să lăsăm să intre nişte aer? Vorbea perfect limba arabă.

El dădu recunoscător din cap. Se ridică şi se îndreptă spre uşa de la balcon, în dresuri. O briză caldă pătrunse în cameră. Paginile revistei *Vanity Fair* fluturară, iar mirosul de crini se amestecă cu cel de eucalipt. Studiind-o pe femeia care îşi aprindea o ţigară pe balcon, simţi nevoia să râdă. Să râdă sau să plângă. Ce aştepta ea? Telefonul ei BlackBerry se afla pe masa de lângă scaun, silenţios. Îl verificase de câteva ori. Acum

doar părea să stea acolo, visând. El privi pe furiş uşa camerei. Ar fi putut să iasă în câteva secunde. Dar poate că nu era singură. Să fi fost paznici afară? Aşa s-ar fi explicat de ce era atât de calmă.

— Poate vei reuşi, Mohammad. Sau poate că nu.

El tresări şi o văzu ghemuindu-se lângă el. Nu o auzise venind. Era atât de aproape, încât îi putea simţi respiraţia caldă. Mirosul de tutun. Stătea liniştită, ca o pisică gata să se năpustească asupra lui. El nu se mişcă, ci doar îşi coborî privirea în tăcere, iar ea îşi reluă locul în fotoliu.

Se gândi la cina din acea seară. La începutul săptămânii, auzise un zvon despre un proiect pentru construcţia unei clădiri mari de birouri. Camera de comerţ japoneză căuta teren pentru un centru comercial de afaceri destinat companiilor asiatice. El ştia că interesul pentru afacerile arabe era mare în Asia. În acele zile, deoarece companiile arabe şi băncile se luptau cu ipotecile mari şi dispariţia lichidităţilor, proiectele străine erau mai mult decât interesante. Aşa că dădu mai multe telefoane şi află că un consultant – o femeie din Abu Dhabi, pe nume Sarah al-Yemud – fusese delegat să se ocupe de cumpărare. Îi luă zece minute să găsească informaţii despre ea şi, după ce-i studie datele, îi ceru asistentului său să o contacteze. Bănuia că ea va lua imediat legătura cu compania lui, dar nu vru să îşi asume acest risc. Pentru seara următoare, fusese programată o cină la restaurantul panoramic al turnului, al Muntaha, la al douăzeci şi şaptelea etaj.

Se uită la ea. Părea adâncită în gânduri. Se afla în faţa televizorului, dar privea dincolo de competiţia de golf care se desfăşura în linişte pe ecran. Părea obosită. Mică. Mâinile îi erau atât de încleştate, încât articulaţiile degetelor erau albe.

Când el ajunse la restaurantul în formă de semicerc, aflat la două sute de metri deasupra apei, ea era deja acolo, aşteptându-l. Mobilierul era futurist şi, de la masa de lângă una dintre ferestrele mari, puteau vedea plaja Jumeirah şi insulele artificiale Palm şi World. Mâncară o cină delicioasă, după care se mutară lângă bar şi lângă scaunele capitonate cu catifea.

Lui Mohammad îi plăcea să spună că era un musulman pragmatic. Era credincios, dar selectiv în privinţa regulilor. Una dintre concesiile sale era alcoolul. Uneori, munca lui îi impunea să bea împreună cu clienţii săi. Era o concesie cu care se putea împăca. Problema era că băuse destul zilele acestea, chiar şi când nu era cu clienţii. Îi oferise lui Sarah şampania lui preferată, Louise Roederer's Cristal. Acceptă cu uşurinţă. Şi ea părea să fie o musulmană pragmatică.

Proiectul era vast, iar Sarah era bine informată cu privire la reglementările locale de construcţie şi de prospectare avansată. La

început, fu surprins că asiaticii aleseseră o femeie pentru a se ocupa de achiziţie: femeile erau rare în lumea afacerilor, ca să nu mai spunem de cea a industriei construcţiilor. Dar numai după o oră petrecută cu Sarah al-Yemud, îşi dădu seama că nu ar trebui să o subestimeze. Ironia îl făcu să suspine.

După aproape trei sticle de vin – nu băuse la fel de repede ca el – începu să fie mai puţin interesat de proiectele asiatice de construcţie şi mai atras de picioarele ei. Când ea râse, el profită de ocazie şi-şi puse mâna pe coapsa ei. Ea se opri din râs. Îl privi pe sub buclele negre ale bretonului. Fără să spună nimic, goli paharul şi se ridică. Pentru un moment, se gândi că voia să-l părăsească. O privi surprins, dar ea îi zâmbi şi-i făcu semn cu capul în direcţia celor zece lifturi aurite. El o urmă ca un elev ascultător. Era mult prea frumos ca să fie adevărat.

Însă de îndată ce acesta închise uşa apartamentului său, ea se transformă. Vocea ei avea un nou ton, metalic – o ascuţime care nu se potrivea cu persoana blândă şi feminină cu care tocmai cinase. Curând, primi o explicaţie: ea îi spuse că face parte din Unitatea 101. Ştia despre ce era vorba. Membrii acestei unităţi erau călăii Mossadului.

Faptul că ea îi dăduse această informaţie secretă era un fapt îngrijorător în sine. Că ea ştia, de asemenea, că firma lui fusese responsabilă pentru construirea unui buncăr de mari proporţii în Iran era şi mai îngrijorător – în mod deosebit, deoarece acesta fusese construit deasupra unui depozit secret pentru stocarea uraniului îmbogăţit. Însă cel mai alarmant lucru era faptul că ea nu-i pusese nicio întrebare. În schimb, se aşezase în fotoliu şi începuse să răsfoiască revistele de modă.

O, Doamne! Cum de-i aflaseră numele oamenii Mossadului? Cât de multe ştiau despre proiectul buncărului? Despre alte proiecte ale sale? Îşi blestemă în gând lăcomia. Nu ar fi trebuit să se implice în acel proiect blestemat, indiferent de cât de profitabil promitea să fie. Nu avusese niciodată probleme cu israelienii. Politica nu era punctul lui forte.

Telefonul BlackBerry vibră. Sarah răspunse, ascultă în tăcere şi apoi închise. Ţinea încă telefonul în mână, studiindu-l şi rozându-şi o unghie. El nu mai putea sta nemişcat multă vreme. Cu mâinile în aer, se ridică de pe pat.

— Hai să punem punct acestei seri lungi, spuse el.

Ea rămase în fotoliu, urmărindu-l cu privirea. Apoi, hotărâtă, se încălţă, se îmbrăcă cu jacheta şi se ridică.

— Ai dreptate, Mohammad, e timpul să-i punem capăt.

Pentru o secundă, el ezită, dar apoi se aruncă înainte. Cu tâmplele zvâcnind, apucă vaza cu crini, se grăbi spre ea şi-i aruncă vaza spre cap. Cu o mişcare fluidă, ea se aplecă, îl ciupi dintr-o parte şi scăpă. El se

clătină în faţă, îşi pierdu echilibrul şi căzu cu capul înainte pe fotoliu. Locul de unde îl ciupise îl ardea. Se ridică repede şi se răsuci. Ea stătea calmă pe pat, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Surprins, el se opri brusc. Fusese ca un joc între fraţi, de care acum sora mai mare se plictisise. Sau renunţase? Ce să facă prima dată: să fugă direct spre uşă sau să se repeadă asupra ei?

Partea dreaptă îl durea atât de tare, încât abia se putea ţine pe picioare. Se luptă să reziste, dar se scufundă în fotoliu. Inversare de roluri. *Acum eu stau aici, iar ea acolo.* Apoi zări cuţitul din mâna ei. Nu era unul obişnuit, ci mai degrabă un cutter. Gemu şi îşi puse mâna într-o parte. Cămaşa îi era caldă şi umedă. Îl înjunghiase. Cât era de grav? Ea părea să-i citească gândurile.

— Ţi-am perforat ficatul. Vei muri. Din păcate, te va durea. Nu trebuia să se ajungă aici, dar, uneori, trebuie să improvizezi. Ficatul tău eliberează cantităţi mari de sânge în cavitatea abdominală. După ce este înjunghiat, ficatul nu se mai poate contracta, ceea ce înrăutăţeşte situaţia. În plus, proteina care cauzează coagularea sângelui este produsă de ficat. Dacă acesta este perforat, ei bine… pe scurt, poziţia în care te afli nu îţi este deloc favorabilă. Rana nu este bună nici pentru mine, deoarece primisem ordin să-ţi provoc un atac de cord. Nu trebuia să arate ca o crimă. Acum, că ai o gaură în ficat, această situaţie va fi greu de evitat.

Durerea era mai puternică decât gândurile lui.

— Nu vreau să mor, am o familie, gemu el slab.

Ea se ridică.

— Ştiu asta. Bucură-te de amintirile pe care le ai şi fii fericit de darurile primite de la Dumnezeu. Bunyamin şi Azra vor fi bine. Dacă ai fost un bun musulman, sufletul tău va fi alături de îngeri.

Nu-i aşa? Şi apoi, dacă răspunzi corect la câteva întrebări simple, însuşi Allah te va trimite în Jannah, în paradis. Apoi nu va mai trebui să faci nimic altceva decât să te simţi ca acasă. Te va durea câteva ore, dar cei care aşteaptă au parte de lucruri bune… Nu mai pot să te ajut. Rolul meu în toată această situaţie s-a încheiat.

Ea se duse la baie, iar el auzi apa curgând. Durerea îl făcu să cadă cu faţa pe podea. Stătea întins, privind cum o pată închisă la culoare se lăţea rapid pe covorul gros. Ţesătura mirosea a praf şi a produse de curăţare. Fusese un bun musulman? Regretă aplicarea pragmatică a legilor islamice. Mintea i se învârtea. Vederea îi era înceţoşată. Trebuia să găsească o modalitate de a opri sângele. Poate că încă mai avea o şansă – o pernă, orice lucru care putea fi ţinut apăsat pe rană, până ar fi primit îngrijirile medicale. Hotelul avea personal medical. Nenorocitul de

hotel avea de toate. Sarah era singura lui speranţă. Încercă să vorbească, însă gâtul îi era plin de lichid. Bolborosi şi tuşi. Îi zări din nou tocurile negre. Îl ridică de jos, punându-l în şezut. El vomită. O băltoacă roşie-maronie pătă podeaua şi picioarele fotoliului.

— Îţi pot spune multe secrete. Vocea îi era aspră şi slabă.

Ea se lăsă pe vine lângă el, evitând cu grijă tot ceea ce se scurgea din corpul lui perforat.

— Nu trebuie să te oboseşti. Ştim deja tot ce trebuie să ştim. Avem alte surse. Sarcina mea era să împiedic viitoarele probleme. Nu vei mai ajuta Teheranul cu niciun alt proiect de construcţii. Să sperăm că succesorul tău va fi mai atent.

El suspină.

— Buncărul a fost o simplă afacere… şi ştiu… alte lucruri. Lucruri importante.

Ea se uită la ceasul de mână.

— Ce fel de lucruri importante?

Părea plictisită. El se străduia cu înfrigurare să-şi pună în funcţiune memoria răvăşită. Cina cu Omar Fathy. Fusese prezent un prieten de-al fratelui lui Omar, o persoană pe care nu o mai întâlnise înainte. Care era numele lui? Purtaseră o conversaţie despre proiectul buncărului. El menţionase altceva. Ceva secret.

Din nou, gura, nasul şi gâtul îi erau pline cu lichid cald. Ea se ridică. El auzi sunetul înăbuşit al paşilor ei pe covorul gros şi apoi sunetul ascuţit al tocurilor pe podeaua tare. Scânci. Ea nu se întoarse; în schimb, păşi peste el şi închise uşa balconului. Avea de gând să-l lase acolo.

— Arie al-Fattal!

Rosti cuvintele cu gura îngropată în covorul prăfuit. Capul îi pleznea de durere. Paşii neclari se opriră la jumătatea drumului spre uşă. Se întoarseră.

— Ce e cu el?

O licărire de speranţă. Privi în sus, încă o dată, chipul blând cu nasul strâmb.

— Vrei să mă ajuţi?

Îl privi în tăcere şi se gândi la întrebarea lui.

— Încă mai am pastila pe care trebuia să o iei. Chiar nu vreau să o irosesc; dar dacă îmi dai vreo informaţie preţioasă, poate că-ţi voi da pastila. Îţi va opri inima – fără nicio durere. În caz contrar, mai ai cel puţin o oră de trăit şi, cu siguranţă, nu aştepţi cu nerăbdare acest lucru. Mi-ar fi imposibil să te salvez, chiar dacă te-ai afla pe o masă de operaţie. Este imposibil să suturezi ficatul.

Un comprimat. Era tot ce îşi dorea. Să adoarmă. Să scape de flăcările

care îl ardeau din interior. Ea scoase telefonul BlackBerry şi îl setă să înregistreze. Apoi gesticulă spre el ca un regizor de teatru. El încercă să fie coerent.

— Aşadar, ştii cine este al-Fattal. L-am întâlnit la cină. A încercat să mă convingă, să finanţez un atac împotriva Israelului.

Fu întrerupt de un acces de tuse şi mii de lumini explodară cu fiecare opinteală. Vuietul din capul său se înteţi.

— Ce fel de atac? întrebă ea nerăbdătoare.

— Unul tehnic. O nouă armă. Un virus.

Şopti ultima parte. Crampele stomacale îl determinară să se răsucească şi, făcând aceasta, gâtul i se umplu cu lichid cald şi gros. Ajunse să stea pe o parte, gâfâind slab, ca un peşte scos din apă. Ea aşteptă ca el să spună mai multe, dar, privindu-l, îşi dădu seama că nu mai putea să continue. Deschise minibarul de lângă pat.

— Se pare că pastila trebuie dizolvată într-un lichid care să conţină zahăr. Ca să-şi facă efectul mai repede.

Căută printre băuturi.

— Presupun că o Coca-Cola este bună. E rece.

O urmări cu privirea. Deschise cutia roşie. Scoase o pastilă mică şi albă, de mărimea unei aspirine. Apoi agită uşor cutia, pentru ca pilula să se dizolve mai bine. El era tăcut, dar încordat ca un arc. Îl ajută să bea. Înghiţi sânge, fiere şi Coca-Cola. Ea îi aşeză cu grijă capul pe covor şi se ridică în picioare.

— Gata, Mohammad. În curând, această seară neplăcută va lua sfârşit. Nu este ironic faptul că băutura naţională a Americii este cea care te-a salvat?

Ea trânti zgomotos cutia goală pe tejghea. Apoi ieşi din cameră fără să mai privească în urmă. Magnatul arab se afla încă pe podea, ca o insulă artificială în mijlocul unei mări roşii, precum o versiune în miniatură a hotelului Burj al-Arab, cu velele coborâte. Trupul său nu mai era tensionat. Într-un minut, inima încetă să-i mai bată.

Stockholm, Suedia

Mai rămăsese aproximativ o jumătate de oră. Aşteptând, el aţipi. Documentele printate alunecară din dosar pe podeaua cenuşie de piatră a sălii de conferinţe, unde formară un model colorat. Le lăsă acolo şi încercă să îşi găsească o poziţie mai confortabilă în scaunul rigid al biroului. Cele mai frumoase sunete din lume îi umpleau sufletul.

Uşa se deschise, iar din spatele acesteia apăru un tânăr student la inginerie, cu părul negru, zburlit şi cu faţa plină de pistrui. El spuse ceva. Frustrat, Eric încetă să mai asculte Tosca[5]5 Operă în trei acte, compusă de Giacomo Puccini, în 1900 (n. tr.), însă numai parţial, păstrând una dintre căştile iPodului în ureche.

— Vrei o Coca-Cola cancerigenă sau una adevărată?

Eric dădu ochii peste cap.

— Dacă te referi la cea dietetică, atunci da, te rog. Şi toată vorbăria despre cancer e un rahat. Din câte ştiu, nu a murit nimeni pentru că a băut Coca-Cola.

Studentul se prefăcu că nu observă foile împrăştiate pe podea.

— Bine, domnule profesor. Am să o pun lângă pupitru.

Eric dădu aprobator din cap. Apoi se lăsă pe spate.

— Cu gheaţă şi lămâie, te rog.

Îşi puse şi cealaltă cască în ureche, iar aria se auzi din nou stereo. Se gândi la următoarea prelegere. Biroul departamentului îl informase că se înscriseseră o sută de oameni. Discursul de astăzi era o simplă trecere în revistă a cercetării sale şi, ca atare, naviga prin ape limpezi şi cunoscute. Ştia cum să evite complicaţiile.

Tosca ajunsese la închisoare şi-i cânta artistului ei condamnat. *Amor che seppe a te vita serbare*[6]6 Duet Cavaradossi-Tosca, actul III (n. red.), dragostea noastră ţi-a salvat viaţa. Eric încetă să se mai gândească la curs şi reveni la întâlnirea din seara precedentă. Pe sub cămaşa albă, avea zgârieturi adânci. Făcuseră dragoste. Atunci când Hanna, fierbinte şi tremurând, îl refuzase, încercând să-l împingă la o parte, el rezistă şi merse mai departe. Ea simţise că se îndrepta spre ea şi încercă să se apere. Aceasta

era înţelegerea lor. Dar el se îmbătase cu parfumul ei, gâtul ei transpirat îl îmbătase. Nu putea, nu voia să asculte. Atunci când era prea târziu, îl ţinu aproape de ea, primindu-l. După aceea, în timp ce el dormea cu capul în părul ei, gâfâind, ea plânse. La început, doar un plânset liniştit, însă apoi se transformă în pură disperare.

— Ticălosule! Porcu' dracului!

Îl zgâriase.

Studentul pistruiat apăru în prag. Eric privi ceasul de pe perete şi dădu din cap. Opri muzica în mijlocul duetului final, se ridică şi îl urmă pe băiatul cu părul dezordonat într-o scurtă plimbare, până la camera F2. Primul lucru pe care îl observă când păşi pe scenă lângă pupitru fu faptul că o persoană – probabil Pistruiatul – lipise sigla Societăţii Suedeze Anticancer pe paharul său cu Coca-Cola dietetică. Umor şcolăresc.

Agitaţia din amfiteatru luă sfârşit. Îşi drese vocea şi privi audienţa. Nu recunoscu pe nimeni, însă, în ultimul an, nu prea intrase în contact cu studenţii.

— Bună ziua. Numele meu este Eric Söderqvist şi, în urmă cu şaptesprezece ani, am urmat facultatea de inginerie de patru ani, axându-mă, în special, pe sistemele de date. De atunci, am continuat să mă concentrez pe ştiinţa informatică. Cu cinci ani în urmă, am obţinut diploma de doctor în BCI, Brain Computer Interface[7][7] Interfaţa creier – computer (n. tr.), care reprezintă, mai exact, interacţiunea dintre computere şi creier. Pe parcursul unui singur an, am fost numit responsabilul proiectului de cercetare pe care noi îl numim Mind Surf[8][8] Navigare mentală (n. tr.). Acesta este un proiect interdisciplinar, care îmbină cercetarea neurologică de ultimă oră cu cele mai avansate cunoştinţe ale noastre din domeniul tehnologiei informaţiei. Colaborăm cu Institutul Karolinska şi cu Universitatea Kyoto, iar echipa mea a patentat multe brevete în domeniu. Sper că, până la sfârşitul celor patruzeci şi cinci de minute, veţi fi la fel de interesaţi de proiect ca şi mine.

Publicul era tăcut. Eric luă telecomanda şi prezentă prima imagine.

— Creierul are peste o sută de miliarde de celule nervoase. Nici măcar nu putem număra sinapsele sau punctele de contact, acolo unde impulsurile nervoase sunt transferate de la o celulă nervoasă la alta. Aceste sinapse, împreună cu neurofibrele, formează o reţea de o capacitate enormă. Visele, amintirile, sentimentele, mişcarea şi impresiile sunt, toate, procesate în sinteze constante, aflate în curs de desfăşurare. În ciuda faptului că unul dintre cele mai vaste domenii de cercetare ale timpurilor noastre îl constituie creierul, nu ştim încă prea multe despre supercomputerul nostru biologic.

Se auzi un clic şi apăru o altă imagine.

— Astăzi trăim mai mult şi mai sănătos, în mare parte graţie progreselor noastre atât în medicină, cât şi în tehnologie. Avem medicamente mai puternice. Avem echipamente avansate cum ar fi stimulatoare cardiace, proteze, precum şi o serie de elemente ajutătoare, mai mult sau mai puţin complexe, pentru persoanele cu handicap. De asemenea, în ultimul deceniu, am devenit mai competenţi în ceea ce priveşte transplanturile. Am început să vedem posibilităţile pe care ni le pot oferi cercetarea genetică şi culturile de celule stern. Însă, în ciuda tuturor acestor progrese, nu s-a produs încă nicio schimbare în cazul oamenilor care sunt bolnavi şi care suferă de leziuni cerebrale severe.

Imaginile prezentate erau cele ale unor persoane faimoase, care sufereau de boli faimoase.

— Numai în SUA sunt mai mult de cinci milioane de persoane cu leziuni cerebrale permanente, două milioane care sunt paralizate, un milion care suferă de Parkinson şi un milion de orbi. Există douăzeci de milioane de surzi. Mai mult de-atât, există oameni care suferă accidente vasculare şi alţii cu probleme asemănătoare, cum ar fi depresia. Multe dintre aceste boli şi leziuni sunt produse de incapacitatea creierului de a interpreta stimulii şi de a executa comenzile musculare şi nervoase. Acest fenomen produce orbirea, incapacitatea de a comunica şi paralizia parţială sau totală.

Eric luă o înghiţitură de suc şi-i făcu semn cu ochiul studentului pistruiat, care se afla în primul rând.

— În multe feluri, procesorul unui computer aminteşte de creierul uman. Amândouă funcţionează pe baza sistemelor binare şi comunică prin intermediul impulsurilor. Asemănările fac posibilă combinarea celor două sisteme. În convergenţa dintre computer şi fiinţa umană, găsim soluţii pentru o parte din problemele menţionate anterior. Acesta este scopul meu. Lucrez pentru a crea sisteme pentru computer ghidate de gânduri. Şi invers.

Înainte de a arăta imaginea undelor cerebrale înregistrate de o electroencefalogramă, făcu o pauză.

— Programele BCI interpretează activitatea neurală şi o traduc în comenzi digitale. Electrozii înregistrează atunci gânduri care – prin intermediul computerului – controlează, de exemplu, protezele mecanice şi sistemele de comunicare digitală. În acest fel, putem reda funcţiile pacienţilor care suferă de incapacitate motorie cauzată de un accident vascular cerebral, de leziuni ale coloanei vertebrale, de scleroză multiplă sau de scleroză laterală amiotrofică. Persoanele paralizate pot controla diferite dispozitive ajutătoare sau se pot mişca ajutându-se de proteze. Posibilităţile sunt nelimitate.

Eric le prezentă un clip.

— Ceea ce vedeţi în imagine este o maimuţă care a învăţat să ghideze un braţ robotic, pentru a primi mâncare. Maimuţa controlează braţul printr-un joystick. Maimuţa are, de asemenea, un implant BCI în creier, implant care interpretează semnalele electrofizice care au loc de fiecare dată când aceasta mişcă joystickul. Acum, în acest moment, cercetătorii deconectează joystickul. În ciuda acestui fapt, după cum vedeţi, braţul robotic încă preia hrana pentru maimuţă. Cum este posibil acest lucru?

Auditoriul era tăcut.

— Ei bine, maimuţa nu ştie că joystickul este deconectat, aşa că ea continuă să-l ghideze cu ajutorul gândurilor. Sistemul BCI citeşte aceste gânduri şi le transformă în comenzi digitale, care corespund cu cele ale joystickului. Maimuţa continuă să primească mâncare, însă, acum, acest lucru se întâmplă doar prin intermediul gândurilor ei.

În sală se auzi un murmur.

Aceasta este o versiune anterioară a sistemului BCI. Între timp, am descoperit mai multe lucruri. Acum putem traduce atât comenzile date în gând computerului, cât şi gândurile sub formă de comenzi pentru computer. Putem reda muzica pentru o persoană surdă. Putem arăta un film unui orb. Sistemul BCI va oferi persoanelor cu handicap grav o nouă şansă de a se integra în comunitate şi de a-şi recăpăta demnitatea.

Eric intră parţial în lumina proiectorului şi imaginile îi plutiră pe chip asemenea unor tatuaje cu henna[9] [9] Vopsea din plante, folosită pentru realizarea tatuajelor temporare (n. tr.).

— Desigur, există o serie de alte domenii în care acest sistem poate fi aplicat: în jocurile video, de exemplu. Chiar şi armata americană investeşte miliarde de dolari în cercetarea BCI. Imaginaţi-vă că v-aţi putea folosi gândurile pentru a ghida un sistem armat.

Mai luă o înghiţitură de suc şi se uită la ceas. Încă zece minute. Trebuia să se grăbească cu prezentarea.

— De cele mai multe ori folosim electroencefalograme pentru a măsura din exteriorul craniului semnalele şi electrocorticografii pentru a le măsura de sub calota cerebrală. De asemenea, înregistrăm nivelurile de potenţial din parenchim şi neuronii activi, aşa-numitul potenţial de acţiune.

Eric le arătă logoul Institutului Regal de Tehnologie KTH.

— Aşadar, ce facem noi mai exact, aici în Suedia? Încercăm să îmbinăm cele mai recente cercetări din domeniul neurologiei cu cea mai de vârf tehnologie a informaţiei. Anterior, au existat probleme în ceea ce priveşte interfaţa – contactul – dintre om şi calculator. Cele mai eficiente sisteme BCI se bazează pe implanturi subdurale. Acest lucru înseamnă că

senzorii trebuie să fie plasaţi în craniu, fapt care necesită o intervenţie chirurgicală implicând o serie de riscuri. De exemplu, organismul poate respinge obiectul străin sau s-ar putea produce o infecţie. Sistemele externe utilizate înainte vreme au înregistrat unde alfa şi beta foarte slabe şi, prin urmare, au fost limitate doar pentru funcţiile simple. Cu toate acestea, am dezvoltat un nou tip de gel pentru electrozi.

În imagine se vedea un strop de gel de un mov transparent.

— Pentru a crea această substanţă unică, am colaborat în activitatea de cercetare cu Universitatea Kyoto. Este un gel bazat pe nanotehnologie, alcătuit din particule conductoare foarte mici care pătrund – sunt absorbite – prin craniu. Fiecare particulă păstrează legătura cu următoarea. Absorbţia poate fi comparată cu modul în care acţionează un plasture cu nicotină, dar, în acest caz, aşa cum am spus, gelul are capacitate conductoare. În acest fel, contactul cu creierul se stabileşte în mod direct. Priviţi-l ca pe un cablu de alimentare care trece prin piele. Un alt segment al cercetării noastre, care e aproape la fel de revoluţionar ca gelul, este însăşi casca cu senzori. Sigur, arată ca o cască de baie, dar este mult mai sofisticată. Casca este alcătuită din cincizeci de electrozi, care acoperă capul, cu un model asemănător valurilor. Vârfurile electrozilor pătrund în piele aproape doi milimetri.

Eric observă că mai multe persoane din public se strâmbară, aşa că se grăbi se adauge:

— Gelul conţine un anestezic local, care diminuează într-o oarecare măsură senzaţia de disconfort cauzată de cele cincizeci de ace. Acţiunea de penetrare a senzorilor şi absorbţia gelului fac posibil un contact foarte puternic cu creierul, fără intervenţii chirurgicale. Suntem singurii care am găsit o astfel de soluţie şi am depus cererea pentru brevet.

Nu se putu abţine să nu se mândrească. Urmă o altă imagine.

— În plus, cu ajutorul electrozilor special direcţionaţi şi al nanogelului nostru, am găsit o metodă de a realiza un contact cu al doilea nerv cranian – mai bine cunoscut sub numele de nerv optic. Conectându-ne la chiasmul optic, punctul din spatele ochilor prin care trec nervii optici, putem trimite imagini tridimensionale direct în creier. Ceea ce ne dorim de la acest sistem este să le oferim celor care sunt complet paralizaţi şi poate şi celor orbi mijloace mai bune de a interacţiona cu mediul înconjurător. La urma urmei, ne-am petrecut mii de ore creând un program de control care interpretează semnalele colective ale creierului. Acest program de ultimă generaţie, Mind Surf, ne permite navigarea într-un internet tridimensional. Un internet care există numai la nivel mintal, dar care este, în acelaşi timp, mai colorat şi mai real decât orice altceva. Vom putea controla această lume tridimensională cu ajutorul gândurilor

noastre, iar acest lucru nici măcar nu va necesita o pregătire specială. Scopul nostru este acela de a putea naviga Mind Surf bazându-ne doar pe pură intuiţie. Doreşte cineva să se înscrie pentru a încerca?

O sută de mâini se ridicară în aer. Eric zâmbi şi lăsă jos telecomanda.

— Ceea ce v-am prezentat aici, astăzi, nu este o imagine a viitorului. Se întâmplă aici şi acum, în cea mai bună instituţie din lume: Institutul Regal de Tehnologie KTH. Vă mulţumesc pentru timpul pe care mi l-aţi acordat.

Încăperea se zgudui de aplauze şi, în acea zarvă, se auziră câteva urale. Eric se înclină, ridică cutia de Coca-Cola şi coborî de pe podium. Întorcându-se în sala de conferinţe, găsi documentele aşezate frumos pe birou, lângă servieta sa. Mulţumită Pistruiatului. Îşi împachetă lucrurile şi ieşi din nou în hol. Ecranul telefonului mobil îi arătă trei apeluri pierdute. Două erau ale Hannei, unul de la Jens Wahlberg. Alese să se ocupe mai întâi de cel care nu prezenta nicio dificultate. Afară nu bătea vântul. Cerul era de un albastru deschis şi era foarte cald. În drum spre Lindstedtsväg, el traversă mica piaţă, căutându-şi cheile de la maşină. Jens răspunse la al doilea apel.

— O, trăieşti!

Eric deschise portiera maşinii, un Volvo XC60, şi luă tichetul de parcare de pe parbriz.

— De ce nu aş trăi? Ştii ceva ce eu nu ştiu?

Râsul zgomotos al lui Jens îi zbârnâi în cască.

— Ei bine, o păsărică – sau mai degrabă un vultur, un vultur frumos de mare – mi-a şoptit la ureche.

Eric oftă adânc şi demară cu maşina pe Drottning Kristinas Väg.

— Ai vorbit cu Hanna.

Jens îşi drese glasul.

— Am vorbit cu Hanna. Doamne, Eric! După acea conversaţie, m-am gândit să merg la redactorul-şef să-i cer să rescrie reportajul din seara asta. „Profesor al KTH, ameninţat cu moartea."

Eric clătină din cap şi se strâmbă din cauza durerii produse de zgârieturile de pe spate. Pe strada Valhallavägen traficul era intens.

— Ce a spus?

— Eu nu-i spun toate tâmpeniile pe care le zici, nu-i aşa? Încrederea asta funcţionează în ambele sensuri. Dar era dezamăgită. În mare, a spus că încerci să-i smulgi un copil, ca să o constrângi să rămână într-o relaţie care ar fi trebuit să se ducă demult pe apa sâmbetei.

— A spus ea asta?

— Nu, dar înţelegi ce vreau să zic. Ce ai de gând?

Eric era nervos. Ce ştia Jens despre cum stăteau lucrurile? În calitate

de cel mai bun prieten al său, ar fi trebuit să-l sprijine, nu să-i ţină predici. Avea parte de destule acasă. Jens era şi prietenul Hannei, dar, mai presus de toate, era bărbat. Bărbaţii ar trebui să se susţină reciproc.

Pentru Jens, totul era atât de uşor. Zbura deasupra câmpului de luptă, schimbându-şi direcţia după bunul plac. Văzut de la distanţă, fiecare conflict devenea mic şi abstract. Însă, în această situaţia, era vorba despre loialitate adevărată, aşa că, la naiba, ar trebui să se decidă de partea cui e. De sus, din nori, se auzi vocea lui Jens:

— Prietene, mai eşti pe fir?

— Jens, nu ştii cât de dificil este. Tu îţi trăieşti viaţa de burlac în mijlocul ziarelor de seară. Punctul tău de referinţă este întotdeauna *Aftonbladet*[10][10] Tabloid suedez (n. tr.), cu poveştile sale de trei parale şi cu titlurile alea simpluţe. Dar aici este vorba despre viaţa mea. Despre sentimente adevărate, mai importante decât lista cu topul celor mai mari zece perechi de sâni siliconaţi din Suedia.

— Au, au. Asta a durut.

Lui Eric îi păru rău imediat.

— Ştii că nu am vrut să sune aşa. Doar că sunt atât de al dracului de tracasat de tot şi de toate. Întotdeauna am ştiut spre ce mă îndrept, însă acum busola mea nu mai funcţionează. Simt presiunea la muncă. Simt că o pierd pe Hanna. Cumva, ne-am îndepărtat unul de celălalt. Într-o zi, lucrurile merg perfect, în ziua următoare, nu ne mai înţelegem. Poate că m-am pierdut pe mine.

Pentru un moment, Jens tăcu.

— De aceea nu-ţi mai funcţionează busola. Ai pierdut contactul cu Polul Nord. Cu câmpul tău magnetic.

Eric zâmbi obosit.

— Da, presupun că ea este ca Polul Nord. La minus o sută de grade Celsius.

— Eric, ştii bine că ea se poate încălzi la fel de uşor ca… acel ardei mic şi iute.

— Un *jalapeño*.

— Polul Nord sau nu, ea a fost întotdeauna cea care ţi-a oferit echilibru. Şi acum ea este la fel de obosită şi confuză ca şi tine. Poate că aveţi nevoie de o pauză. De puţin timp departe unul de celălalt. La urma urmei, o busolă funcţionează la fel, indiferent de cât de departe se află de pol.

Lumină roşie la semafor. Eric îşi sprijini capul de volan.

— Poate că este adevărat. Dar distanţa mă sperie. Doar gândul de a nu dormi lângă ea. De a nu o vedea în fiecare zi. Chiar dacă în cea mai mare parte ne certăm. Cât timp ne certăm, măcar suntem implicaţi în asta. Şi

încă ne simţim fantastic între certuri. Dacă mai adăugăm şi distanţa, am putea pierde şi puţinul care ne-a mai rămas. S-ar putea să nu mai găsim drumul de întoarcere.

În receptor auzi o înghiţitură. Jens bea cafea.

— Cine ştie? Dar la cum se prezintă acum situaţia, nu faci decât să înrăutăţeşti lucrurile. Nu cred că ar trebui să consideri aceste certuri ca fiind bune. Ardeţi toate punţile de comunicare dintre voi. Poate că este mai bine să luaţi o pauză. Una temporară.

Eric privi fix covoraşul de cauciuc negru de sub picioarele sale.

— Jens, ne putem întâlni mâine? Am nevoie de cineva care să mă înţeleagă.

— Da. Desigur. Vom lua un prânz lung.

Toate mesele de prânz ale lui Jens erau lungi.

— Am o întâlnire importantă cu investitorii mâine-dimineaţă. Chiar nu ştiu când voi termina. Dar după aceea…

— Voi rezerva o masă. La ora unu, la *Riche*. Te voi aştepta acolo. Şi, ascultă, sun-o pe Hanna.

Închise telefonul. Eric stătea acolo, cu fruntea pe învelişul cald din piele al volanului.

Hanna era cu totul altfel decât el. El era suedez get-beget. Ea era evreică, prin venele ei curgea toată Europa. El era banal, ea era frumoasă. El era un aiurit introvertit, ea era foarte organizată şi extrem de sociabilă. Ştia totul şi cunoştea pe toată lumea. Fiecare weekend al lor era plin de întâlniri pentru gustări şi mese de prânz, mereu din iniţiativa ei, planificate minut cu minut. Acelaşi lucru se întâmpla şi cu vacanţele; erau rezervate şi plănuite de la cap la coadă. De cele mai multe ori, Eric se conforma, fără a lua vreo hotărâre proprie. Cel puţin, de acest lucru îl acuza ea, de obicei, atunci când se certau.

Se întâlniseră la KTH, atunci când amândoi studiau programele de bază. Acum, ea era directorul IT al biroului suedez al TBI[11][11] The Trusted Bank of Israel, în engleză, în original (n. tr.), Banca Comercială a Israelului. Era activă în comunitatea evreiască şi preşedintă a Clubului Prietenilor KTH. Agenda ei era mereu plină. Unde era acum? Probabil la bancă. Nu voia să o sune. Şoferul din spatele lui claxonă furios. Lumina semaforului se făcuse verde şi era deja pe cale să se schimbe în roşu. Apăsă pe acceleraţie şi apucă să treacă, lăsându-l în urmă pe şoferul furios.

„Bună. Aţi sunat la Hanna Söderqvist, de la TBI. Lăsaţi un mesaj frumos şi promit să vă sun înapoi.“ El închise telefonul.

Tabriz, Iran

Era o întâlnire de afaceri ca oricare alta. Erau patru bărbaţi, aşezaţi câte doi de fiecare parte a mesei gri şi lungi de conferinţă. Purtau haine oficiale. Cei doi bărbaţi care se aflau mai aproape de fereastră erau îmbrăcaţi în costume negre şi aveau cravate. Ceilalţi doi, poziţionaţi mai aproape de uşi, purtau *dishdasha,* haine lungi şi albe, şi *keffiyeh,* tradiţionalul acoperământ musulman pentru cap. În faţa lor se aflau diferite ceşti cu ceai şi cafea. Mai erau şi carafe cu apă şi suc de cireşe, un vas mare cu fructe şi două narghilele. Câteva documente erau întinse pe masă şi, la unul din capete, era deschis un laptop. În aer se simţea miros de cafea şi de aftershave. Prin ferestrele mari, soarele strălucea puternic. Dedesubtul acestora, se întindea parcul El-Goli şi, în fundal – sclipind în căldură – acoperişurile şi străzile oraşului Tabriz. Aerul condiţionat era setat la maximum, iar în încăpere era răcoare.

Unul din bărbaţii îmbrăcaţi în costum era Arie al-Fattal. Acesta vorbea ca un comerciant experimentat, având mereu grijă să caute confirmarea din partea lui Enes al-Twaijri, unul din bărbaţii îmbrăcaţi în alb din faţa lui. Al-Fattal citise mult şi era bine informat. Mesajul transmis era plin de energie şi impresionant. Enes dădu din cap cu interes. Era ceva neobişnuit ca acest om să fie el cel care ascultă. Ca director şi principal proprietar al grupului de petrol Al-Twaijri Petrol Group, era unul dintre cei mai puternici oameni de afaceri din Arabia Saudită. Condamnase existenţa Israelului şi, ca şi prietenul său, preşedintele Iranului, nega Holocaustul. Declarase pentru *New York Times* că era mândru de atacul de la World Trade Center. Oricum, FBI raportase că, în ciuda opiniilor sale fundamentaliste, el nu constituia o ameninţare imediată. Nu era etichetat drept terorist.

Bărbatul de lângă el, Ahmad Waizy, nu era cunoscut de cei de la FBI, în ciuda faptului că el era unul dintre pionii principali ai reţelei teroriste islamice al-Jihad, pe care mulţi o considerau a fi sub controlul direct al organizaţiei al-Qaeda[12]12 Grupare fondată de Osama bin Laden (n. tr.)

13 Conducător (n. tr.). De tânăr, studiase pentru a deveni imam[13], iar acum era

un jihadist liber profesionist. Şi el stătea liniştit, studiindu-i pe cei în costume.

Obosise să-i mai asculte vocea stridentă a lui Arie. Deja ştia totul despre proiect şi nu mai era nevoie să audă şi prezentarea lui pentru vânzare. Pentru prima dată, în istoria sa de aproape treizeci de ani, Hezbollah[14]14 Grup militar şi politic din Liban (n. tr.) reuşise să aducă ceva bun – un recrut-cheie. Însă acum nu aveau finanţarea necesară pentru a-l susţine. Arie fusese desemnat să găsească finanţatori. Era un clovn.

În schimb, Ahmad era atent la bărbatul care stătea lângă Arie. Acesta părea dezumflat. Costumul îi era prea mare, iar cravata nu era bine înnodată. Ahmad ştia totul despre acea persoană. Pentru el, era crucial să fie mereu informat. Scheletul în costum şifonat era, în acel moment, una dintre cele mai periculoase arme ale grupării Hezbollah. Părea subnutrit. Aparent, era un fel de copil-minune. Un geniu în ale computerelor. Un pacifist, până când şi-a pierdut familia. Putea fi de încredere? Rămânea de văzut. Experienţa îl îndemna pe Ahmad să nu aibă încredere în nimeni.

Mai deschise o dată dosarul şi citi descrierea lui Mona. Un simplu virus de computer nu era nimic nou; acestea existau în diferite forme de mai bine de douăzeci de ani. Viruşii anteriori fuseseră, practic, programe simple, de cele mai multe ori cu un cod mai mic de patru sute de biţi. Mona, care avea douăzeci de megabiţi, era ceva cu totul nou. Era un hibrid puternic, obţinut din două categorii de infectare: un vierme şi un virus. Viermele funcţiona ca un purtător al virusului propriu-zis. Îi făcea loc acestuia în reţele prin punctele slabe ale sistemelor de securitate, iar apoi se multiplica. În doar câteva minute, viermele putea crea mii de clone, care accesau apoi alte servere, unde se multiplicau din nou. Funcţionalitatea viermelui consuma doar trei la sută din codul total. Restul îi aparţinea virusului Mona, care aştepta sub învelişul viermelui transformat în cal troian.

Ahmad închise dosarul şi-l privi din nou pe bărbatul în costum şifonat. Nu-i venea să creadă că libanezul cel obosit construise toate acestea. Samir Mustaf întâlni privirea ca de şarpe a lui Ahmad. Deodată, se simţi rău. Ahmad făcea parte din al-Qaeda şi, în ciuda calmului afişat, întreaga sa fiinţă emana agresivitate. Samir îl privi pe Arie. Păru că reuşise să-i capteze interesul lui Enes. Pentru a putea continua proiectul, aveau nevoie disperată de finanţare. În ultimele luni, lucrase non-stop şi proiectul era cel care îl ţinea în viaţă. Care-i păstra organismul viu.

Arie îi împinse miliardarului saudit un dosar cafeniu de hârtie.

— Totul este descris mai detaliat în aceste documente. Vă rog să vă asiguraţi că nimeni în afară de dumneavoastră nu mai are acces la ele,

nici măcar colegii cei mai de încredere.

Enes puse dosarul deoparte, fără să-l deschidă. Cu o voce profundă şi calmă, spuse:

— Permiteţi-mi să recapitulez, ca să mă asigur că am înţeles tot. Acest frate – arătă spre Samir – a conceput un fel de program pentru calculator, un virus pe care îl numeşte Mona. Este cel mai puternic virus din lume. Corect?

Arie dădu din cap încurajator.

Enes continuă:

— Virusul va fi injectat… se uită spre Samir. Aşa aţi spus?

Samir încuviinţă dând din cap.

— Virusul va fi injectat în sistemul bancar şi financiar israelian. De acolo, va reţine cantităţi mari de informaţii. De asemenea, va distruge datele strategice şi va manipula informaţiile cu privire la bursa de valori şi la ratele dobânzilor. Va cauza mari prejudicii celor aflaţi la putere. Încrederea în Israel va fi subminată, iar capitalul străin va fi mutat pe pieţele mai stabile. Investiţii uriaşe vor fi anulate, la fel ca şi încrederea în liderii israelieni.

Enes vorbi cu o voce teatrală. Samir observă că acesta repetase câteva dintre expresiile lui Arie, cuvânt cu cuvânt. Nu era sigur de ce: pentru că îl plăcea sau pentru că era sarcastic. Enes continuă:

— Apoi, când tulburarea va ajunge la apogeu, purtătorii de cuvânt ai Hezbollah vor interveni şi vor oferi un antivirus – o soluţie care să elibereze informaţia digitală reţinută şi să reechilibreze sistemul financiar. În schimb, vor cere ca Israelul să revină la graniţele pe care le avea în 1967. Apoi, sioniştii vor trebui să-i elibereze pe mulţi dintre fraţii noştri care, în prezent, sunt reţinuţi fără să fi avut parte de judecată. Am înţeles bine?

Arie şi Samir încuviinţară dând din cap, în acelaşi timp.

— Şi, pentru a duce la bun sfârşit acest mare – şi surprinzător – proiect, continuă Enes, aveţi nevoie de finanţare. Despre ce sumă este vorba şi pentru ce veţi folosi aceşti bani, mai exact?

Enes se uită la Samir, însă îi răspunse Arie:

— Avem nevoie de trei milioane de dolari. Acest capital va fi folosit pentru a procura echipament, hrană, pentru a plăti cazarea şi călătoriile, cât şi pentru a recompensa câteva persoane care ne vor ajuta. Trebuie să putem da mită personalului de securitate. În plus, avem nevoie de 500 000 de dolari, ca marjă de siguranţă, pentru costuri neprevăzute. Totul este specificat în documente.

Se opri din vorbit şi-l privi pe Samir, care dădu uşor din cap. Enes zâmbi.

— Cunoştinţele mele în materie de tehnică sunt foarte limitate. Şi nu are niciun sens să încercaţi să mă faceţi să înţeleg. Cu toate acestea, ceea ce înţeleg sunt strategiile bancare şi de afaceri. Dacă virusul va reuşi să facă ceea ce spuneţi, prim-ministrul Ben Shavit nu va avea de ales şi va trebui să ne îndeplinească cerinţele, pentru a avea acces la antivirus. Având în vedere acest lucru…

Păru să savureze ceea ce urma.

— … sunt pregătit să finanţez acest proiect. Acest lucru ar putea să distrugă structura coruptă a ocupanţilor şi să ne conducă spre victorie.

Samir răsuflă uşurat şi-l privi pe Arie, care se ridică, înconjură masa şi-l îmbrăţişă pe magnatul petrolului. Enes îl îmbrăţişă la rândul său, dar apoi îşi ridică mâinile, pentru a-l ţine la distanţă.

— Totuşi, am o rugăminte.

Tonul său îi făcu pe ceilalţi să înţeleagă că este vorba despre ceva mai mult decât o rugăminte.

— Cei pe care îi reprezint, inclusiv eu, au mare încredere în acest om.

Îşi puse braţele în jurul umerilor lui Ahmad.

— A arătat că este foarte hotărât şi cu adevărat implicat în lupta noastră. Vreau să participe la acest onorabil proiect.

Ahmad nu încetă să-l privească pe Samir. Când vorbi, o făcu pe un ton surprinzător de blând şi de încet.

— În primul rând, aş vrea să-i mulţumesc lui Enes al-Twaijri pentru încrederea pe care o are în mine. De asemenea, aş vrea să te laud, Samir Mustaf, pentru cunoştinţele şi pentru loialitatea ta. Şi pe tine, Arie al-Fattal, pentru că ai reuşit să-l recrutezi pe acest frate talentat.

Arie zâmbi, dar în ochi i se citi o oarecare nervozitate.

— Planul tău este bine formulat. Cu toate acestea, nu cred că jocul video pe care îl sugerezi este de ajuns, indiferent de cât de bun ar fi.

Învârti iscusit un pix între degete. Samir urmări mişcarea pixului, din exteriorul mâinii sale şi înapoi spre interior. Efectul era hipnotic şi îi venea greu să privească în altă parte.

— Pentru ca acest virus fantastic Mona să ne ofere cu adevărat victoria pentru care ne luptăm, atacurile informatice trebuie să fie combinate cu câţiva *shahid* aleşi. Cu eforturi din lumea reală. Cu eforturi care vor amplifica destabilizarea.

Arie luă o înghiţitură de apă, îşi drese glasul şi privi spre Ahmad.

— *Shahid*… aşadar, martiri. Care sunt ţintele?

Ahmad privi fix masa din faţa lui.

— „Pentru necredincioşi am pregătit lanţuri, cătuşe şi un foc aprins.“[15]

[15] Coranul, Al-Insân, 76:4 (n. red.)

[16] Coranul, Ash-shurâ, 42:21 (n. red.) De asemenea, Coranul spune: „El se

milostiveşte de cei aleşi, dar pe păcătoşi îi aşteaptă o pedeapsă dureroasă“.[16]

Se făcu linişte. Ahmad închise ochii, iar lui Samir i se păru că-l vede şoptind încă un citat din Coran. Buzele lui înguste se mişcau. Enes îşi drese glasul; încă era linişte. Ahmad îşi deschise iar ochii şi le zâmbi.

— Allah ştie secretele cerului şi ale pământului. Dar există ceva, necunoscut vouă încă. Ceva care ne va conduce spre victorie.

Toţi trei îl priviră cu atenţie pe Ahmad, care se aşeză încrezător în scaun.

— Amintiţi-vă cum l-a ţinut Cezar pe Brutus lângă sufletul său. A avut încredere în el. L-a ascultat. Şi amintiţi-vă cum Brutus l-a ucis la momentul potrivit.

Îşi îndreptă degetul arătător şi subţire spre fiecare dintre ei.

— Amintiţi-vă cum spionul grec Sinon a pretins că este un sclav lăsat de izbelişte şi i-a convins pe troieni să aducă în curte marele cal de lemn în care se aflau războinicii lui Ulise.

Îşi puse mâinile pe masă, cu palmele în sus şi vorbi mai încet.

— Nu-i aşa că se potriveşte de minune cu faptul că viruşii sunt adesea numiţi şi cai troieni? În acest atac important, am reuşit să ne creăm propriul Sinon, cu ajutorul lui Allah. Şi de data aceasta, el ne va ajuta să ne infiltrăm otrava prin zidurile necredincioşilor.

Toţi trei îl priviră fascinaţi şi surprinşi totodată. Ahmad dădu din cap gânditor, lăsând parcă timp gândurilor să se aşeze. Apoi continuă:

— O organizaţie al cărei nume nu vi-l voi dezvălui a investit multă vreme resurse însemnate şi şi-a asumat mari riscuri pentru a reuşi ca un credincios adevărat să pătrundă în cele mai înalte cercuri ale conducerii sioniste. Astăzi, această persoană – haideţi să-l numim Sinon – este unul dintre cei mai apropiaţi oameni ai prim-ministrului Ben Shavit şi face parte din cel mai exclusivist cerc al guvernului. Shavit ascultă de el. La momentul oportun, când virusul şi măsurile noastre militare suplimentare vor crea panică în ţară, când fraţii noştri din grupul Hezbollah îşi vor prezenta cererile în schimbul unei soluţii, Sinon îl va convinge să ne accepte pretenţiile. Fiind unul dintre oamenii lui cei mai de încredere, el îi poate influenţa decizia. Acela va fi începutul sfârşitului tiraniei sioniştilor. Un Israel îngenuncheat.

Samir era încântat. Aşadar, exista un om în interior, apropiat prim-ministrului. Un Sinon. Îl studie pe Ahmad, care se ridicase şi se afla acum lângă Enes; aceştia vorbeau în şoaptă. Ahmad îi dădea un sentiment neplăcut. Urma să facă parte din grupul lor. Până atunci, ei formaseră o mică echipă, fiind tot timpul împreună. Îi va ajuta Ahmad? Îi va controla? Le ceruse să desfăşoare atacuri concrete în Israel. Dacă

înţelesese bine de la Ahmad, atacurile ar viza civili. Samir înlătură aceste gânduri care-i năpădiră imaginaţia şi reveni asupra proiectului. Munca era singura lui modalitate de a scăpa de amintirile care, de altfel, nu-l lăsau să doarmă noaptea. Având finanţare şi beneficiind de ajutorul lui Simon, ar putea cu adevărat să reuşească. Chiar dacă Ahmad îl speriase, acesta părea convingător şi puternic.

Mona nu era încă finalizat. Nu era un virus obişnuit, ca toate celelalte. Era o capodoperă, o formă de viaţă singulară, creată pentru un scop unic.

Pentru a face paşi înainte, Samir trebuia să se decidă asupra unei intrări potrivite, poarta pe care urma să pătrundă virusul în sistemul bancar central. Luase în considerare mai multe variante, însă, în acel moment, înclina mai mult spre TBI, banca reprezentată cel mai bine dintre băncile israeliene la nivel internaţional. Aveau nevoie de informaţii despre barierele de protecţie ale băncii, despre detaliile sistemului şi despre structura reţelei. Prin reţeaua băncii, Mona va putea să acceseze toate sistemele financiare ale Israelului. Samir avea o persoană de legătură la birourile TBI din Nisa, un vechi prieten din tinereţe, din anii petrecuţi la Toulouse şi care era acum directorul diviziei locale de credit. Deşi musulman, nu puteau conta în mod automat pe ajutorul lui. Totuşi, prietenia lor ar trebui să fie un bun început. Trebuiau să fie prezenţi fizic în Nisa, aşa că aveau nevoie de un loc unde să stea în linişte, însă acest lucru nu era responsabilitatea lui. Arie urma să aibă grijă de asta.

În acest fel, intrau într-o etapă operaţională şi tot mai mulţi oameni aveau să le afle identitatea şi planurile. Samir trebuia să străpungă o reţea bine păzită, lucru care va lăsa urme şi care va activa alarmele. Riscurile vor creşte, dar el nu era îngrijorat. Orice i s-ar fi întâmplat i-ar fi afectat numai exteriorul, fizicul. Ceea ce îl îngrijora *cu adevărat* era faptul că l-ar putea împiedica ceva să-şi finalizeze proiectul – că nu va fi timp pentru a introduce virusul în reţeaua israeliană. Jurase pe corpul ei incendiat că va fi răzbunată. După aceea, nu mai rămânea decât reîntâlnirea. Îl aşteptau în paradis şi, la momentul potrivit, el li se va alătura.

Aerul rece din sala de conferinţe îl făcu să tremure. Urma să se întoarcă în Franţa. Parcă se scursese o viaţă de când părăsise ţara aceea, cu mai mult de douăzeci de ani în urmă. Aici, în nord-vestul Iranului, părea că Franţa se află extrem de departe, iar călătoria sa foarte dificilă.

Stockholm, Suedia

Mats Hagström luă un măr din fructieră şi muşcă din el cu poftă. Mestecând mărul, îl analiză ca un animal de pradă. Mai muşcă o dată din el şi mestecă zgomotos. Eric stătea tăcut pe canapea, în faţa lui. Coperte înrămate ale benzilor desenate cu Donald Răţoiul atârnau din tavan până-n podele, acoperind pereţii sălii mari de conferinţe. Copertele începeau cu primul număr apărut în septembrie 1948 şi continuau până la ediţiile moderne. Toată lumea ştia că Mats colecţiona tot felul de lucruri, iar o parte din colecţiile sale se regăsea atârnând în toate camerele.

Muşcă din nou cu poftă din măr. Eric bănuia că trebuie să aştepte până ce va termina de mâncat mărul înainte de a continua discuţia. Nu-i plăceau întâlnirile în care trebuia să ceară bani. Se simţea degradat şi privit cu suspiciune. Dar nu putea renunţa la ei. Ajutorul limitat primit de echipa sa de la institut nu le era de ajuns.

Mats Hagström termină de mâncat mărul.

— Fii atent, băieţaş, spuse el.

Se roti în scaun şi zvârli cotorul în cealaltă parte a camerei, spre coşul de gunoi, lângă fereastră. Rată, lovind în schimb ediţia Donald Răţoiul din martie 1956. Sucul din măr se scurse pe rama din sticlă, iar cotorul ajunse pe podea. Mats se întoarse spre Eric.

— Acum înţelegi de ce am renunţat la cariera de baschetbalist. Se uită iar la fructieră, iar Eric se temu că va începe un alt măr.

— Am înţeles că BCI este foarte promiţător. În mod clar, a stârnit interesul pe piaţa internaţională. Capacitatea de creştere este foarte ridicată. Ăsta e primul criteriu pe care îl iau în considerare atunci când vine vorba despre o posibilă investiţie.

Se aplecă în faţă şi luă un alt măr.

— Spun investiţie *posibilă* deoarece nu m-am îmbogăţit din investiţiile pe care le-am făcut, ci din cele pe care nu le-am făcut. Pricepi? Am un fler deosebit. Mă ajută să evit pierderile, înainte ca acestea să aibă loc. Cei care investesc în fondurile mele ştiu că am acest fler. Mă urmăreşti?

Eric dădu aprobator din cap. Se întreba cum de era posibil să te îmbogăţeşti din proiectele pe care ţi le refuzi. Mats continuă:

— Aşadar, ideea ta este bună, iar piaţa este pregătită pentru ea. Dar asta mai înseamnă că şi alte persoane au văzut cu siguranţă ceea ce au văzut oamenii tăi. Deci, următorul lucru la care mă gândesc, în afară de performanţă, este protecţia împotriva concurenţei. Dacă am înţeles bine ceea ce mi-ai spus, nanogelul este cel care face ca proiectul tău să fie unic. Nanogelul realizează contactul neurologic la fel de bine ca sistemele plasate chirurgical în creier, dar fără vreo operaţie. Este corect?

Eric încuviinţă din nou. Mats se uită la cel de-al doilea măr pe care-l ţinea în mână.

— Ce anume va împiedica pe un altul să inventeze acelaşi lucru la două zile după ce am investit în proiectul tău?

Eric era pregătit pentru această întrebare. Devenise deja o rutină: era a treisprezecea întâlnire pe care-o avea cu investitorii. Până acum, nimeni nu investise nimic. Toţi aceşti investitori îl întrebaseră aceleaşi lucruri şi ajunseră la aceeaşi concluzie: că era mai bine să investească în acţiunile ruseşti sau în cele de la firma Ericsson. Lipsa banilor însemna că lucrul la proiectul Mind Surf stagna. În ceea ce-l privea, Eric trăia din salariul Hannei, ceea ce nu era chiar o situaţie favorabilă relaţiei lor. Scoase un dosar din plastic şi i-l dădu lui Mats.

— Aici se află cererile pentru brevet pe care le-am depus. Două dintre ele sunt deja valide din punct de vedere legal, însă numai în cadrul Uniunii Europene. Cu toate acestea, brevetele astea au la bază o versiune anterioară. De atunci, am mai făcut unele modificări, iar noile brevete sunt în curs de aprobare. După cum ştiţi, procesul de obţinere a patentului durează destul de mult. Ne protejăm atât nanogelul, cât şi casca cu senzori. De asemenea, am depus o cerere şi pentru brevetarea programului de calculator pe care l-am conceput.

Matt încetă să se mai uite la hârtii.

— Mind Surf e programul care face posibilă navigarea pe internet cu ochii închişi şi cu braţele încrucişate?

— Exact. Mind Surf citeşte şi interpretează mai multe informaţii emise de creier decât orice alt program anterior. Rezultatul este un sistem puternic şi intuitiv de comunicare între creier şi calculator.

Programul nu este tocmai finalizat, însă am aplicat deja pentru brevetarea graficii holistice şi a convertorului digital, care traduce informaţiile între formatul neuronal şi cel digital.

Mats se întoarse din nou spre coşul de gunoi.

— Cât timp o să mai dureze până când Mind Surf va funcţiona?

Continuă să privească spre coşul de gunoi. Răspunsul lui Eric se auzi în

spatele lui.

— Lucrez zi şi noapte pentru a termina prima versiune demo. Estimez că va fi gata în câteva săptămâni.

Mats dădu din cap aprobator.

— Atunci uite ce îţi sugerez. Termină tu programul de navigare…

Mats aruncă cu boltă mărul neînceput în cealaltă parte a camerei. Fructul aterizează perfect în coşul de gunoi, iar el îşi ridică mâinile în aer:

— Da! Apoi se întoarse şi-l privi pe Eric. Puştiule, ştii ce s-a întâmplat chiar acum?

Eric dădu din cap în semn că nu.

— Eu cred în destin. Nu vorbesc prea mult despre asta deoarece, în lumea mea, eşti văzut rău dacă discuţi despre soartă. Dar, uneori, unele lucruri îmi intră în cap pur şi simplu.

Îşi pocni degetele.

— Poate că există o putere deasupra noastră. Cineva sau ceva care le ştie pe toate, care are toate răspunsurile. Cineva care ştie cum va încheia Footsie[17]17 FTSE 100, cunoscut sub denumirea de „footsie“, este un indice al acţiunilor a celor o sută de companii înregistrate la Bursa din Londra (n. tr.)
18 NYSE, prescurtare de la The New York State Exchange, Bursa din New York (n. tr.)
19 Companie multinaţională de origine suedeză, cunoscută pentru comercializarea hainelor pentru bărbaţi, femei, adolescenţi şi copii (n. tr.) săptămâna viitoare, unde va închide NYSE[18] vinerea viitoare sau ce vânzări va prezenta H&M[19] în raportul următor. Mă urmăreşti? Probabil că nu este cazul. Dar dacă este? Şi dacă această putere chiar vrea să ne ajute, dar nu reuşeşte pentru că suntem prea grei de cap şi înguşti la minte? Preferăm, mai degrabă, să stăm şi să ne batem capul cu programele noastre de analiză tehnică, să ne jucăm cărţile cu prudenţă şi să ne străduim să obţinem un câştig acolo, rezonabil. Dar dacă cele mai importante răspunsuri se află chiar sub ochii noştri? Dacă aşa este, atunci e important să fim receptivi.

Mats îşi potrivi manşetele cămăşii.

— M-am gândit la toate acestea chiar înainte să arunc cel de-al doilea măr. Am decis că, dacă voi rata, voi spune nu. Dacă va intra în coş, voi accepta.

Eric îl privi nedumerit.

— Lăsaţi un măr să vă decidă următoarele investiţii?

Mats oftă.

— Nu, de obicei nu. Am o echipă de specialişti care verifică toate detaliile. Este o chestiune atât de serioasă încât devine plictisitoare. Poate că a fost o coincidenţă. Sau poate că a fost destinul. Singura modalitate de a afla este de a spune „da“ investiţiei. Dacă totul se duce naibii, putem exclude varianta cu destinul.

Eric îşi trecu o mână prin păr.

— Deci doriţi să investiţi în proiectul nostru?

— Da, desigur. Şi o voi face în conformitate cu planul de plată discutat mai devreme. Douăzeci de milioane în patru tranşe, care vor fi achitate atunci când vei atinge obiectivele stabilite. Dar… şi există un „dar“. Întotdeauna există. Nu voi efectua prima plată până ce nu vei finaliza programul Mind Surf. Oricum, nu va mai dura decât câteva săptămâni şi atunci vom şti cu adevărat că funcţionează.

Eric zâmbi, dar regretă că fusese atât de optimist în ceea ce privea termenul-limită. La fel de uşor putea trece luni de zile până când programul va fi gata. Dar, la naiba, cel puţin acum totul depindea de el. Se ridică şi întinse mâna. Un răspuns afirmativ, în cele din urmă. Era amuzant că se întâmpla să îl obţină la cea de-a treisprezecea întâlnire.

— Vă mulţumesc. Voi face tot posibilul ca, în cel mai scurt timp, să vă pun la dispoziţie o versiune funcţională.

Mats îi strânse mâna.

— Acum ai un motiv al naibii de bun ca să termini. Şi să sperăm că destinul va fi de partea noastră.

Ca mai mereu, *Riche* era aglomerat, iar Eric abia reuşi să-şi facă loc printre mese. Îl văzu pe Jens în picioare, făcând semn spre o masă ocupată, cu vedere spre Birger Jarlsgatan. Toţi cei de la masă râdeau. Jens îi cunoştea pe toţi. Fără nicio excepţie. Fiind unul dintre reporterii de la secţia de eveniment a cotidianului *Aftonbladet,* abilităţile sale sociale erau un atu grozav. Eric se îndreptă spre el.

— Bună. Mă duc să iau loc la masa noastră.

Jens încuviinţă şi îl bătu pe spinare pe unul dintre meseni. Eric merse de-a lungul rândului aglomerat de clienţi care luau masa de prânz şi ajunse la masa din colţ, de lângă perete. Se scufundă în scaun şi respiră adânc. Nu avusese timp, până în acel moment, să se relaxeze după întâlnire. Cu ce anume fuseseră de acord? El trebuia să dovedească faptul că se pot proteja împotriva competiţiei. Că brevetul era suficient de puternic încât să-i menţină la distanţă. Mai presus de toate, trebuia să reuşească să facă programul să funcţioneze. Dar asta era o provocare. În ultimele câteva săptămâni, avusese tot felul de probleme. Când îl controla cu tastatura, Mind Surf funcţiona, însă atunci când folosea casca, se bloca. Nu fusese în stare să identifice eroarea. Motorul de conversie, „inima“ programului, era complex şi interpreta o cantitate imensă de informaţii neuronale. În plus, interfaţa tridimensională lucra în timp real, ceea ce o făcea vulnerabilă în faţa unor potenţiale probleme. Probabil că eroarea se afla undeva în procesorul de traducere. Poate că, până la urmă, problema era contactul prea slab cu creierul.

Eric privi pe fereastră traficul de pe strada Birger Jarlsgatan. Un biciclist trecu clătinându-se pe lângă un taxi, care puse frână şi aproape că se lovi de un Porsche galben. Două femei tinere cu pungi de cumpărături de la Gucci traversară strada în fugă.

Intenţiona să-şi vândă jumătate din companie Fondului de Management Hagström. De fapt, nu era doar compania lui. Era proprietarul ei alături de fondul de inovaţii KTH. Dar o simţea ca şi cum ar fi fost doar a lui. Erau ideea lui, cercetarea lui. Consiliul de administraţie al Institutului KTH era cel care hotăra valoarea companiei. Oare o evaluaseră la un preţ prea mic? Oare din această cauză acceptase Mats Hagström? Simţi un frison, gândindu-se la posibilii noi proprietari. Mats avea să vină cu şi mai multe pretenţii. De ce era Eric atât de neliniştit? De ce îi era mereu atât de greu să se supună autorităţii? De ce îi venea atât de greu să renunţe la control?

Un chelner puse pe masă o farfurie cu friptură Rydberg. Eric clătină din cap.

— Mulţumesc, dar nu am comandat încă.

Chelnerul chicoti, luă înapoi farfuria şi îşi făcu loc prin mulţime. *Riche* era la fel ca întotdeauna. Ar fi preferat un loc mai liniştit, ca *Teatergrillen* sau *Prinsen* – un restaurant unde puteai vorbi fără prea multe întreruperi. Îşi studie prietenul, care se apleca cu neruşinare peste cealaltă masă şi lua o mână de cartofi prăjiţi dintr-o farfurie a unui client. Nimănui nu i se păru ciudat acest gest; râseră şi cineva ridică un pahar cu bere. Jens juca după propriile reguli. Era mai mare decât oricine altcineva din restaurant. Era blond şi avea barbă, ceea ce nu era atât de neobişnuit, dar purta mocasini albaştri, pantaloni din catifea verde, o cămaşă albă şi o eşarfă roşie. Doamne! Hanna ar fi înnebunit dacă l-ar fi văzut. Hannei îi plăcea să-l dea pe Jens exemplu de „aşa nu“ atunci când Eric se îmbrăca. „Nu poţi purta tricoul acela, vei arăta ca Jens.“ Dar el se gândea că l-ar fi făcut să se simtă liber.

Eric îi privi pe ceilalţi clienţi din restaurant: oameni de afaceri în costume negre, modele în jachete de piele şi copii bogaţi cu bandane şi părul întins, dat pe spate. Din loc în loc, câte un artist. Poate erau actori sau beţivi cu nasurile roşii şi păr slinos. În ce categorie se încadra el? În cea a academicienilor prăfuiţi? Sau a antreprenorilor visători?

— Eric! Propriul meu Professor Calculus[20][20] Professor Cuthbert Calculus, personaj ficţional de desene animate, un profesor distrat, fizician, pe jumătate surd, care inventează multe aparate sofisticate (n. tr.)!

Jens îl îmbrăţişă la fel de strâns şi din toată inima, ca întotdeauna. Barba aspră îi zgârie obrazul lui Eric. Era dat cu prea mult aftershave şi avea o pată de ketchup pe tricou.

— Ştii că îmi place să mănânc la prânz. Lui tati îi este foame! Sper că şi ţie îţi este.

Jens deschise meniul bucuros; era mereu fericit când venea vremea mesei. Eric zâmbi şi se uită să vadă ce ar fi putut comanda. Nu îi era chiar foame. Tensiunea din timpul întâlnirii cu Mats îl făcuse să-şi piardă apetitul.

— Voi comanda pâine prăjită Skagen[21]21 Toast Skagen este o combinaţie de creveţi şi alte ingrediente, servite pe o bucăţică de pâine prăjită în grăsime (n. tr.).

Jens se încruntă.

— Uau! Câtă imaginaţie! Şi după aceea?

Eric rânji văzându-l pe Jens dezamăgit.

— Un espresso.

Jens clătină din cap.

— Ne-am înţeles la un prânz îndelungat. Şi, în plus, te-am mai şi aşteptat o oră. Am să comand smochine cu prosciutto. Sunt fantastice – două porţii, ca să poţi să mănânci şi tu – şi apoi creveţi prăjiţi cu sare. Şi apoi *char*[22]22 Peşte de apă rece (n. tr.) la grătar. Ce bem?

Nu puteai ajunge la nicio înţelegere cu Jens atunci când venea vorba despre băutură la masă. Nu mânca niciodată fără să bea vin.

— Alege tu. Ştiu că vei face o alegere bună.

Jens îi făcu semn cu mâna chelnerului vioi care dădu din cap şi plecă de lângă cuplul care comanda şi veni la masa lor.

— Jens – întotdeauna o plăcere să avem un asemenea oaspete deosebit. Cu ce te pot servi astăzi?

Jens zâmbi fericit. Cuplul părăsit îl privi furios.

— Vom începe cu lucrurile de bază, dragul meu Pierre. Pentru început, o sticlă de şampanie bună Blanc de Blacen, Deutz, din 1998. Apoi vom continua cu La Cablisienne Grand Cru[23]23 Vin alb (n. tr.), din Grenouille, din 2004. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, asigură-te că este mai rece decât data trecută.

Chelnerul se înclină şi dispăru. Jens îşi îndesă cămaşa care-i ieşise din pantaloni, observă pata de ketchup şi zâmbi. Apoi îi acoperi mâna lui Eric cu a lui.

— Domnule Söderqvist. Cum te simţi… *cu adevărat?*

Da, *chiar aşa,* cum se simţea? În sinea lui? Nervos. Nesigur. Rănit. Cu Jens putea să fie sincer. Se cunoşteau de multă vreme şi erau destul de apropiaţi.

— Jens, îmi este teamă. Teamă că-mi scapă lucrurile de sub control. Cred că am lucrat prea mult şi m-am izolat. Slujba mea devine un fel de armură. Îmi trag viziera şi merg pe câmpul de luptă. Cu cât se înrăutăţesc lucrurile cu Hanna, cu atât întârzii mai mult. Fugind de ea.

Jens îl privi gânditor.

— De ce ţi-ai pus armura asta, în primul rând?

— Ca să pot rezista. Mai presus de toate, la serviciu. Mă simt responsabil pentru colegii mei. Pentru investitori. Pentru întreg proiectul. Şi, nu în ultimul rând, pentru Hanna. Trebuie să am propriul meu salariu.

— Cu toţii te-am văzut cum te afunzi în muncă. Sau poate că evadezi în ea cu bună ştiinţă. E ca şi cum ai fi fost posedat, în special în ultimele câteva luni. Ca să fiu sincer, am fost surprins că m-ai sunat înapoi ieri. Trecuse multă vreme. Dacă tot ceea ce faci este să trăieşti pentru a îndeplini aşteptările altora, te vei pierde. Tu şi armura veţi deveni unul şi acelaşi lucru.

— Sigur. Şi eu, şi Hanna ştim asta. Şi, la dracu', poate are şi ea o armură.

Jens păru preocupat.

— Atunci, când se va termina bătălia, vei fi singur. Toţi vor fi dispărut. Toate pentru câte ai luptat se vor fi pierdut.

Şampania sosi. Jens profită de ocazie pentru a comanda de mâncare.

Eric se gândi la Hanna. De ce era totul atât de complicat? Glumiseră adesea pe seama faptului că trăiau într-un frumos palat de cristal, separaţi de restul lumii. Dar acesta se spărsese în 47 de bucăţi. Ca şi când ar fi depăşit amândoi o limită în timpul certurilor din ultimele săptămâni şi chiar mai mult, în tăcerea dintre ei. Jens îşi ridică paharul.

— Fără câmpuri de luptă. *Pentru pace.* Şi adio, arme!

Eric sorbi vinul rece.

— Atunci când facem dragoste, parcă armura cade. Asta mă face fericit. Tocmai din cauza asta e al naibii de greu. Într-o seară ne certăm, în următoarea facem dragoste.

— Nu există nicio îndoială că încă vă iubiţi. Şi Hanna mi-a spus acelaşi lucru. Poate că acesta este motivul pentru care trebuie să luaţi o pauză. Cu speranţa că amândoi vă veţi da seama că nu puteţi trăi unul fără celălalt.

Eric văzu, peste umărul lui Jens, perechea de la cealaltă masă, care încă nu apucase să comande. Bărbatul părea că mai are puţin şi plângea. Femeia îl privea cu dispreţ. Relaţiile nu erau uşoare, cu femeile era dificil. Mai bău nişte şampanie.

— Ei bine, Jens, poate că ai dreptate. Nu pot fugi mereu de deciziile grele. Voi vorbi cu ea.

Se trezi calculând cât de mult ar câştiga pentru muncă dacă n-ar trebui să-şi facă griji în privinţa Hannei. Schimbă subiectul.

— Am obţinut astăzi o promisiune. Mats Hagström vrea să investească

în Mind Surf.

Jens îl privi. Pentru o clipă, păru că nu voia să-l lase să se sustragă de la subiectul pe care-l discutau. Dar apoi se înveseli.

— Felicitări! Matte Hagström. Asta-i di granda! Acum lucrurile vor începe să se mişte.

— Da, aşa sper. Dar încă este mult de muncă. Şi cum situaţia este cum este… Va trebui să lucrez şi mai mult – presiunea şi cerinţele sunt mari. Şi Hanna e deja pe jumătate plecată.

Chelnerul le aşează pe masă un platou mare cu smochine învelite în prosciutto. Jens îndreptă imediat platoul spre Eric.

— Prietene, nu te mai gândi la probleme, ci la posibilităţi. Cel puţin ţi-ai asigurat finanţarea. Aşa că te poţi relaxa. Ia câteva smochine. Visează-te în drum spre însoritele deşerturi arabe. Acolo, toate gândurile tale sunt doar şoapte în blânda briză.

Tel Aviv, Israel

Cei trei bărbaţi de la masă erau nucleul serviciului israelian de informaţii. Jacob Nachman, directorul unităţii de informaţii radio 8200, le ceruse să se întâlnească. Lângă el stătea David Yassur, directorul operaţiunilor din Mossad, şi vizavi de acesta se afla general-maiorul Amos Dagan, directorul agenţiei de informaţii militare Aman. Aceştia îl aşteptau pe al patrulea, Meir Pardo, directorul executiv al Mossadului. David Yassur îşi vedea rareori şeful, însă atunci când se întâmpla să-l întâlnească, avea mereu emoţii. Acest lucru îl irita, dar, în acelaşi timp, nu era de mirare. Meir nu era un om obişnuit. Se născuse într-un tren în Novosibirsk, în 1943, părinţii săi fiind supravieţuitori ai Holocaustului. Familia sa emigrase în Israel când avea nouă ani.

Ca tânăr, Meir se înrolase în armată şi fusese repede acceptat în unitatea de paraşutişti. Lista sa de merite militare era lungă, iar David probabil că o ştia numai pe jumătate. Meir fusese responsabil pentru mai multe unităţi de operaţiuni speciale şi de informaţii. În 2002, prim-ministrul îl numise în funcţia de director al Mossadului. Echipa sa îl adora. La Mossad era cunoscut că lucra optsprezece ore pe zi, de multe ori dormind la birou. Se trezea devreme, făcea un duş lung şi rece ca gheaţa, mânca un iaurt şi lucra fără oprire până noaptea târziu. Colegilor săi le venea greu să ţină pasul cu el. David avea destulă experienţă cât să nu încerce acest lucru. El avea alte calităţi şi o familie. Singurele pasiuni cunoscute ale lui Meir erau pictatul şi fumatul de pipă. Picta în acuarelă. Puţinii oameni cărora le fusese permis să-i vadă picturile spuneau că este extrem de talentat.

Meir intră în cameră. Ochelarii delicaţi erau împinşi spre frunte, iar el se sprijinea de un baston. David se strâmbă. Ştia că Meir dispreţuia sănătatea precară, chiar şi atunci când era vorba despre propria persoană. Fusese rănit de două ori şi uneori era nevoit să folosească un baston, atunci când îl durea piciorul. Acest lucru îl indispunea. Meir mormăi ceva spre ceilalţi şi se aşeză lângă Jacob, care îşi drese glasul.

— Prieteni, în după-amiaza aceasta am primit un raport şi vreau să vă

spun tuturor ceea ce conţine. Pe parcursul ultimelor luni, ne-am concentrat mai mult pe mijloacele sociale de transmitere a informaţiilor. Printre altele, am lansat un program de calculator care citeşte bloguri zi şi noapte. Acesta descifrează aproape toate limbile lumii şi caută modele şi conexiuni care ar putea indica orice tip de ostilitate faţă de Israel. Este un tip de motor de căutare, dar care, spre deosebire de Google, de exemplu, foloseşte un algoritm care…

Meir ridică o mână.

— Jacob, sari peste detaliile tehnice. Ce ai aflat?

Jacob păru jignit, dar se adună şi continuă.

— Am găsit câteva legături şi modele care par a fi interconectate. Sursele sunt o serie de bloguri, precum şi conversaţii care au loc, în primul rând, pe Facebook. Ne-am petrecut ziua de astăzi lucrând la o analiză mai amănunţită, şi acesta este rezultatul de care ne apropiem.

Le înmână celor prezenţi câte un dosar roşu.

— Un fel de bandă libaneză, probabil o mică grupare aflată în legătură cu Hezbollah, pregăteşte un atac direct asupra băncilor noastre şi a bursei de valori. Nu avem încă niciun nume. Şi nici nu ştim încă unde anume în lume se află acest grup. O sursă indică faptul că este în Franţa, probabil în Nisa. Credem, de asemenea, că una dintre ţintele lor ar putea fi TBI. Nu am reuşit să determinăm intervalul de timp, cine anume îi finanţează sau ce pun la cale. Ar putea fi vorba despre un fel de atac digital, prin intermediul internetului.

Bărbaţii se uitară prin dosare. David încercă să-şi aducă aminte. Ceva îl făcu să reacţioneze la spusele lui Jacob. Citise ceva în urmă cu câteva zile. După câteva clipe, Amos chicoti. Meir privi spre general încruntat.

— Ce este atât de amuzant?

Amos închise dosarul.

— Acestea sunt nonsensuri pur adolescentine. Facebook? Twitter! Haide, Jacob. La naiba, sper că nu în cercetarea asta se duc toţi banii unităţii tale, nu? Este responsabilitatea băncilor să aibă un bun sistem de securitate. Cum se numeşte? Firewall. Hackeri au existat dintotdeauna. Cu siguranţă, acesta nu este un motiv de îngrijorare.

Jacob ridică mâna.

— Amos, dacă tu crezi că numai adolescenţii folosesc internetul, eşti terminat. Cu toţii suntem. Ceea ce tocmai v-am arătat este rezultatul unui proiect informaţional foarte eficient şi bine coordonat. Mă aştept de ceva vreme să fim martorii unui fel de atac asupra Israelului prin intermediul internetului. Un astfel de atac ar putea avea consecinţe foarte grave pentru întreaga ţară. Chiar şi pentru tine, Amos.

Meir dădu aprobator din cap.

— Sunt de acord cu faptul că trebuie să luăm în serios acest lucru. Bine lucrat, Jacob. Dar pentru a continua, trebuie să ştim mai multe. Cine sunt ei, unde se află, cum plănuiesc să ne atace şi când anume? Unităţile noastre trebuie să colaboreze. Internetul e bun, însă nu toate informaţiile de care avem nevoie pot fi găsite cu ajutorul lui. Slujba noastră, a mea şi a ta, Amos, este să găsim informaţiile care le-au scăpat oamenilor lui Jacob.

Jacob dădu din cap, mulţumit de sprijinul lui Meir. Amos păru iritat, însă se hotărî să nu spună nimic.

Deodată, David îşi aduse aminte ce anume citise. Se aplecă peste masă şi-i şopti la ureche lui Meir care mai întâi se încruntă, dar apoi încuviinţă, mişcând din cap. David se aşeză şi-şi deschise laptopul. Ceilalţi îl priviră uimiţi.

— În urmă cu câteva zile, unul dintre agenţii noştri a fost într-o misiune în Dubai. Acest agent a interogat un antreprenor arab, care avea legături cu programul de arme nucleare din Iran.

Amos zâmbi strâmb.

— Sunt aproape sigur că am citit ceva despre un jaf şi o crimă petrecute în Burj al-Arab. Victima lucra în domeniul imobiliar. Sau, ca să fiu mai precis, el reprezenta domeniul imobiliar. Era unul dintre cei mai importanţi antreprenori din peninsulă. Continuă vizibil ironic. Ciudată poveste… a fost înjunghiat, dar a murit din cauza unui atac de cord. Ghinion.

Meir începu să se enerveze.

— Lucrurile nu au mers conform planului. Aşa se întâmplă când îţi asumi riscuri. Ar trebui să ştii asta mai bine ca oricine. David, continuă.

David încuviinţă dând din cap. Replica despre asumarea riscului era una dintre preferatele lui Meir.

— În timpul interogatoriului, a reieşit că un anumit Arie al-Fattal caută să finanţeze un atac împotriva Israelului.

David privi ecranul, de unde extrase raportul din Dubai.

— Se pare că este un fel de atac al unui virus. Nu am primit mai multe informaţii, însă am presupus că era vorba despre un virus biologic. Dar poate că este un virus de calculator, pe care-l vor utiliza împotriva băncilor noastre.

Jacob notă ceva pe spatele raportului său. Se întoarse spre Meir.

— De ce nu am fost informaţi despre acest lucru?

Meir oftă.

— Calmează-te, Jacob. Nu am terminat de analizat tot. Acum ne aflăm în căutarea acestui al-Fattal. L-am urmărit multă vreme. Pare să fie o pacoste şi e timpul să scăpăm de el. Veţi primi toţi o copie a raportului

Dubai. Mulţumesc, David. Acum, avem şi un nume. Şi este timpul să-l informăm pe prim-ministru.

David privi pe fereastra din spatele lui Amos, spre dealurile Iudeei. Soarele arzător pierea în spatele munţilor întunecaţi. În depărtare, în aceeaşi direcţie, se întindeau deşerturile aride ale Irakului. Dincolo de acestea, se aflau laboratoarele subterane de arme nucleare şi ameninţarea constantă că statul Israel va fi distrus. Şi, mai departe, se aflau regiunile muntoase tulburate ale Pakistanului, controlate de sute de triburi nelegiuite. Undeva, în acea zonă, se ascundea liderul al-Qaeda. Era o lume a duşmanilor şi a ameninţărilor reale. Dacă semenii săi israelieni ar fi cunoscut măcar o mică parte din ameninţările pe care organizaţia lui le contracara în fiecare zi, n-ar mai fi putut dormi noaptea.

Primul lucru pe care trebuiau să-l facă era s-o interogheze pe Rachel Papo din Unitatea 101 şi să afle ce s-a întâmplat cu adevărat în acea cameră de hotel din Dubai.

Stockholm, Suedia

Hanna încă nu se întorsese acasă. Sushi-ul era în frigider, neatins. Eric era nerăbdător. Aşa era întotdeauna când nu-şi vorbeau după o ceartă. Când nu ştia ce făcea sau la ce se gândea ea. În mod evident, avea o dorinţă nesănătoasă de control sau securitate. Această incertitudine îl înnebunea. Era încă supărată? Pentru că, de obicei, îl suna – uneori, de mai multe ori pe zi. Iar astăzi se întâlnise cu Mats Hagström; ar fi trebuit să fie curioasă cum au mers lucrurile.

Era vineri seara, era sabatul, când cinau întotdeauna împreună, aprinzând lumânările şi rupând pâinea. De la o brutărie cuşer, cumpărase *challah*[24]24 Tip special de pâine evreiască împletită, care se consumă de Sabat (n. tr.). Dar ea nu îl sunase. Ceea ce însemna că era supărată. Sau tristă. Poate ambele. Oare întârzia intenţionat?

Bău o cafea şi încercă să se concentreze asupra muncii sale. Asculta *Nocturna în mi minor, opus 72* a lui Chopin pe iTunes. Notele pianului invadau micul spaţiu de lucru. Peste tot se aflau teancuri de hârtii şi dosare. În mijlocul camerei se afla un birou, dominat complet de ecranul mare al calculatorului. De-a lungul unuia dintre pereţii scunzi, se aliniau trei servere. Cablurile răsucite acopereau podeaua. Lângă birou stătea un manechin, pe care-l numise Marilyn. Pe cap purta casca roşie Mind Surf. Cincizeci de fire subţiri, de toate culorile, acopereau casca, arătând ca un scalp futurist. Cineva îi sugerase că ar trebui să se prezinte cu Marilyn la concursul de artă modernă de la Salonul de Primăvară din Liljevalchs.

Era un haos organizat. Cel puţin, aşa îi spusese Eric Hannei. În realitate, nu era decât un haos. Poate că era o oglindire a propriei sale minţi – plină de idei şi de un milion de gânduri la un loc. Aşa îi plăcea lui. Restul apartamentului se afla într-o ordine perfectă: ordinea întreţinută de Hanna. Însă acesta era domeniul său, ultimul lui avanpost. Se gândi la ceea ce-i sugerase Jens. O pauză. Ce părere ar fi avut ea despre una ca asta? Dacă ar fi zis că e o idee bună, ar fi însemnat că voia să scape de el? Dacă nu i-ar fi plăcut, ar fi însemnat că distanţa o îngrijora? Că o îngrijora ce urma să facă? Sau ce urma să facă el? Care

din cele două variante era mai rea?

Privi fix ecranul din faţa lui. Pe acesta vedea mecanismele interioare ale programului Mind Surf: linii lungi de cod. Undeva, printre acele milioane de simboluri, se ascundea o eroare – o eroare care făcea ca sistemul să se blocheze de fiecare dată când îl testa. Poate că problema nu era programul. Ce putea face în continuare pentru a îmbunătăţi gelul şi casca? Ar putea oare să facă în aşa fel încât senzorii să penetreze scalpul cu încă un milimetru sau doi? Ar trebui mărită conductivitatea nanogelului?

Telefonul îi vibră în buzunar. Era un mesaj: „Sunt prinsă într-o şedinţă de urgenţă“. Vineri seara? „Probabil că voi ajunge acasă într-o oră.“ Se uită la ceas. Era zece şi douăzeci. Oftând, puse telefonul pe masă. Apoi îl luă din nou şi citi mesajul până la final. „Pupici.“ Aşadar, poate că nu era *chiar atât* de supărată. Deodată, se simţi mai bine. Scrise un e-mail membrilor grupului Mind Surf, care se aflau peste tot în Suedia şi Japonia, descriindu-le întâlnirea sa de succes cu Mats Hagström. Odată ce trimise e-mailul, închise ochii şi se bucură de muzică.

Se auzi un zgomot la uşă şi privi mijit ceasul de la calculator. Era douăsprezece şi un sfert. Probabil că adormise. Auzi sunetul tocurilor înalte ale Hannei şi zornăitul cheilor pe masa din hol. Se ridică somnoros şi intră în sufragerie. Ea îl privi zâmbind.

— *Shabbat Shalom,* îi spuse el răguşit.

— *Shabbat Shalom.* Doamne, arăţi groaznic! Îţi iei meseria de profesor prea în serios. Ca să cercetezi, nu trebuie să arăţi ca Einstein.

El îşi dădu ochii peste cap şi-şi trecu o mână prin păr. Părea calmă. Se relaxă.

— Ce s-a întâmplat la serviciu?

— Am primit nişte informaţii de la Tel Aviv la prânz. Despre o ameninţare la adresa băncii. A fost o nebunie.

Ea îl sărută în fugă, iar el o prinse în braţe. Hanna mirosea frumos, în ciuda faptului că fusese o zi lungă.

— Trebuie să fac un duş. De ce nu scoţi o sticlă de vin? Şi ceva de mâncare?

— E aproape ora unu.

— Ştiu. Îmi pare rău. Dar hai să mâncăm oricum. Undeva, în lume, trebuie să fie ora cinei. Şi vreau să-mi spui cum au decurs lucrurile la întâlnirea cu investitorul. Ultimele cuvinte le strigă din baie.

El se duse în bucătărie şi scoase sushi. În frigider, găsi o sticlă de Chablis deja începută, care încă mai avea gust bun. Aprinse lumânările şi turnă vinul. Pâinea se afla încă sub un prosop. După o vreme, îl auzi pe Frank Sinatra la combina stereo. Hanna veni cu un prosop pe cap, în

formă de turban şi cu halatul de baie deschis. Când îi văzu expresia, îşi trase halatul şi îşi legă cordonul.

— O, nu, să nu te gândeşti. Hai să mâncăm. Mi-e foame.

Luă loc la masă în faţa lui. Deşi se străduia să fie veselă, el vedea că este obosită, poate mai mult psihic decât fizic. Putea vedea acest lucru în ochii ei, în ridurile din jurul lor. Se uită la el cum o privea. El zâmbi şi rupse o bucată de pâine pentru ea.

— Ce mai faci?

Ea luă pâinea şi o mâncă în tăcere.

— Tu ce crezi? Am avut parte de multe nopţi aiurea, iar ziua de azi a fost de rahat. Ţie cum îţi merge?

— Aproximativ la fel. Dar, de fapt, astăzi nu a fost o zi de rahat. L-am convins pe Mats Hagström să investească.

Ea se învioră.

— Felicitări! E un lucru grozav pentru tine.

El se încruntă.

— Ce vrei să spui cu *„pentru tine“?*

— Exact ce am spus. Că e minunat pentru tine.

— Da, este, dar nu numai pentru mine, ci şi pentru tine. Avem nevoie de două salarii.

Pentru o clipă, ea tăcu. Apoi ridică paharul.

— Ai dreptate. Noroc pentru Mind Surf. Cum merge programul?

— Nu prea reuşesc să-l fac să funcţioneze. Conectat la tastatură, funcţionează, dar când încerc să-l ghidez neural, se blochează.

Hanna luă o bucată de somon.

— Poate că nu programul este problema. Poate că e ceva legat de hardware. Sau cu casca. Poate cu gelul?

El dădu din cap aprobator.

— S-ar putea. Verific toate variantele, posibile şi imposibile. După cum ştii, sunt un ticălos încăpăţânat, aşa că, probabil, se va rezolva de la sine.

Ea luă o înghiţitură mare de vin şi mâncă o altă bucată de somon. Întotdeauna mânca sushi cu mâna. El folosea beţişoare.

— Ce-i cu ameninţarea asta asupra băncii? Vizează în mod special birourile din Stockholm? Nu ai bani acolo, nu?

Îşi şterse degetele cu şerveţelul.

— Există riscul ca hackerii să pătrundă în sistem, un fel de atac cu viruşi. Tel Aviv-ul crede că un grup care are legături cu Hezbollah pune ceva la cale. E tot ce ştim. Cei de la biroul central încearcă să afle mai multe. Ca director local IT, trebuie să verific şi să îmbunătăţesc sistemul nostru de securitate. Acelaşi lucru se întâmplă în fiecare birou din întreaga lume. Toţi din echipa mea încă lucrează. Aş fi putut rămâne la

serviciu toată noaptea.

— Mă bucur că ai venit acasă. Virusul mai poate aştepta. Şi colegii tăi se descurcă şi singuri. Lasă-i să lucreze pentru ca tu să poţi să-ţi asumi mâine-dimineaţă meritele, odihnită şi revigorată.

Hanna îşi plimbă degetul pe marginea paharului cu vin.

— Ceea ce ţi-am spus este extrem de confidenţial. Nu pot… Nu ţi-am spus nimic. Nu ştii nimic. Îţi imaginezi ce s-ar întâmpla dacă ar afla clienţii noştri? Încrederea pe care o au în noi este lucrul nostru cel mai de preţ.

Eric se ridică şi merse în jurul mesei. Se opri în spatele ei şi-i dădu jos prosopul cu care îşi strânsese părul. Şuviţele umede îi căzură pe gât. Ea îşi aplecă în faţă capul, iar el îi masă umerii.

— Desigur. Încrederea este lucrul cel mai valoros pentru TBI, la fel ca şi acasă. Trebuie să avem încredere unul în celălalt. Trebuie să ai încredere în mine.

O simţi încordându-se.

— Ce vrei să spui?

El continuă să îi facă masaj.

— Ceea ce vreau să spun e că nu vreau să te pierd. Vreau să cresc alături de tine, să devin mai bun alături de tine şi să îmbătrânim împreună. Să clădim o viaţă lungă. Să avem o familie. Nu trebuie să te temi de viitor. Eu cred în el în totalitate. În noi. Îşi dădu seama că făcea exact opusul a ceea ce îi sugerase Jens. Că, de fapt, îi spunea să continue, fără să schimbe cu adevărat ceva.

Hanna se îndepărtă de el, dar rămase pe scaun.

— Nu m-ai văzut în ultimii ani. Nu m-ai ascultat. Nu ai fost… prezent. Şi acum, când m-am săturat, încerci să te revanşezi pentru zece ani în care m-ai lipsit de dragoste. În pat. În bucătărie. Eric, trebuie să mă câştigi. Serios. M-am săturat să trag de relaţia asta. M-am săturat de noi. De tine.

Se simţi rănit şi furios în acelaşi timp. Rămase în spatele ei, bulversat. Îşi simţea corpul greu de parcă ar fi crescut deodată atracţia gravitaţională. Hanna îşi strânse umerii. Mai avea puţin şi plângea. El vorbi cu o voce gravă, nefiind sigur dacă ar trebui să o atingă.

— Ai dreptate. Nu m-am implicat în această relaţie. Am fost un porc narcisist. Şi am considerat că eşti de drept a mea. Îmi pare rău. Dacă ai şti! Mi-a dat prin cap ideea că trebuie să am succes şi că şi tu crezi că e important să fie aşa.

Îşi trecu mâna prin părul ei ud.

— Dar acum… înţeleg ce însemni pentru mine. Însemni atât de mult. Nu pot să te pierd pur şi simplu. Numeşte-o a doua şansă.

Ea se ridică şi luă paharul cu vin.

Ţi-am oferit şansă după şansă. Trebuie să faci ceva concret. Trebuie să existe o corelaţie între cuvintele şi faptele tale. Tu tot vorbeşti, dar nu se întâmplă nimic. Gata cu bolboroselile astea şi cu promisiunile deşarte. Nu ştiu dacă îţi auzi vorbele, dar mie îmi pare că mereu este vorba despre nevoile tale, despre ideile tale. Nu vreau să fiu psihologul tău nenorocit! Va trebui să munceşti din greu dacă vrei să salvezi această relaţie.

Ea se duse în dormitor, iar el o urmă. Se simţea încă nesigur. Voia să ia iniţiativa – să spună ceea ce trebuie, să simtă ceea ce trebuie. La jumătatea drumului dintre sufragerie şi dormitor, ea se întoarse cu ochii plini de lacrimi.

— Să nu crezi că poţi să mă ţii legată de tine. Şi să nu crezi că vei rezolva ceva dacă mă laşi gravidă. Ai înţeles?

Ea ridică un deget, în semn de avertisment.

— Nu sunt pregătită să am un copil. Şi cum ai putea avea grijă de un copil când nici măcar de tine nu poţi să ai grijă? Sau de mine?

El făcu un pas spre ea. Nu voia să se enerveze. Ştia că nu era bine, dar nu se putu abţine.

— O, las-o baltă! Mă auzi? *Las-o baltă!* M-am săturat de toate prostiile tale despre copii. Amândoi ştim care este problema, nu-i aşa? Îţi este frică. Îţi este frică să îţi asumi responsabilitatea. Îţi este frică să nu te urâţeşti. Îţi este frică de sarcină, frică de naştere. Îţi este frică să depinzi de cineva! Îţi este teamă să nu fii părăsită! *Îţi este frică!*

Ţipa la ea, chiar dacă era la mai puţin de jumătate de metru distanţă.

— Ei bine, bine, Hanna, dar nu-ţi vărsa peste tot teama ta nenorocită!

Vorbele acestea ieşiră din el deodată şi exploziv, un torent năucitor de apă murdară care o prinse în vârtejul ei. Ea tăcea, ţintuindu-l cu privirea, adânc, în ochii lui, de parc-ar fi căutat ceva în străfundul lor. Obrajii îi erau umezi, iar braţele îi atârnau. Încă ţinea paharul în mână. Timpul încremenise. Îi părea atât de rău încât îl durea. Vru să îşi retragă toate cuvintele. Dar, în schimb, cuvintele încă răsunau asurzitor, tulburând tăcerea dintre ei. Ea era atât de mică, atât de fragilă. O văzu exact cum era. Ar fi vrut s-o îmbrăţişeze. S-o sărute.

Ea se întoarse tăcută şi se duse în dormitor. Stinse lumina şi închise cu grijă uşa în urma ei. El rămase singur în întuneric. El şi Sinatra.

Mi-ai intrat pe sub piele. Te am adânc în inima mea. Atât de adânc în inima mea, încât eşti cu adevărat parte din mine. Mi-ai intrat pe sub piele.[25]

---

25 *I've Got You Under My Skin,* melodie compusă de Cole Porter în 1936 (n. red.)

Ierusalim, Israel

Era duminică şi şedinţa săptămânală a cabinetului tocmai se încheiase. Cei patru aleşi se duseseră direct la casa lui Ben Shavit, Beit Aghion, în Rehavia. Vila cenuşie era idilic situată la intersecţia străzilor Balfour şi Smolenskin, cu vedere spre oraşul vechi al Ierusalimului. Cartierul Rehavia fusese proiectat întocmai ca oraşele-grădină din Europa, cu parcuri înflorite, în culori fantastice. Toată zona era foarte liniştită. Undeva, lătra un câine; altminteri, nu se auzea niciun zgomot. La întâlnirea anunţată în grabă luau parte directorul Mossadului Meir Pardo, ministrul de finanţe Yuval Yatom, ministrul apărării Ehud Peretz şi consilierul strategic Akim Katz. Câţiva dintre ei erau prieteni cu Ben Shavit încă din timpul armatei. Preferară să stea pe terasă, la umbră, acolo unde se simţeau bine şi unde subtilităţile dispăruseră de mult. Un palmier înalt îşi întindea frunzele peste terasă. Un asistent scund, purtând *yarmulke*[26]26 Pălărie emisferică sau de forma unei farfurii, confecţionată de obicei din pânză (n. tr.), îi servi cu ceai proaspăt de mentă, în timp ce Ben stătea greoi într-un scaun din ratan, răsucindu-şi verigheta nerăbdător. Se întoarse către ministrul de finanţe care era, de asemenea, şi naşul celui de-al cincilea copil al său.

— Yuval, ce e prostie în toate astea şi ce ar trebui să luăm în serios?

Yuval mestecă gânditor în ceai. Era cel mai în vârstă dintre toţi şi întotdeauna calm. Nimic nu părea să-l supere. Pe Ben îl enerva lentoarea acestuia, mai ales atunci când el însuşi era foarte nerăbdător; dar ştia că acel chip liniştit era paravanul unei intense activităţi mintale.

— Deşi s-ar putea ca totul să fie o mare porcărie, nu ne putem permite să ne asumăm vreun risc. A trecut mult timp de când ne păstram lingourile de aur şi pachetele de bani în seifurile noastre bancare. Astăzi, acestea au fost transformate în servere, iar aurul nostru, în cifre de 1 şi 0. Totul este digital. Măsurile noastre de securitate sunt foarte sofisticate – fără îndoială, cele mai bune din lume. Dar, dacă este să vorbim despre un atac bine plănuit şi finanţat, trebuie să presupunem că protecţia noastră actuală nu este suficientă. Aşa cum am spus întotdeauna, Ben:

„Speră la mai bine, dar pregăteşte-te pentru ce e mai rău“. Aceasta este strategia corectă şi de astă dată. Dacă virusul ne-ar distruge sistemele, ne-ar afecta, dar nu ar fi o catastrofă. Am pierde nişte date, dar cu asta ne putem descurca. După ce ne vom reveni şi ne vom relua activitatea, va fi totul ca la început. Dar…

Yuval luă o înghiţitură de ceai. Ben îşi răsuci verigheta.

— … dacă ne vom confrunta cu un virus mai inteligent, mai sofisticat, consecinţele ar putea fi devastatoare.

Akim îşi dădu jos ochelarii şi-i puse pe masă. Îşi drese vocea şi-l privi pe Yuval, care îşi amesteca din nou ceaiul.

— Cum adică „un virus sofisticat“?

Se uitară la Yuval. Mulţi dintre ei, în afara ministrului apărării, Ehud, şi a lui Amos Dagan, responsabil cu informaţiile militare, credeau că toate acestea erau un fleac, în comparaţie cu ameninţarea nucleară iraniană sau cu rachetele ruseşti din Gaza. Yuval termină de băut ceaiul şi-şi privi colegii care stăteau în jurul mesei de lemn.

— Un virus sofisticat nu ne-ar prăbuşi sistemele. Dimpotrivă – ar vrea ca acestea să poată funcţiona în continuare. Ar putea manipula şi schimba datele. Ar putea efectua transferuri bancare eronate, ar putea şterge informaţii cu privire la împrumuturi şi ar manipula ratele bursei de valori. Datoriile unor oameni sau ale unor companii ar fi şterse dintr-odată, în vreme ce conturile altora ar fi golite din cauza deficitului fiscal al Israelului. Depindem în totalitate de aceste sisteme, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Aşa că nu le putem închide, chiar dacă ştim că au fost infectate. De asemenea, nu ştim când virusul va pătrunde în sistem sau dacă se află deja acolo, ceea ce înseamnă că poate însoţi, pasiv, copiile de siguranţă ale datelor. Nu ştim cine sau ce îl va activa. Analiştii noştri au simulat un număr de scenarii, unul mai înfiorător ca altul. Un atac pe scară largă – în cazul în care ar avea succes – ne-ar putea submina întreaga stabilitate ca naţiune. Conturi de pensii, plăţi ale împrumuturilor, sistemele de credit, tranzacţiile bursiere, ratele dobânzilor… totul s-ar putea prăbuşi.

În tăcerea care se lăsase în jurul mesei, bărbaţii auziră câinele lătrând în depărtare. O femeie de peste drum îşi striga copilul. Ben îşi privi consilierul strategic.

— Ce ai de spus despre această mizerie?

Akim îşi sprijini bărbia în mâinile împreunate ca pentru rugăciune.

— Sunt de acord cu faptul că trebuie să luăm în serios această ameninţare. Avem surse de încredere. Însă ştim prea puţine detalii. Nu ştim de ce, cum sau cine. Dădu din cap spre Meir.

— Mossadul a pus pe picioare o echipă mare pentru a afla mai multe

informaţii. De obicei, Mossadul dă de capăt situaţiilor de genul ăsta, aşa că, în curând, vom şti cu siguranţă mai multe. Însă nu ştim cât timp avem la dispoziţie, aşa că trebuie să acţionăm acum. Cum anume, nu ştiu exact. Din păcate, nu mă pricep la IT.

Meir se ridică cu greu, se îndreptă spre balustrada terasei şi privi spre unul dintre gardienii de pe stradă. Îşi scoase pipa, o umplu cu grijă şi o aprinse.

Apoi pufăi şi se uită la Yuval.

— Am pus această chestiune pe primul plan. Vom afla mai multe informaţii. Dar nu cred că putem aştepta. Ar trebui să iniţiem o copie de rezervă – să protejăm tot ce se poate proteja. Va trebui să ne asumăm riscul strecurării virusului în copie. De asemenea, ar trebui să ne consolidăm sistemele de protecţie. Va trebui să construim un zid nou – de astă dată, unul digital.

Pentru o clipă, tăcu. Apoi îl privi pe Ben.

— Un alt lucru la care m-am gândit implică TBI. Sursele noastre ne spun că ei vor fi primii atacaţi. O modalitate de a ne proteja ar putea fi să reducem contactul dintre sistemele TBI şi restul reţelelor noastre.

Yuval clătină din cap dezaprobator.

— Am putea face asta doar dacă am fi pregătiţi să falimentăm TBI. Este una dintre cele mai mari trei bănci ale noastre şi creditorul numărul unu din lume. În plus, TBI are sute de mii de clienţi privaţi, poate chiar un milion. Dacă ei nu pot face banking extern, nu mai pot avea legătură cu bursa şi cu sistemele de plată, ar putea la fel de bine să renunţe. Şi asta, pur şi simplu, nu este o opţiune.

Meir încuviinţă dând din cap.

— S-ar putea să fie aşa. Dar ar fi mai bine decât să renunţe întreaga ţară.

Ben nu avu nevoie să se gândească prea mult.

— Nu putem falimenta TBI bazându-ne doar pe un zvon. Dacă ne înşelăm? Şi, când se va confirma, s-ar putea să ne fi infectat deja. Nu, înclin mai mult spre ideea creării unei copii de rezervă. Îmi dau seama că va fi costisitor – şi că riscăm să apară multe întrebări. Dar ar trebui efectuată o copie a datelor importante imediat, la nivel naţional. Poate că nu va avea alt rost, dar măcar ne va furniza o schiţă a situaţiei înainte să se fi prăbuşit totul.

Yuval privea fix masa, aşa că răspunse fără să se uite în sus.

— Ar fi nevoie de o cantitate enormă de resurse, chiar dacă ar fi posibil să realizăm acest lucru. Mai ales că nu ştim ce anume trebuie să fie copiat. Şi, după cum ai zis şi tu, va stârni o sumedenie de întrebări. Cred că suntem cu toţii de acord că nu ar trebui să apelăm la această

variantă. Ar fi la fel de devastatoare ca virusul în sine – sistemul financiar se bazează pe încredere. Să mai aşteptăm câteva zile înainte să ne decidem dacă efectuăm sau nu această copie a informaţiilor. Poate vom avea o imagine mai clară a situaţiei cu care ne confruntăm. Şi atunci vom fi capabili să ne definim resursele mai bine.

Ben se ridică.

— Domnilor, haideţi să mâncăm ceva. Vom continua discuţia înăuntru.

Dintre cei cinci bărbaţi de pe terasă, numai unul ştia cu adevărat ce urma să se întâmple cu ţara. Se ridică împreună cu ceilalţi. În drum spre casă, Ben îşi puse braţul pe umerii lui.

Prietene, eu sunt prea bătrân pentru chestia asta cu internetul. Am un iPhone pe care nici măcar nu-l pot deschide. Îmi plac inamicii pe care-i pot vedea. Pe care îi pot atinge. Nu aceste cifre ascunse de zero şi unu.

Sinon dădu din cap aprobator.

— Şi eu simt la fel, Ben. Dar cred că trebuie să ne obişnuim cu tehnologia.

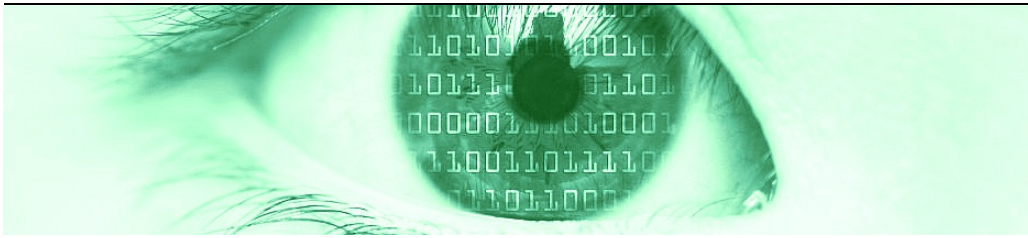

Nisa, Franţa

Pierre Balzac murise pe loc. Împuşcat în cap de aproape, zăcea întins pe scări. Acelaşi vecin care apelase prima dată Poliţia municipală sunase apoi şi în legătură cu focul de armă. Sergentul Laurent Mutz nu-l întâlnise niciodată pe Pierre Balzac. Cu toate acestea, moartea colegului său îl întrista. Poliţia locală nu era înarmată, aşa că Pierre nu avusese nicio şansă.

În depărtare se auzeau sirenele, al căror sunet aproape că nu se mai distingea din cauza motoarelor care vuiau puternic. Duba viră brusc, iar Laurent se prinse de mânerul din tavan. În cealaltă mână ţinea arma uşoară de atac, un pistol SG 551, care era dotarea standard a GIPN 65, Grupa de Intervenţie a Poliţiei Naţionale. Astăzi, SG 551 era încărcat cu treizeci de gloanţe noi SS 190, o muniţie controversată, care putea să penetreze o vestă de kevlar[27]27 Poliamidă cu proprietăţi mecanice deosebite, de cinci ori mai rezistentă decât oţelul (n. tr.) şi să lase, la ieşire, o rană cu diametrul de zece centimetri. Ca de obicei, Laurent şi colegii lui din dubă purtau uniforme bleumarin, mănuşi şi cizme negre, veste negre antiglonţ, măşti, căşti şi căşti cu vizor. Laurent avea la curea o mască de gaze, chiar în spatele pistolului FN Five-Seven. De şold îi erau prinse două grenade *stun*[28]28 Grenada stun, cunoscută şi ca grenadă flash, este un dispozitiv exploziv, nonletal, folosit pentru a dezorienta temporar simţurile inamicului. Produce o lumină orbitoare şi un zgomot puternic, fără a cauza leziuni permanente (n. tr.).

În ultimele săptămâni, Laurent avusese ghinion. Câinii pe care pariase pierduseră toţi – în ciuda spuselor aşa-zişilor experţi, care preconizaseră exact inversul. Împrumutase mai mulţi bani, pentru a câştiga ceea ce pierduse, dar planurile i se duseseră pe apa sâmbetei. Michelle nu ştia nimic din toate acestea; ea credea că economiile lor se aflau încă în contul familiei, însă acestea dispăruseră… tocmai când ea se gândea la o vacanţă de vis pentru amândoi. Avansul ar fi trebuit deja plătit. El încercă să scape de starea de nervozitate şi apucă arma mai bine. Trebuia să se concentreze asupra prezentului.

În faţa lui stătea Rafael Monor. Acesta avea la curea un cleşte gură de

lup pentru lacăte şi în braţe o armă automată. Rafael îl privi şi rânji.

— Crezi că e încă acolo?

Laurent ridică din umeri.

— N-am idee. Dacă aş fi în locul lui, nu. Cine dracu' ar vrea să aibă de-a face cu noi?

— Dacă e încă acolo, va trebui să stea dracului încremenit când intru înăuntru.

Printre gratiile ferestrelor dubei vedeau, în viteză, faţadele clădirilor din Nisa, iar printre acestea, se putea zări marea. Laurent se uită la ceas. Era trei şi un sfert. Trecuseră nouă minute de când primiseră apelul. Vor ajunge oare la timp? Recapitula ceea ce ştia deja. La ora două şi şapte minute, un chiriaş de pe Avenue du Maréchal Foch, numărul 3, sunase pentru a reclama tulburarea liniştii publice. Femeia care dăduse telefonul spusese că în apartamentul de vizavi, care era proprietatea unei companii greceşti de transport maritim, se aflau noi chiriaşi. Aceştia – arabi, îşi dădu ea cu presupusul – păreau să nu doarmă niciodată. Luminile erau aprinse toată ziua şi toată noaptea făceau zgomot. Astăzi, după masa de prânz, femeia auzise o bubuitură venind dinspre apartament şi, când deschise uşa, simţi miros de ars pe casa scării. Îngrijorată, chemase poliţia.

Sergentul Pierre Balzac avusese ghinionul să patruleze prin vecinătate. El a fost cel care a răspuns la apel şi s-a îndreptat către bloc pentru a vedea despre ce este vorba. Îndrumat de femeie, sună la uşa vecinilor, care se deschise după ce apăsase de câteva ori pe sonerie. Se auziseră nişte vorbe, dar femeia nu putu să le repete. Apoi Balzac fu împuşcat de bărbatul care deschisese uşa. Femeia, care văzuse totul prin vizor, se înspăimântă, dar reuşi să mai sune o dată la poliţie. De această dată, apelul fu direcţionat către GIPN. Poliţia locală izolă zona şi, din momentul tragerii focului de armă, nimeni nu mai intră sau părăsi clădirea. Cel puţin aşa se transmisese prin radio.

Duba viră scurt, iar el se lovi de braţul puternic al lui Louis Menard. Colegul său îşi prinse puşca automată, pe care o scăpase din cauza zguduielii. Laurent clătină din cap şi privi pe geam. Depăşiseră câteva maşini de poliţie şi o ambulanţă.

— Am ajuns.

Toţi îşi îndreptară poziţia şi îşi verificară căştile. Duba opri brusc, iar Louis se ridică şi deschise portiera. Săriră afară şi se aranjară pe stradă, tocmai la timp pentru a întâmpina o a doua dubă neagră, care frână pe pietriş. Din aceasta ieşi maiorul Serge. El se apropie de grupul GIPN, care-l aştepta.

— În regulă. Se presupune că autorul – sau autorii – se află încă în

apartament. Monor va prelua conducerea şi va forţa uşa atunci când va primi undă verde. Daţi cu gaze lacrimogene. Monor, Menard şi Mutz vor forma primul rând. Martin, Dubois şi Benoit le vor asigura spatele şi se vor poziţiona în casa scării. Durocher, Leroux şi Thomas vor păzi flancurile şi faţada clădirii, asigurându-se că nu va ieşi nimeni.

Toţi dădură din cap aprobator, iar Laurent îşi urmă colegii care traversară în fugă strada. În jurul cordoanelor se adunaseră mulţi oameni. Scoase siguranţa armei şi se strecură în casa scării. Ţinta lor se afla două etaje mai sus. Înaintară cu armele scoase, respectând o mişcare bine exersată. Numărul unu avansă acoperit de numerele doi şi trei. Acesta luă o nouă poziţie, iar ceilalţi îl prinseră din urmă. Numărul doi înaintă, iar ei continuară să se depăşească reciproc. Înaintând şi păzindu-se mereu.

Ajungând la primul etaj, văzură sânge. Continuară să urce prudent. Din afară, se auziră sirenele care se apropiau şi cel puţin un elicopter care survola zona. Radioul păcăni şi maiorul Serge le ceru să îi spună unde se află. Laurent răspunse şi apoi îşi scoase rapid capul şi privi holul. Primul pe care îl văzu fu Pierre Balzac. Laurent se îndreptă spre cadavru. Glonţul părea să fi provenit dintr-un pistol de calibru mic – poate de 22 – care îi lăsase o rană mică la intrare, chiar deasupra ochiului stâng. Pierre Balzac părea surprins. Dalele de piatră de sub capul său erau acoperite de sânge, iar el ţinea într-o mână un carneţel.

Ocoliră cu grijă cadavrul şi se poziţionară mai aproape de uşă. Laurent aruncă o privire spre cealaltă uşă şi se întrebă dacă femeia se mai afla acolo, uitându-se pe vizor. Ar fi fost mai interesant decât să se uite la televizor. Îşi îndreptă atenţia din nou spre ţinta lor. Pe uşă se afla o plăcuţă de aramă pe care scria *Thessaloniki Marine Transfer*.

Rafael îşi lăsă arma jos şi inspectă balamalele cu mâinile. Făcu semn că totul e în regulă şi scoase un mic ferăstrău electric din sacul negru de la şold. După aceea, se aşeză lângă uşă şi-i privi pe ceilalţi. Cu două degete, Louis arătă spre una dintre grenadele sale cu gaz lacrimogen. Ceilalţi dădură aprobator din cap, se ghemuiră şi-şi puseră pe faţă măştile de gaz. Rafael se ridică şi se pregăti, punând lama ferăstrăului pe balama. Laurent mişcă din cap şi privi spre uşă. Ferăstrăul tăie oţelul cu un sunet asurzitor. Când cea de-a doua balama se desprinse, Rafael puse mâna pe clanţă şi smuci uşa; aceasta căzu greoi pe scări. În acelaşi timp, Louis făcu un pas înainte şi aruncă înăuntru cele două grenade cu gaz lacrimogen, una după alta. Fumul albicios se răspândi pe casa scărilor, în timp ce Laurent păşi în apartamentul inundat de fum, urmat îndeaproape de Louis şi de Rafael. Cealaltă echipă veni în urma lor. Zgomotul elicopterului se auzea în apartament.

Laurent înaintă precaut, cu puşca automată ridicată. Deschise o uşă cu piciorul. Masa din bucătărie era acoperită de cutii goale în care fusese mâncare chinezească. Pe podea erau cutii de pizza, de Coca-Cola şi sticle de apă. Fereastra era deschisă, înspre stradă. Pe aragaz se afla un ceainic. Merse încet prin cameră. O sticlă căzu pe podeaua de piatră, făcând zgomot. În căşti, auzi un pârâit. Era Rafael.

— Nu e nimeni în dormitor.

El îşi continuă drumul. Auzi vocea lui Louis.

— Nu e nimeni în sufragerie.

Apăsă butonul.

— Nu e nimeni în bucătărie.

Când ieşi din bucătărie, ajunse în chicineta servitorilor, pe ai cărei pereţi era un tapet înflorat rozaliu. Pe jos era un număr din *Le Monde*. Rafael merse mai departe, Louis i se alătură şi se îndreptară împreună spre uşa închisă de la capătul celălalt al holului. Laurent se opri şi le făcu semn celorlalţi să-şi dea jos măştile. În acea parte a apartamentului nu ajunsese prea mult gaz lacrimogen, iar măştile erau incomode şi le limitau vederea. Când îşi dădu masca jos, simţi mirosul înţepător de plastic ars. Plutea în hol ca o pătură sufocantă, amestecat cu mirosul de gaz lacrimogen, praf şi piele. Rafael ajunse primul la uşă şi îi aşteptă şi pe ceilalţi. În spatele lui, auzi vocile celor din echipa de sprijin, care se asigurau că totul este în regulă în restul apartamentului. Rafael încercă prudent uşa. Era încuiată. Cu ambele mâini, apucă puşca şi lovi. Încuietoarea se sparse, iar uşa se deschise într-o ploaie de aşchii.

Înaintea lui, văzu o cameră mare – o bibliotecă. Pereţii erau plini cu rafturi. În mijlocul încăperii se afla un set de mobilă cenuşie. Din pricina draperiilor grele şi trase ale ferestrelor mari, camera era în semiîntuneric.

Laurent se mai gândi încă o dată la câinii de curse. Greşise deoarece era prea nesigur. Se încredea prea mult în alţii, în loc să-şi asculte intuiţia. Ar fi putut jura că Island Storm va câştiga. Avea motive bune să creadă asta – performanţa fantastică de pe pista de alergare, pedigriul, testele efectuate în acea zi. Şi apoi, când Napoleon Victory trecu linia de sosire, Laurent rămase încremenit. Totul era pierdut.

Louis strigă. „Poliţia! Jos pe podea!“ Abia atunci observă Laurent o siluetă stând la un birou, în celălalt capăt al camerei, ca o fantomă în lumina slabă. Era un bărbat care stătea cu spatele la ei şi care scria la calculator. Lângă el, pe birou, se afla un pistol. În timp ce înaintau spre el, toţi trei îşi ridicară armele. Menard repetă ordinul. „*Culcat! Acum!*“ Bărbatul îi ignoră şi continuă să scrie. Se aflau la mai puţin de trei metri de el când bărbatul luă pistolul şi se împuşcă în cap. Totul se întâmplă

atât de repede, încât niciunul dintre ei nu avu timp să reacţioneze. Omul nu ezitase. Capul său se smuci într-o parte, iar el căzu greoi de pe scaun.

Laurent, primul ajuns la el, îşi puse piciorul pe mâna care ţinea pistolul. Corpul bărbatului tremura încă, dar ochii lui deja priveau inexpresivi podeaua. Sângele se împrăştie rapid din capul său. Bărbatul părea să fie arab, în vârstă de aproximativ patruzeci de ani, de statură medie; purta o cămaşă vişinie şi blugi prespălaţi. Era desculţ, iar călcâiele erau crăpate. Corpul se opri din tremurat. Laurent apăsă butonul radioului.

— Maior Serge, terminat. Urmă o clipă de tăcere, apoi auzi vocea clară a maiorului Serge.

— Aici Serge. Care e situaţia?

— Ţinta este la pământ. Apartamentul e în siguranţă.

— Bine. Venim.

Laurent împinse cu piciorul arma din mâna omului, din reflex. Bărbatul era mort şi nu avea să-şi mai folosească vreodată pistolul. Laurent expiră, uluit de ceea ce tocmai se întâmplase. Nu se concentrase. Deşi lucra de patru ani în echipa de forţă, aceasta era prima dată când văzuse pe cineva împuşcat de atât de aproape.

Se uită la bărbatul de pe podea. Cum putea o persoană să fie atât de calculată? Probabil că se afla la birou, lucrând, atunci când Balzac sunase la uşa lui. S-a ridicat, a mers până la uşa de la intrare, a deschis-o şi l-a împuşcat pe ofiţer. După care s-a întors la locul său şi a continuat să lucreze, chiar şi atunci când uşa fusese forţată, când explodară grenadele cu gaz lacrimogen şi când poliţiştii înarmaţi luară cu asalt apartamentul. Şi, odată terminat lucrul… s-a împuşcat în cap fără să se gândească de două ori. Era al dracului de morbid. Laurent privi prin cameră. Pe masă, lângă mobilă, cartea de telefon locală era deschisă la pagina cu restaurante chinezeşti, alături de o ciocolată neîncepută şi de un pachet de ţigări Marlboro. Ce naiba pusese la cale bărbatul? Privi biroul. Computerul. Ecranul alb se umpluse de puncte roşii. Se aplecă mai aproape şi văzu un simbol mic, animat, în colţul de jos al ecranului. Un coş de gunoi gri îşi deschidea capacul şi un fişier intra în el. Coşul de gunoi se făcu roşu, apoi din nou gri. Apăru un alt dosar, care fu înghiţit de coşul de gunoi, care se înroşi iar. Îşi dădu seama de ce se întâmpla. Calculatorul ştergea informaţiile. Aruncă scaunul la o parte şi plonjă pe podea, lângă cadavru. Îşi făcu loc pe sub birou. Genunchiul său strivi mâna bărbatului. Se strâmbă şi căută cablu, găsi ştecherul şi-l scoase din priză.

Louis îl privi surprins.

— Ce-i cu tine?

Laurent ieşi de sub birou, îngenunche şi aruncă o privire la ecran. Coşul de gunoi continua să „înghită“ fişiere. Oare scosese cablul greşit? Aruncă o privire pe masă şi zări un laptop cu capacul închis. Monitorul şi tastatura erau conectate la acesta. Funcţiona pe baterie. Tocmai când se pregătea să ridice calculatorul şi să scoată bateria, coşul de gunoi îşi schimbă culoarea în verde şi auzi un sunet slab de la laptopul din mână. Terminase de şters tot.

Casca îi pârâi.

— Băieţi, veniţi în baia de pe hol.

Îşi luă arma automată, şi-o aruncă în spate, apoi se întoarseră cu toţii la fel cum veniră. Uşa de la baie era deschisă. Maiorul Serge era în afara acesteia, vorbind la telefon. Când îi văzu, le făcu semn cu capul spre uşă. Laurent păşi în camera mică, cu gresie pe jos. Întreaga cadă de baie era plină cu echipamente de calculator acoperite de funingine, contorsionate şi de ceea ce ar fi putut fi cleme sau dosare. Numai inelele de prindere şi mecanismele metalice ale bibliorafturilor rămăseseră după incendiu. Pe fundul căzii se formase un strat cenuşiu de nămol, iar pereţii erau arşi şi plini de funingine. Fusese un incendiu destul de puternic – acesta era mirosul pe care îl simţise vecina din apartamentul de alături. Ca să poată salva ceva de care s-ar putea folosi, tehnicienii ar trebui să lucreze multe ore. El ieşi în hol. Maiorul Serge stătea cu picioarele depărtate şi cu braţele încrucişate, chiar în faţa uşii.

— Am vorbit cu Monor. După părerea mea, ai procedat ca la carte. Cum te mai simţi?

— A fost destul de neplăcut, dar voi trece peste asta. Cine era ticălosul ăsta?

Serge îl privi încruntat pe Laurent şi-l bătu pe umăr.

— Voi afla. Din ce am găsit în dormitor, am descoperit că aici au locuit cel puţin două persoane. Nu ştim unde este celălalt. Nu am găsit nimic care să ne ajute să-i identificăm – nici acte, nici documente pe care să le putem descifra. Singurul lucru de valoare, în afară de „supa“ din cada de baie, este un card de acces de la o bancă. De la TBI.

Laurent se încruntă.

— Arabă?

— Israeliană, dar nu-ţi face griji în privinţa asta. Du-te acasă şi îmbrăţişeaz-o pe Michelle.

Laurent zâmbi şi dădu din cap. Străbătu tăcut apartamentul, unde se desfăşurau acum tot felul de activităţi. Erau oameni peste tot, făceau fotografii, comunicau prin staţii radio, căutau prin cărţi şi răscoleau sertarele cu haine. Cutii mari de metal cu instrumente de analiză erau cărate într-un cărucior gri. Se strecură, le făcu semn din cap celor pe care

îi cunoştea şi ieşi din nou în casa scărilor. Corpul lui Pierre Balzac nu se mai afla acolo. Mai rămăsese doar pata de culoare roşu-închis. În sângele uscat, îşi văzu urmele lăsate de bocanci. Vizorul din cealaltă parte se holba la el. Pe plăcuţa de identificare scria „Marie Scribé“.

Telefonul vibră în buzunarul din faţă şi el îl scoase. Numărul lui Michelle clipea pe ecran. El înghiţi în sec şi răspunse:

— Alo?

— Laurent, e totul în regulă? Vocea neliniştită a soţiei era distantă şi rece.

— Totul este bine, draga mea.

Ea răsuflă uşurată.

— Am văzut totul la televizor. Eşti acolo?

— Sunt aici. Dar acum s-a terminat.

— Vino acasă!

— Desigur. Mai trebuie să merg la secţie, dar apoi voi veni acasă.

— Voi pregăti baia pentru tine. Şi Laurent…

— Ce?

— Ai avut timp să plăteşti excursia noastră?

El se uită spre vizor, care se holba înapoi parcă în derâdere.

— Nu. Nu am avut timp astăzi. Voi plăti mâine.

— Bine. La revedere.

Stătea cu telefonul în mână. Cum naiba o va scoate la capăt? Cum îi spui soţiei iubite că ai pariat toate economiile familiei? Ce idiot era! Deschise buzunarul de la piept pentru a-şi pune telefonul înapoi, dar îl scăpă. Telefonul se lovi de podeaua de marmură, iar bateria zbură pe scări.

— La naiba!

Se aplecă să caute bateria şi o găsi pe marginea celei de-a treia trepte. Când o ridică, văzu carneţelul care se afla, de asemenea, pe scară – carneţelul lui Pierre Balzac. Probabil căzuse atunci când luaseră cadavrul. Câtă neglijenţă din partea echipajului ambulanţei! Îl băgă în buzunar împreună cu bateria şi coborî. Ce după-amiază! Să facă o baie era o idee extraordinară.

Stockholm, Suedia

Să fi consumat oare prea multă cafeină? Eric era convins că nu. În orice caz, îşi dăduse toată silinţa să testeze limitele. Aparatul Nespresso din bucătărie prepara doză după doză de *ristretto*[29]29 Cafea espresso „foarte scurtă“ (n. tr.) iar el sorbea ceştile de cafea una după alta. Toate acestea doar pentru a rămâne treaz acum când, în fine, se aşternuse liniştea în casă, toată lumea dormea, iar telefoanele nu sunau. Pusese două prosoape foarte groase peste cafetieră, pentru ca zgomotul să nu o trezească pe Hanna.

Sub prosoape, se auzi un bârâit, semn că o altă cafea era gata. Sorbi dintr-o singură înghiţitură tot conţinutul din ceşcuţa de argint, privind pe fereastră zorii zilei de vară. Pe stradă nu se afla nicio maşină, cu excepţia Volvo-ului său. Era noaptea în care se strângea gunoiul de pe stradă. Uitase complet – probabil că avea pe parbriz o amendă de nouă sute de coroane. Puse jos paharul şi se retrase în biroul întunecat, unde aerul era închis şi mirosea a transpiraţie. Petrecuse prea multe ore într-un spaţiu prea mic. Aşezându-se în faţa calculatorului, mâna stângă îi zvâcni, ceea ce era destul de normal, având în vedere că prin vene îi curgea cafea pură, şi nu sânge.

Nu pusese geană pe geană în ultimele douăzeci şi patru de ore. Ziua reprezentase un eşec şi un succes. Eşecul consta în faptul că era imposibil să lungească acele senzorilor; de fapt, echipa KTH chiar dorea să le scurteze. Succesul se materializase într-un pachet FedEx primit de la Universitatea Kyoto, care conţinea o cantitate nouă de nanogel. Cercetătorii japonezi reuşiseră să mărească puterea gelului – capacitatea de absorbţie şi cea conductoare erau acum de câteva ori mai puternice. Ar putea acest lucru compensa faptul că acele senzorilor erau atât de scurte? Dacă gelul îmbunătăţit şi noua versiune a programului Mind Surf nu funcţionau, rămânea fără opţiuni.

Privi micul pachet alb, pe care erau desenate simboluri japoneze. Nanogel, versiunea 2.0. Era timpul. Trebuia să mai parcurgă vreo câteva etape, dar gelul avea nevoie de treizeci de minute pentru a pătrunde în piele. Putea la fel de bine să-l pună. Deschise cu grijă pachetul şi scurse

un strop în palmă. Substanţa era rece şi strălucea violet, ca şi când ar fi avut propria sursă de energie. Nanogelul conţinea o substanţă extrasă din meduze, de o strălucire fluorescentă, care emitea lumină în biroul întunecat. Eric îşi dădu părul de pe frunte şi îşi masă pielea cu gelul inodor. Când termină, se întoarse să mai verifice programul înainte de a-l rula. Odată intrată în piele, simţi o înţepătură. Se duse la Marilyn şi-i scoase casca cu senzori. Părul lung şi colorat al manechinului se desfăşură ca o panglică lungă, dinspre cască spre calculator. Se asigură că toate cele cincizeci de fire erau ataşate corespunzător acelor senzorilor şi apoi îşi puse casca. Aceasta îi stătea pe cap ca o cască de înot şi simţi arsura senzorilor care îi pătrundeau în piele precum acele de acupunctură. Se strâmbă, se aşeză la calculator, oprind toate programele de control, de detectare şi remediere a defecţiunilor tehnice. Apoi porni programul care controla contactul dintre calculator şi creier. Degetul arătător zăbovi pe tasta Enter pentru o clipă. Clic. Simţi o furnicătură pe pielea scalpului. Trecură zece secunde. Îşi ţinu respiraţia.

```
CONTACT STABILIT. SE PRIMESC DATE NEURONALE.
PUTEREA SEMNALULUI 92%
```

Stătu nemişcat, privind mesajul intermitent. Nouăzeci şi doi la sută – era o recepţie foarte bună. Cea mai bună de până acum. Apoi reveni la meniu şi deschise o diagramă care indica situaţia fiecărui senzor în parte. Toţi cei cincizeci de senzori înregistrau semnale surprinzător de puternice. Porni programul de navigare tridimensională şi-şi puse ochelarii negri, care erau ataşaţi de partea din faţă a căştii. Putea simţi înţepăturile senzorilor şi se întinse să găsească şuruburile care le strângeau şi mai mult. Le întoarse de câteva ori şi gemu de durere. Vederea îi era sensibilă şi, dacă ceva nu mergea bine, putea orbi.

Simţi înţepături în pleoape. Mind Surf stabilise contactul cu chiasmul optic. Nu mai putea vedea nimic, deoarece ochelarii erau confecţionaţi din plastic vopsit negru. Dacă totul funcţiona, nu mai avea nevoie de ochi pentru a vedea.

Eric întinse mâna şi pipăi tastatura până când găsi tasta Enter. Înghiţi. Senzaţia putea fi asemănată cu secundele de dinaintea răzuirii unui bilet de loterie. Poate vei câştiga, poate că nu. Visul este viu câtă vreme biletul nu este răzuit.

Se gândi la lungul drum pe care îl parcursese până acum, la toţi oamenii care îi fuseseră parteneri. La banii lui Mats Hagström. La Hanna. O văzu stând în picioare în faţa lui, în semiîntuneric, cu o privire tristă, rătăcită. Se văzu pe el în scaun. Oare cum arăta stând acolo, cu firele

ieşindu-i din cap şi cu ochelarii negri? Era imaginea unui om de ştiinţă nebun. Era nebun sau geniu? O singură comandă digitală îi putea oferi răspunsul. Fie funcţiona şi va avea succes, fie nu va funcţiona şi acesta avea să fie sfârşitul proiectului – două rezultate total opuse. Nu, mai existau şi alte posibilităţi: putea să orbească sau să-i fie afectat creierul. Ştia că existau riscuri dacă folosea programul BCI. Un ac încărcat electric sau o schimbare neaşteptată a tensiunii putea să-i ardă părţi ale creierului.

Casca îl înţepă, iar el simţi dureri groaznice în cap. Din hol se auzi un zgomot. Sosiseră ziarele de dimineaţă. Cel mai bine ar fi să termine experimentul. Inspiră adânc.

Tel Aviv, Israel

David Yassur era fascinat de telexul codificat care fusese trimis Mossadului de la ambasada israeliană din Paris. În această eră a tehnologiei înalte, nu putea să creadă că se mai comunica prin intermediul telexului. Nici măcar nu ştia că Mossadul deţinea un astfel de aparat. Îşi notă în minte să îl găsească. Copiile decriptate, capsate alături de mesajul iniţial, erau alarmante. Poliţia din Nisa percheziţionase un apartament unde se bănuia că au loc activităţi teroriste. Posibila crimă se soldase cu un raport trimis celor de la DCRI, *Direction Centrale du Renseignement Intérieur,* autoritatea internă franceză de informaţii. În timpul operaţiunii fusese ucis un suspect terorist. Persoana nu fusese încă identificată. La cererea Mossadului, telexul fusese însoţit de un e-mail care conţinea un număr de documente şi o fotografie a teroristului decedat. David privi chipul alb-negru, care avea o mică pată chiar deasupra ochiului drept – rana de intrare. Nu îl cunoştea pe acel bărbat. DCRI stabilise că era un caz de infracţiune informatică şi informase SCSSI, *Service Central de la Sécurité des Systèmes d'Informations,* unitatea naţională de securitate a tehnologiei informaţiei. Un card de acces aparţinând TBI fusese găsit în timpul operaţiunii, aşa că SCSSI informase ambasada israeliană. Din fericire, persoana care primise avertismentul îl luase în serios şi-l trimise mai departe la Tel Aviv. Prin telex.

Citi din nou raportul. În apartament, ei găsiseră mai multe calculatoare arse şi hard diskuri pe care nu le-au putut salva. Teroristul decedat avusese în buzunar o pagină dintr-un carneţel, dar nu şi acte de identitate. David se aplecă mai aproape şi studie copia neclară a hârtiei din carneţel. Părea să conţină hieroglife – un cod, probabil. Se uită pe lista cu articolele confiscate, fără să găsească un carneţel. Dar hârtia trebuie să fi provenit din altă parte. Hieroglifele astea neclare erau importante, era sigur de asta. Ridică hârtia în lumină şi încercă să o aşeze în poziţii diferite. Ei bine, cu siguranţă era vorba despre acelaşi grup despre care raportase Unitatea 8200 informaţii radio. Din servieta

de piele uzată, luă raportul lui Jacob Nachman. Erau menţionate atât TBI, cât şi Nisa. Şi, astfel, suspiciunile lui Jacob fură confirmate. În afară de şeful său, Meir Pardo, şi de cabinet, trebuia să-l informeze şi pe Isaac Berns, directorul IT al TBI. Se întâlniseră recent pentru a discuta despre securitatea băncii. Acum Berns va trebui să verifice imediat fiecare pixel din operaţiunea sa franceză. Va trebui să stabilească dacă fusese ceva furat sau stricat şi, mai presus de orice, dacă în sistemul lor pătrunsese un virus.

Cum vor afla cine era cel care murise? Şi unde dispăruse cealaltă persoană care se afla în apartament? David mai privi o dată fotografia cu atenţie. Acum, era cea mai importantă piesă din puzzle. Dacă ar putea stabili cine era, l-ar putea căuta în baza lor de date şi, cu puţin noroc, ar putea face legătura dintre el şi vreo grupare teroristă cunoscută. Când îşi dădu seama pe cine ar trebui să sune, David nu se putu abţine să nu zâmbească. Luă telefonul mobil şi căută un număr pe care nu-l mai formase de foarte multă vreme. Sună de două ori şi auzi apoi o voce familiară:

— Paul Clinton.

— Shalom, Paul. Sunt David Yassur. Ce mai face Evelyn?

— Prostănacule. Mă suni după cinci ani în care n-ai mai dat niciun semn ca să mă întrebi de fosta mea soţie?

David zâmbi larg.

— Ştii că am iubit-o mereu pe Evelyn. Paul, ai făcut multe greşeli – să-l împuşti pe JFK a fost una dintre ele – dar faptul că ai pierdut-o pe Evelyn a fost, fără îndoială, cea mai gravă.

Paul râse zgomotos în telefon.

— Du-te dracului. Cu ce poate ajuta FBI-ul un vechi combatant? Este vorba despre ameninţarea împotriva TBI?

David clătină din cap.

— Se presupune că e secret de stat. Da, aşa e, despre asta e vorba. Am nişte fotografii şi nişte nume pe care sper să le poţi căuta prin bazele voastre fantastice de date: CIA, NSA, IRS, Disney World… peste tot.

Paul tăcu pentru o clipă, evaluând riscurile. David îşi ţinu respiraţia.

— Desigur. În cele din urmă, fiecare sărăntoc vine la fratele mai mare pentru ajutor.

David ignoră acest comentariu.

— Se întâmplă ca fratele mai mare să aibă un telex?

— Un ce?

— Las-o baltă. Vei primi un e-mail în câteva minute.

Zborul ET703, deasupra Algeriei

De data aceasta, Samir ştia că nu se mai întoarce niciodată în Franţa, ţara care-i fusese adăpost în adolescenţă. Când avea cincisprezece ani, familia lui fugise de războiul civil din Liban şi ceruse azil în Franţa. Mulţumită hotărârii luate de tatăl său, familia reuşi să treacă peste şocul mutării într-o altă ţară şi să se adapteze la noua lor lume. Părinţii îşi păstrară identitatea musulmană încercând, în acelaşi timp, să se acomodeze cu viaţa cotidiană franceză şi, pe cât posibil, cu cultura franceză. În ceea ce-l privea pe Samir, mutarea în Franţa a însemnat ceva important: accesul nelimitat la calculatoare.

Iubise calculatoarele dintotdeauna, dar, în Beirut, accesul la acestea îi fusese limitat, trebuind să stea la biroul de avocat al tatălui său, lucrând pe vechiul lor IBM. Era singurul calculator din birou şi faptul că îl utiliza constant îi supăra pe ceilalţi avocaţi. Uneori, prietenii lui apăreau din senin şi-l invitau să meargă la un meci de fotbal, la lupte sau la dans. Cu vremea, aceste vizite deveniră sporadice. Câţiva prieteni se logodiseră, iar alţii se înrolaseră în armată. El avea un stil de viaţă diferit, determinat simbolic de monitorul pătrat din biroul prăfuit al avocaţilor. După sosirea în Franţa, totul se schimbă. Familia fu plasată într-o suburbie din Toulouse, într-o junglă de beton acoperită cu graffiti. Probabil că, pentru ceilalţi, viaţa de zi cu zi era dificilă, însă pentru el integrarea nu a fost o problemă. Ba dimpotrivă. În Franţa existau mai multe calculatoare – la şcoală, la locurile de muncă ale părinţilor, chiar şi în casele unor prieteni. Talentele lui Samir se dezvoltară rapid şi nu trecu mult până ce profesorii observară acest lucru. La vârsta de douăzeci şi unu de ani, primi o bursă care-i permise să meargă în Statele Unite şi să studieze la MIT, Massachussets Institute of Technology, cea mai bună şcoală cu profil tehnologic. Tatăl său sună la biroul de avocatură din Beirut şi strigă entuziasmat că micuţul lor profitor era pe cale să devină următorul Bill Gates.

MIT îi prelungi perioada de studii, pentru a putea obţine o diplomă de master în programare. După aceea, i se oferi posibilitatea plăţii studiilor

pentru a-şi obţine titlul de doctor, cu condiţia să înveţe la fel de bine. Imediat după aceea, o întâlni pe Nadim la o nuntă în Beirut. Au rămas în Statele Unite zece ani. Teza lui de doctorat ajunse să aibă ca subiect viruşii de calculator şi cu cât studia mai mult, cu atât i se părea mai interesant. Trei ani mai târziu, era expert în domeniu. Însă toate acestea s-au întâmplat înaintea catastrofei.

Samir o privi somnoros pe stewardesa negricioasă care îl întrebase ceva.

— Poftim?

— Doriţi un pahar cu şampanie? Zâmbi şi-i întinse un pahar. El o refuză dând din cap, cerându-i, în schimb, o pătură în plus. Când zbura, îi era mereu frig.

Clasa business era aproape goală – nu erau decât câţiva pasageri care citeau, se uitau la televizor sau vorbeau în şoaptă. În cabină, atmosfera era calmă. Părăsise de multă vreme Franţa. Plănuise să stea mult mai mult. Ceilalţi plecaseră în urmă cu ceva zile, dar el rămăsese alături de Melah as-Dullah pentru a face ultimele pregătiri înainte de a activa virusul Mona. Lui Samir îi plăcea să fie singur când lucra şi, spre sfârşit, apartamentul duduia de activitate. Era sigur că Ahmad Waizy îl lăsase acolo pe Melah pentru a-i fi mai mult paznic decât pentru a-l asista. Samir era acum proprietatea grupării Hezbollah şi nu putea fi lăsat singur. Membrii acesteia investiseră mult în el. Melah fusese tăcut şi discret. Dar, la fel ca şi Ahmad, ascundea ceva.

Apartamentul pe care îl închiriaseră era unul drăguţ. Era aproape de plajă chiar dacă se afla în mijlocul oraşului. Puteau veni şi pleca fără a fi observaţi, fără a atrage atenţia – cel puţin aşa crezuseră ei. Se dovedi însă că avusese un noroc chior că nu se afla chiar acum la secţia de poliţie. Sau că nu era mort. Ieşise să cumpere ziare de pe strada Promenade des Anglais când văzu maşinile de poliţie şi cordoanele în afara clădirii în care locuia. Cu inima bătându-i cu putere, continuă să meargă, trimiţându-i un mesaj lui Ahmad.

După întâlnirea cu forţele de poliţie, se plimbase fără ţintă pe străzi lăturalnice şi pe alei, făcându-şi loc printre turişti şi împiedicându-se de cărucioarele pentru copii, de tablele care afişau meniurile şi de muzicienii de pe stradă. Cumva, reuşise să găsească, într-un final, Galeriile Lafayette. Avea nevoie de haine. Nu le avea decât pe cele de pe el: o pereche de blugi prespălaţi, sandale şi un tricou roşu decolorat pe care scria *„Nice dans mon coeur“*. Avea cu el paşaportul şi o carte de credit. Ordinele lui Ahmad fuseseră clare: nu pleca nicăieri fără telefon, card de credit şi paşaport. Dar oare funcţiona cardul de credit? Ştia poliţia cine era? Din când în când, se uită la telefon, aşteptând un

răspuns de la Ahmad. Unde ar fi putut fugi? Din Galeriile Lafayette îşi alese haine cât mai obişnuite – două perechi de pantaloni, câteva pulovere şi tricouri polo. Puseseră în circulaţie deja poze cu el? Urmau să păzească aeroporturile? Se blestemă pentru că nu fusese mai atent. Lăsase o grămadă de calculatoare distruse în cada de baie. Cel mai important lucru era că hardurile lor nu puteau fi salvate; se asigurase personal de asta.

Textul pe care îl primi pe când ieşea din magazin conţinea o destinaţie de transfer, o oră, un număr de zbor şi o destinaţie finală. Trebuia să meargă în Somalia. *O, Doamne!* Nu fusese niciodată în Africa. De ce acolo? Nu cumva se desfăşura un război civil în acel loc? Avea nevoie de o conexiune stabilă şi rapidă la internet. Exista aşa ceva în Somalia?

Desigur, Ahmad se gândise la asta. Totul avea să se rezolve. Israelienii cunoşteau deja anumite părţi ale operaţiunii; Sinon îl ţinea la curent pe Ahmad cu tot ce se întâmpla în cabinet şi în Knesset. După haosul din Nisa, grupul fu nevoit să se despartă. Atenţia era cheia succesului. Fuseseră trimişi peste tot în lume, aşa că Samir nu avea nici cea mai mică idee unde se aflau ceilalţi. Poate că Mossadul făcuse deja rost de numele lui. Şi poate că Melah fusese închis în Nisa. Cât de multe ştia cu adevărat Melah? Va trăda oare ceva?

Ahmad îi rezervase lui Samir un zbor spre Roma cu Alitalia şi, de acolo, spre Ethiopia cu Ethiopian Airlines. Odată ajuns la Addis Abeba, va alege o companie aeriană mai mică şi va zbura la est, către Berbera, în Somalia. Nu avea nici cea mai mică idee despre ce-l aştepta acolo – cu puţin noroc, o conexiune rapidă la internet.

Dincolo de fereastra ovală era noapte. *El este cel care creează stelele pentru voi, ca să vă puteţi ghida, cu ajutorul lor, prin ţinuturile şi mările întunecate.*[30] [30] Coranul 6:97 (n. red.) Allah este înţelept şi face totul cu un scop. Dar oare la ce s-a gândit Allah atunci când a primit înapoi un servitor atât de neînsemnat? Pe neaşteptate? Samir nu avusese nici şansa de a-i închide ochii, nici de a-i săruta obrajii. Se lupta să păstreze amintirea ei. O vedea în faţa ochilor, dar, spre disperarea lui, îşi dădea seama că era doar imaginea din singura fotografie care îi rămăsese, în alb şi negru, în care ea era călare pe o cămilă. Ar fi făcut orice ca să aibă o fotografie mai bună cu ea, una colorată. Acum îşi amintea de ea în alb şi negru – copia, nu originalul. Un citat scurt îi veni în minte: *„Ceci n'est pas une pipe"*. „Aceasta nu este o pipă." Nu era nicio pipă – doar imaginea lui Magritte, bidimensională şi statică. Era la fel ca Mona. *Ceci n'est pas une fille*[31] [31] Aceasta nu este o fată, în franceză (n. tr.). Cum mirosea? Cum râdea ea? Uita detalii preţioase.

Hezbollah îl contactase la scurt timp după ce el şi Nadim se mutaseră

înapoi în Liban. Încercaseră să îl convingă să creeze un virus. Samir îi refuzase. Avea prieteni în Israel, iar războiul era ceva abstract şi ireal pentru el. În schimb, prin intermediul colaborării cu Banca Libanului, a avut posibilitatea să ofere stabilitate ţării, cu ajutorul propriului sistem bancar al acesteia – un lucru care i se potrivea mai bine. Nu era soldat. Dar asta se întâmpla atunci; acum, era unul dintre ei. Mai presus de toate, nu-i mai rămăsese nimic altceva. *Orice lucru bun faceţi dinainte pentru sufletele voastre îl veţi găsi la Allah: pentru că Allah vede bine tot ceea ce faceţi.* Allah ştia cum arăta Mona. Ea avea să îşi recapete zâmbetul. Dar, înainte de a se întoarce la fetele sale, trebuia să le răzbune.

Samir încercă să se aşeze confortabil în scaunul avionului. Gândul răzbunării nu-i aducea nicio satisfacţie. În sinea lui, ştia că Nadim nu şi-ar fi dorit asta. Dar îi făcuse o promisiune fiicei sale ucise. Ce putea fi mai sfânt? *Qisas.* Răzbunare. Viaţă pentru viaţă.

Până acum, în cabină fusese linişte, cu excepţia curentului de aer condiţionat şi a zgomotului îndepărtat al motoarelor. Căută prin lista de piese muzicale a iPodului său până îl găsi pe Satie[32] şi se lăsă învăluit de sunetul pianului, ascultând *Lent et douloureux.* Îi era teribil de dor de fetiţa lui.

---

32 Erik Satie, compozitor francez (1866-1925). *Lent et douloureux* este indicaţia primei piese din Gymnopédies (1888) (n. red.)

Stockholm, Suedia

Lumea exploda în jurul lui. Sau în el. Focuri de artificii colorate, detonate în întunericul dens, îl aruncau în faţă, cu capul înainte. Mii de meteoriţi pătraţi zburau în jurul lui, prin el. Cădea printr-un caleidoscop gigantic. Nu bătea vântul şi nu se auzea nimic. Meteoriţii aveau modele colorate, care îi păreau oarecum familiare. Se luptă să îşi recapete controlul. Trebuia să îşi încetinească alunecarea. Se concentră pe procesul de respiraţie. Inspira. Expira. Inspira. Expira. El căzu, dar mai lent, plutind printr-un univers strălucitor. Îşi dădu seama că aceia nu erau meteoriţi. Erau site-uri web. Modelele cunoscute erau, de fapt, interfaţa grafică a site-urilor. Recunoscu paginile de pornire ale tabloidului *Aftonbladet,* ale KTH, MIT şi iTunes. Internetul. Pluti printr-o lume imensă, tăcută şi fără de sfârşit a internetului. Izbucni în râs şi îşi întinse mâinile fericit, pentru a prinde site-urile care treceau pe lângă el. Stând în birou, cu părul ieşindu-i din cască şi cu faţa aproape acoperită de ochelarii negri, bâjbâia în gol. Îi luă ceva timp până să înţeleagă cum să navigheze, dar, treptat, îşi dădu seama. Prindea site-urile, accesa pagini secundare, închidea reclamele şi căuta prin intermediul linkurilor – şi doar prin puterea gândurilor sale. Încercă să-şi mute degetul pe bara destinată adreselor din partea de sus a motorului de căutare hitta.se. Spaţiul se albăstri. Se gândi la di.se, site-ul Dagens Industri[33][33] Ziar financiar în format tabloid (n. tr.) şi privi amuzat cum adresa apăru în câmpul activ. Pagina deveni roz, iar ediţia ziarului din acea zi îi apăru în faţa ochilor. Ca de obicei, Investor se plângea de raportul preţ-calitate. Râse şi dădu site-ul deoparte pentru a putea pătrunde în pagina de start a KTH, care plutea sub el. Era din ce în ce mai abil, se pricepea din ce în ce mai bine să lucreze cu Mind Surf. Un punct de gel mov strălucea lângă tastatură, în camera altminteri întunecată.

Berbera, Somalia

La nivelul solului, temperatura era de aproape cincizeci de grade, dar acolo unde stătea el, la zece metri sub pământ, era mult mai rece. Samir încerca să se concentreze asupra protecţiei receptivităţii lui Mona, dar nu se putea abţine să nu privească pe furiş scorpionul care traversa lent podeaua imensă de beton. Aerul uscat, îmbâcsit, adusese cu el o duhoare aproape de nesuportat. Avea nevoie de aer proaspăt. Se ridică, înţepenit după multe ore de stat în aceeaşi poziţie. Hârşâitul scaunului răsună în camera goală. Tavanul se afla la mai mult de şapte metri înălţime. Traversă camera şi ajunse în dreptul unui coridor lung, care era, de asemenea, făcut numai din beton. Într-un colţ, se aflau cutii vechi de bere şi cârpe. Aici aerul era plin de gazele de eşapament ale vechiului motor diesel care zumzăia într-unul din dulapurile de depozitare. Genera suficientă energie electrică pentru a ilumina coridorul, zona de lucru şi camera mai mică unde dormea câteva ore în fiecare zi. Cel mai important lucru era că furniza curent electric pentru calculator.

Se apropie de o scară de oţel, de la capătul coridorului. Semnul de pe perete era în limba rusă. Începu să urce, ceea ce i se păru greu – nu mai era în formă de multă vreme. Era slab şi deşirat, cu părul încâlcit şi barbă neîngrijită, însă nu acorda importanţă aspectului fizic. Scara îl conduse la nivelul solului. Ieşi la suprafaţă într-o mică structură de beton, în care lumina soarelui intra prin ferestrele sparte. Păşi peste cioburile de sticlă de pe podea şi deschise uşa de oţel ruginit. Căldura şi lumina erau prea puternice şi, la început, nu putu să vadă nimic. Stătea la mijlocul unui drum lung şi drept. Pe partea cealaltă se aflau câteva clădiri mici din beton; o cale ferată îngustă se întindea de-a lungul drumului. Zona era o bază veche sovietică de rachete – o urmă a Războiului Rece. Marina sovietică îşi păstrase aici rachetele. Acum, treizeci şi cinci de ani mai târziu, baza era doar mormânt pustiu din beton. Rachetele dispăruseră, la fel ca Uniunea Sovietică. Zona era blocată de un gard din sârmă ghimpată ruginită. Singurul lucru care ar fi putut sugera faptul că în locul acela se reluase activitatea era antena

pentru satelit de pe acoperişul clădirii radarului. Însă nimeni nu va observa aşa ceva. Foloseau o antenă-farfurie veche, care părea o altă relicvă sovietică uzată.

Momba Siad Barre îi făcu, somnoros, semn cu mâna de pe cealaltă parte a drumului. El şi ceilalţi somalezi stăteau în umbră, lângă mica garnizoană. Sarcina lor era să ţină la distanţă musafirii nedoriţi. Cu toate acestea, riscul de a primi vizitatori era scăzut. Momba părea să fie un fel de bandit local, masiv, musculos şi doar cu câţiva dinţi. El explicase, într-o engleză proastă, că era unul dintre piraţii care luaseră ostatice cargoboturile din largul coastei Somaliei. Camarazii lui erau înarmaţi cu mitraliere vechi ruseşti AK-47 şi, peste piepturile slabe, dezgolite, purtau centuri cu cartuşe ruseşti. Imaginea avea un aer teatral.

Samir nu se mai confruntase niciodată cu o asemenea căldură. Aici, temperatura varia între minus cinci şi plus cincizeci de grade Celsius. Era obosit. Lunga călătoria de la Nisa fusese lipsită de evenimente, cu excepţia aterizării în Berbera, în care aproape că-şi văzuse moartea cu ochii. Momba îl aşteptase în zona de recepţie a bagajelor şi-l condusese, în tăcere, la baza unde se aflau rachetele.

Acolo găsi un calculator nou, generatoare puternice şi antena de satelit. Toate acestea transmiteau mesajul tăcut al lui Ahmad Waizy: duţi sarcina la bun sfârşit; termină de creat virusul.

Samir merse de-a lungul peretelui şi urmă şinele de tren într-acolo unde erau transportate, cândva, rachetele. Pământul era prăfuit şi crăpat şi nu era fir de verdeaţă cât vedeai cu ochii. Poate că nu fusese mereu la fel. Baza era aproape de ocean. Poate că peisajul fusese cândva fertil, dar soarele era neobosit, arzând şi nimicind totul. Hainele lui erau încă impregnate de mirosul închis din buncăr. Nu se spălase de câteva zile, aşa că, în mod sigur, contribuia şi el la acea duhoare.

Înconjură cea mai îndepărtată clădire şi se întoarse. Îl văzu pe Momba urmărindu-l cu privirea şi se întâmplă să se gândească la Melah as-Dullah în Nisa. Îşi puse aici aceeaşi întrebare ca şi acolo. Momba se afla aici să-l protejeze sau să-l păzească?

Protecţia împotriva detectării virusului îi dădea bătăi de cap, iar el nu-şi găsea carneţelul din Nisa. În el se aflau informaţiile de care avea nevoie.

Când se întoarse în clădirea în care se afla scara ce conducea în peştera de dedesubt, se opri să urineze. În timp ce privea stropii de urină lovindu-se de peretele crăpat de beton, se gândi la corpul său, surprins de faptul că încă funcţiona atât de bine. Aproape că se oprise din a-i asculta cerinţele. Era ca şi când propriul său corp îşi bătea joc de el, continuând să funcţioneze. Inima lui, pompând cu încăpăţânare sânge

prin trup, nu îi era loială. În loc să cedeze, plămânii, umplându-se şi golindu-se ritmic de aer, îl trădau. Adesea, în trecut, fusese îngrijorat de fragilitatea corpului uman. Stând întins, treaz, ascultând respiraţia slabă a Monei, îl cuprinsese o anxietate neputincioasă în faţa vulnerabilităţii ei. Era atent la ce mânca, la exerciţiile ei fizice, la somnul ei. Dar acum, când făcea tot ce putea pentru a-şi da organismul peste cap, acesta părea de neînvins.

Intră pe uşa ruginită şi coborî în puţul întunecat. La întoarcere, trecu pe lângă colţul în care dormise şi scoase un baton de ciocolată. Poate că îi era foame sau, la urma urmei, poate se simţea vinovat că îşi neglijase trupul. Ajuns din nou în faţa calculatorului, se uită cu atenţie sub masă, pe scaun sau în apropierea zonei sale de lucru, pentru a se asigura că nu există scorpioni. Aceştia mişunau prin tot complexul.

Îşi luă iPodul şi alese opera *Olandezul zburător*[34]34 *Der fliegende Holländer,* 1843 (n. red.) a lui Wagner. De ce nu se activa sistemul de protecţie? Acum, că Mona se afla într-un stadiu aproape de final, era dificil să mai facă modificări. Driverele erau încapsulate pentru ca programul antivirus să nu poată detecta atacul atât de uşor. Analiză codul nesfârşit, muzica lui Wagner însoţind simbolurile care curgeau pe ecran, în modele hipnotice. Deodată, se opri şi mări o secvenţă. Apoi se aplecă şi mai mult spre ecran şi-şi trecu degetele de-a lungul unei serii de simboluri. Acolo era! Era, pur şi simplu, o greşeală din neglijenţă. Se lăsă pe spate, privi frustrat tavanul şi oftă. Nu avea sens să se blesteme. La urma urmei, era un lucru bun. Găsise eroarea – acul în carul cu fân. Desigur, o găsise din pură întâmplare, dar nu mai conta. Interveni în şirul de cod şi inversă ultimele două cifre.

Terminase. Mestecă încet ciocolata şi se gândi la munca sa. Multe luni de trudă luaseră sfârşit. Acum nu mai trebuia decât să introducă viermele în reţeaua TBI. Avea să fie simplu, datorită fişierelor pe care le copiase în Nisa. Odată aflat în sistemul băncii, viermele se va multiplica şi, la fel ca o creatură vie, se va răspândi în toate reţelele conectate. Apoi, la timpul potrivit, va activa virusul manual, prin intermediul internetului. Aruncă pe jos ambalajul în care fusese ciocolata şi-şi şterse degetele de pantaloni. Intră pe internet şi deschise serverul cu fişierele. Acolo se aflau fişierele TBI, care conţineau informaţii despre protecţia informatică a băncii şi despre sistemul antivirus curent. Îi luă zece minute să pătrundă dincolo de firewall şi să plaseze viermele. După ce-i trimise un mesaj scurt lui Ahmad, închise calculatorul. De îndată ce ventilatorul acestuia se opri, în cameră se făcu linişte.

Duhoarea din canal deveni din nou de nesuportat, aşa că urcă iarăşi pe scară. Soarele era mai jos pe cer, iar aerul era mai rece.

Trupa încă se afla lângă pichet. Se îndreptă spre ei şi dădu din cap spre Momba.

— *C'est fini*… Am terminat.

Momba zâmbi.

— Bine. Bine.

Unul dintre bărbaţi îi oferi un Pepsi, dar el refuză, clătinându-şi capul.

— Mă duc până la ocean.

La început, Momba păru să ezite, dar apoi rânji ştirb.

— Vin cu tine.

Samir încuviinţă dând din cap şi se îndreptară spre gard. Momba mergea în spatele lui. Odată ajunşi pe drum, îl prinse din urmă şi coborâră împreună spre apă. Pământul era plin de gropi şi de fisuri. Peste tot erau împrăştiate pungi şi sticle din plastic şi alte gunoaie. Treceau mereu pe lângă motorete, maşini accidentate şi biciclete ruginite. Casele aflate de-a lungul drumului erau albe cu acoperişuri roşii. Haine colorate erau atârnate la uscat; vedea grupuri de copii care jucau fotbal sau care săreau coarda. Stâlpii de telefon de culoare maro-închis se înşiruiau până spre apă. Cablurile erau aproape de sol. Se lăsa seara. În aer se simţea miros de mare, de peşte, de focuri, de carne la grătar şi de gaz de eşapament.

Ceva din Berbera îi vorbea – ceva care îşi croise drum spre sufletul său însingurat. Nu era sigur ce anume era, dar, într-un fel, acest loc îl făcea să spere. Cei deznădăjduiţi îi inspiră speranţă unui disperat.

Momba fredona încetişor. Trecătorii evitau să-i privească. În spate, căra încă mitraliera AK-47. Drumul se termină în dreptul portului, iar plaja li se întindea în faţa ochilor. Nisipul era gri-maroniu şi aspru. Samir se descălţă de sandale şi se îndreptă spre apă, ale cărei valuri murmurau în continuu. La o sută cincizeci de metri în apă, ca o balenă eşuată, se afla un vas mare petrolier – un cadavru imens cu spatele frânt. Momba arătă spre acesta cu degetul.

— Bombe. În război.

Samir dădu din cap. Nisipul era umed şi rece. Se întuneca repede. Familiile aprindeau focuri de-a lungul plajei. Poate că Momba simţi că Samir dorea să fie singur, deoarece îl părăsi şi se îndreptă spre un grup de bărbaţi mai în vârstă, care vorbeau tare. Aceştia îl îmbrăţişară cu căldură. Samir se aşeză în nisip şi privi dincolo de ocean. Urmări cu privirea orizontul întunecat, dincolo de epavă. Portul de la Marea Roşie. Era aproape întuneric. Nu mai putea să vadă valurile, dar le auzea şuierând, lovindu-se de mal şi abia zărea spuma albă.

Prima etapă se încheiase, iar el se afla mai aproape de final. Încă mai trebuiau îndeplinite sarcini importante. Grupul urma să se reunească, din

nou, în aşteptarea etapei următoare. În afara unor instrucţiuni lapidare primite de la Ahmad, nu mai auzise nimic de ei. În următorul stadiu aveau să fie implicaţi martiri. Teroriști sinucigaşi.

Cerul fantastic, plin de stele sclipitoare, îl învălui. Acesta se reflecta în apa neagră şi, acolo, pe nisip, el nu mai găsea drumul de întoarcere. Plutea în univers precum căţeluşa Laika, o mică piesă din jocul de puzzle al altcuiva, rostogolindu-se prin noapte către un sfârşit singuratic. Căţeaua plutise pe orbita pământului de 2 500 de ori înainte ca atmosfera să distrugă capsula. Samir stătea nemişcat pe spate sub cortina imensă – sau deasupra ei – cu ale sale goluri strălucitoare. În ziua următoare avea să părăsească Somalia.

Ierusalim, Israel

Sinon se uită pe furiş la ceas. Era în formă maximă astăzi. Dacă ar putea menţine acest ritm, şi-ar depăşi recordul personal. Se urcă pe bicicleta Bianchi, pedală şi se trase în spate, aplecându-se mult în faţă, astfel încât să nu piardă din viteză pe panta înclinată. Bicicleta din fibră de carbon fusese construită special pentru el, cântărind doar şase kilograme şi jumătate. Îşi parcurgea circuitul zilnic, uneori chiar de două ori. Drumul şerpuit Ruba el-Adawiya îl conduse până pe culmea Muntelui Măslinilor, la marginea oraşului sfânt. Se afla la jumătatea traseului care, după cum socotise el, avea cincizeci de kilometri.

Multe evenimente avuseseră loc în ultimele zile. Totul începu când Unitatea 8200 auzi zvonindu-se despre potenţialul atac al unui virus. Fusese mişcarea inteligentă a lui Jacob Nachman şi neglijenţa lui Ahmad Waizy. Apoi, căţeaua aia de Rachel Papo, care făcea parte din Mossad, aflase, în Dubai, de Arie al-Fattal. Era considerată un agent deosebit. Sinon se interesase de ea la birou, pentru a afla mai multe informaţii. Se născuse în Sderot, iar părinţii ei muriseră de tineri. Fusese lunetistă în armată şi luptase în Gaza şi Liban în timpul celei de-a doua rebeliuni. De asemenea, se zvonea că se infiltrase în gruparea al-Qaeda şi că fusese educată într-una dintre taberele lor de formare din nordul Afganistanului. Directorul Mossadului, Meir Pardo, o luase sub aripa lui, iar ea se alăturase Unităţii 101 în urmă cu mai mulţi ani. Rachel Papo era o diavoliţă – o căţea cu mâinile pătate de sângele fraţilor lui. Avea să o prindă înainte ca operaţiunea Mona să ia sfârşit. Într-un fel sau altul, va pune laba pe ea.

Muşchii lui Sinon protestară, scâncind, dar el învăţase să nu cedeze în faţa durerii. Continuă să pedaleze, fără a încetini ritmul. Odată ce aflase numele de Arie al-Fattal, David Yassur găsise o importantă piesă a puzzle-ului. Apoi urmase operaţiunea din Nisa. Era de neiertat. Întreg proiectul s-ar fi putut duce pe apa sâmbetei. Melah as-Dullah alesese moartea unui martir, alegere care se dovedi a fi norocoasă. Şi, mulţumită protecţiei puternice a lui Allah, Samir Mustaf scăpase. Acum grupul era

disparat. Dacă înţelesese corect mesajul lui Ahmad, Samir îşi dusese la bun sfârşit sarcina undeva în Africa, iar virusul fusese introdus în reţeaua TBI – şi asta nu prea recent, deoarece se pare că David apelase la FBI pentru ajutor. Era un mister cum de ştia el că ar trebui să caute indicii în Statele Unite. Poate că era o simplă întâmplare, dar FBI reuşise să-l identifice pe Melah şi, după aceea, să obţină profilul lui Samir. Nu fusese prea dificil: era un musulman expert în viruşii de calculator, care îşi obţinuse diploma de doctor la MIT şi care dispăruse în Liban. FBI trimisese Mossadului actele şi articolele acestuia, însoţite de fotografii. Însuşi Sinon avea o copie a acestui dosar, care se afla pe biroul său. Banda lui Meir căutase peste tot în întregul Orient Mijlociu, dar Samir era încă de negăsit. Nu avea să fie găsit niciodată. Nu câtă vreme era în responsabilitatea lui Ahmad.

Telefonul mobil îi sună de îndată ce ajunse, gâfâind, în vârful Muntelui Măslinilor. Puse frână enervat şi se dădu jos de pe bicicletă. O ceaţă slabă plutea deasupra văii. Într-o parte, vedea oraşul vechi şi cupola moscheii al-Aqsa, iar în cealaltă, Iordanul. Sinon îşi deschise telefonul, ridicând clapeta. Era asistenta lui, Sophia Francke, una dintre puţinele persoane care aveau numărul lui personal. Încântată, Sophia îi spuse că ministrul de finanţe hotărâse să creeze un sistem de copie de rezervă a datelor la nivel naţional. Aşa ceva nu se mai întâmplase niciodată, nicăieri în lume. Sophia îşi trase sufletul. Sinon ascultă şi privi valea fertilă. Punerea în practică a iniţiativei, numită Proiectul Lehagen, ceea ce în ebraică însemna „protecţie“, avea să dureze o vreme. Însă nimeni nu ştia cu adevărat cât timp aveau la dispoziţie. Acum ministrul de finanţe dorea să se întâlnească cu ceilalţi din cercul interior. Prin urmare, Sinon trebuia să se ducă în Ierusalim cât mai curând posibil.

Închise şi clătină din cap. Sophia era asistenta lui de mai bine de doi ani, dar, indiferent de câte ori îi spusese să nu-l deranjeze cât timp mergea cu bicicleta, ea continua să-l sune. Schimbă cartela SIM şi-i trimise un mesaj lui Ahmad, oriunde s-ar fi aflat el în acele momente. Apoi inspiră adânc mirosul de pin şi rozmarin şi pedală înapoi spre panta abruptă. La întoarcere, drumul era întotdeauna o recompensă. Obstacolele erau aceleaşi. În primul rând, trebuia să lupţi – să-i demonstrezi lui Allah că nu-l vei dezamăgi, că nu vei renunţa. Nu-l surprindea faptul că Yuval Yatom hotărâse copierea sistemului. Pe cât era de aşteptată această măsură de siguranţă, pe atât era de zadarnică. O subestimau pe Mona. Virusul se afla în sistem deja. Proiectul Lehagen era un efort complet inutil. Dar poate că ar trebui să fie şi el parte din acesta. La urma urmei, o amânare de câteva zile a creării sistemului de rezervă ar fi utilă. I-ar acorda Monei mai mult timp să se răspândească.

Vântul îi sufla grăbit pe lângă urechi. Era lucrul care îi plăcea cel mai mult. Ştia că era pietriş pe drum şi că ar putea întâlni pe cineva venind din sensul opus sau că lanţul i-ar putea sări. La viteza pe care o avea, ar fi putut muri. Insh'Allah[35].

35 Dacă aşa va dori Allah (n. tr.)Viermele Mona pătrunsese în sistemul TBI şi-şi croise drum spre sute de servere predeterminate. La 16.34 ora Palestinei, la aceeaşi oră la care, în urmă cu cinci ani, explodase bomba din Qana, viermii trecură de barierele digitale şi, întocmai ca un cal troian, îşi eliberară conţinutul: cel mai puternic virus de calculator din lume. Primul algoritm al lui Mona era activat adânc în interiorul sălii antiatomice a serverului, la douăzeci de metri sub pământ.

Stockholm, Suedia

Eric se simţea ca nou. Fusese la sala de sport pentru prima dată după câteva săptămâni şi a stat în saună vreo jumătate de oră. Apoi îşi cumpără o pereche nouă de pantaloni şi un sacou. Se plimbă prin Östermalmshallen[36]36 Piaţă acoperită din Stockholm (n. tr.) şi alese mâncarea pentru cină. Când ajunse acasă, deretică prin apartament, îşi aerisi biroul şi curăţă frigiderul. Muzica lui Pavarotti se auzea la maximum, masa era aranjată şi lumânările aprinse. Tocmai punea scoicile în tigaie când Hanna intră în bucătărie, surprinsă.

— Ce se întâmplă aici? Sabatul într-o zi de luni?

Cu un gest teatral, îi arătă masa pregătită.

— Ia loc. Sărbătorim.

Ea se aşeză şi îşi scoase pantofii. El îi dădu un pahar de Riesling.

— Ce sărbătorim?

— Faptul că eşti cea mai frumoasă femeie din lume. Şi că Mind Surf funcţionează.

Chipul ei se lumină.

— Atunci nu e de mirare că sărbătorim! Cred că nu ai dormit deloc azi-noapte. M-am trezit pe la trei să mă duc la baie şi tu erai încă în birou.

— Nu am dormit. Nu contează – nu sunt obosit şi sunt prea încântat ca să pierd vremea cu dormitul. Astăzi am fost la sală. A fost minunat.

Puse trei scoici pe farfuria ei, le stropi cu ulei de trufe şi puse deasupra o limetă.

— Savurează-ţi aperitivul!

El o privi şi zâmbi.

— Ce mai faci?

Ea luă o înghiţitură de vin.

— La serviciu nu s-au întâmplat prea multe. Am actualizat sistemul de securitate şi am introdus nişte rutine de întărire. Dar n-am mai avut veşti din Tel Aviv. Poate că n-a fost decât o tactică menită să ne sperie. După ce am terminat cu munca, am trecut pe la congregaţie.

Ea mâncă o scoică.

— E bună. Ai marinat-o?

— Este o reţetă secretă. Cum merge cu alegerea rabinului?

— Ca naiba. Ar fi trebuit să vezi întâlnirea noastră. A fost mai rea decât cel mai prost film al lui Woody Allen.

Eric încuviinţă dând din cap. Ştia exact la ce se referă ea. Fusese de câteva ori la astfel de întâlniri. Fiecare avea câte o opinie şi, apoi, fiecare avea câte o opinie despre opiniile celorlalţi.

— Mi-a plăcut de femeia din New York. Cea pe care am ascultat-o la sinagogă.

Hanna dădu aprobator din cap.

— Şi mie. Dar mica noastră congregaţie se bate din greu cu oraşele mari. Săptămâna viitoare ne vom întâlni cu un candidat din Estonia.

Eric se apropie de cuptor şi scoase o tavă cu homar gratinat. Îl servi simplu, cu o felie de lămâie şi se aşeză în faţa ei, din nou. Ochii li se întâlniră.

— Hanna, a fost de-a dreptul incredibil. Nu pot să-ţi descriu. Pluteam prin propriul calculator. Prin internet. Toate acele culori şi imagini. Magie pură.

Ea zâmbi.

— Mats Hagström şi-a ales cu adevărat momentul potrivit pentru a interveni – cu doar câteva zile înainte de marea realizare.

— Da, poţi să o mai zici o dată. El acţionează bazându-se doar pe intuiţie şi presupun că de aceea a avut atât de mult succes.

El se aplecă peste masă şi-i umplu din nou paharul.

— Ştii ce avem la desert?

Ea îşi ţuguie buzele.

— Sex?

— Ei bine… vom face sex mai târziu, după ce ne vom bea cafeaua. Dar înainte de cafea, avem desert. Desertul de astăzi se numeşte Mind Surf.

Ea se lăsă pe spate şi-şi muşcă buza.

— Vrei ca eu să… Şi eu vreau, dar… Ştii că nu-mi place casca aceea lipicioasă.

— Fără scuze. Bucătarul a tot muncit la acest fel de mâncare în ultimii ani. Va fi foarte dezamăgit dacă nu vei dori să guşti.

Îşi puse mâna peste a ei.

— Este incredibil. Vei fi a doua persoană din lume care-l va încerca. Prima femeie.

Ea îşi mâncă homarul în tăcere. El decise să nu mai insiste. Ştia că era prea curioasă ca să nu încerce – trebuia doar să aştepte. Ea mai bău nişte vin, mai mâncă din homar şi apoi bău din nou.

Dacă pot să contez pe tine pentru trataţia pe care mi-ai promis-o după cafea, presupun că pot să încerc desertul.

— Da! Mă duc să-l pregătesc. Va trebui să începi cu gelul. Trebuie să stea o vreme înainte să poţi începe.

Ea îşi dădu ochii peste cap. El se îndreptă spre birou, fredonând *Nunta lui Figaro,* luă pachetul cu nanogel şi se întoarse în bucătărie. Ea îşi strânsese părul în coc şi aranja argintăria în maşina de spălat vasele. El îi inhală parfumul. Îşi lăsă capul pe spate, în timp ce el începu să i-l maseze uşor cu gelul strălucitor.

— Vai, ce bine este! Poţi să îmi masezi şi umerii?

Din păcate, nu. Acesta este cel mai scump ulei de masaj din lume. Nu-l pot risipi, nici măcar pe umerii tăi drăgălaşi. Dar sunt sigur că oricum vei avea parte de un masaj complet. Imediat. Mai întâi trebuie să-l câştigi.

Douăzeci de minute mai târziu, Hanna stătea în faţa calculatorului, cu casca cu senzori pe cap şi cu ochelarii negri pe nas. Cordonul colorat se încolăcea pe podea, spre calculator. Ea se strâmbă.

— Doare ca naiba. Eşti sigur că nu ai alungit vârfurile senzorilor?

— Nici măcar cu un milimetru. Am vrut, dar ei nu m-au lăsat – şi am avut noroc. Nu a fost necesar. S-ar putea chiar să le mai micşorăm puţin, acum că avem noul gel. Nu te mai plânge şi lasă-te pe spate. Să începem spectacolul.

Ea stătea nemişcată, plină de speranţe. El îi verifică undele electroencefalogramei: acestea indicau contactul perfect cu creierul.

— Începem.

Clic. Ea se strânse de frică. Deschise gura şi apucă braţele scaunului. El stătea nemişcat, privind-o, ca un părinte care se lăuda cu noul copil. Într-un fel, chiar asta făcea. Ea râse zgomotos şi începu să-şi mişte braţele. Respira repede. El se aplecă şi deschise browserul calculatorului, pentru a-i putea urmări călătoria. Privi cum se deschise site-ul magazinului NK şi cum noua colecţie de poşete umplu ecranul. El clătină din cap. *Doamne, chiar şi acum se gândeşte la cumpărături.* Paginile se derulară, deschizându-se alte pagini secundare. Bara de adrese se coloră în albastru şi apăru adresa tbi.se. Era în drum spre locul de muncă.

El o lăsă singură şi luă paharele cu vin din bucătărie. Când se întoarse, ea era încă pe site-ul TBI. Îşi deschise e-mailul şi căută în căsuţa cu mesajele primate. Hanna stătea complet nemişcată, cu gura deschisă pe jumătate. El văzu cum un nou e-mail apăru pe ecran. Apoi apăru adresa lui de e-mail. Zona destinată textului era activată şi un mesaj începu să apară, ca şi când ar fi fost scris de o fantomă:

EŞTI UN GENIU. E CEL MAI GROZAV LUCRU PE CARE L-AM

ÎNCERCAT VREODATĂ. CEL MAI TARE! DAR ACUM SUNT PREGĂTITĂ PENTRU FELUL URMĂTOR. ☺

El zâmbi şi o sărută pe buze. Undele EEG clipiră pe ecran. El închise programul, iar ea stătea complet nemişcată, respirând sacadat. Îi deşurubă ochelarii şi-i scoase casca cu grijă. Ea închise ochii ca şi când şi-ar fi dorit ca experimentul să mai dureze puţin. Apoi îi deschise şi-l privi.

— Uau! Ce gadget! Nu doar pentru persoanele cu handicap. Gândeşte-te la industria jocurilor. Cadoul de Crăciun al anului.

El puse casca la loc, pe capul lui Marilyn.

— Ei bine, nu pentru asta am creat Mind Surf. În mare parte, este pentru a-i ajuta pe bolnavi şi pe cei cu dizabilităţi. Este încă prea devreme să ne gândim la o variantă comercială, dar cine ştie ce s-ar putea întâmpla în viitor. Poftim.

Îi întinse paharul ei cu vin. Ea îl dădu la o parte şi-şi puse picioarele în jurul lui. Avea părul lipicios şi mov. Îl privi în timp ce acesta stătea în faţa scaunului.

— Profesore, mi-ai citit gândurile, nu-i aşa? Nu vreau nici cafea, nici vin. Vreau doar desertul pe care mi l-ai promis. Aici şi acum.

Le Cannet[37], Franţa

37 Regiune în sud-vestul Franţei (n. tr.)Sergentul Laurent Mutz stătea prăbuşit în scaunul lui, la masa simplă din bucătărie. Era mijlocul zilei, aşa că era linişte în casă. Toată lumea era la serviciu, la şcoală sau la grădiniţă. Lumina soarelui intra prin ferestre, făcând să strălucească praful de pe podea. Chiar dacă era o femeie fantastică şi la fel de frumoasă ca un star de cinema, curăţenia nu era punctul forte al lui Michelle. Ea îi dăruise doi fii sănătoşi. El o iubea mai mult decât viaţa însăşi. Locuiau la ultimul etaj al unei clădiri joase, cu trei etaje, dar din balcon puteau vedea oceanul şi acesta era cel mai important lucru. Luă o înghiţitură din cafeaua lui rece. Michelle era la cafeneaua din Cannes, făcând clătite şi amestecând cremă de nuci. Lui nu-i plăceau zilele libere. Maiorul Serge îi ordonase să se odihnească o zi, dar el era prea agitat pentru a lenevi. Îşi făcuse deja exerciţiile zilnice şi citise ziarul din scoarţă-n scoarţă. Acum se uita în gol la cafea.

În mintea lui, se gândi de nenumărate ori la modul în care irosise banii. Încercă să găsească o explicaţie pe care Michelle ar înţelege-o, dar respinse fiecare idee şi, în schimb, încercă să se gândească la o modalitate de a recupera ceea ce pierduse. Ar trebui oare să împrumute mai mulţi bani şi să parieze pentru mize mai mari? Ar putea să vândă ceva? Nu aveau niciun lucru de valoare. Maşina nu era plătită, apartamentul era ipotecat, iar televizorul închiriat.

Ştia ce se va întâmpla. Ea îl va privi şi va da din cap. Umerii i se vor lăsa. Va spune că a înţeles, că totul se va rezolva. Nu se va înfuria. La naiba, era un idiot. Lângă pat, ea avea o grămadă de reviste turistice. Lui i se făcu rău uitându-se la ele. Era capabil să intre într-un apartament plin de terorişti înarmaţi, dar nu putea să-şi privească soţia în ochi şi să-i spună ce făcuse.

Laurent se ridică şi puse ceaşca de cafea în chiuvetă, alături de celelalte vase rămase de la micul dejun. Intră frustrat în hol şi îşi căută în jachetă telefonul mobil. Nu avea nici apeluri pierdute şi nici nu primise vreun mesaj. În mod clar, colegii îi respectau ziua liberă. Apoi zări

carneţelul în buzunarul exterior. Îl luă cu el în balcon şi se aşeză pe unul dintre scaunele simple din plastic. În copacii de peste drum, văzu o veveriţă sărind de pe o creangă pe alta. Nemernică mică şi lipsită de griji.

Fiecare pagină din carneţel era scrisă de sus şi până jos. Nu recunoscu limba. Păreau mai mult simboluri decât cuvinte, pagină după pagină de linii perfecte cu caractere şi notiţe. Totul părea să fi fost scris într-o perioadă lungă de timp, cu stilouri diferite. Pe una dintre pagini era o pată, iar, pe alocuri, cerneala cu care fuseseră scrise unele simboluri se ştersese din cauza umidităţii.

Veveriţa aruncă un con mare de pin într-un Renault alb, care era parcat sub copac.

De ce scrisese sergentul Pierre Balzac toate aceste notiţe ciudate? Cu greu putea fi considerat ca fiind un vechi carneţel obişnuit al unui poliţist. Ceva nu se potrivea. Ce dracu' avea de-a face acest obiect cu teroriştii de pe Maréchal Foch? Recapitulă evenimentele. Balzac răspunsese unui apel prin care se anunţa tulburarea liniştii, dat de – cum o chema? Scribé… Marie Scribé. În primul rând, probabil că Balzac a mers la uşa ei, ca să afle de ce telefonase. Avea carneţelul la el în acel moment? Poate că Marie Scribé îşi va aminti. Luă telefonul şi sună la Pagini Albe, serviciul de informaţii al centralei telefonice franceze. Aceştia îi găsiră repede numărul lui Scribé şi-i făcură legătura cu aceasta. Telefonul sună de opt ori înainte ca cineva să răspundă.

— Alo?

— *Bonjour,* doamnă Scribé. Îmi cer scuze că vă deranjez. Numele meu este Laurent Mutz şi sunt ofiţer de poliţie. Am sunat deoarece…

— Este de-a dreptul îngrozitor!

— Doamnă?

— În cartea Exodului, Domnul ne dă comenzi clare, nu-i aşa?

Judecând după vocea ei, era mai tânără decât crezuse la început – el presupusese că avea în jur de cincizeci de ani.

— Doamnă, vă referiţi la cele zece porunci date de Dumnezeu lui Moise?

— Oh nu, nu doar lui Moise. Ci nouă tuturor!

Laurent văzu un alt con căzând din copac şi aterizând pe maşina albă.

— Aveţi dreptate. Poruncile sunt pentru noi toţi. Doamnă, aş dori să vă pun o întrebare. Desigur, are legătură cu ziua de ieri.

— Domnul nu ne-a dat 10 000 de porunci, nu? Dacă ne-ar fi dat, ne-ar fi fost greu să le ţinem evidenţa. El ne-a dat zece. Doar zece. De ce atât de puţine? Pentru că atât era necesar. Şi pentru că El ştia că slujitorii lui pământeni au minţile înguste. Doar zece, ca să ni le amintim. Şi acum…

a cincea… A cincea poruncă a fost încălcată chiar în faţa uşii mele.

La telefon, se auzi un foşnet. Crezu că o aude aprinzându-şi o ţigară.

— Doamnă, vă gândiţi la cea de-a cincea poruncă, să nu ucizi.

— Dar ei l-au împuşcat. Unul dintre copiii Domnului. Chiar în faţa uşii mele.

Oare auzi un suspin? Îşi drese vocea.

— Înainte să se întâmple acest lucru, sergentul Balzac a vorbit cu dumneavoastră. Este corect?

— Era foarte politicos. Calm şi sigur. Un bărbat chipeş, căruia îi plăcea slujba pe care o avea. Una importantă. Voi toţi faceţi o treabă bună, vreau să ştiţi asta. Nu este uşor să fii ofiţer de poliţie în zilele de azi. Nu cu toţi aceşti arabi, cu homosexualii perverşi şi cu cerşetorii drogaţi. Şi cu toţi politicienii corupţi şi copiii cu SIDA. Toţi faceţi o treabă bună.

— Vă mulţumesc, doamnă. Atunci când aţi vorbit cu sergentul Balzac, aţi observat cumva dacă lua notiţe într-un carneţel?

— Într-un carneţel? Nu, nu am văzut niciunul.

Laurent fu dezamăgit.

— Sunteţi sigură?

— Sunt sigură că nu avea niciun carneţel cu el. Şi nici pe cel pe care i l-am dat nu l-a putut folosi, deoarece toate paginile erau scrise.

Laurent se ridică din scaunul de plastic.

— I-aţi dat un carneţel?

— Bietul om. Era atât de chipeş. Pentru o secundă în holul meu, în alta, mort în casa scării.

— Doamnă, voi repeta întrebarea. I-aţi dat lui Balzac un carneţel?

— Nu trebuie să ridicaţi vocea. I-am dat.

— Îmi cer scuze. Doamnă, pot să vă întreb de unde îl aveaţi? Era cumva al dumneavoastră?

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu. Nu sunt scrib. Carneţelul era al negrilor. Cei care l-au împuşcat pe ofiţer.

— De unde ştiţi asta?

Ea exhală fum. Sunetul era inconfundabil.

— Pentru că l-am găsit imediat după ce au plecat ei. Probabil că l-a scăpat cineva. Ştiu că nu era acolo mai devreme şi, când am ieşit să scot gunoiul, l-am găsit pe scări.

Incredibil. Un carneţel găsit de două ori în acelaşi loc.

— Vă mulţumesc mult, doamnă. Aţi fost de mare ajutor.

— Am fost? Ei, presupun că e bine. Acum fiţi atent. Ascultaţi de Domnul şi nu vă veţi rătăci.

Închise telefonul şi, pentru o clipă, rămase nemişcat privind carneţelul. Paginile fluturau în vânt, pline de linii cu simboluri de neînţeles. Pagini

după pagini, după pagini.

Stockholm, Suedia

Amândoi dormeau adânc. Eric stătea pe burtă, ca de obicei, cu faţa îngropată în pernă. Hanna dormea pe spate, cu braţele pe lângă corp. Pleoapele îi zvâcneau, iar vârfurile degetelor îi tremurau.

Ea rătăcea printr-un ţinut vast. Era auriu. Cerul era roşu. Era goală. Picioarele i se scufundară în nisipul auriu. Nu era nici cald, nici rece şi vântul nu adia deloc. Se îndrepta sau se întorcea de undeva? Nu se vedeau copaci, munţi şi nici alte contururi. Doar nisip şi un orizont uniform în toate direcţiile. Nu mai fusese niciodată aici. În acelaşi timp, priveliştea îi părea cunoscută. Aici se afla o poveste. Tradiţii vechi de milioane de ani. Chiar dacă nu exista nimic altceva în afară de nisip şi cer, locul era demn şi înţelept, locul de unde începuse totul. Acesta era ţinutul de origine. Acest lucru era clar. Era ca şi cum cineva sau ceva îşi ţinea respiraţia aşteptând.

Goliciunea ei o bucura. Exista oare vreun drum prestabilit sau toate direcţiile erau la fel? Ceva străluci în lumina roşie a soarelui. Îşi puse o mână la ochi şi privi mijit la orizont. Nimic. Rămase nemişcată, aşteptând. Văzu din nou acelaşi lucru. În faţă, era ceva în nisip. Merse mai repede. Sub tălpile ei, nisipul era fin ca făina. Încercă să nu piardă din ochi imaginea reflectată, de teamă să nu se rătăcească. Era mai departe decât crezuse. Nisipul fin îi îngreuna mersul şi mai mult. Continuă să meargă. Tocmai când era sigură de faptul că se rătăcise, zări obiectul. Un ceas. Un ceas deşteptător de modă veche, acoperit pe jumătate de nisip. Îl ridică şi suflă nisipul strălucitor. Ceasul se oprise. Îl întoarse şi găsi cheiţa cu care se potrivea ora. În sinea ei, ceva îi strigă că este greşit să fixeze ceasul. Ea ezită, cu mâna pe cheia mare. Privi în jur. Apoi începu să învârtă cheia. Era ca şi când mâna ei avea o minte proprie. Mâna i se tot întorcea. Îşi privi degetele ca şi cum nu i-ar mai fi aparţinut. Apoi se opri. Cheia nu mai putea fi întoarsă. Nu voia să-i dea drumul, dar răul era deja făcut. Simţi cum ceva prinde viaţă în interiorul ceasului. Când îl întoarse cu faţa la ea, limbile începură să se mişte, dar în direcţia greşită. Se învârteau în sens opus, cu o viteză din ce în ce mai mare. Încontinuu. Nu-şi putea desprinde privirea de pe limbile ceasului care se tot

mişcau, se învârteau din ce în ce mai repede. Simţi că îi este rău. Acest lucru nu ar fi trebuit să se întâmple. Acum, nu mai putea face nimic pentru a îndrepta lucrurile.

Geamul se crăpă. Ea căzu în genunchi, ţinând ceasul aproape, disperată deodată. Voia să-l protejeze. Ştia că era mai important decât orice altceva. Un lichid violet i se scurgea pe mâini. Era lipicios şi rece. Acele ceasului dădeau timpul înapoi. Apoi, peste dune, se auzi un huruit surd. Se întoarse. În depărtare, cerul roşiatic se întuneca. Ceasul eliberase ceva – chemase pe cineva. Dădu drumul ceasului şi începu să alerge.

Întunericul se afla încă departe, dar ea simţea cum locul se schimbă. Nisipul era mai ud. I se lipea de tălpi, iar ea se chinuia cu fiecare pas. Alerga, se împiedica şi continua să fugă. Ştia că întunericul o ajunge din urmă fără să fie nevoită să-şi întoarcă privirea. Furtuna îi urmări umbra, înghiţind-o. Ştia că lumea era pe moarte. Nu doar în acest loc, ci peste tot. Totul era înghiţit de furtuna cea neagră. Picioarele i se scufundau din ce în ce mai adânc în nisipul umed. Căzu. Ceasul apăru din nou, într-o baltă de lichid mov, care bolborosea. În spatele geamului crăpat, limbile se învârteau neobosite. Vuietul furtunii era asurzitor. Îngenuncheată, sprijinindu-se în mâini, îşi ridică ochii spre cerul cucerit. Soarele roşiatic dispăruse. Deasupra ei urla întunericul dens şi etern. Apoi, nisipul de sub tălpi dispăru, iar ea căzu în neant, cu capul înainte.

Ierusalim, Israel

David Yassur trânti telefonul atât de tare încât acesta zbură de pe birou şi ateriză cu un zgomot asurzitor pe podea. *„Lech lehizadayen! Harah!“* Înjuratul în limba ebraică era ceva neobişnuit, dar David avea un vocabular bogat. Asistenta sa îl privi neliniştită. David strigă: „Adu-l aici pe Jacob Nachman“.

Ea se ridică repede, fericită să părăsească încăperea. Nerăbdător, David lovea biroul cu degetele. Totul se ducea dracului. Crearea copiei de rezervă a sistemului bancar fusese întârziată şi nimeni nu ştia de ce. Instrucţiunile dispăruseră şi instituţii importante nu-şi primiseră programele necesare. Dar acesta nu era cel mai rău lucru. Se auzi un ciocănit la uşă.

— Intră!

Jacob deschise uşa.

— Ai vrut să mă vezi?

David îl privi sumbru.

— Ia un loc.

Îi indică unul dintre scaunele destinate oaspeţilor. Jacob se hotărî să rămână în picioare.

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai am vorbit cu ministrul de finanţe. Virusul este deja în sistemele noastre.

Stockholm, Suedia

Eric pregătise un mic dejun simplu. Acum răsfoia paginile secţiunilor de artă şi cultură din *Dagens Nyheter*[38]38 *Ştirile zilei,* în suedeză, cel mai citit cotidian de dimineaţă în Suedia (n. red.). Trecuse multă vreme de când nu mai fuseseră amândoi implicaţi în viaţa culturală. O auzi pe Hanna scotocind în jurul băii. Seara trecută fusese fantastică. Era ca şi când ea şi-ar fi recăpătat încrederea în el. Să se fi întâmplat pentru că era mai relaxat sau pentru că reuşise să pună în funcţiune Mind Surf ? Lăsă la o parte gândurile cinice şi se concentră asupra programelor de teatru.

— La naiba!

Hanna alergă prin apartament.

— La naiba, la naiba!

— Ce s-a întâmplat? Calmează-te.

Ea intră în bucătărie cu blugii descheiaţi şi cu breteaua sutienului atârnându-i pe umăr. Îşi ţinea telefonul în aer.

— Douăsprezece apeluri pierdute. Patru rapoarte de urgenţă. Opt mesaje! S-a întâmplat ceva la bancă – trebuie să ajung acolo cât mai repede! Am uitat să îl scot de pe profilul silenţios înainte să adorm.

Dispăru în baie, dar îi strigă:

— Ce *mi-ai făcut* aseară?

— Te referi la desert sau la tratаţie?

Se ridică şi îşi făcu un sandvici. Apoi luă o cană şi o umplu cu cafea. O întâlni în hol.

— Poftim. Trebuie să iei micul dejun. Maşina este chiar în faţă. Sună-mă să-mi spui ce se petrece.

Ea îl sărută şi trânti uşa. El se întoarse în bucătărie, curăţă masa şi puse o altă capsulă în Nespresso. Ristretto din nou – cel mai puternic sortiment. Era obosit. Hanna, care dormise rău toată noaptea, îl trezise de câteva ori. Îşi luă ceaşca cu cafea în birou şi deschise calculatorul. Mats Hagström îi trimisese un e-mail în care îl întreba cum mergeau lucrurile. Eric zâmbi şi îi dădu un răspuns triumfător. La finalul mesajului, îl invită să vină şi să încerce programul. Apoi scrise un e-mail

lung mulţumind Universităţii Kyoto că rezolvase nodul gordian prin crearea unui gel mai puternic. De îndată ce trimise e-mailul, sună telefonul. Era Mats.

— Felicitări! Amândurora. Acum ştii că acest bătrân încă intuieşte bine. Suntem al naibii de norocoşi că ai reuşit.

— Da, puteţi să o mai spuneţi o dată. Sunt incredibil de mulţumit de rezultate. Ce spuneţi, doriţi să-l încercaţi?

— Sigur că da! De fapt, mă gândeam să vin chiar acum. Eşti la KTH?

— Nu. Lucrez de acasă. Strada Banérgatan, numărul 41.

— Splendid. Sunt pe drum. Şi te vei bucura să afli că deja mi-am instruit asistentul să facă prima plată.

— Vă mulţumesc. Acum vom începe următoarea călătorie. Împreună.

Eric închise telefonul şi se uită prin birou. Apoi deschise fereastra şi lăsă să intre mirosul proaspăt de ploaie. Afară era aproape întuneric, deşi era în jur de ora zece dimineaţa. Tunetele ameninţau cerul. Luă o înghiţitură de cafea şi se gândi la Hanna. Oare ce se întâmplase la TBI?

Când Hanna ajunse la locul de muncă, la intrare o întâmpinară doi dintre cei mai apropiaţi colegi ai săi. Erau supăraţi şi agitaţi. Potrivit sediului central din Tel Aviv, banca fusese atacată grav de un virus agresiv, iar de câteva ore, cei de la departamentul IT se străduiau să găsească metode prin care să contracareze atacul. Primul lucru pe care îl făcu Hanna fu să închidă serviciul de banking online şi site-ul lor public. Aceste sisteme se aflau în zona demilitarizată, ceea ce în jargonul IT însemna reţele accesibile publicului. Nu era o decizie uşor de luat şi cei mai mulţi membri ai echipei de management nu fură de acord cu acest lucru. Însă ea era directorul departamentului IT, aşa că, până la urmă, cuvântul ei era lege. Trebuiau să se asigure cu orice preţ de faptul că virusul nu le infectase clienţii: ar fi fost o catastrofă. Telefoanele începură să sune la şase minute după închiderea serviciului de banking online. O oră mai târziu, din cauza traficului intens, linia dedicată relaţiilor cu clienţii se prăbuşi. Legătura cu banca nu se mai putea lua nici prin telefon, nici prin intermediul internetului. După ce Hanna ordonă echipei să închidă site-ul de banking online, ea activă firewall-urile parţiale între sistemele interne. Acestea acţionau precum pereţii transversali ai unei bărci şi făceau parte din protecţia suplimentară care fusese instalată în ultimele zile. Dar, până atunci, serviciile nu fuseseră întrerupe concret, iar la prima vedere, totul părea normal. La început, Hanna se gândi că era numai un exerciţiu; dar apoi citi rapoartele venite de la birourile TBI din întreaga lume şi înţelese că situaţia era gravă. Banca întrerupea contactul cu reţelele externe riscând să piardă afacerea

şi să-şi înfurie clienţii. Nimeni nu putea face aşa ceva fără să-şi piardă slujba. Ameninţarea este serioasă şi normalitatea înregistrată de sistemul băncii trebuia să fie o iluzie. Indiferent care era intrusul din reţeaua băncii, avea un bun camuflaj digital.

— Câtă vreme fiecare ştie care îi este rolul, cred că este în regulă.

Eric se încruntă în timp ce masa gelul în scalpul lui Mats Hagström.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că amândurora ne plac fetele.

Eric râse.

— Ei bine, presupun că *aveţi* ceva aparte.

Mats dădu startul.

— Ei, ai grijă. Ştiu că eşti însurat. Şi eu sunt. De fapt, am fost însurat de mai multe ori.

— Gelul are nevoie de ceva timp să-şi facă efectul. Între timp, vă voi explica cum funcţionează toate acestea. Veţi vedea site-uri web plutind în neant, dar încercaţi să vă păstraţi calmul. Dacă vă entuziasmaţi prea mult, creierul dumneavoastră va începe să producă metasemnale, care interferează cu filtrul de interpretare. Sistemul citeşte un număr de semnale diferite pentru a interpreta gândurile cât mai eficient posibil. Aceste semnale decodate sunt traduse în comenzi digitale. Uneori există întârzieri şi atunci veţi simţi că vă mişcaţi lent, dar trebuie să aşteptaţi şi sistemul îşi va reveni. Aceste decalaje au loc deoarece creierul dumneavoastră produce o cantitate imensă de informaţii simultane. Consideraţi că se întâmplă aşa ceva deoarece gândiţi mai rapid decât calculatorul.

Mats se strâmbă.

— Mă înţeapă. Este normal?

— Aşa trebuie să se întâmple. Înseamnă că gelul pătrunde în piele. Mai întâi va stabili contactul cu dura mater, învelişul exterior al creierului.

— Există mai mult de un înveliş?

— Sunt trei. Pentru ca Mind Surf să funcţioneze, va trebui să pătrundem dincolo de cel mai moale înveliş, pia mater.

Mats tăcu o clipă în timp ce Eric verifică toţi senzorii de pe cască.

— De ce se numeşte „nanogel“?

— Nano înseamnă „a miliarda parte“. Cu alte cuvinte, particulele pe care le-am produs sunt extrem de mici. Acestea sunt absorbite de piele, care le păstrează însă capacitatea conductoare. Gândiţi-vă la ele ca la o mulţime de fire care, prin piele, vă ajung la creier. Gelul are o forţă intermoleculară, care se bazează pe forţa lui van der Waals.

Mats ridică mâinile.

— Acum m-ai pierdut, dar nu contează. Ce voi face când voi vedea toate aceste site-uri?

Eric îi puse cu grijă lui Mats casca pe cap.

— Goliţi-vă mintea de gândurile de prisos. Concentraţi-vă pe ceea ce vedeţi şi pe ceea ce vreţi să faceţi. Sistemul este foarte intuitiv, aşadar cred că vă veţi descurca. De îndată ce veţi începe, veţi înţelege.

Mats păru agitat. Eric îl bătu frăţeşte pe umăr.

— Nu vă faceţi griji. Acesta este primul drog sigur din lume. Pregătiţi-vă pentru călătoria vieţii dumneavoastră!

Când deschise uşa de la intrare, lumina era stinsă, iar Eric probabil că adormise de multă vreme. De ce nu lăsa niciodată o lumină aprinsă când ştia că ea va ajunge târziu? Mereu în lumea lui, absent şi neatent. Hanna se duse în bucătărie şi aprinse un bec. Pe masă era un bilet: îi lăsase o salată Caesar în frigider. O chiflă uscată cu scorţişoară de la 7-Eleven era singurul lucru pe care îl mâncase toată ziua, dar nu îi era foame. O durea stomacul. Să fi fost la ovulaţie? O durea capul. De la stres? Voia o ţigară, cu toate că nu mai fumase de câţiva ani. Merse în sufragerie şi se uită în vitrină. Apoi se furişă în dormitor şi deschise silenţios dulapul, unde găsi un pachet boţit de Marlboro într-una dintre poşetele ei de seară. În bucătărie, îşi turnă un pahar de Rioja şi se aşeză la masă. Ceasul de la cuptor indica ora unu şi şaisprezece minute. Era epuizată. În seara precedentă, visase. Nu-şi putea aminti ce anume, dar era cuprinsă încă de un sentiment puternic de nelinişte. Se gândi la ziua pe care o avusese la muncă. Nu exista încă nimic care să indice faptul că în reţeaua băncii exista într-adevăr un virus. Dar cei din Tel Aviv erau siguri că aşa este.

Hanna trase adânc un fum din ţigară şi privi din nou biletul de pe masă. Ce se va întâmpla acum cu Eric? Îl va face succesul obţinut cu Mind Surf să nu mai fie aşa de singuratic? Obosise să fie întotdeauna cea care lua iniţiativa şi singura care dorea să discute atunci când lucrurile nu mergeau bine între ei. De ce trebuia ea să-şi asume rolul de certăreaţă ticăloasă? Dacă el ar fi avut de ales, ar fi ignorat totul, în fiecare zi. Bău puţin vin şi-şi trecu degetele peste scrisul de pe bilet. Avea un scris frumos de mână. Şi mâini îngrijite. Observase acest lucru de la prima întâlnire. Mâinile îngrijite i se păreau sexy.

Încercările de a discuta cu el erau zadarnice. Ajungeau mereu să se certe. Se săturase de certuri şi de obsesia lui sâcâitoare despre copii. Un copil ar însemna o responsabilitate imensă şi i-ar lega unul de celălalt pentru totdeauna. La asta se gândise? Se gândise serios la cum se vor simţi? Ea nu intenţiona să devină o mamă singură şi acră. Stinse ţigara în paharul cu vin şi simţi că îi este rău. Fumatul era o porcărie.

Se spălă pe dinţi şi se dezbrăcă în baie ca să nu-l trezească. Apoi intră în linişte în dormitor şi se strecură sub pătura caldă. Îşi programă ceasul să sune la ora şapte. Cinci ore de somn ar trebui să fie suficiente. Se ghemui lângă Eric şi adormi.

Se afla într-o cameră mare, în care mirosea a mucegai şi a aer închis. Stătea goală, întinsă pe burtă, într-un strat de praf de jumătate de metru – sau poate că era cenuşă.

Se ridică. Încă ţinea ceasul într-o mână. Limbile ceasului se opriră puţin după patru şi jumătate. Lichidul mov nu mai exista. Acum totul era prăfuit şi mort. Prim în jur. Văzu nişte rafturi cu haine răsturnate şi cutii rupte. Un manechin cu un braţ rupt o privea cu ochi goi. În spatele manechinului se aflau scări rulante. Totul era tăcut şi pustiu. O casă de marcat era pe podea, lângă o tejghea. Sertarul era deschis, lăsând să iasă la iveală monede şi bancnote. Totul era acoperit de cenuşa albă.

Apoi, lângă scara rulantă, zări o grămadă de pungi de hârtie. Recunoscu logoul imediat. Se afla la NK. Dându-şi seama de acest lucru, se temu. Îi era frică, dar, în acelaşi timp, era mai mult tristă. Se îndreptă spre casa de marcat. Podeaua era plină de sticlă spartă şi de gunoaie. În timp ce urca, cu grijă să nu calce pe vreun ciob de sticlă, marginile canelate ale scării îi răneau tălpile. Ajunse la parter. Luminatoarele mari erau acoperite de cenuşă, vitrinele sparte şi rafturile răsturnate. Arătau de parcă huliganii o luaseră razna prin magazin. Dar scopul lor nu fusese acela de a fura: bijuteriile, banii şi ceasurile scumpe zăceau în praf. Totul părea vechi şi fără culoare. Suspină. O maşină a poliţiei era răsturnată pe capotă chiar la intrare. Toate geamurile erau sparte, iar caroseria era zgâriată şi îndoită. În spatele maşinii văzu uşile mari din sticlă care dădeau spre Hamngatan. Cutremurător. Maşina trebuie să fi intrat prin uşi. Privi în stradă. Acolo văzu câteva maşini abandonate. Toate aveau geamurile sparte; portierele erau deschise, iar interioarele, sfâşiate. Cenuşa albă era şi acolo. Aceeaşi linişte fantomatică. Merse ocolit până spre intrare, fiindu-i teamă să se apropie prea mult de maşina distrusă.

— Tigrişor! Unde eşti?

Când auzi cealaltă voce, se sperie, fiind dintr-odată conştientă de faptul că era goală.

Eric se trezi. Hanna era fierbinte şi se ţinea strâns de pernă. Probabil că avea un coşmar. O mângâie uşor. Pleoapele îi tresăriră, iar buzele i se mişcară. Şopti ceva în somn. El o sărută pe obraz.

— Cine e acolo? Se întoarse încet, cu inima bătându-i cu putere. Vocea unui copil? Se duse înapoi şi privi spre celelalte etaje. Cablurile atârnau din

paliere, iar ţevile ieşeau din beton ca nişte oase rupte.

— Bună, e cineva acolo?

Ascultă. Încă un sunet. Mai slab de această dată. Vocea unei fete. Se apropie mai mult de scări.

— Unde te-ai dus?

Fata trebuie să fie la etajul inferior. Coborî scările. Era destul de întuneric. Se opri pe ultima treaptă, mijind ochii. Raioanele cu mâncare erau în întuneric total. În dreapta ei se afla o tejghea de brutărie stricată, iar în stânga, ustensile de bucătărie împrăştiate pe podea.

În întuneric se afla ceva, o umbră. Nemişcată. Oare un manechin? Dar era prea scundă. Înaintă puţin printre rafturile întunecate.

— E cineva aici? Umbra nu se mişcă. Apoi văzu că era o fetiţă, care stătea cu spatele la ea. Mai făcu doi-trei paşi, înghiţi şi vorbi mai tare.

— Bună, scumpo. Nu trebuie să-ţi fie teamă.

Fata se întoarse încet spre ea.

— Nu mă tem.

În ciuda faptului că era întuneric, Hanna văzu că avea chipul murdar şi că purta o rochie şifonată şi pătată. Părul îi era nepieptănat.

— Aţi văzut o pisică mică?

Hanna clătină din cap în semn că nu şi se lăsă pe vine.

— Cine eşti?

Fetiţa îşi înclină capul.

— Îmi caut tigrişorul.

— Unde este toată lumea?

— Care lume?

— Oamenii care vin aici la cumpărături. Cei care conduc maşini şi care cumpără pâine de acolo. Ea îi arătă tejgheaua distrusă a brutăriei de lângă scări.

Fata ridică din umeri.

— Au plecat. Toţi au plecat, răspunse ea dezinteresată.

— Cum se poate una ca asta?

Deodată, fata păru speriată. Privi în jur.

— Nu trebuie să vă aflaţi aici. El poate veni în orice moment.

— Cine?

Fata nu răspunse; stătea în tăcere, privind-o. Hanna îi vorbi mai apăsat:

— Cine ar putea veni?

Fata privi în pământ şi îşi frecă mâinile nervoasă.

— Omul fără chip.

Ceasul deşteptător sună gălăgios. Hanna bâjbâi după el şi găsi butonul de oprire. Închise ochii şi îşi adună puterile. Apoi se smulse din braţele

somnului şi deschise ochii. Razele luminoase ale soarelui pătrundeau prin jaluzele. Era udă din cauza transpiraţiei şi o durea capul. Întinsă şi cu capul pe pernă, îl privea pe Eric. El dormea liniştit, cu gura pe jumătate deschisă. Ceasul deşteptător nu-l deranjase câtuşi de puţin. Îşi trecu mâna prin părul lui şaten şi des. Era un profesor neobişnuit de sexy – exasperant şi egocentric, dar sexy. Ar fi fost bucuroasă să stea în pat până când el urma să se trezească. Ştia că nu-i place să fie trezit, iar el putea dormi liniştit câteva ore în plus. Se ridică şi făcu duş, apa rece curgându-i pe chip o lungă perioadă de timp. Aceasta era o altă dimineaţă în care se trezise mai obosită decât atunci când se culcase. O durea întreg corpul. Încheieturile înţepenite o dureau, iar tâmplele îi zvâcneau. Probabil că avea o migrenă. Se simţea rău. În mod normal, nu s-ar fi dus la serviciu, ci ar fi rămas acasă, însă aceasta nu era o zi normală. În timpul nopţii, la bancă s-ar fi putut întâmpla orice.

Când se trezi Eric, Hanna era de mult plecată. Îşi trase halatul pe el şi se plimbă prin apartamentul scăldat de lumina soarelui. Intrând în bucătărie, văzu mucul de ţigară în paharul cu vin. Oftă. Dacă fumase, însemna că era îngrijorată. Îngrijorată în privinţa lui sau a situaţiei de la serviciu? Deodată, se simţi descurajat. Ar trebui să o invite să ia masa de prânz împreună. Nu se văzuseră de douăzeci şi patru de ore. Luă un iaurt cu vanilie din frigider şi porni aparatul de făcut cafea. Era puţin trecut de ora nouă. Dincolo de ferestre, părea a fi o zi frumoasă. În lumina soarelui, văzu că geamurile ar fi trebuit spălate.

La ora trei trebuia să fie la KTH pentru a se întâlni cu echipa. Înainte de asta, va analiza însă testele Hannei şi ale lui Mats Hagström. Apoi va scrie un program mai detaliat, acum că reuşiseră, în cele din urmă, să efectueze şi teste clinice. Îşi luă iPodul din încărcător, intră în birou, alese *Othello* al lui Verdi şi îşi deschise e-mailul. Primise un răspuns de la Universitatea Kyoto cu o serie de rezultate ale testelor făcute cu noua soluţie nano. Şi japonezii păreau fascinaţi de contactul puternic cu creierul pe care el reuşise să-l stabilească. Eric încercă să trimită mesajul mai departe echipei suedeze, dar nu găsi adresa grupului. Se încruntă. Cum să fi dispărut? Introduse adresele manual şi trimise e-mailul. Apoi dădu clic pe iconiţa programului Mind Surf. Calculatorul procesa comanda, dar programul nu se deschidea.

Îşi mâncă iaurtul, din ce în ce mai nervos. Ce naiba era asta? Timpul trecea. Nerăbdător, îşi schimbă poziţia. Într-un final, programul se deschise, dar unele dintre culorile din interfaţă erau diferite. Puse iaurtul alături şi intră în modulul de memorie pentru a accesa sesiunea Hannei şi a lui Mats. Programul stoca informaţiile fiecărei sesiuni: unde

cerebrale, activitatea procesorului, informaţii grafice şi istoricul domeniului şi ale adreselor IP. Lista utilizatorilor conţinea trei nume – cele ale pionierilor:

```
Eric Söderqvist    Fişier 0001 (05.15)
Hanna Söderqvist   Fişier 0002 (22.10)
Mats Hagström      Fişier 0003 (11.22)
```

Selectă fişierul Hannei. Calculatorul se blocă din nou. Se aplecă privind ecranul. Acesta licări, apoi apăru un mesaj:

```
FIŞIERUL SOLICITAT NU A FOST GĂSIT
```

Selectă fişierul lui Mats:

```
FIŞIERUL SOLICITAT NU A FOST GĂSIT
```

Ce nu era în regulă? Un start lent, fişiere lipsă… era problema programului Mind Surf sau a sistemului de operare? Îşi aminti de adresa de e-mail dispărută a grupului, deci nu putea fi din cauza programului. Să se fi virusat calculatorul? Apelă la programul antivirus. Avea întotdeauna cea mai recentă versiune a acestuia, astfel încât calculatorul să fie protejat. În timp ce programul căuta un virus, el se duse în bucătărie să-şi ia o cafea. Când reveni în birou, luă telefonul şi o sună pe Hanna. Apelul fu direcţionat direct spre mesageria vocală, aşa că hotărî să îi lase un mesaj scurt: „Bună. Îţi mai aduci aminte de mine? Dacă da, apasă tasta unu. Dacă vrei să mâncăm împreună la prânz, apasă tasta doi. Dacă ţi se pare că ar trebui să mă duc dracului, apasă tasta diez“.

Închise telefonul şi privi iar ecranul. Programul antivirus terminase căutarea. Nu găsise niciun virus. Aruncă la gunoi iaurtul mâncat pe jumătate. Din cauza problemei, îi pierise cheful de mâncare.

Hanna stătea în faţa lui Robert Janos, directorul biroului suedez al TBI. Echipamentul pentru videoconferinţă era deja pus în funcţiune, iar pe ecran se vedea o masă de conferinţe la care nu se afla nimeni, spre deosebire de cea la care ea tocmai se aşezase. Diferenţa era că masa de pe ecran se afla în sediul băncii din Tel Aviv. Isaac Berns, directorul IT, iniţiase o şedinţă globală. Robert o privi.

— Deoarece se pare că directorul întârzie, ai putea să mă pui la curent cu noutăţile?

Hanna dădu afirmativ din cap.

— Am pus în practică măsuri extinse de securitate în reţelele interne şi externe. De asemenea, am căutat viruşi în sistem la fiecare şase minute ale ultimelor douăzeci şi patru de ore.

— Şi?

— Niciun rezultat.

Robert zâmbi obosit.

— Aşadar nu există niciun pericol?

Hanna nu îi zâmbi.

— Până astăzi, această situaţie ar fi putut fi un coşmar. Dar, din păcate, în această dimineaţă ne-am confruntat cu probleme reale.

Hanna aruncă o privire la ecran. La masa de conferinţe din Tel Aviv încă nu luase nimeni loc.

— A început cu Departamentul de Finanţe, atunci când mai multe dosare importante au dispărut. Când am apelat la copia de rezervă automată, sistemul s-a blocat. Apoi, când am încercat din nou să repornim procesul, s-a prăbuşit serverul de la Haninge. În plus, în general, reţeaua internă nu mai este la fel de activă.

— Ce înseamnă acest lucru?

— Înseamnă că avem un malware[39][39] Prescurtare de la *malicious software,* program proiectat pentru a se infiltra şi deteriora calculatorul recipient (n. red.) în sistem – un virus.

— Dar ai spus că aţi efectuat scanări la fiecare şase minute.

— Într-adevăr, aşa am procedat. Programele noastre antivirus nu găsesc nimic, dar asta nu înseamnă că nu există ceva în sistem. Înseamnă că, pur şi simplu, avem de-a face cu un inamic mai sofisticat.

Robert o privi lung pe Hanna.

— Ce mai faci? Nu vreau să mă înţelegi greşit, dar nu arăţi prea bine.

— Nu am dormit bine în ultimele nopţi. Altfel, sunt în regulă.

Difuzoarele pârâiră şi Isaac Berns se aşeză greoi în faţa camerei de luat vederi din Tel Aviv. Era scund, roşcat şi avea o privire pătrunzătoare. În mână ţinea o cană mare de cafea, cu urechi de Mickey Mouse.

— Shalom, tuturor. Voi trece peste politeţuri şi voi aborda subiectul direct. După cum ştiţi, banca a fost ameninţată cu atacul unui virus. În această dimineaţă, devreme, sistemele noastre au început să nu mai funcţioneze normal. Printre altele, au dispărut date din serverele noastre din Ierusalim şi Haifa. De asemenea, am observat o scădere substanţială a capacităţii – testele noastre indică faptul că reţeaua a scăzut cu 40 la sută.

Luă o înghiţitură din cana cu Mickey Mouse.

— Lucrăm împreună cu mai multe autorităţi ale statului pentru a găsi virusul. Sunt sigur că ştiţi că programele standard de căutare nu au fost

în stare să identifice nimic. Dacă nu putem găsi virusul, nu ne putem proteja împotriva lui. Partea bună este că astăzi am testat un nou program, care va schimba situaţia.

Un reprezentant al unuia dintre celelalte birouri bancare puse o întrebare pe care ei nu o auziră, iar Isaac dădu din cap, aprobator.

— Da, acest program este diferit de celelalte pe care le-am testat. Pe scurt, viruşii de calculator se folosesc, cel mai adesea, de un fel de scut, de aşa-numitele tehnici ascunse, pentru a evita să fie detectaţi. Cele mai comune forme ale acestora sunt modificarea activă, codarea variabilă, polimorfismul şi metamorfismul. Viruşii tradiţionali sunt monogami – aceştia pot alege doar una dintre aceste deghizări – deci pot fi depistaţi de un program antivirus bun. Însă viruşii mai noi şi mai sofisticaţi pot crea combinaţii şi chiar am auzit zvonuri că unele variante ar putea evolua. În aceste cazuri, protecţia standard împotriva viruşilor nu este eficientă.

Mai luă o înghiţitură de cafea. Hanna observă că Robert desena în carneţelul său pătrăţele, inimioare şi cercuri – ceea ce indica, în mod clar, că era plictisit.

— Programul pe care l-am dezvoltat aseară se bazează pe algoritmul lui Manfred Hoff, câştigătorul premiului Nobel şi foloseşte un nou tip de analiză a modelului holistic. Dacă doreşte vreunul dintre voi să afle mai multe informaţii, daţi-ne de ştire. Pe restul, care nu vă interesează nicidecum modul în care funcţionează acest program, vă rog să începeţi să-l folosiţi. Vom începe să-l distribuim chiar după şedinţă. Dorim să obţinem rezultate imediat. Persoana care va găsi virusul va primi instrucţiuni speciale pe care va trebui să le urmeze.

Hanna se aplecă spre microfon şi apăsă butonul „vorbeşte“.

— Sunt Hanna Söderqvist din Suedia. Aşadar, dacă v-am înţeles bine, aţi găsit virusul?

Îl privi nerăbdătoare pe Isaac, care îi confirmă dând din cap.

— Da. Noul nostru program l-a găsit în doar unu-două minute.

— Hanna din nou. Aţi dezvoltat cumva şi vreo formă de antivirus?

Isaac chicoti.

— Se pare că, într-un fel, virusul a vrut ca noi să-l descoperim. De îndată ce am bătut la uşa corectă, virusul s-a bucurat să o deschidă şi să ni se arate. Ştim că se numeşte Mona, dar asta e tot ceea ce ştim. Nu pot spune cât va mai dura până vom dezvolta un program antivirus. În primul rând, trebuie să vedem până unde s-a răspândit. Prin urmare, vreau ca toţi să instalaţi imediat noul program de căutare, ca să putem identifica toate potenţialele infestări. Apropo, am numit programul *Mona Tza'yad.* Tradus aproximativ, înseamnă „Vânătorul Monei“.

O oră mai târziu, Hanna se întoarse în biroul ei şi închise uşa. Ea nu luă loc în faţa calculatorului, ci, mai degrabă, se scufundă într-unul dintre scaunele destinate oaspeţilor. Migrena devenise mai puternică, iar ea nu se simţea bine. Stătu nemişcată multă vreme, cu ochii închişi. Apoi îşi scoase sacoul şi îşi descheie nasturii de la bluză. Avea spatele ud din cauza transpiraţiei. Se forţă să mai recapituleze o dată totul. Echipa instalase *Mona Tza'yad* şi, douăsprezece minute mai târziu, găsiseră virusul. Se părea că Mona se infiltrase în întreg sistemul. Hanna aplicase toate măsurile prevăzute de protocolul stabilit de cei din Tel Aviv. Virusul fusese descoperit în fiecare secţie şi, după ce se chinuise o vreme, Isaac Berns îi ceruse să închidă şi reţeaua internă. Partea practică a acestui lucru era că toţi cei care lucrau la bancă puteau merge acasă. Nu puteau face prea multe fără suportul IT.

Mai putea întreprinde oare ceva mai mult? Nu, în acest moment, tot ce putea să facă era să aştepte ca echipa din Tel Aviv să descifreze virusul. Se gândi la Eric şi simţi nevoia să-i audă vocea. Se întinse peste birou şi îşi luă telefonul; rămase acolo, cu el în mână. Deodată, încremeni. Care era numele pe care trebuia să-l caute? Putea să şi-l imagineze, însă nu putea corela numele cu imaginea.

Căută fără ţintă prin agenda telefonică. După o vreme, renunţă şi-şi lăsă în jos mâinile tremurânde.

Nu pot să-mi amintesc numele soţului meu.

Defragmentarea hard diskului avea să mai dureze câteva minute. După ce Eric se întorsese acasă de la şedinţa de la KTH, încercase să repare calculatorul „rătăcitor". Acesta încă rula încet şi, în timpul după-amiezii, generase câteva rapoarte referitoare la erori. Curăţase sistemul cât putu de bine şi apoi dezinstalase toate programele care nu îi erau absolut necesare. Ultima măsură pe care o luă fu aceea de a aduna toate informaţiile de pe hard disk la un loc, defragmentându-l.

Răsfoi paginile revistei *Fokus* şi aşteptă. Întâlnirea de la KTH decursese bine şi toţi erau entuziasmaţi de următoarea etapă a proiectului. A doua zi aveau să testeze cu adevărat programul Mind Surf. Unii dintre membrii echipei lucraseră la sistem câţiva ani, aşa că, pentru ei, experienţa urma să fie deosebită; alţii începuseră să nu mai creadă că-şi vor atinge ţelul vreodată; de fapt, în timp ce rememora unele lucruri, îşi dădu seama că şi el fusese unul dintre cei din urmă. Însă, pentru ca ei să poată efectua testele în ziua următoare, trebuia ca el să-şi repare calculatorul. Un sistem complet Mind Surf se afla şi la sediul KTH, însă el operase o serie de modificări şi nu avea încredere în versiunea facultăţii.

Se uită la telefon, care era lângă tastatură. Nu avea niciun mesaj şi nici apeluri pierdute. Încercase să o sune de câteva ori pe Hanna, dar fără succes. Procesul de defragmentare se finaliză, iar calculatorul reporni. Tocmai când se pregătea să verifice cablurile dintre convertor şi cască, auzi uşa de la intrare închizându-se zgomotos.

— Bine ai venit acasă, dragă!

Nu primi niciun răspuns. O găsi pe canapeaua din hol, ghemuită şi palidă. Nu-şi dăduse încă paltonul jos. Se aşeză lângă ea şi o îmbrăţişă cu putere.

— Ai avut o zi grea?

Ea plângea. El o mângâie uşor pe păr.

— Nu te mai gândi la muncă. Uită de toate.

Nemişcându-se din locul în care se afla, îşi lăsă capul pe pieptul lui.

— Vreau doar să dorm.

— Ai mâncat ceva?

— Nu-mi este foame. Nu mă simt bine.

Se smulse din îmbrăţişarea lui, îşi lăsă paltonul să cadă pe podea şi se îndreptă tăcută spre baie. După o clipă, el auzi apa de la duş. Merse în bucătărie şi puse ibricul pe foc. Ea se afla în baie de aproape o jumătate de oră. Se întreba dacă ar trebui să mai pună apă fierbinte din nou în cana cu ceai, când ea apăru îmbrăcată cu halatul de baie. El zâmbi.

— Arăţi mai bine acum. Aşadar, ce s-a întâmplat de fapt astăzi?

Îl privi multă vreme, gândindu-se dacă să-i răspundă sau nu.

Apoi oftă şi-şi strânse mai bine halatul.

— Tel Aviv a creat un program, *Tza'yad,* Vânătorul – un program de căutare care poate găsi viruşii imposibil de detectat. L-am instalat în sistemul nostru şi a dat peste un nou supervirus, numit Mona. A trebuit să închid absolut toate reţelele. E gata. *S-a terminat.*

El se ridică şi făcu câţiva paşi spre ea.

— De fapt, eu mă gândeam mai mult la tine. Cum te simţi?

Ea îşi puse mâinile în buzunare şi îşi îndreptă spatele.

— Cum dracu' crezi că mă simt? Mă simt inutilă, la fel cum m-am simţit toată ziua. Dacă într-adevăr ţi-ar fi păsat de mine, te-ai fi întrerupt din ce făceai şi mi-ai fi dat un telefon.

El îşi ridică mâinile în aer.

— Te-am sunat. De câteva ori.

Ea se întoarse cu spatele.

— Sigur. Du-te înapoi în biroul tău prăfuit. Nu-ţi stau în cale. Vreau doar să dorm.

Ea îl lăsă în bucătărie şi se duse în dormitor. El clătină din cap. Erau pe lungimi de undă total diferite. Eric îşi înghiţi mândria, curăţă masa şi

luă ceaşca cu ceai cu el în dormitor. În pragul uşii, ezită. Ea dormea deja profund. Nici măcar nu-şi dăduse jos halatul. Frustrat, se întoarse în bucătărie.

— Ştii unde ne aflăm? Fata o privi cu ochi mari şi căprui. Avea cenuşă albă peste tot prin păr.

Ea dădu din cap.

— Da, ştiu. Suntem într-un magazin.

Fata miji ochii.

— Dar ştii când?

— Când?

— Ştii când suntem în magazin?

Hanna se ghemui pentru a ajunge mai aproape de fetiţă; o dureau genunchii, dar nu vru să se ridice.

— Nu, nu ştiu. Dar tu ştii?

Fata dădu din cap.

— Suntem mai târziu.

— Mai târziu? Cu cât?

Fata îşi înclină capul, gândindu-se.

— Nu prea ştiu. Am doar opt ani. Dar cred că suntem puţin mai târziu.

În întuneric, Hanna privi în jur.

— Aşadar, toate acestea reprezintă viitorul?

Chipul fetiţei se lumină.

— Da, aşa îi spune. Suntem în viitor.

El se aşeză la masa din bucătărie, împingând distrat solniţa cu degetul, obosit, dar prea agitat ca să adoarmă. Era justificată furia ei? Era pe dracu'. O sunase de câteva ori. Probabil că avea o grămadă de apeluri nepreluate pe telefon. Simţise că ceva nu era în regulă. Trebuie să fi avut o zi grea; uitase complet de toate, stând acolo în hol. Era mult prea stresată. Eric şi-o imagină înaintea lui, stând în uşă, îmbrăcată cu halatul alb. *Să găsească un virus imposibil de detectat.* Propoziţia păru să-i dea de gândit. Gustă puţină sare. Mirosea a mare. Trecuse multă vreme de când nu mai înotase. *Un virus imposibil de detectat.* Se ridică şi fugi în hol. Poşeta Hannei era pe podea. Din aceasta, scoase laptopul ei mic şi alb şi alergă prin apartament spre biroul său. Îi ştia parola şi căută programele din el, stând în picioare la birou. Găsi repede ceea ce căuta: *Mona Tza'yad.* Introduse un stick USB şi copie programul. Apoi se aşeză în genunchi lângă calculatorul în care era instalat Mind Surf şi introduse stickul în port. Pictograma apăru pe ecran imediat, iar el se aşeză la tastatură.

Ezitând, fata se apropie cu un pas de ea. Feţele aproape că li se atingeau. Fetiţa emana un miros ciudat. Acru, ca de solvent. Hanna vru să o mângâie pe obraz, dar ceva o împiedică. O privi în ochi.

— Vreau să te întreb ceva. Ai spus că toţi oamenii au dispărut. Ştii unde s-au dus?

Fata vorbi în şoaptă.

— Au murit.

Hanna se clătină. Îi amorţiseră picioarele.

— Ştii de ce au murit?

Fetiţa părea nefericită. Nu-i răspunse.

— Mie poţi să-mi spui.

Fata clătină uşor din cap.

— Te vei supăra. Vei fi supersupărată.

Hanna îşi învinse teama şi-i luă mânuţele în ale ei. Erau reci ca gheaţa.

— Nu mă voi supăra.

Fata o privi ruşinată.

— S-au îmbolnăvit.

Hanna îi strânse mâinile reci.

— Draga mea… Ştii din ce cauză s-au îmbolnăvit?

Fetiţa îşi coborî privirea. Răspunsul veni după o lungă ezitare.

— Eu i-am infectat.

Eric dădu dublu-clic pe pictograma *Mona Tza'yad* şi instală programul. Acesta începu căutarea imediat. Se lăsă pe spate.

```
SCANARE
```

Deodată, auzi ceva dinspre sufragerie. Paşi? Urme pe parchet. Fiecare apartament are sunetele sale proprii: cele ale frigiderului, ale vecinilor, ale traficului, ale mişcărilor pe podea. După câţiva ani, o persoană poate simţi atmosfera în corpul său. Cineva era în sufragerie. Îşi ţinu respiraţia.

```
SCANARE
```

Ceva căzu zgomotos. Se ridică rapid de pe scaun.

— Dragă, tu eşti?

Computerul scoase un *ding*. Se întoarse spre ecran.

```
ALERTĂ
S-A GĂSIT VIRUSUL MONA
```

PROTOCOL DE PROTECŢIE INIŢIAT
CONEXIUNILE DE REŢEA SE ÎNCHID PENTRU A REŢINE VIRUSUL AŞTEPTAŢI

Ceva se mişcă. Ecranul reflectă o siluetă. Se învârti şi o văzu pe Hanna în pragul uşii, arzând din cauza febrei, ca o fantomă palidă în lumina slabă. Ea îl privi cu ochi mari. Îngrozită.

— … Vai, Doamne… ajută-mă…

PARTEA A II-A

SALAH AD-DIN

Stockholm, Suedia

El îi scoase termometrul digital din gură şi studie ecranul. 40,1 de grade. Era udă de transpiraţie. Eric trase pătura şi îi mângâie fruntea.

— Draga mea, ai febră destul de mare. Ochii Hannei priveau fix în tavan. Respira greu. El se ridică.

— Cred că ar trebui să bei multe lichide. Îi întinse paharul cu apă de pe noptieră. Ea îl luă cu o mişcare mecanică, automată.

— Mă duc să-ţi aduc un prosop umed să ţi-l pun pe frunte.

În bucătărie, lăsă apa să curgă până se răci, apoi înmuie prosopul şi îl împături cu grijă, dar când auzi un zgomot venind dinspre dormitor, îl scăpă şi fugi înapoi. În pat, ea stătea în capul oaselor. Paharul cu apă era pe podea, spart. Ea tremura şi respira violent.

— Ce s-a întâmplat?

Ea privi în sus, spre el. Din cauza febrei, ochii îi sticleau.

— Fata m-a infectat.

Îi dădu la o parte părul care i se lipea de faţă şi încercă să o facă să se întindă la loc în pat.

— Ce fată?

Ea se opuse.

— Mona! Ne va infecta pe toţi.

— Dragă, delirezi. Încearcă să stai întinsă.

Ea îl apucă strâns de încheietura mâinii; unghiile îi intrară adânc în piele.

— Trebuie să mă asculţi! Vom muri toţi!

Părea nebună. Oare îi mai crescuse febra? El începu să se îngrijoreze.

— Te voi duce la spital.

Ea căzu în pat, pe spate şi se ghemui.

— Eu… nu-mi pot aminti propriul număr de telefon. Nici măcar prenumele meu. Şi nici când este ziua ta.

Ea suspină.

— Nu putem face nimic.

— Vino. Am să te ajut.

Îi puse o jachetă peste umeri şi îi încălţă picioarele goale cu o pereche de şoşoni. Apoi o ajută să iasă din apartament şi să intre în lift. Sub hanoracul subţire, ea părea fragilă, iar el îi ţinea mâna pe spate, ca să o ajute să-şi menţină echilibrul. Când ajunseră în stradă, ea se opri şi vomită. Eric încercă să-i ţină părul cum putu mai bine. Apoi traversară încet strada spre maşină.

Nu era trafic aproape deloc, dar el conducea totuşi pe banda destinată autobuzelor, menţinând viteza la mai mult de o sută de kilometri pe oră. Ea nu mai vorbea. Doar mormăia ca pentru sine, udă şi fonfăind. Întinse mâna şi îi atinse faţa. Fruntea îi frigea. Trecu în viteză pe lângă Birger Jarlsgatan şi viră în sensul giratoriu Roslagstull. Aproape că pierdu controlul volanului, dar apoi redresă maşina şi apăsă din nou pedala de acceleraţie până la podea.

Spitalul Karolinska apăru în stânga lor. Ideile i se învârteau în cap şi trebuia să se lupte pentru a se concentra asupra condusului. Zona din jurul spitalului era pustie, iar lumina alb-verzuie a firmelor luminoase se reflecta pe asfalt, în pete luminoase. El opri brusc în faţa intrării de urgenţă şi ocoli rapid maşina. Seara era caldă, iar în aer se simţea un slab miros de ploaie. Când îi deschise portiera, ea căzu şi el reuşi să o prindă din întâmplare. Nu se obosi să închidă portiera şi, în parte cărând-o, în parte târând-o, o aduse la spital. Când intrară pe uşile glisante, fu ajutat de doi tineri şoferi pe ambulanţă, care tocmai ieşeau. Ei strigară ceva unei asistente medicale şi o aşezară pe Hanna pe o targă. Apoi plecară cu ea, iar Eric fugi în urma lor. Unul din şoferi privi în spate.

— Ce i s-a întâmplat?

Eric răspunse cu sufletul la gură.

— Nu ştiu. S-a îmbolnăvit de ieri. Acum câteva ore i s-a făcut mai rău.

Intrară în viteză prin uşile batante şi trecură pe lângă mai multe persoane care erau pe targă, într-un coridor lung. La un moment dat, cotiră şi fură întâmpinaţi de o asistentă şi un bărbat mai în vârstă care purta ochelari şi era îmbrăcat cu un halat alb. Omul arătă cu degetul.

— Doisprezece.

Şoferii ambulanţei mai înaintară câţiva metri şi intrară într-una dintre camere.

Bărbatul mai în vârstă se întoarse spre Eric.

— Sunteţi soţul ei?

Eric dădu din cap în semn că da.

— Thomas Wethje, doctorul de serviciu. Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. S-a îmbolnăvit foarte repede. Febră mare, a vomitat.

— Starea ei de sănătate este în general bună? Este alergică la ceva? Ia

vreun medicament? A călătorit recent în străinătate?

Eric îşi clătină capul.

— Ea este… era… perfect sănătoasă.

Bărbatul dădu din cap.

— A mâncat ceva neobişnuit? Ceva care ar fi putut fi otrăvitor?

— Nu ştiu. Nu cred.

Doctorul îşi potrivi ochelarii.

— Aş dori să aşteptaţi aici, dacă se poate.

Arătă spre două scaune din plastic galben care se aflau mai departe pe coridor. Apoi intră după asistentă în salonul în care o lăsaseră pe Hanna. Eric plecă şi se aşeză greoi pe unul din scaune. Scaunul era prea moale şi spătarul se îndoi când se sprijini de el. După o vreme, şoferii de ambulanţă ieşiră. Unul din ei, un asiatic scund, îl bătu pe umăr când trecu pe lângă el.

— Va fi bine. Pare o fată puternică.

Eric nu răspunse. Nu putu decât să se uite în gol la peretele din faţa lui. Lângă un semn care încuraja buna igienă a mâinilor, se afla un program de lucru. Cineva gemu într-una dintre camerele mai îndepărtate. Se gândi la întrebare pe care i-o pusese medicul – dacă ea mâncase ceva otrăvitor. Din instinct spusese că nu. Era oare posibil să fi mâncat? Se gândi la ziua precedentă. Nu, trebuia să fie altceva. Îşi aminti cuvintele pe care ea le spusese în dormitor, cuprinsă de panică. Spusese că o fată o infectase. Nu avea rost să speculeze. Putea doar să aştepte. Studie din nou programul de lucru de pe perete.

Trebui să aştepte multă vreme. Câteva asistente veniră şi plecară, dar nu îl văzu nicăieri pe doctor. Eric încercă să-şi păstreze calmul şi să nu se îngrijoreze. Acum erau la spital şi totul avea să fie bine. În cele din urmă, doctorul Thomas Wethje apăru pe coridor şi închise cu grijă uşa din spatele lui. Luă un loc lângă Eric.

— M-am lăsat de fumat. Am fumat ultima ţigară acum o săptămână. Nu este uşor, vă zic eu.

Eric îl privi fără să spună vreun cuvânt. Doctorul căută în buzunarul de la piept şi scoase un pachet de gumă de mestecat.

— E cu nicotină. Cred că funcţionează.

Luă o gumă şi apoi îi întâlni privirea lui Eric.

— Doarme. Avea o febră de patruzeci şi două de grade când aţi venit. Este o temperatură foarte ridicată şi-i poate pune viaţa în pericol. Aţi avut noroc că aţi ajuns. I-am pus o perfuzie şi i-am dat ceva pentru febră.

— Ce e în neregulă cu ea?

— Este prea devreme să ne pronunţăm. Primele teste au indicat un număr foarte mare de celule albe în sânge. Corpul ei se înarmează ca să

o protejeze. Testul CRP, care măsoară proteinele din sânge, arată o valoare de sub cincizeci, aşadar nu este vorba despre o infecţie bacteriană. S-ar părea că este vorba despre un virus. I-am făcut mai multe teste. Vom avea un răspuns într-o oră sau două.

Thomas îşi şterse ochelarii de halatul alb.

— Să fiu sincer, nu îmi place ceea ce văd.

Eric îngheţă.

— Ce vreţi să spuneţi?

Thomas clătină din cap.

— Corpul ei se revoltă. Pulsul este prea ridicat. Şi temperatura, de asemenea. Şi are probleme cu respiraţia. Dacă situaţia se înrăutăţeşte, va trebui să o conectăm la un aparat.

— Poftim?

— Un aparat de respirat. S-ar putea să aibă nevoie de ajutor pentru a putea respira.

Eric se aplecă în faţă pe scaun şi expiră.

— O, Doamne!

Doctorul îi puse mâna pe braţ.

— Încercaţi să nu vă îngrijoraţi. Vom aştepta rezultatele testelor. Ca să fim în siguranţă, o vom izola, în caz că se dovedeşte că este vorba despre o boală infecţioasă.

Ei rămaseră tăcuţi pentru o clipă. Geamătul de pe hol continuă să se audă. Pagerul lui Thomas bâzâi, iar el se ridică.

— Trebuie să plec. Este un automat de cafea lângă intrare. Păreţi să aveţi nevoie de una.

Ahvaz, Iran

Nadim tocmai se trezise şi nu avea pe ea decât un tricou lung de baseball. Samir îi sărută picioarele goale şi sânii. Părul ei frumos era ciufulit. Era în bucătărie, pregătind sandviciuri pentru fiica lor care era atât de nerăbdătoare. Lumina strălucitoare a soarelui intra pe fereastră şi se reflecta în ceasul ei de la mână.

Mona o trase de tricou.

— Mamă, îmi este foame. Când termini de făcut mâncarea?

Ea râse şi clătină din cap.

— Eşti la fel de nerăbdătoare ca şi mama ta. Cum se va descurca tatăl tău cu două femei identice? Va înnebuni.

Mona chicoti de bucurie şi îl privi. El se agăţă de această imagine cât putu de mult, dar apoi ea se stinse şi dispăru, ca un negativ care este supraexpus, până ce tot ceea ce rămase era doar un spaţiu alb, lipsit de sens.

Samir deschise ochii şi se simţi dezorientat pentru câteva secunde. Împrejurimile erau fermecate, de parcă ar fi dormit încă. Stătea gol într-un pat imens şi rotund. La capătul celălalt al camerei, uşile înalte ale balconului erau întredeschise, iar perdelele subţiri se mişcau uşor în bătaia vântului. Îşi aminti uşor-uşor ziua din urmă. Se afla în palatul prinţului Abdullah bin Aziz, la marginea oraşului Ahvaz. Dincolo de fereastră, curgea râul Karun, mărginit de palmieri şi de mimoze. Prinţul era prietenul apropiat al lui Enes al-Twaijri, magnatul saudit al petrolului, pe care Samir îl cunoscuse la întâlnirea cu Arie al-Fattal şi Ahmad Waizy în Tabriz şi care era acum patronul financiar al proiectului.

Aceştia se adunaseră la hotelul Fajr, în apropierea aeroportului Ahvaz. Toţi veniseră cu avionul din diferite părţi ale lumii, Ahmad ajungând ultimul. Fuseseră preluaţi de şoferul personal al prinţului, care, apoi, îi invitase la o cină fastuoasă. Acest spaţiu era total diferit de restul Somaliei, dar Samir prefera singurătatea şi simplitatea în locul acestui exces. Masa care abunda cu meze[40]

[40] Diverse feluri de mâncare servite în Orientul

Mijlociu şi în Balcani (n. tr.) şi prostituatele care zâmbeau fals nu-l atrăgeau deloc. Rămase treaz în patul acela uriaş până când lumina dimineţii pătrunse printre obloane, strecurându-se încet pe podea. Probabil că aţipise în cele din urmă.

O bătaie slabă se auzi la uşă. El îşi trase pătura în sus şi strigă: *„Aiwa, tfaddal!* Intră!“ O femeie tânără cu un voal verde şi cu picioarele goale intră în cameră. Ducea un potir mare de argint.

— *Sabah alkhair,* bună dimineaţa.

Aceasta se ghemui lângă pat.

— V-am adus nişte ceai de mentă. *Fotoor*[41] [41] Mic dejun, în limba arabă (n. tr.) se serveşte la etajul de mai sus, pe balcon. Prietenii dumneavoastră sunt deja acolo.

El îşi trecu mâinile peste faţă şi se adună. Ea îşi puse mâna pe piciorul lui gol, care ieşea de sub pătură.

— Pot să mai fac ceva pentru dumneavoastră înainte să plec? Expresia ei şterse orice urmă de îndoială cu privire la întrebarea pusă. El luă potirul şi clătină din cap.

— Spune-le celorlalţi că vin. Mă duc să mă îmbrac.

Ea zâmbi, cu mâna încă pe piciorul lui.

— Aţi dori să vă ajut?

— Nu. Lasă-mă singur.

Ea se înclină şi ieşi cu spatele din cameră, lăsând uşa întredeschisă. El rămase nemişcat. Era linişte, cu excepţia ciripitului vesel al păsărilor de la fereastră. Era călduţ – o căldură adormitoare şi o atmosferă ireală. Atunci când dormea, realitatea îşi slăbea controlul şi începea să-şi amintească. Dar atunci când se trezea, aceasta îl aştepta neliniştită, cu gheare ascuţite şi cu un rânjet larg. În timpul nopţii, el făcea din nou parte din familie. Dimineaţa, era mereu singur. Despărţirile constante îi transformară viaţă într-un cerc vicios.

Briza care venea pe fereastră îl mângâia cu blândeţe. Minutele treceau. Voia să rămână în acest loc dintre lumi. Îşi dorea să adoarmă din nou, dar, în cele din urmă, întinse mâna spre potir, luă o înghiţitură mare de ceai şi-şi înfrânse oboseala.

De la balcon, se vedea minunatul peisaj roditor. Pământurile palatului se întindeau în toate direcţiile, cât vedeai cu ochii. Pe cer nu era niciun nor. Era foarte cald. Aşezaseră o pânză albă şi subţire ca acoperiş, astfel încât să ofere umbră. Ceilalţi erau aşezaţi pe perne, luând micul dejun. Totuşi, Samir se apropie de o altă masă plină cu mâncăruri şi alese *fool,* un terci de fasole. Nu îi era foame; niciodată nu îi era foame. Se îndreptă spre bărbaţii care stăteau la umbră. Aceştia dădură din cap, iar el se

aşează pe o pernă neocupată în faţa lui Ahmad, care îl ignoră. Ahmad era antrenat într-o discuţie cu Arie, căruia încerca să-i explice ceva.

— … o mare parte depinde, de asemenea, de vreme. Cu cât este mai rece, cu atât mai bine.

Arie înmuie o bucată de pâine în pasta de fasole care se afla în faţa lui şi aprobă dând din cap.

— Dacă este răcoare, continuă Ahmad, nimeni nu va bănui o persoană care poartă un palton larg. În acest caz, putem ascunde o centură care cântăreşte aproximativ zece kilograme. Dacă vremea va fi mai caldă – ca astăzi – nu vom putea ascunde la fel de mult. Poate doar două sau trei kilograme.

Ceilalţi tăceau. Ahmad se întoarse spre Samir.

— Ai întârziat.

Samir mestecă o smochină.

— Nu m-am trezit la timp.

— Mănâncă repede. Şedinţa începe în zece minute. Să nu întârzii – am invitat un oaspete.

Ahmad se ridică şi plecă. Irfan al Jamal, şeful serviciului de securitate a prinţului, şi Arie rămaseră în urmă. Samir se jucă distrat cu mâncarea. Sub acoperiş, auzi o maşină de tuns iarba şi, slab, muzică pop. Fragmente dintr-o altă lume.

După micul dejun, Ahmad, Arie şi Samir se adunară într-unul dintre multele saloane ale palatului. Acesta trebuie să fi avut o suprafaţă de o sută de metri pătraţi şi era plin de obiecte preţioase. Pe pereţi atârnau tablouri mari ecvestre, cu rame de aur. Prinţul era un împătimit al cailor. Avea mai mult de patru sute de cai pentru reproducere şi competiţii. În mijlocul camerei, erau aşezate douăsprezece fotolii în jurul unei mese ovale pe care se afla un vas plin cu fructe. Ventilatorul, pare-se din aur, se învârtea deasupra lor. Samir nu-l mai văzuse pe prinţ din seara precedentă.

Invitatul lui Ahmad se dovedi a fi un specialist occidental. Samir presupuse că nu avea mai mult de treizeci de ani. Purta un costum făcut pe comandă, închis la culoare, o cămaşă albă, o cravată albastru-închis şi butoni de argint. Părul îi era pieptănat pe spate.

Ahmad gesticulă, ca şi când ar fi măturat ceva cu mâna.

— Virusul provoacă daune extrem de mari. Stabilitatea financiară a Israelului este ameninţată. Mai multe instituţii aflate la conducere au emis avertismente şi îşi sfătuiesc clienţii să nu investească în shekel[42][42] Moneda israeliană (n. tr.) înainte de a vedea cum stau lucrurile.

El se întoarse spre Arie şi Samir.

— În mod natural, ca investitori activi, această situaţie ne îngrijorează. Pentru a avea o idee mai clară despre cum stau lucrurile, l-am invitat pe Jonathan Yates, de la biroul Ernst&Young din New York. În ciuda faptului că e atât de tânăr, Yates este un analist financiar remarcabil. Atenţia sa este îndreptată asupra macroeconomiei şi a Orientului Mijlociu. Domnule Yates, aveţi cuvântul.

Samir observă o anumită ironie în vocea lui Ahmad. Jonathan zâmbi şi îşi drese glasul.

— Aş dori să vă mulţumesc pentru invitaţie; mă bucur să mă aflu aici. Ce loc minunat!

Îi privi zâmbind. Deoarece nimeni nu-i zâmbi înapoi, se grăbi să le înmâneze un pachet cu documente.

— Am realizat un scurt raport al analizei mele. Dacă veţi da la pagina doi, veţi găsi o serie de diagrame.

Aceştia răsfoiră hârtiile primite.

— Chiar la început, veţi găsi Bursa din New York. După cum ştiţi, multe companii israeliene sunt înregistrate acolo şi la NASDAQ În plus, multe companii americane au investiţii şi proprietari cu legături israeliene. Aşadar, putem presupune că virusul le va afecta mai mult pe acestea decât pe cele de la bursele din Londra sau Tokyo. Puteţi observa o curbă-standard în primele zece săptămâni aferente perioadei de timp măsurate – inconstanţă relativ mică, cu fluctuaţii de plus sau minus doi la sută. Acum, dacă vă uitaţi la a unsprezecea săptămână, veţi vedea că în special linia care reprezintă bursa israeliană începe să coboare, apoi începe să îşi revină, dar la un nivel mai scăzut. Acesta a fost momentul în care sistemul de bursă a început să nu mai funcţioneze normal. Cu toate acestea, nu părea a fi ceva alarmant. Ceea ce observăm este o reacţie firească, produsă, probabil, de unele articole speculative apărute în massmedia. Piaţa era mai atentă.

Samir urmări linia cu degetul. La sfârşitul celei de-a unsprezecea săptămâni, aceasta cobora brusc.

— Aici este punctul în care s-a aflat că sistemul bancar israelian a fost atacat de un virus. În douăzeci şi patru de ore, Dow Jones a scăzut cu cinci la sută, iar NASDAQ cu şase la sută. Scăderea s-a menţinut. În total, de atunci şi până în prezent, Dow Jones a scăzut cu 15 la sută şi NASDAQ cu 17 la sută.

Jonathan privi în jur, să vadă dacă cineva doreşte să-i adreseze vreo întrebare, apoi continuă.

— Pieţele din Europa şi Asia urmează, în esenţă, acelaşi curs, însă cu un efect oarecum amortizat. Acest lucru se datorează faptului că se află mult mai departe faţă de epicentru. Situaţia diferă în cazul Israelului.

Uitaţi-vă la TASE, indicele bursei israeliene. În ultimele câteva zile, acesta a scăzut cu 31 la sută, ceea ce reprezintă o sumă semnificativă. Şi continuă şi acum, de asemenea. TASE a înregistrat, în această dimineaţă, o valoare de -1,4. Aceste numere sunt deja la nivelul zilei de 19 octombrie 1987, aşa-numita Black Monday[43][43] Lunea neagră, cea mai mare cădere într-o zi a indicelui bursier Dow Jones (-22,6%), criză declanşată în Hong Kong, extinsă în Europa şi Statele Unite (n. red.), atunci când pieţele lumii au fost supuse unei corecţii severe.

Arie îşi ridică privirea din raport, cu stiloul în mână. Însemnase un X lângă TASE.

Din câte am înţeles, virusul nu a cauzat încă niciun prejudiciu material direct, corect? Dar, în ciuda acestui fapt, spuneţi că piaţa este imprevizibilă? Şi că preţurile pieţei sunt în scădere?

Jonathan confirmă dând din cap.

— Absolut. Aşa cum ştiţi, toate tranzacţiile se bazează pe încredere. Trebuie să fii în măsură să ai încredere în sistem, în numere. La cea mai mică dovadă de incertitudine, ecosistemul paralizează. Mass-media a atras atenţia asupra pericolului. Şi chiar dacă nimeni nu-l vede, toţi îşi păzesc fundurile.

Analistul îşi regretă cuvintele rostite şi continuă rapid.

— Dacă mai daţi câteva pagini, veţi găsi o serie de rapoarte ale celor mai importante bănci din Europa şi din Statele Unite. Acestea consideră situaţia ca fiind foarte serioasă şi discută despre criza financiară din 2009. Se vorbeşte mult despre vulnerabilitatea sistemelor care stau la baza sistemelor IT. După cum ştiţi, o mare parte a pieţei este condusă de aşa-zisele „calculatoare ale comerţului-rapid“, sisteme de tranzacţionare complet automate, care cumpără şi vând sute de acţiuni pe secundă. Bursa, în general, şi versiunile rapide, în special, sunt sensibile atunci când este vorba despre întreruperi.

Ahmad se întoarse către consultant.

— În această situaţie, care ar fi cea mai bună soluţie?

— Cel mai bine ar fi ca Israelul să facă un pas în faţă, să spună că a oprit virusul şi că a recâştigat controlul – că este vorba despre afaceri, ca de obicei. Credinţa în sistem trebuie recuperată rapid.

Ahmad zâmbi.

— Şi care este cel mai rău lucru care se poate întâmpla?

Jonathan tăcu pentru o clipă, lăsă raportul din mână şi privi masa, în jos.

— Cel mai rău lucru ar fi ca virusul să înceapă să provoace daune reale – dacă pieţele ar vedea efecte adevărate, cum ar fi date pierdute sau manipulate. Şi dacă s-ar dovedi că virusul s-a răspândit mai mult decât

ne-am temut până acum.

Preţ de un moment, Ahmad nu spuse nimic, apoi îşi aruncă mâinile în sus.

— Aceasta chiar este cea mai rea versiune la care v-aţi gândit?

Jonathan îi întâlni privirea.

— Desigur, s-ar putea întâmpla lucruri şi mai rele. Cei care se află în spatele virusului ar putea înrăutăţi situaţia cu alt tip de atacuri. Sau s-ar putea ca vreunul dintre vecinii Israelului să profite de situaţie din punct de vedere militar. Şi atunci ne vom confrunta cu un dezastru internaţional, mult mai grav decât cel din 11 septembrie şi cu cea mai recentă criză financiară la un loc. Dar nu spun aceste lucruri în calitate de reprezentant al biroului Ernst&Young; astea sunt doar speculaţii cu totul personale.

El îşi şterse transpiraţia de pe frunte cu partea exterioară a braţului. Ahmad aplaudă. În sala mare, sunetul se auzi încet şi sec.

— O prezentare excelentă, domnule Yates. Era exact ceea ce aveam nevoie să auzim. Vă mulţumesc. La revedere.

La început, Jonathan păru uimit, surprins de încheierea subită. Dar apoi se adună, îşi luă servieta şi părăsi în grabă sala. Nimeni nu spuse nimic; toţi păreau adânciţi în propriile gânduri. Arie se ridică şi se îndreptă spre un bufet pe care se aflau două ceainice din argint. Îşi turnă ceai fierbinte în ceaşcă.

— Răspunsul americanului părea prea frumos ca să fie adevărat… ca şi cum ar fi fost pregătit dinainte.

Îl privi cercetător pe Ahmad, care zâmbi rece şi se întoarse spre Samir.

— Ce se întâmplă cu Mona?

— Mona s-a răspândit mai repede decât sperasem. Programul a infectat deja 77 la sută dintre sistemele pe care le vizasem. Israelienii au descoperit virusul, conform planului. N-au descoperit, de fapt, decât o fracţiune dintre sistemele infectate – doar cinci la sută din clonele virusului au fost programate să le distrugă sistemele de apărare, aşadar, doar acestea sunt cele detectate. Israelul a creat un program care să caute virusul, un program pe care ei îl numesc *Mona Tza'yad* – Vânătorul Monei.

Arie râse zgomotos şi clătină din cap. Samir continuă.

— Deoarece ei găsesc acum infecţii în regiuni diferite, au încredere în fiabilitatea programului. Din acest motiv, au început să-şi asigure toate sistemele pe care le cred încă neafectate. Mona are copiile de rezervă, ceea ce este foarte important pentru etapa următoare. Până acum, în cea mai mare parte, Mona a fost un virus pasiv. Ea s-a concentrat numai asupra răspândirii.

— Ea?

Ahmad îl privi amuzat. Samir îşi pierdu ideea.

— Ce este?

— Ai spus „ea“. Crezi că virusul creat de tine este o fiinţă vie, de un anumit gen?

Samir se gândi la întrebare. Ahmad îşi flutură mâna.

— Continuă. Ai spus că virusul se concentrează mai mult asupra răspândirii decât a atacului.

Samir încuviinţă dând din cap.

— Mona a încetinit reţelele infectate şi nimic mai mult. Vreau să se „împrăştie“ cât mai mult posibil înainte să *o* las să atace.

Samir îl privi mai întâi pe Ahmad, apoi pe Arie; amândoi dădură aprobator din cap.

El continuă:

— Voi mai aştepta câteva zile şi voi încerca să cresc rata infecţiei la 90 la sută. Odată ce vom atinge acest prag, Mona poate ataca. În acel moment, virusul va distruge bazele de date, va reţine o mare parte din informaţiile strategice şi va manipula date critice, cum ar fi tranzacţiile pieţei şi ale bursei, cât şi date interbancare.

Ahmad părea să-şi studieze mâinile aflate pe masă. Cu o voce joasă, întrebă:

— Şi când se va întâmpla acest lucru?

— În câteva zile.

Ahmad lovi masa zgomotos.

— Deci, în mai puţin de o săptămână, haosul va fi realitate. Atunci va fi şi timpul pentru onorabilii noştri martiri. Acest lucru îl va zgudui cu siguranţă pe inamic. Apoi gruparea Hezbollah va putea să ceară ceea ce îşi doreşte. Cu ajutorul lui Sinon, sioniştii vor face cum vrem noi. Programul antivirus va costa mult.

El îşi ridică ochii spre tavan.

— Retragerea va fi începutul despăgubirii noastre. Dragostea nemărginită a lui Allah şi puterea lui nemiloasă ne vor însoţi.

Samir îl studie pe Ahmad. Avea braţele subţiri cu degetele noduroase şi unghii lungi. Purta o pereche de pantaloni albi din bumbac şi o cămaşă bej din in. Un şirag de mărgele maro îi atârna dintr-un buzunar – nouăzeci şi nouă de mărgele, câte una pentru fiecare nume al lui Allah. Samir nu ştia prea multe despre omul care îi controlase viaţa în ultimele luni. Ahmad nu vorbise niciodată despre sine şi nici ceilalţi nu-i puseseră întrebări. Samir îl auzise vorbind engleză cu accent britanic şi presupuse că Ahmad era mai în vârstă decât el.

Ahmad scoase un săculeţ din pânză neagră şi mută vasul cu fructe care

se afla în dreptul lui. Desfăcu săculeţul şi răsturnă conţinutul pe masă: obiecte mici, unghiulare, care arătau ca ghimpii unui gard, toate diferite ca formă şi mărime. Bucăţele din fier, cu vârfuri ascuţite, care ar fi putut proveni dintr-un atelier de turnătorie sau de sudură.

— Răzbunarea şi satisfacţia îmbracă multe forme.

— Pentru asupritori, Allah alege aceste obiecte inofensive, din toate punctele de vedere. Apăsă cu degetul un vârf până se înţepă şi apoi ridică degetul arătător din care-i curgea sânge.

— În partea de sus a centurilor, martirii vor transporta săculeţi plini cu mii de astfel de diamante negre. Atunci când bombele vor fi detonate, vor produce un efect maxim.

Samir tresări. Îl copleşi o senzaţie de ameţeală şi gura i se făcu pungă. *Efect maxim.* Ştia mai bine ca oricine cum poate răni şrapnelul o persoană. Imaginile îl cutremurară ca loviturile unui ciocan. Sosise acolo la douăzeci de minute după explozie. Odată ajuns pe strada principală din Qana, văzuse fumul şi alergase cât putea de repede. Nu era sigur de ce anume – poate că aşa îi dictase intuiţia. Oamenii alergau, stăteau jos sau în picioare în jurul casei din care ieşea fumul. Câţiva încercau să stingă focul. Un poliţist scund de statură vorbea la walkie-talkie. Trei baloturi lungi zăceau în mocirlă – unul mic şi două mai mari. Din fiecare se vedeau ieşite două picioare. Cele din cel mai mare balot aveau pantofi – pantofi frumoşi, cu toc înalt. Picioarele care ieşeau din celălalt balot mare nu aveau decât dresuri. Cea de-a treia pereche de picioare avea pantofi din pânză albă, pătaţi de noroi uscat. Poliţistul încercase să-l oprească atunci când, furios, începu să smulgă cârpele cu care îi acoperiseră trupul.

Efect maxim. Îl privise încremenit, îngenuncheat în Qana.

Îşi îndreptă, din nou, atenţia la discuţia care se purta în salon. Odată ce Mona va ataca sistemele infectate, atacatorii sinucigaşi îşi vor declanşa încărcăturile – una în Tel Aviv şi două în Ierusalim. Ahmad şi Arie studiară hărţile şi discutară orele şi rutele potrivite pentru Israel. Ahmad aflase că Mossadul reuşise să stabilească o legătură între Arie şi virus. Arie părea îngrijorat şi voia să afle mai multe detalii. Se pare că şi Samir se afla pe lista Mossadului. Poate că ar trebui să se teamă şi el.

Ahmad se lăsă pe spate. Ţinea în mână şiragul de mărgele.

— Mă voi ocupa personal de partea operaţională a etapei următoare.

Nu încăpea îndoială că abia aştepta atacurile.

— Cea mai mare încărcătură se va afla într-un vehicul plin cu lichid exploziv şi cu mii de asemenea obiecte.

Ahmad arătă spre bucăţelele de metal ascuţite de pe masă.

— Ţinta va fi Universitatea evreiască din Ierusalim.

Samir nu ştia dacă planul fusese elaborat după ce se alăturase el grupului sau dacă existase dinainte şi fusese lăsat în aşteptare până la găsirea persoanei potrivite. Nu că i-ar păsa. Lucrase la Mona zi de zi, condus de un chin îngrozitor, fără să doarmă, să mănânce sau să plângă. La început, într-un prăfuit depozit de covoare în oraşul iranian Qom. Apoi în apartamentul din Nisa şi, în cele din urmă, la vechea bază de rachete din Berbera. Acum, stând în această cameră luxoasă, a cărei panoramă era râul Karun, nu mai simţea deloc nevoia să se răzbune. Situaţia fusese diferită atunci când se îngropa în muncă. Zilele treceau una după alta şi săptămânile se transformau în luni, fără ca el să aibă timp să se gândească la asta. Însă acum i se oferise şansa de a reflecta. *Efect maxim.*

Privi Coranul care se afla lângă Ahmad. Se aplecă în faţă şi luă volumul uzat. Fără să se întrerupă – şi continuând să-l privească pe Arie – Ahmad îi înşfăcă încheietura. Strânsoarea lui fu atât de fermă, încât simţi că îi va rupe braţul. Samir icni şi dădu drumul cărţii, care căzu zgomotos pe masă. Ei rămaseră nemişcaţi. Samir privi în ochii negri ai lui Ahmad. Apoi Ahmad îi dădu drumul şi zâmbi.

— *Ana asif,* îmi pare rău. Reflexul pur. Ultimul testament mă urmează oriunde mă duc. Poftim, eşti binevenit să-l împrumuţi.

Ahmad îi împinse cartea cu mâna viguroasă. Samir ezită puţin, dar apoi o luă şi dădu uşor din cap, ameţit şi cu încheietura zvâcnind. Ahmad se întoarse spre Arie, care păru ruşinat. Samir încetă să mai asculte conversaţia, răsfoi cele 114 capitole şi se pierdu în cuvintele cunoscute.

Stockholm, Suedia

În urma lui, Eric închise uşa cu un zgomot inutil. Apartamentul era gol. Nu, nu gol. Pustiu. O mare diferenţă. Parfumul din hol, cheile ei de pe dulap, zumzetul frigiderului din bucătărie – toate aceste lucruri cunoscute îi păreau ciudate şi neplăcute. Testele confirmaseră că Hanna era grav bolnavă, dar nu indicaseră un diagnostic anume. Era necesar ca medicii să o mai supună unor teste.

O sărutase pe frunte fără să ezite. Îşi păstră calmul, în timp ce se îndreptă grăbit spre maşina abandonată, pentru a se întoarce acasă să-şi ia haine de schimb. Însă acum simţea că se prăbuşea. Se trânti pe canapea şi începu să plângă. Apucă strâns braţele canapelei şi plânse în hohote, incontrolabil, la fel cum făcuse şi Hanna când ajunsese acasă mai devreme în aceeaşi seară. Dar de astă dată nu se grăbi nimeni să-l înţeleagă sau să-i aducă prosoape umede. Apartamentul nu făcea nimic, ci doar se afla acolo – pasiv, tăcut şi gol – şi aştepta. Rutina lor de fiecare zi, cu ritmurile sale previzibile, fusese trădată. Nimic nu era sigur. Nu exista siguranţă. Totul era fragil, casant. În orice moment, mecanismele vieţii lor puteau să se blocheze sau, pur şi simplu, să nu mai funcţioneze.

Sirena unei maşini a poliţiei se auzi undeva afară. Se gândi la privirea febrilă a Hannei. Ar fi vrut să-i ia locul. Ea ar fi trebuit să stea aici, sănătoasă, iar el ar fi trebuit să zacă întins acolo, bolnav. Privirea îi căzu pe geanta ei, aruncată pe podea, lângă dulapul cu sertare. Adulmecă mirosul de piele, parfumul şi lucrurile simple din viaţa ei cotidiană: talismane, simboluri şi produse. Iubea lumea ei şi, cu toate acestea, ştia atât de puţine despre ea. Cum naiba se schimbase totul atât de repede? În urmă cu doar câteva ore, fusese fericit – sau aproape fericit. Mind Surf funcţiona, iar el avea de gând să se implice în relaţia şi viitorul lor cu puteri noi. Acum totul se prăbuşise. Hanna era internată la terapie intensivă. Mind Surf era infectat cu un fel de virus jihad. Se ridică şi se duse în faţa oglinzii mari de pe hol. Avea ochii roşii şi obrajii umezi. Părul îi era ciufulit. Îşi lipi fruntea de oglinda rece şi expiră puternic, respiraţia lui aburind claritatea sticlei. Pentru mult timp, copia şi

originalul stătură cu frunţile lipite. Copia şi abisul. O, Doamne, cum ar putea-o ajuta pe Hanna? Ce ar putea face?

— Centrul de asistenţă SOS, care este natura apelului dumneavoastră?
— Este vorba despre soţul meu. O, Doamne…
— Ce este în neregulă cu soţul dumneavoastră?
— El… el zace în bucătărie. Vă rog, veniţi repede. Femeia începu să plângă.
— A suferit un accident?
— Şi-a pierdut memoria.
— Şi-a pierdut memoria? Aceasta nu este o afecţiune care să necesite o intervenţie de urgenţă. Va trebui să vă duceţi mâine la o clinică.
— La naiba, nu de asta am sunat! Este bolnav. Foarte bolnav. Totul s-a petrecut atât de repede.
— Ce simptome prezintă?
— A vomitat. Peste tot. Şi are temperatură. Cred că este prea mare. Şi delirează.
— Bine. Credeţi că-l puteţi aduce dumneavoastră cu maşina sau poate cu un taxi la cel mai apropiat spital? Se poate să fi mâncat ceva care să-i fi făcut rău?
Femeia suflă puternic în receptor.
— Ascultă dracului, rahat mic şi plin de coşuri. Soţul meu este unul dintre cei mai respectaţi oameni de afaceri din ţară. S-a îmbolnăvit atât de rapid; mă tem că s-ar putea să moară. Fie trimiţi o ambulanţă, fie mă voi asigura personal că vei fi concediat.
Bărbatul de la centrală clătină din cap.
— Nu este nevoie să mă ameninţaţi. Suntem aici să vă ajutăm. Care este adresa şi numele soţului dumneavoastră?
— Strada Elfviksvägen numărul 62, pe insula Lindigö. Soţul meu se numeşte Mats Hagström.

Un alt pahar de cafea din plastic maro ajunse la coşul de gunoi. Trebuia să alunge oboseala care-i punea stăpânire pe corp şi-l făcea să îngheţe. Se afla din nou pe un scaun din plastic şubred, de această dată, lângă patul ei. Fusese mutată şi acum se afla într-un salon mai mare, în care mai erau încă trei paturi, toate goale. Cei care lucrau în spital aveau grijă să o ţină izolată, deoarece nu ştiau dacă suferea de vreo boală contagioasă. Luminile erau slabe. Hanna dormea şi respira calm. El o ţinea de mână, atent să nu atingă perfuzia. Din când în când tresărea, iar mâna îi tremura în strânsoarea lui. Oare visa? Eric nu ştia ce să facă. Se tot gândi la zilele din urmă, încercând să găsească o explicaţie. Deşi

fusese mutată, ea se afla încă în grija doctorului Thomas Wethje. Acesta o vizita în mod regulat, dar părea la fel de uimit ca toată lumea. Hanna avea o infecţie. Acest lucru fusese confirmat. Nu era de natură bacteriană, ci un fel de virus. Cu câteva ore mai devreme, Thomas venise însoţit de un grup de medici, care se adunaseră în jurul patului Hannei, luându-şi notiţe. Înainte să plece, Thomas îl strânse uşor de umăr.

— Starea ei este stabilă. Vom afla ce se întâmplă cu ea. Nu vă îngrijoraţi.

Însă privirea doctorului îi spunea altceva. Cel puţin aşa înţelese el. Se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Dedesubt, în depărtare, văzu o curte mare. Câteva siluete stăteau lângă o uşă, fumând. Se uită la ceas. Era deja 7.30 dimineaţa. Nu dormise deloc în timpul nopţii şi îşi aminti că trebuia să se vadă cu Mats Hagström în această dimineaţă. Ar fi trebuit să se întâlnească în biroul său, la ora nouă. Ieşi pe hol şi clipi în lumina strălucitoare a neonului. În secţie era linişte, iar o asistentă cu părul scurt şi roşcat pregătea căruţul cu micul dejun. El făcu semn spre telefonul mobil şi o privi întrebător. Ea dezaprobă, strâmbându-şi nasul.

— Va trebui să vă duceţi la lifturi. Nu aveţi voie să folosiţi telefonul aici.

El dădu din cap şi ieşi pe coridor. Se simţea ca şi când ar fi fost călcat de un camion. Formă numărul lui Mats. La al treilea apel, răspunse cineva.

— Alo?

Era vocea unei femei. Se uită la ecran, ca să se asigure că formase numărul corect.

— A… Îmi pare rău. Încerc să dau de Mats Hagström.

Femeia răspunse preocupată:

— Din nefericire, nu este disponibil. Sunt soţia lui – aţi dori să-i transmiteţi un mesaj?

— Mă numesc Eric Söderqvist şi ar fi trebuit să ne întâlnim în această dimineaţă. Mă tem că va trebui să anulez întrevederea deoarece sunt la spitalul Karolinska. Din păcate, soţia mea s-a îmbolnăvit în timpul nopţii.

Femeia tăcu pentru o clipă, iar el trebui să se mai uite o dată la ecranul telefonului, să se asigure că apelul nu se întrerupsese.

— Alo? Mai sunteţi pe fir?

— Da. Suntem mai aproape decât credeţi. Eu mă aflu în camera de urgenţă. Lui Mats i s-a făcut rău azi-noapte.

Eric se aşează pe treptele de lângă lifturi.

— Îmi pare rău să aud asta. Sper că nu este nimic grav.

— Nimeni nu ştie nimic – niciun nenorocit din întreg spitalul. Îţi vine să crezi? Pentru că eu nu-mi pot imagina. Au tot făcut teste, dar nu îşi

pot da seama.

În telefon, se auzi un zgomot. Ca şi când ar fi plâns.

— Nu ar trebui să fie un spital de renume mondial? Cel mai bun pe care-l avem?

Eric încercă să-şi adune gândurile. Ce se întâmpla? Doctorii nu puteau oferi un diagnostic… exact ca în cazul Hannei. Fuseseră infectaţi de acelaşi lucru? Când? Cum? Se ridică şi intră înapoi în secţie.

— Aşteaptă un minut, vreau să discut ceva cu doctorul nostru.

— Să aştept? Te rog, asta e tot ce fac. Aştept, aştept, aştept. Şi în acest timp, el se duce. Se duce!

El o zări pe asistenta roşcată. Când îl văzu vorbind la telefon, îşi puse mâinile în şolduri şi se încruntă.

— Nu m-aţi înţeles? Telefoanele mobile sunt interzise în secţie. Fie plecaţi de aici, fie închideţi telefonul.

El clătină din cap, trecu pe lângă ea şi se îndreptă spre birou. Ea merse după el.

— Veniţi înapoi. Ce faceţi? Chiar că aveţi tupeu!

Eric îşi băgă capul pe uşa biroului. O femeie tânără-cu părul strâns în coadă de cal îşi ridică privirea din calculator.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Trebuie să vorbesc imediat cu doctorul Thomas Wethje.

Ea se uită la ceasul de pe perete.

— Ar trebui să fie aici în aproximativ o oră. Acum este jos, în camera de urgenţe. Puteţi aştepta în…

— Nu pot să aştept. Avea un pager. Ce număr are?

Femeia roşcată păşi între el şi cea cu părul prins, gâfâind.

— Ieşiţi afară. Încercăm să ne facem meseria, aşa că închideţi-vă telefonul chiar acum. Semnalele ne perturbă echipamentele. Aţi înţeles?

Era din nou cu mâinile în şolduri. El îşi aminti că doamna Hagström era încă la telefon şi se întoarse către femeia roşcată.

— Voi ieşi de îndată ce voi da de domnul doctor Wethje.

— O, nu. Doctorul are lucruri mai importante de făcut. Nu puteţi să-l deranjaţi cu problemele dumneavoastră.

Eric îşi pierdu răbdarea.

— Taci din gură, morcoveaţa dracului. Şi eu încerc să salvez vieţi.

Asistenta arăta ca şi când ar fi fost lovită de fulger. Pentru o clipă, păru să se clatine, dar apoi îşi încleştă pumnii.

— Voi chema paza!

Când trecu pe lângă el, Eric simţi mirosul acru al transpiraţiei acesteia. Fata cu părul strâns îl privi întrebător. El inspiră adânc.

— Sunt obosit şi stresat. Nu am dormit toată noaptea, iar soţia mea

este grav bolnavă. Se pare că nimeni nu ştie ce are. V-aş fi recunoscător dacă mi-aţi da numărul de pager al doctorului. Este important.

La început, ea ezită, dar apoi dădu din cap, în semn că-l va ajuta. Se ridică şi-i dădu un bileţel galben.

— Britta este o nesuferită. Mă bucur că s-a găsit cineva s-o pună la punct.

O privi pe fata drăguţă din faţa lui şi zâmbi.

— Mulţumesc. A fost plăcerea mea.

Eric se întoarse pe coridor şi o întrebă pe doamna Hagström dacă putea să revină el cu un telefon. Apoi formă numărul doctorului şi se aşeză din nou pe scările de lângă lifturi, în aşteptarea apelului său. După zece minute lungi, telefonul sună: era un număr necunoscut.

— Thomas Wethje la telefon. M-aţi căutat?

— Bună, îmi pare rău că vă deranjez. Sunt Eric Söderqvist.

— Salut, Eric. Nu poţi să mai aştepţi? Sunt foarte presat de timp.

Asistenta cu părul prins în coadă de cal apăru în uşile secţiei. Îi făcu un semn. El vorbi mai repede.

— Acordaţi-mi numai un minut. Ieri m-am întâlnit cu un coleg. Programasem o întâlnire pentru azi, dar când am încercat să dau de el, am vorbit cu soţia lui. Se pare că şi el este pacient aici, în camera de urgenţă, cu simptome foarte asemănătoare cu ale Hannei şi…

— Mats Hagström?

— Mats Hagström.

— Soţia dumnealui este o femeie dură. Ne face viaţa un iad. Hagström are simptome ca ale soţiei dumneavoastră, însă cu unele diferenţe.

Prin geam, Eric o zări pe asistenta Britta. Un paznic al firmei Securitas, ras în cap, mergea alături de ea.

— Puteţi veni jos, în camera de urgenţe?

— Nu cred că am de ales. O asistentă e pe cale să mă dea afară.

Thomas chicoti.

— Am auzit că aţi cunoscut-o pe Britta Stensson. Ar fi bine să vă grăbiţi să veniţi aici. Dacă pune mâna pe dumneavoastră, nimeni nu vă mai poate salva.

Tel Aviv, Israel

Rachel Papo se ghemui şi studie cu atenţie toate produsele de patiserie din vitrina de sticlă. Trebuia să aleagă cu mare grijă. Orice putea declanşa isteria Tarei – culoarea nepotrivită, forma nepotrivită, glazura nepotrivită. Ultima dată, un trandafir verde din marţipan îi provocase o criză de aproximativ douăzeci de minute. Rachel reuşise în cele din urmă să o calmeze, dar, până atunci, ea răsturnase deja masa şi-şi murdărise hainele atât de mult, încât fură nevoite să meargă acasă. Însă vina era a lui Rachel: dăduse comanda unui chelner fără să verifice înainte ce-i vor aduce. Ştia destul de bine ce o enerva pe sora ei mai mică. Văzu o prăjitură albă cu buline maro – perfect. Comandă o Fanta pentru Tara şi un ceai pentru ea. Privi atent paharul dat de casier. Trebuia să nu fie murdar, să nu aibă vreun logo sau text imprimat pe el. Părea să fie în regulă. Ea luă tava şi se întoarse la masa din colţul din spate al cafenelei. Tarei nu-i plăcea să stea lângă ferestre – cel puţin nu lângă cele care dădeau într-o stradă atât de animată ca Dizengoff.

Rachel se aşeză vizavi de sora ei şi zâmbi călduros. Tara număra cuburile de zahăr din bolul de pe masă. Când termină, îşi reluă activitatea, oftând şi clătinându-şi capul. Amândouă aveau părul brunet şi des, dar al Tarei era mai scurt. Corpul Tarei era umflat din cauza efectelor secundare ale medicamentelor puternice pe care le lua. Dar era încă frumoasă – mai frumoasă decât oricare altă persoană de pe pământ. Ele se asemănau şi se deosebeau în acelaşi timp. Chipul Tarei era mai inocent, mai blând şi perfect simetric. Amândouă aveau aceeaşi ochi migdalaţi. Însă Rachel nu era pură şi nevinovată ca Tara. În plus, Tara avea nasul drept, nu rupt ca al ei.

În acte, Tara era cu opt ani mai tânără. Din punct de vedere emoţional, era cu cel puţin douăzeci de ani mai mică – un copilaş confuz. Situaţia nu fusese aşa dintotdeauna, dar, după despărţirea lor, nimic nu a mai fost la fel. Luă cu grijă mâinile Tarei şi trase deoparte bolul cu zahăr. Apoi îi dădu prăjitura şi îi turnă Fanta. Tara privi prăjitura timp îndelungat. Rachel se opri din turnat sucul şi se pregăti pentru o

catastrofă. Dar apoi faţa Tarei se luminã, apucă lingura şi mâncă o bucată mare. Rachel se relaxă şi urmări mişcările surorii ei. Părea liniştită atunci când mânca.

Îi luaseră operaţiunea Singapore. Rachel făcuse toate pregătirile: citise despre ţintă, plănuise căile de evacuare şi îşi alesese o identitate adecvată. Dar altcineva plecase în locul ei, iar ea se afla încă în Tel Aviv. La început, crezuse că acest lucru se petrecuse din cauză că dăduse greş în Dubai şi pentru că, până la momentul anchetei, nu mai putea face nimic. Dar ce anume trebuia investigat acolo? Mohammad al-Rashid o atacase, iar ea reacţionase din instinct. Avusese ghinion, dar toţi care lucrau în domeniu ştiau că nu puteai planifica nimic în avans. David Yassur, al doilea la conducerea biroului, o sunase să o întrebe o grămadă de lucruri despre Arie al-Fattal şi despre atacul virusului. Dar Meir Pardo îi scrisese. Era promovată. *Poţi mai mult decât atât.* Asta îi spusese el.

Ea ştia că directorul Mossadului o plăcea. Nu înţelesese niciodată cu adevărat de ce. Organizaţia avea aproape zece mii de angajaţi, iar Meir era mai presus decât toţi. Ea se afla pe ultima treaptă. Dar, în ciuda acestui lucru, el vorbise adesea cu ea, o ajutase şi avusese mereu grijă să păstreze legătura. Iar acum o promovase. Nu va mai fi implicată în asasinate pentru Unitatea 101 ; în schimb, avea să rezolve sarcini ca agent secret de informaţii.

Rachel participase deja la o şedinţă informativă în cadrul noului ei departament. Fusese plasată în grupul care conducea misiunea de căutare a lui Samir Mustaf, creatorul virusului Mona. Era o echipă mică, alcătuită din câţiva bărbaţi aleşi pe sprânceană, ea fiind excepţia. Nu doar bărbaţi, se corectă ea: bărbaţi cu experienţă în domeniu. Oare chiar îşi dorise să scape de Unitatea 101? Primise un dosar gros, plin cu sute de documente pe care trebuia să le citească şi un teanc de fotografii. Toate erau ale lui Samir Mustaf, cu excepţia uneia mici, color, a fiicei sale, Mona. Era drăguţă ca o păpuşă Barbie – avea ochi mari şi căprui, păr negru şi ondulat, un zâmbet strălucitor. Lui Rachel îi era greu să-şi imagineze durerea cauzată de pierderea unui copil. Ea nu avea copii şi ştia că nici nu va avea. Dar dacă i s-ar fi întâmplat ceva Tarei… Îşi privi sora. Se oprise din mâncat, iar acum făcea balonaşe cu paiul în suc. În noaptea de dinaintea plecării lor, Rachel nu reuşise să o protejeze; nu va mai lăsa să se întâmple acest lucru. Niciodată. Acum, beneficia de un antrenament diferit, avea o altă experienţă. Acum, era ea însăşi o armă. Îşi va dedica viaţa răzbunării surorii ei.

Rachel bău nişte ceai. Poate că deja o răzbunase. Toţi acei oameni – nu ezitase niciodată, nu simţise compasiune pentru acei oameni maturi care plângeau şi implorau milă. O făcuse pentru a proteja Israelul, pentru a

acţiona împotriva ameninţării constante asupra vieţii evreilor. Ţara avea nevoie de toate tipurile de apărare, chiar şi de Unitatea 101. Dar câte vieţi trebuia să ia o persoană pentru a deveni liberă? Tara nu va fi niciodată liberă. Niciodată. Aşadar, putea să înţeleagă fapta lui Samir? El îşi pierduse copilul şi familia. Putea să-l compătimească? Continuă să se gândească la această întrebare şi îşi sorbi ceaiul călduţ. Tara mânca iar din prăjitură.

Întrebarea era irelevantă. Răspunsul era neinteresant. Samir Mustaf reprezenta o ameninţare – şi punct. Existau mii de astfel de motive sfâşietoare, dar ea nu le putea permite niciodată să o afecteze. Era de datoria celor care jeleau să ţească fire groase de mătase peste trupul căzut: fire care transformau corpul într-un erou-martir. Ea nu era una dintre acele persoane. Era unul dintre asasini. Tara lăsă lingura la o parte, luă bolul cu zahăr cubic şi începu să numere.

Stockholm, Suedia

Conducea pe strada Sveavägen. Sunetul motorului îl adormea şi, la un moment dat, trebui să vireze brusc pentru a nu intra pe contrasens. O maşină care venea spre el claxonă vehement. Eric încetini. Nu dormise de mai bine de douăzeci şi patru de ore. Era ciudat că trebuia să o părăsească pe Hanna, dar medicii doreau să mai facă nişte teste, iar el i-ar fi încurcat. Şi avea nevoie să fie departe, să-şi adune gândurile. Faptul că Mats Hagström se îmbolnăvise schimbase totul. Eric se aflase lângă amândoi. El era legătura dintre ei. Dar el se simţea bine. Se putea oare să fie un purtător al virusului fără să ştie? Potrivit spuselor lui Thomas Wethje, era posibil, însă nu probabil. Dăduse oricum probe de urină, sânge şi salivă. Doctorul se gândea să o mute pe Hanna într-o aripă mai izolată a spitalului, într-o secţie specială pentru bolile extrem de contagioase. Eric clipi şi trecu pe o altă bandă. În afară de câteva simptome, până acum, nu era nimic altceva care să facă legătura între Hanna şi Mats. Dar era ceva viu în ei. Putea simţi asta. Un şarpe veninos, care se sustrăgea testelor şi razelor X, înota în sângele Hannei, aşteptând ocazia potrivită.

Eric viră la dreapta pe strada Kungsgatan şi acceleră spre Vasagatan. Nu avea de gând să stea mult – ci doar să bea o cafea şi să discute timp de o oră, o oră şi jumătate cu o persoană raţională, conştientă. Apoi se va întoarce la spital. Desigur, şi Jens era îngrijorat în privinţa Hannei. Dacă Eric era un purtător al virusului, putea să-l infecteze pe Jens? Dar când să se fi infectat el? Şi de ce nu se îmbolnăvise? Se gândi la toate persoanele pe care le întâlnise în ultimele zile. Prelegerea de la KTH? Aici exista un risc clar de contaminare; era o cameră închisă, cu un public de o sută de oameni. Sau fusese Mats primul care se îmbolnăvise? Ar fi putut să-l infecteze pe Eric la întâlnirea lor din ziua precedentă – cea cu faimoasa aruncare a merelor. Şi apoi Eric ar fi fost purtătorul virusului infectând-o pe Hanna, când se văzură mai târziu în acea seară. Dar, în acest caz, şi Jens ar fi trebuit să fie bolnav. Se întâlniseră la *Riche,* chiar după şedinţă. Nu, nici această variantă nu era plauzibilă. Să fi fost

un virus exotic, venit la pachet cu noul gel? În pachetul trimis de Universitatea din Kyoto? Ar putea să supravieţuiască un virus câteva zile într-un pachet?

Trecu de Vasagatan şi merse înainte, spre Kungsbron. Dimineaţa nu era trafic şi, în curând, intră pe Västra Järnvägsgatan. Ştia prea puţine despre virusuri. Dar luând în considerare efortul imens depus de virusologi pentru a-i menţine vii în laboratoare, părea aproape imposibil ca un virus să călătorească în jurul lumii şi să rămână în viaţă. Şi, dacă ar fi existat un virus în pachet, Eric însuşi ar fi trebuit să se îmbolnăvească. Şi Jens. Clătină nervos din cap. În subconştient, ceva nu-i dădea pace. Ceva important. De când plecase de la spital, avea acelaşi sentiment: că îi scapă un lucru important. Încercă să desluşească această idee, dar era inutil. Era prea obosit. Logoul galben al tabloidului *Aftonbladet* se vedea la înălţime, pe peretele pătrat al colosului din sticlă în care se aflau principalele birouri ale ziarului. Parcă şi opri motorul. Pentru o clipă, rămase nemişcat, cu capul pe volan. Întâmplările din ultima zi îi pluteau în minte ca un joc nebunesc. Răspunsul era undeva acolo, pierdut în ansamblu.

Ieşi din maşină şi respiră aerul proaspăt al dimineţii. Zona din jurul staţiei părea a fi un şantier imens, plin de macarale îndreptându-se spre cer. Oraşul Stockholm se extindea. Încuie maşina şi intră în clădire. În lift, îşi trecu mâna prin părul dezordonat şi-şi îndesă cămaşa în blugi. Când ieşi în atriumul în care pătrundea lumina zilei, Jens se ridică de pe una dintre canapelele roşii din zona recepţiei şi se grăbi spre el. Se îmbrăţişară. Jens se dădu înapoi şi-l privi în ochi, cu braţele încă pe umerii lui.

— Ce naiba se întâmplă? Cum se simte Hanna? Tu ce mai faci?

Eric clătină din cap şi făcu semn spre birourile redacţiei.

— Am putea sta jos într-un loc liniştit? într-o sală de conferinţe?

Jens îl privi câteva clipe.

— Ai nevoie de un dormitor.

— Am nevoie de cafeină.

— Avem cafea acolo. Vino!

Traversară zona mare a redacţiei. În colţul îndepărtat se aflau trei automate roşii de cafea. Jens puse două căni şi selectă cafea neagră simplă, comentând că „oricum toate au gust de rahat“. Apoi se duse la un automat cu bomboane, care se afla lângă o chiuvetă mică. Îşi trecu degetul de-a lungul ecranului de sticlă al aparatului până când găsi ce-şi dorea. Îi făcu semn cu mâna lui Eric.

— Vino aici. Apasă-le aşa.

Eric atinse butoanele cu degetele.

— Ţine apăsat. În continuu.

Apoi Jens se ghemui lângă masiva maşinărie, căută cablul şi scoase ştecherul din priză. Eric îl privi întrebător. Jens aşteptă câteva secunde apoi băgă automatul din nou în priză. Maşina hurui, iar spirala pe care se aflau ciocolatele Japp se roti şi lăsă una să cadă în casetă. Jens zâmbi cu îndârjire.

— Trebuie să le arăţi maşinilor cine este şeful.

Îi dădu ciocolata lui Eric.

— Ai nevoie de energie. Mănâncă.

Apoi luă cănile cu cafea şi se îndreptă spre un şir de săli mici de conferinţe, aflate de-a lungul peretelui exterior.

— Ei bine, poţi să te duci dracului!

Eric se întoarse la timp ca să vadă într-unul dintre birourile redacţiei un tânăr cu părul lins, dat pe spate şi cu o cravată verde trântind telefonul. O femeie cu părul blond şi ondulat îl privi curioasă. Bărbatul arătă spre ea cu un pix.

— Îţi vine să crezi ce mi-a spus porcul ăla stângist?

Femeia clătină din cap. Eric le întoarse spatele şi îl urmă pe Jens. Aparent, multe lucruri se schimbaseră în cazul acestui ziar, pe vremuri reprezentativ pentru Confederaţia Sindicatelor. Jens aşteptă până ce intră într-una dintre camere, apoi închise în urma sa uşa de sticlă. Se aşeză greoi într-unul din scaunele de oţel.

— Să încercăm din nou… cum te simţi?

Eric luă loc lângă el şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

— Nu contează asta. Sunt bine, cred. Sau… la dracu', nu ştiu.

— Şi Hanna?

— Ea nu e bine deloc. Se pare că doctorii nu ştiu ce are. Singurul lucru care este sigur e faptul că se simte din ce în ce mai rău. Cea mai nouă teorie a lui Thomas Wethje este că ar fi vorba despre o variantă contagioasă de meningită.

— Thomas Wethje?

— Doctorul de la spitalul Karolinska.

— Meningită? Dar nu spuneau că este vorba de un fel de virus?

— Meningita este produsă de un virus. Iar simptomele sunt foarte asemănătoare cu ale Hannei – ameţeală, vărsături, febră şi dureri articulare. Dar mi-am dat seama că nu credea nici el ce spune. Nu, ea are altceva în corp. Ceva malefic. Adevărul este că sunt disperat. Nu ştiu ce dracu' să fac.

Jens îşi puse mâna mare pe braţul lui Eric.

— Faci tot ceea ce poţi. Tu eşti cercetător, nu medic. Tot ce poţi să faci este să stai cu ea şi să ai încredere că acest Thomas îşi face meseria cum

trebuie.

— Pare un doctor bun. De fapt, neobişnuit de sensibil. Dar orbecăie în întuneric.

— Poate rezolva ceva?

— Să fiu al dracului dacă ştiu. Totul se reduce la faptul că nu au un diagnostic cu care să poată lucra. Lui Mats Hagström pare să-i fie mai rău decât Hannei. Dimineaţă a suferit un atac de cord grav şi, pentru o vreme, părea că va muri. Acum sunt amândoi într-un fel de comă. Profundă.

— Draga de Hanna. Mă voi duce să o văd. Va trebui să te linişteşti câteva ore. Dormi. Nu o vei ajuta cu nimic pe Hanna dacă pici mort de oboseală. Va trebui să stăm pe rând cu ea.

Eric luă o înghiţitură de cafea. Zâmbi slab.

— Ai dreptate – chiar are gust de rahat. E mai rea decât zeama pe care am băut-o la spital.

Se gândi la detaliul care-i scăpase.

— Trebuie să sun la biroul Hannei. Am uitat complet de asta, în mijlocul acestei nenorociri… cu greu şi-ar fi putut alege directorul lor IT un moment mai prost ca să se îmbolnăvească.

Jens se lăsă pe spate şi arătă spre birourile redacţiei.

— Ai dreptate. Toţi reporterii noştri sunt ocupaţi cu această criză cauzată de virus. Bursa de valori israeliană e pe cale să se prăbuşească. Cred că nimeni nu ştie cu adevărat cât de fragile sunt sistemele noastre financiare. Când oamenii nu se mai pot baza pe informaţiile primite despre pachetele de acţiuni, nu mai cumpără lucruri. Şi când nu mai cumpără, totul îngheaţă. Şi Israelul nu este singurul care s-a lovit de această problemă – situaţia este la fel şi în New York, Londra, Tokyo şi Mumbai. Din ce am văzut şi am auzit, Mona a provocat o avalanşă de panică şi neîncredere în întregul sistem global. Desigur, epicentrul este în Tel Aviv, dar undele de şoc se răspândesc peste tot în lume. Agenţia pentru starea de urgenţă[44] a organizat o conferinţă de presă pentru a încerca să ne convingă de faptul că ei fac tot ce le este în putinţă pentru a proteja sistemul suedez. Oficial, nimeni nu a revendicat încă atacul, dar din ce în ce mai multe surse indică gruparea Hezbollah. Secretarul de stat american se află în drum spre Tel Aviv, iar la Uniunea Europeană se organizează şedinţe de urgenţă una după alta.

Lui Eric, restul lumii i se părea departe. Ireal. Dar apoi îşi aminti de propriul calculator infectat.

— A găsit cineva un antivirus?

[44] *Myndigheten för samhällsskydd och beredskap,* MSB, agenţie guvernamentală suedeză înfiinţată în 2009 pentru protecţia civilă şi situaţiile de urgenţă (n. red.)

Jens clătină din cap.

— Încă nu. Cred că toţi experţii în IT din Tel Aviv şi până în Oslo lucrează la asta, dar, până acum, nu am auzit de nicio soluţie. Virusul este cu adevărat extraordinar, nu e creat de un puşti prăpădit din Arizona care se dă cu skateboardul. Nu, este foarte avansat şi cu totul nou – un atac bine plănuit, puternic finanţat şi, mai presus de toate, bine executat. Probabil că de aceea toată lumea iese în pierdere. Situaţia lor e similară celei în care se află acel Thomas Wethje, toţi bâjbâie prin întuneric. Dacă nu înţeleg virusul, cum pot găsi o soluţie?

Eric îngheţă. Îi pică fisa. Era încremenit. Jens se încruntă.

— Ce e? Ce am spus?

Eric puse cana jos şi-şi coborî privirea. În mintea sa, gândurile se înlănţuiau rapid. Ce-i spusese în dormitor Hanna, după ce a scăpat paharul din mână? Crezuse că delira din cauza febrei: „Fetiţa m-a infectat. Mona…“ De unde putea şti? De ce spusese asta? Nu! Mona era un virus de calculator. Hanna era o fiinţă umană, din carne şi oase. Dar fusese infectată *de ceva.* Şi Mats la fel. Amândoi folosiseră Mind Surf. Dar cum se legau toate? Chiar se putea să existe o legătură? În timpul sesiunii sale, Hanna navigase pe site-ul TBI – un site care era infectat de un virus.

Jens tăcea, studiindu-l îngrijorat.

— La naiba, Jens. Nu ai să crezi asta.

Jens se aplecă spre el.

— Ce? Ce să cred?

Mintea îi funcţiona atât de repede, încât ţinea pasul cu greutatea. Hanna se aflase în contact biologic cu Mind Surf, prin intermediul nanogelului şi al căştii cu senzor. Vizitase un site infectat. Calculatorul fusese infectat. Cumva, virusul o afectase fizic. O rănise. O infectase? Nu în sensul biologic; acest lucru era imposibil, dar poate că schimbase ceva în ea. Dar ce se întâmplase în cazul lui Mats?

— Ce nu am să cred?

— Aşteaptă. Lasă-mă să mă gândesc…

Mats folosise Mind Surf chiar după Hanna. După ce calculatorul fusese infectat. În acest mod se infectase şi el – nu, nu se infectase, ci fusese afectat. Aşa se explica de ce nu era şi Eric bolnav. El folosise Mind Surf înainte ca Hanna să viziteze site-ul infectat al TBI. Rămase tăcut, privind înainte, în gol. Jens îi strânse mâna.

— Prietene, ce se întâmplă? Vorbeşte-mi.

Dacă ar fi fost aşa, totul se întâmplase din vina lui. El îi spusese Hannei să încerce programul. Ea îşi dorise să facă dragoste, nu să fie cobai. Dar se gândise numai la el şi la şansa de a o impresiona. Ochii i se umplură

de lacrimi. În ciuda logicii sale absurde, ştia că avea dreptate. Mona îi răpise pe amândoi: pe Hanna şi pe Mats.

— Eric, totul se va rezolva. Starea Hannei se va îmbunătăţi. Dacă a rezistat până acum, se va face bine în curând. Ce-a fost mai rău a trecut.

Eric îşi frecă ochii cu mâna şi-l privi pe Jens.

— Vorbele pe care ţi le voi spune vor suna ca dintr-un roman de-al lui Stephen King.

Jens se holbă la el.

— Bine…

— Ştiu ce a răpit-o pe Hanna. Şi pe Mats.

— Ce anume?

— Programul meu – Mind Surf.

Jens încercă să înţeleagă ce îi spuse Eric. În cele din urmă, întrebă cu voce joasă:

— Şi ce treabă are Stephen King cu asta?

— Niciuna. Uită-l. Atunci când Hanna a testat Mind Surf, a vizitat site-ul TBI. Virusul infectase site-ul. Mind Surf era infectat şi, cumva – nu mă întreba cum – virusul a afectat-o la nivel biologic. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu Mats. Indiferent de cât de nebuneşte ar suna, Mona… i-a infectat.

Tăcu, aşteptându-se să fie făcut idiot. Jens îl privi lung multă vreme, fără să-i spună o vorbă. Gura îi era pe jumătate deschisă.

— Acum înţeleg de ce te-ai referit la Stephen King.

Cei doi rămaseră pe gânduri. Atmosfera era apăsătoare. Jens desfăcu ciocolata Japp şi mâncă o bucăţică, aproape fără să-şi dea seama ce făcea.

— Poate că ai dreptate când spui că programul este cel care i-a îmbolnăvit. Dar s-ar putea să nu fi avut nicio legătură cu virusul. Întotdeauna am spus că este o idee nebunească să conectezi oamenii şi maşinăriile. Poate că asta e problema. E posibil ca toţi acei stimuli digitali să fi suprasolicitat creierul?

— S-ar putea, dar, în acest caz, şi eu aş fi bolnav. Aminteşte-ţi, şi eu am testat programul. Dar sunt sănătos. Pentru că l-am folosit înainte de a se infecta.

— Dar „virusul de calculator“ este doar denumirea tehnică a unei secvenţe de program – un şir de cifre de zero şi unu. Un virus biologic este cu totul altceva. Cum s-ar putea ca o persoană să fie infectată de un program? Nu sunt nici doctor, nici geniu al calculatoarelor; am studiat ingineria structurală. Dar chiar şi aşa înţeleg că transmiterea codului unui program digital în corp este imposibilă.

— Jens! Predau lucrurile astea nenorocite. Înţeleg ce spui. Şi, oricum,

nu cred că au fost infectaţi de virus în sensul că acest cod digital ar fi luat formă biologică. Dar sunt absolut convins că virusul are cumva de-a face cu semnalele nervoase care au trecut prin convertor. Au fost îmbolnăviţi de acele comenzi distorsionate.

Jens era încă sceptic. Eric îi împinse lui Jens cealaltă jumătate de ciocolată, dar acesta clătină din cap şi i-o dădu înapoi.

— Ar trebui să te uiţi în oglindă. Ai nevoie de energie.

— Nu ţi se pare ieşit din comun că Thomas Wethje, un medic de vârf al spitalului Karolinska, e de părere că Hanna şi Mats au fost infectaţi de un virus? Dar că, în acelaşi timp, nu poate oferi un diagnostic sigur?

Jens ridică mâinile.

— Nu ştiu. Ştiu doar că Hanna este bolnavă şi că tu eşti frânt de oboseală. Poate îmi vei prezenta un scenariu mai plauzibil după ce vei dormi puţin.

Eric era agitat. Poate că, până la urmă, putea face ceva pentru Hanna. Nu era doctor, dar înţelegea cum funcţionau calculatoarele.

— Trebuie să aflu mai multe despre virus. Trebuie să o înţeleg mai bine pe Mona.

Privi pe geam spre birourile unde se prezentau ştirile.

— Cine de aici deţine cele mai noi ştiri?

Jens clătină din cap.

— Te frământi pentru un lucru care nu contează. Ar fi mai bine dacă nu te-ai mai gândi la asta.

Eric se ridică.

— Vreau să discut cu cineva care ştie ce se întâmplă cu Mona. Cine e acea persoană?

Îl privi rugător pe Jens. Acesta oftă şi se ridică. Îi dădu ciocolata lui Eric.

— Nu mă mişc de aici până nu mănânci asta.

Eric rupse o bucăţică şi o băgă în gură. Apoi deschise uşa.

— Haide.

Merseră către scările care făceau legătura între etajele din atriumul imens. Pe drum, Jens se întoarse spre el.

— După asta, te vei duce direct acasă şi te vei culca. Este un ordin.

Eric încuviinţă dând din cap. Traversară departamentul de artă şi cultură aflat la primul etaj şi ajunseră în dreptul unui rând de birouri, pe care se aflau maldăre de documente, ziare şi cărţi.

— Aici se întâmplă totul. Aici se produc reportajele de rutină, obişnuite, dar şi documentarele mai investigative, reportajele speciale.

La unul dintre birouri stătea un bărbat slab, cu bretele mov. Jens trase de una din bretele, care îl lovi pe bărbat în spate. Acesta tresări şi se

întoarse, roşu la faţă. Dar când îl văzu pe Jens, se calmă.

— Jens, nenorocitule. De ce nu lucrezi la o firmă de PR, să realizezi cataloage pentru clienţi? Oriunde, dar nu aici.

Jens zâmbi.

— Carl Öberg, îmi face mereu plăcere să te văd. El este Eric Söderqvist. Este un bun prieten al meu – cel mai bun, de fapt – şi ar vrea să te întrebe câte ceva despre Mona. Ai câteva minute libere?

Carl îl măsură pe Eric din cap şi până-n picioare.

— Cel mai bun prieten al lui Jens? Ce ai făcut să meriţi o soartă atât de groaznică?

— A studiat la KTH.

Jens se întoarse spre Eric.

— Calle chiar a făcut săpături adânci în ceea ce priveşte acest virus. Se află în legătură cu colegii şi corespondenţii din teren şi se duce la toate conferinţele de presă ale TBI. A analizat în detaliu toată această poveste. Vrea să câştige premiul de cel mai bun jurnalist.

Se aplecă în faţă, dar şopti:

— Ca să fiu sincer, nimeni de aici nu înţelege unde plănuieşte să publice această analiză. Calle încă nu şi-a dat seama că lucrează la un ziar de seară, care-şi propune să publice doar ştiri scurte şi, de preferinţă, frivole. Acesta nu este *The New Yorker*.

Carl se strâmbă şi arătă spre scaun.

— Eric, ia un loc. Ce vrei să ştii?

Eric îşi trase scaunul mai aproape şi se aşeză.

— Vreau să ştiu dacă cineva a creat sau se află în procesul creării unui remediu. Există un antivirus? Care sunt cele mai recente noutăţi?

— Nu se ştie mare lucru. TBI cooperează cu statul israelian şi se pare că sunt sprijiniţi de autorităţile americane, dar, până acum, nimeni nu a venit cu o soluţie. Ultima ştire este că, seara trecută, Google s-a oferit să împrumute putere de procesare celor care luptă împotriva virusului. Ceea ce le-ar mări în mod substanţial viteza de lucru. Nimeni din lume nu deţine atât de multă putere de calcul, aşa că, acesta este cu siguranţă un lucru bun.

Eric rupse câteva pagini dintr-un caiet nefolosit găsit pe birou şi împrumută un pix dintr-un organizator de birou bine aprovizionat.

— Ce altceva poţi să-mi mai spui nou?

Pentru o clipă, Carl tăcu. Apoi se întoarse spre Jens.

— Pot să am încredere în individul ăsta?

Jens puse o mână pe umărul lui Eric.

— Ca şi când ar fi propriul meu frate.

Carl dădu ochii peste cap.

— O, Doamne! Numai gândul că s-ar putea să ai un frate îmi dă fiori.

Se întoarse spre Eric.

— Lucrez la ceva care s-ar putea dovedi a fi o ştire de importanţă mondială.

Mândria din vocea lui nu putea fi pusă la îndoială.

— Acest lucru trebuie să rămână între noi doi. *Expressen* va trebui să-şi facă singur rost de o asemenea informaţie. Bine?

Eric dădu din cap şi îşi înăbuşi un căscat.

— Mai devreme, am aflat că atacul virusului a început în Franţa, mai exact, din Nisa.

Eric se încruntă.

— Dar eu am crezut că a venit din Orientul Mijlociu.

— Da, ai dreptate. Fără nicio îndoială. Însă a fost încărcat în sistem din birourile TBI din Nisa. Cu toate acestea, informaţia este mai mult decât insuficientă, aşa că am început propria anchetă, folosindu-mă de sursele mele.

— Ce fel de surse?

Carl îi făcu semn cu ochiul.

— E confidenţial. Am stat ceva vreme în Nisa şi încă mai am prieteni acolo. Printre care, un tip care lucrează la barul unuia dintre cele mai mari cluburi de noapte.

Carl se uită pe furiş la Jens, care respiră zgomotos.

— Tipul ăsta a căutat în reţeaua lui de cunoştinţe şi a găsit un informator.

— Un informator? Pe cine?

— Pe unul dintre poliţiştii din grupul naţional de intervenţii pentru situaţii de urgenţă. Se pare că nu are o situaţie financiară prea bună şi vrea să câştige mai mulţi bani. Vinde informaţii. Nu ştiu cum îl cheamă, dar am vorbit cu el la telefon. Vom vorbi din nou mâine seară.

— Şi ţi-a oferit vreo informaţie utilă?

Carl dădu triumfător din cap.

— El spune că, acum câteva săptămâni, au percheziţionat un apartament în care au găsit calculatoare arse şi carduri de acces TBI. De asemenea, în timpul raidului, un bărbat a fost ucis. Acesta a fost identificat ca fiind… Carl căută prin hârtii, găsi o pagină mâzgălită cu notiţe şi dădu din cap, aprobator… Melah as-Dullah. Şi acum, cea mai tare informaţie: Serviciul francez de securitate a găsit – şi aceasta este o informaţie strict secretă – o legătură între bărbat şi gruparea Hezbollah!

Carl îi privi nerăbdător. Fiindcă niciunul din ei nu spuse nimic, ridică mâinile în aer.

— Nu v-aţi prins? Niciuna din informaţiile astea nu a apărut în vreun

ziar. Sau la televizor. Niciuna! Vom putea fi primii care vor confirma că, într-adevăr, în spatele virusului Mona se află Hezbollah!

Jens aplaudă. O femeie aflată la unul dintre celelalte birouri îi aruncă o privire dezaprobatoare.

— Bravo, Carl! Pentru prima dată în cariera ta mult-prea-modestă, îţi câştigi pâinea. Dar avem vreo dovadă? Ceva ce putem tipări? Nu ţi-aş cere prea mult dacă aş vrea o poză cu acel as-Dullah, nu?

Eric se uită discret prin notiţele lui Carl. El notase trei numere de telefon şi un nume, Cedric Antoine. Carl dădu din cap.

— Desigur că nu, ai dreptate. Tipul mi-a promis că voi primi mai multe fotografii şi informaţii. Îi voi aminti mâine-seară, când vom vorbi. Îţi spun că va fi o ştire de proporţii.

Jens îl aprobă dând din cap.

— După cum am spus, Marele premiu pentru jurnalism. Ai vorbit cu Bjäreman?

— I-am dat numai nişte indicii. Va primi capodopera când va fi gata.

Eric îl privi pe Jens.

— Cine este Bjäreman?

— Redactorul-şef de ştiri. Şeful. *Capo di tutti capi.*

Telefonul sună, iar Carl răspunse. Jens îşi puse mâna pe umărul lui Eric.

— Să mergem. E timpul să dormi, iar eu mă voi duce să o văd pe Hanna.

Îl bătu uşor pe Carl pe creştet, în vreme ce acesta se întinse peste tastatură şi scoase o carte de vizită, pe care i-o dădu lui Eric.

— Aşteaptă… Eric, mi-a făcut plăcere să te cunosc. Nu vorbi cu nimeni despre asta. Şi dacă se întâmplă să dai peste vreo informaţie interesantă, ştii pe cine să suni.

Eric puse cartea de vizită şi hârtia cu notiţe în portofel. Coborând pe scări, Jens chicoti.

— Un tip care lucrează la un bar, într-un club de noapte… Iisuse!

— Ce e?

— Calle este homosexual. Nu-şi face reclamă cu asta, dar toată lumea ştie. Putem presupune că reţeaua lui de informatori din Nisa este alcătuită, în mare parte, din bărbaţi. Ca să fii prevenit. El este un jurnalist cu adevărat inteligent – poate cel mai bun pe care-l avem în redacţie. Şi o persoană a naibii de cumsecade, în ciuda bretelelor. Ai aflat ceva din discuţia cu el?

— Nu neapărat. Dar mă linişteşte faptul că Google se implică în găsirea unui antivirus.

Trecură de recepţie şi se opriră faţă în faţă la intrarea în clădire. Jens

se aplecă spre el şi-l privi cu atenţie.

— Te descurci să conduci până acasă sau te duc eu?

— Conduc eu. Dar îţi mulţumesc pentru că te-ai oferit.

— Prietene, eu acum mă duc la spital, să stau cu Hanna. Iar tu trebuie să dormi cel puţin şase ore. Sună-mă când te trezeşti, iar eu îţi voi da raportul de la spital. De acord?

— De acord. E bine să ştiu că vei fi cu ea.

El se îndreptă spre lift. Jens rămase la recepţie.

— Eric… Ne vom descurca.

— Noapte bună.

Eric se întoarse la maşină, pe parbrizul căreia găsi un bilet de parcare. Îl lăsă unde era şi ieşi din parcare. Pe drumul de întoarcere spre Kungsgatan, scoase bileţelul acum mototolit pe care îl primise de la spital şi formă numărul de pager al lui Thomas Wethje. Aproape că ajunsese acasă atunci când îl sună doctorul.

— Eric?

— Bună, Thomas. Cum se mai simte Hanna?

— La fel. Starea ei este stabilă, dar e încă inconştientă. Se află într-un fel de comă temporară. Cererea mea de a o muta într-o secţie mai izolată a fost respinsă. Procedurile noastre obişnuite de igienă sunt considerate suficiente. Deci nu există riscul să aibă o boală cu un grad patogen ridicat. Şi, după cum am spus, starea ei este stabilă. Dar Mats Hagström se simte mai rău. Semnele lui vitale oscilează, aşa că a trebuit să recurgem la câteva măsuri de urgenţă.

Eric simţi cum i se strânge stomacul. Parcă pe strada Banérgatan, chiar în faţa uşii sale de la intrare, opri motorul şi inspiră adânc.

— Thomas, cred că ştiu ce s-a întâmplat cu ei.

— Poftim? Ce vrei să spui cu „s-a întâmplat cu ei“?

— Ei bine, ce anume le-a cauzat starea în care se află. Este numai vina mea.

— Ce spui? Spune-mi direct, te rog.

— Îţi aminteşti că dimineaţă ţi-am spus cu ce anume lucrez? Cred că au fost afectaţi – infectaţi, dacă preferi – pentru că au fost conectaţi la Mind Surf. Calculatorul meu a fost infectat cu noul virus Mona. Nu mă întreba cum, dar, într-un fel, virusul le-a provocat amândurora disfuncţii neuronale.

Dinspre celălalt capăt al liniei se auzi o tăcere perfectă. Eric îşi ţinu respiraţia. O fetiţă care avea în spate un rucsac mare şi roz, pedala nesigură pe lângă maşina lui.

— Eric, dacă vrei ca eu să încerc să le pun un diagnostic bazat pe ipoteza conform căreia ei ar fi fost infectaţi de un virus de calculator…

Ceea ce spui e absurd. Ce mi-ai zis sună mai mult a roman ştiinţifico-fantastic.

— Scris de Stephen King.

— Poftim? Da, exact. Scris de Stephen King. Dar acum este vorba despre soţia ta. Uită de virus. Am doi pacienţi foarte bolnavi. Acest lucru nu are nimic de-a face cu documente care dispar, cu speculare acţiunilor la bursă sau cu fişiere invalide.

— Nu are? Eşti sigur?

— Eric, sper că tu nu iei în serios acest lucru. Nu vreau să fiu nepoliticos, dar nu am timp acum pentru aşa ceva. Ar trebui să dormi, nu să citeşti romane de groază.

— Da, mă voi culca. Înţeleg că ţi-e greu să crezi ce-ţi spun. Dar mai gândeşte-te la asta. Bănuiesc că vom vedea după cum evoluează lucrurile.

— Sigur. Somn uşor, Eric. Mai vorbim când vei avea mai multă energie.

Conversaţia se încheie, iar el rămase în maşină. Ce crezuse că se va întâmpla? Că un doctor al spitalului Karolinska îi va crede teoria? La urma urmei, era absurdă, aşa cum îi spusese toată lumea. Şi totuşi, deşi nu se ştie de ce, era sigur că avea dreptate.

Odată intrat în apartament, sentimentul abandonării îl copleşi din nou. Lumina strălucitoare a soarelui pătrundea prin ferestre, iar aerul era stătut şi apăsător. Deschise o fereastră în sufragerie şi se duse în baie. Acolo, lăsă apa să curgă în cadă şi turnă nişte ulei de lavandă, pe care i-l cumpărase Hannei cu câteva luni în urmă. Când se dezbrăcă, zări o sticlă de parfum care se afla pe raftul din baie: Flowerbomb, marca Viktor&Rolf. Pulverizăun pic de parfum în aer şi aroma dulceagă, florală, umplu baia. Deodată, ea era acolo; nu fizic, dar prezentă pe deplin. Se aşeză pe marginea căzii şi închise ochii. Parfumul ei stârni imagini vii, puternice. O văzu goală în baie – îi văzu părul ud, trupul voluptuos, gâtul lung, umerii înguşti, sânii frumoşi şi semnul din naştere aflat chiar sub sânul ei stâng. Stătu aşa multă vreme, contemplându-i imaginea. Cu o mână, închise apa. Apoi alunecă pe spate, fără să-şi deschidă ochii, în cada plină. Apa caldă şi uleioasă îl învălui, iar el zăcea acolo, ca şi când ar fi fost în transă.

Undeva, adânc în sinea lui, ştia că doctorii nu vor găsi un leac. Hanna se va stinge, iar el nu va putea face nimic altceva decât să stea şi să privească. Virusul care înota în sângele ei, şarpele negru, era malefic şi de neînvins. Cu fiecare oră care trecea, şansele de a o salva se diminuau. Dar ce putea face pentru ea? Nu era expert în viruşi. Şi nu era nici doctor, nici rabin. Ar îndrăzni oare să-şi urmărească teoria până la

capăt?

Şi dacă Hanna şi Mats erau într-adevăr infectaţi cu virusul Mona? Un calculator comunică prin impulsuri electrice, prin cifre de zero şi unu. Un creier comunică în exact acelaşi mod. Convertorul pe care Eric îl inventase citea informaţiile digitale şi le traducea în comenzi neuronale. Să fi transformat casca cu senzori virusul? Era o idee ştiinţifico-fantastică şi trebuia să renunţe la ea. Dacă Mona îi infectase, trebuia să găsească un antivirus – acesta era şi obiectivul lumii occidentale.

Ţinând cont de cât de mulţi oameni încercaseră să facă acest lucru, părea că şansa creării unui antivirus era destul de mică. Singurul care putea ucide şarpele era cel care îl crease – oricine ar fi fost acesta. Se gândi la ce-i spusese Carl Öberg. Nisa: acolo se afla cineva care ştia mai multe despre oamenii din spatele virusului. Creatorul acestuia, o persoană care putea fi oriunde, era, în acel moment, cel mai căutat terorist din lume. Dacă, în ciuda tuturor aşteptărilor, Eric l-ar găsi, ar fi în stare să-l convingă să o salveze pe Hanna? O evreică? Pentru terorist, soarta Hannei ar fi fost doar un efect secundar neplanificat. Poate că, din acest motiv, îi va oferi lui Eric un antivirus. Nu, această variantă nu era deloc plauzibilă. Poate că nici nu avea un antivirus. Şi, dacă ar fi avut, nu l-ar fi dat. Nimănui.

Corpul lui Eric era amorţit. În apartament era linişte perfectă, iar el simţea că pluteşte într-un vid imens. Poate că aşa simţea şi Hanna acum; poate că plutea în cerc într-un vid negru, nesfârşit. Îi simţea încă parfumul în baie. Se lăsă cu capul sub apă şi rămase acolo multă vreme. Luase deja o decizie în momentul în care reveni la suprafaţă. Putea fi complet nebunească, iar el putea să se înşele, dar, de vreme ce nimeni nu îl credea, trebuia să acţioneze pe cont propriu. Era simplu. Şansele de a-l găsi pe creatorul Monei erau aproape nule şi, dacă printr-un miracol ar fi dat de el, nu s-ar fi putut aştepta ca acesta să-l ajute. Era mult mai probabil să fie omorât. Dar, în cele câteva secunde petrecute sub apă, se hotărâse. Nu mai fusese niciodată atât de sigur de ceva.

Va pleca la Nisa, şi asta cât mai curând. Nu putea pierde nicio secundă. Îl va găsi pe prietenul lui Carl în clubul de noapte. Cu ajutorul lui, va afla unde este poliţistul care vindea informaţii. Avea bani; sigur, erau banii pe care-i investise Mats, dar, în dragoste şi război, totul era permis. Va cumpăra informaţiile care îl vor conduce la creatorul Monei. Probabil că va trebui să-l contacteze prin telefon sau prin intermediul internetului, şi nu în persoană. Şi apoi îl va implora să-i cruţe viaţa Hannei – să-i dea antivirusul. Planul lui era atât de nerealist şi de nesăbuit, încât nu se putea opri să-l mai analizeze. Dacă ar fi făcut-o, raţiunea ar fi ajuns din urmă visul şi l-ar fi distrus. Ştia deja că nu va fi

în stare să realizeze nici măcar jumătate din ce-şi propusese. Tocmai din acest motiv, trebuia să acţioneze repede. Putea să doarmă mai târziu.

Gol şi ud, traversă apartamentul până ce ajunse în hol, să-şi ia telefonul mobil. Aşteptând să intre în legătură cu Scandinavian Airlines[45][45] Liniile aeriene scandinave (n. tr.), intră în dormitor, scoase din şifonier un geamantan Gucci negru şi aruncă înăuntru nişte pantaloni largi de bumbac, cămăşi, lenjerie de corp şi un pulover. Înapoi în baie, îşi adună produsele de îngrijire personală. Când ieşi, luă parfumul Viktor&Rolf, pe care-l puse într-o trusă, alături de periuţa de dinţi, deodorant, aftershave şi gelul de păr. În timp ce vorbea cu SAS, îşi luă iPodul şi încărcătorul telefonului de pe masa din birou şi le puse în geamantan. Înapoi în hol, luă şi calculatorul Hannei. Apoi îmbrăcă un hanorac subţire şi închise uşa de la intrare.

Avea părul încă ud când urcă în maşină. Îşi rezervase un bilet de avion la SAS, via Frankfurt. Avionul urma să decoleze la ora două fără douăzeci, în exact cincizeci şi cinci de minute. Acceleră şi ieşi pe strada Valhallavägen. Jens stătea cu Hanna, aşa că se afla pe mâini bune. Ce să-i spună lui? Fuseseră de acord să vorbească peste şase sau şapte ore. El va ajunge în Nisa în puţin mai mult de şapte ore. Nu avea rost să-l sune acum – Jens se va enerva. O discuţie cu el ar putea chiar să-i dea planurile peste cap şi să-l determine să nu mai plece. Ar fi mai bine să îl sune când va fi în Franţa şi când nu va mai putea să se întoarcă din drum. Doamne, era complet lipsit de logică. Dar acum era disperat. Şi trebuia să facă tot ce era cu putinţă, indiferent de cât de nebunesc era. Mai bine să acţioneze decât să stea întins în pat, cu ochii în tavan.

Traficul se desfăşura lent, în timp ce el trecea pe lângă ieşirea de la KTH. Cercetările sale, echipa lui… îi păreau de pe altă planetă, o planetă pe care nici nu voia, nici nu putea să o atingă. Tot ce conta acum era şarpele negru din venele Hannei, care se încolăcea şi se răsucea pe sub pielea ei. Atât de mic, încât nimeni nu-l putea vedea. Atât de veninos, încât nimeni nu-l putea opri. Nimeni în afară de creatorul său.

Totul părea acoperit de funingine. Sau de un fel de cenuşă alburie. O briză uşoară aduse cu ea o grămadă de documente. El privi în jur. Stătea la marginea unei păduri. Mirosea a ars. În depărtare, vedea un loc de joacă părăsit. Peste tot erau hârtii – unele arse parţial, altele neatinse de foc. Traversă panta buruienoasă prin stânga terenului de joacă, ocoli o mică livadă şi ajunse în faţa unui turn înalt din beton. Era Kaknästornet, turnul televiziunii din Stockholm. Rampa de la intrare era plină de hârtii şi de gunoaie. Uşile erau deschise şi, dincolo de ele, era un întuneric profund. Traversă parcarea, trecând pe lângă câteva maşini avariate. Ajunse în

cealaltă parte a pădurii unde, printre copaci, dădu de o cărare îngustă. În jurul lui, se lăsa întunericul. Poate că mirosul devenea mai puternic. Poate că pământul se acoperise cu mai multă cenuşă. Cărarea şerpuitoare traversa un deal, iar el o urmă până pe povârniş. Mergea cu greu prin funingine; era de parcă ar fi mers prin zăpadă caldă.

Când ajunse în vârful dealului, se opri. Cartierul Gärdet se întindea în toate direcţiile. Vru să strige, dar nu reuşi să scoată un sunet. Porţile iadului se deschiseră în faţa lui. O mare nesfârşită de cadavre. Cretă albă. Grămezi de trupuri neînsufleţite unele lângă altele. Printre morţi se aflau buldozere mari. Braţe şi picioare atârnau din benele lor imense, ca nişte păpuşi uzate din cârpă. Geamurile buldozerelor erau sparte; nu mai funcţionau. Dincolo de grămezile interminabile, ardea focul. Flăcările se întindeau spre cerul stacojiu, trimiţând în aer nori de cenuşă. Acesta era sfârşitul. Sfârşitul tuturor lucrurilor. Inevitabil şi irevocabil.

Pleoapele lui Mats Hagström tremurară uşor, iar degetele îi zvâcniră. Ea îi simţi mişcările mâinii şi îl mângâie uşor pe creştet.

— Linişteşte-te, dragul meu. Este doar un vis.

Îşi puse capul pe pieptul lui şi simţi materialul subţire al hainelor de spital pe buze.

— *Tu rêves, mon amour. Tu rêves.*[46]

46 Visezi, dragul meu. Visezi (n. tr.)

Nisa, Franţa

La nouă şi jumătate, Eric trecu de terminalul pentru sosiri al aeroportului Nisa, cu geamantanul său negru în mână. Aerul înăbuşitor era calm şi plin de arome necunoscute. Făcu semn cu mâna către un taxi.

— *Negresco, s'il vous plaît*[47] [47] La hotelul Negresco, vă rog (n. tr.).

Cu greu ar fi putut găsi un loc mai prozaic în care să stea, însă acesta era singurul hotel la care se putea gândi. Când taxiul trecu de-a lungul Promenade des Anglais, îşi deschise telefonul. Avea două apeluri pierdute, ambele din partea colegilor din echipa Mind Surf de la KTH. Trebuiau să testeze sistemul, dar el nu-i contactase. După cum evoluaseră lucrurile, ar fi trebuit să fie fericiţi că rataseră testarea programului. Privi pe geam. La o sută de metri în larg, apa întunecată a mării se împreuna cu cerul creând un fundal întunecos şi profund. Ca întotdeauna, promenada era plină de cupluri ieşite la plimbare, persoane care alergau, rolleri şi vânzători. Peste umărul şoferului, putea vedea hotelul Negresco şi cupola roz a acestuia, cu acoperişul turcoaz. Ce-i va spune lui Jens? Nu-l sunase din Frankfurt aşa cum plănuise. Nu fusese în stare. Rămase îngândurat cu telefonul în mână până ce ajunse la hotel. Taxiul viră brusc la stânga şi opri în faţa intrării magnifice.

Fu întâmpinat de portar, care purta o pălărie înaltă şi mănuşi albe. Intră în holul decorat în stilul *belle époque*. Unsprezece minute mai târziu, stătea pe unul dintre scaunele rococo aurite, din camera mică de hotel, telefonându-i lui Jens. După cinci apeluri, acesta răspunse.

— Bună!

Jens răspunse agresiv ca întotdeauna, dar, de data aceasta, păru mai ameninţător.

— Jens, sunt Eric.

— Iată-te! Începeam să mă îngrijorez. M-am gândit că te-ai îmbolnăvit şi tu. Ai dormit bine?

Nu dormise încă. Somnul i se părea ceva din ce în ce mai abstract. Înghiţi în sec.

— Sunt în Franţa.

Urmă o tăcere lungă.

— Eşti… în Franţa? Ei bine, de ce nu? Glumeşti?

— Nu. Ştiu că mă vei urî pentru totdeauna, dar… sunt convins că Mona e sursa infecţiei Hannei. Am venit în Nisa ca să încerc să dau de omul lui Carl.

Fu din nou linişte. Eric continuă.

— Nimeni nu mă va crede şi, cu atât mai mult, nu mă va ajuta, aşa că trebuie să mă ocup personal de asta. Nu am de ales. Fie că stau în pat şi mă uit în tavan, fie că stau la spital cu o cană de cafea proastă, e acelaşi lucru, nu rezolv nimic. O vom pierde. Ştiu asta. Trebuie să facem ceva.

— Şi ce naiba ai să faci în Nisa?

Jens era nervos.

— Ştiu că nu am multe şanse. Dar plănuiesc să încerc să cumpăr informaţiile care mă vor duce la persoana care a creat virusul.

— Şi apoi?

— Apoi îl voi convinge să-mi dea un antivirus.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă am să-l administrez Hannei şi lui Mats.

— Cum anume vei face să ajungă în corpul lor? Vor bea programul dintr-o ceaşcă cu fluor? Sau poate-l vor lua cu apă?

— Nu. Îl vor lua la fel cum au luat virusul. Prin programul Mind Surf.

— Aşadar vei veni la spitalul Karolinska şi te vei chinui să le pui pe cap celor doi oameni aflaţi în comă o cască plină de fire?

Eric nu răspunse. În afara ferestrei pe jumătate deschise, muzica acordeonului se contopea cu zgomotul traficului grăbit.

— Eric, ascultă-mă cu atenţie. Eşti pe cale să-ţi pierzi minţile. Povestea ta este de-a dreptul sărită de pe fix. De ce nu m-ai sunat înainte să pleci, ca să te pot opri?

— Tocmai ca să nu mă opreşti.

— Trebuie să vii acasă. Cu siguranţă nu o ajuţi cu nimic pe Hanna dacă mănânci *foie gras* pe Riviera. Trebuie să fii aici, lângă ea. Revino-ţi şi întoarce-te acasă. Acum.

Eric se ridică şi ieşi în balcon.

— Ai dreptate. Totul este o prostie, iar eu sunt nebun. Dar nu vin acasă. Nu înainte de a încerca. Nu mă interesează să fiu sensibil. Tot ceea ce ştiu este că Hanna este pe moarte şi că e vina mea. Va trebui să ai grijă de ea. Nu voi lipsi mult. De îndată ce obţin informaţiile, iau primul avion spre casă. Apoi voi continua munca din Suedia.

— Calle ştie despre asta? Cum ai făcut rost de datele de contact ale individului din Nisa?

— Le-am luat din notiţele sale când nu era atent.

— Poftim? Îţi dai seama că sabotezi ştirea secolului?

— Nu mă pot abţine. Dacă am dreptate, va trebui să scrie despre altceva. Abia atunci vom vorbi despre o ştire dată dracului.

— Eric, pentru ultima oară. Aruncă-ţi o oală cu apă rece pe faţă, uită-te în oglindă şi dă-ţi pumni – fă tot ce este nevoie ca să te trezeşti. Renunţă la această nebunie şi vino acasă!

Un avion cu lumini intermitente se lăsă în jos deasupra apei, în drumul său spre pista aflată mai în sud. Privi în jos strada lată, cu fluxul său constant de maşini şi motociclete.

— O singură zi. E tot ce am nevoie. Îţi promit că, indiferent de ce s-ar întâmpla, mâine-seară voi veni acasă.

— Şi dacă se întâmplă ceva aici? Cu Hanna?

— De aceea eşti acolo. Dacă nu ai fi fost cu ea, nu aş putea face ceea ce fac. Am încredere în tine mai mult decât în oricine altcineva din lumea asta. Te voi suna mâine la prânz.

— Eric, ce e cu tine? La naiba, trebuie să…

Închise telefonul şi se uită la silueta reflectată de uşa de sticlă a balconului. Îl privea o figură palidă şi, dincolo de trupul spectral, vedea traficul serii „curgând“ pe Promenade des Anglais. Jens avea dreptate – era nebun. Fără îndoială. Îşi luă portofelul şi desfăcu hârtia cu notiţele de la întâlnirea de la sediul ziarului *Aftonbladet*. Înainte să sune, avu grijă ca numărul să nu poată fi identificat. Apoi formă primul număr pe care îl copiase.

— *Bienvenue à la police de Nice. Votre cas?*[48]

[48] Aţi sunat la poliţia din Nisa. Care este cazul dumneavoastră? (n. tr.)

Eric închise, inspiră adânc şi trecu la următorul număr de pe listă.

— *Le Trusted Bank of Israel est fermé pour aujourd'hui. Mous serons à nouveau ouvert demain, à dix heures.*[49]

[49] TBI este închisă astăzi. Vom redeschide mâine, la ora zece. (n. tr.)

Închise şi se uită la telefon. Sunase la două dintre cele trei numere de pe hârtie fără să obţină vreun rezultat. Numerele de telefon erau singurele care-l puteau ajuta să continue. Dacă al treilea nu era bun, era terminat. Trebuia să se ducă acasă. Se uită la cele zece cifre. Va reuşi sau nu?

Se schimonosi şi formă ultimul număr. Un apel. Două. Trei apeluri.

— *Vous êtes sur le répondeur de Cedric. Parlez après le bip sonore.*[50]

[50] Aţi apelat căsuţa vocală a lui Cedric. Lăsaţi un mesaj după semnalul sonor. (n. tr.)

Gândi rapid.

— Mă numesc Eric Söderqvist şi lucrez împreună cu Carl Öberg la ziarul *Aftonbladet*. Sunt cazat la hotelul Negresco, în camera 321. Sunaţi-mă de îndată ce primiţi acest mesaj.

Tot ce putea face acum era să aştepte. Îşi dădu seama că nu mâncase

nimic o zi întreagă şi sună la room-service pentru a comanda un sandvici. Apoi se întinse pe-o parte în pat, cu hainele pe el. Era înţepenit şi-l dureau toate. Şi obosit – incredibil de obosit. Undeva afară, claxonă o maşină. Îşi scoase iPodul din buzunar şi căută pe lista de înregistrări până ajunse la Albinoni. Se gândi la timpul petrecut cu Hanna în Nisa. Fusese un weekend neobişnuit de cald pentru luna octombrie. Înotaseră singuri lângă plaja stâncoasă şi mâncaseră scoici la singura cafenea deschisă de pe plajă. Îşi aminti de noaptea în care ieşiseră într-un bar întunecat din oraşul vechi, bând absint precum David şi Catherine din *The Garden of Eden*[51] de Hemingway. Împlinea treizeci şi cinci de ani. *La vie en rose.* Curând, adormi.

51 Grădina Raiului, roman postum, publicat în 1986 (n. red.)

Balakot, Pakistan

La şaizeci de kilometri est de oraşul Balakot, de-a lungul râului Kunhar şi departe, printre munţii inaccesibili din colţul nord-vestic al Pakistanului, peisajul accidentat se aplatiza formând un teren de două hectare, înconjurat de munţi înalţi cu suprafeţe abrupte. În partea de sud-est se afla tabăra de antrenament militar Sohrab[52][52] Personaj din poemul Şah-Name (Cartea regilor) de Firdousi, fiul războinicului Rostam (n. red.)], numită astfel după celebrul războinic persan. Cu şaizeci de ani în urmă, tabăra fusese dezafectată de armată şi, după cutremurul devastator din 2005, folosită pentru scurt timp drept centru de comunicare pentru eforturile de ajutorare. Cu toate acestea, în cele cinci luni de dinaintea cutremurului, sateliţii de spionaj ai CIA înregistraseră activitate în zonă. Imaginile fuseseră salvate pe serverele CIA de la sediul din Langley, Virginia, dar nu se luase nicio măsură în această privinţă.

În această după-amiază umedă, dar caldă, doi bărbaţi ajunseră la tabăra Sohrab. Caii pe care veniseră erau supraîncărcaţi cu bagaje, iar ei erau îmbrăcaţi precum localnicii munteni. O ceaţă uşoară plutea deasupra terenului. Relieful special al acestui loc determinase adesea formarea ceţii în zona dintre munţi – un fenomen natural care era în avantajul taberei, deoarece împiedica monitorizarea din satelit.

Cei din tabără ştiau că vizitatorii nu erau din zonă. Deşi nimeni nu-i cunoştea, ştiau de ce veniseră. Şi toată lumea ştia că trei dintre studenţii din tabără fuseseră aleşi pentru ei. Cei aleşi şi noii veniţi se întâlniră în cea mai mare dintre barăci. Studenţii – Ali Aksani, Syed Nuledi şi Kashif Kareem Muhamma – stăteau pe podea, cu picioarele încrucişate. Erau îmbrăcaţi în alb şi purtau pe cap bandane negre. Se înghesuiseră unul într-altul, cu capetele plecate. În faţa lor, cei doi vizitatori stăteau pe scaune simple de lemn, de vorbă cu Tuan Malik, conducătorul suprem al taberei Sohrab. Vorbeau în şoaptă şi, din când în când, Malik arăta spre cei trei oameni de pe podea. Pentru a masca mirosul venit din canalizare, fusese aprinsă tămâie, iar aerul era greoi şi dulce.

La puţin timp după o oră, unul din vizitatori se ridică şi se îndreptă

spre studenţi. Se lăsă pe vine şi-i privi pe fiecare în parte timp îndelungat. Nu spuse nimic. Apoi dădu uşor din cap, aproape imperceptibil, se ridică şi părăsi clădirea. Tuan Malik şi celălalt vizitator se ridicară imediat şi îl urmară. Oamenii de pe podea nu se mişcară. În afara barăcilor, Ahmad Waizy se duse la calul său şi se urcă în şa. Privi în jur. Tabăra era goală. Studenţii erau în dormitoare, studiind Coranul. Inhală aerul umed, care nu mai mirosea a canal şi a tămâie. Aici, aerul mirosea a iarbă şi a pământ reavăn. Locul era fertil şi hrănitor. Era un loc bun pentru o şcoală. Tabăra era aproape autonomă, ceea ce reducea necesitatea livrărilor care ar fi putut ridica semne de întrebare. Îi făcu semn urgent cu mâna ghidului, care încă stătea lângă zidul scund al barăcii, vorbind cu Tuan Malik. Avea să se întunece în curând. Desigur, ghidul îi promisese că-l va conduce înapoi în Balakot chiar şi după lăsarea întunericului, dar el voia să plece cât mai curând posibil. În ciuda călătoriei dificile, Ahmad era mulţumit. Îşi găsise martirii.

Ahvaz, Iran

Nimeni nu va fi vreodată capabil să creeze un antivirus pentru Mona. Poate că „vreodată“ era un cuvânt prea puternic; poate într-o sută de ani, vitezele procesoarelor şi analiza virală vor fi atât de bune, încât până şi codul Monei va putea fi spart. Dar cu tehnologia actuală, era imposibil dacă nu aveai deja soluţia. Mona nu era un singur virus, ci, mai degrabă, era format din patruzeci de viruşi diferiţi; şirurile de coduri ale acestora se combinaseră într-o asemenea manieră, încât viruşii evoluau şi îşi schimbau structurile, care erau de fiecare dată altele. Descoperise un nou software care se putea reprograma în acest mod chiar şi la sediul MIT. Tehnica era mai mult decât suficientă pentru a-i permite Monei să distrugă, fără probleme, orice sistem informatic. Dar el nu se oprise aici. Petrecuse mai multe luni în căutarea şi identificarea erorilor necunoscute anterioare şi a deficienţelor din cadrul sistemelor pe care Mona urma să le atace – erori despre care nici producătorii înşişi nu ştiau că există. Acest lucru transforma virusul Mona într-un virus „zero-day“[53] [53] Virus de calculator necunoscut pentru care nu există încă un program de contracarare (n. tr.), ceea ce însemna că putea să exploateze slăbiciunile necunoscute şi defectele programelor pe care le infecta.

Samir ştiuse că ea va fi eficientă; dar, la fel ca Oppenheimer după prima bombă nucleară detonată, el încă admira pagubele cauzate de virus. Mona zguduise atât de puternic structura financiară a Israelului, încât nicio informaţie nu mai era credibilă. Treizeci la sută din informaţiile esenţiale dispăruseră, luate ostatice în spatele gratiilor impenetrabile ale Monei. Douăzeci la sută din tranzacţiile Israelului şi din datele de rezervă fuseseră şterse. Informaţiile rămase erau deja sau riscau să fie corupte. Virusul paralizase lumea occidentală. El însuşi analiza cu greutate situaţia. Sume incredibile fuseseră anulate, iar noile caracteristici ale virusului erau prezentate constant de CNN şi al-Jazeera. Mona începuse să afecteze şi alte sisteme. Spitalele, sistemele de control al traficului şi operatorii de telefonie mobilă raportau întreruperi ale serviciilor. Nu prevăzuse acest lucru. Deschisese cutia Pandorei şi

eliberase o forţă care nu putea fi controlată.

Ceilalţi membri ai grupului pregăteau următoarea etapă a operaţiunii. Ahmad Waizy plecase să caute recruţi. Arie al-Fattal era ocupat cu livrarea explozivilor. Potrivit planului original, ei ar fi trebuit să se afle deja în Gaza, dar călătoria le fusese întreruptă în ultimul moment. Sinon îl avertizase pe Ahmad că Mossadul ştia adresa. În aşteptarea noilor ordine, ei rămaseră în palatul lui Abdullah bin Aziz. Arie se supărase foarte tare. Era periculos să rămâi prea multă vreme într-un singur loc. Repeta acest lucru în fiecare dimineaţă, la micul dejun. Mai devreme sau mai târziu, un servitor sau altul îi va da de gol.

— Nu uitaţi că suntem cei mai căutaţi oameni din lume. Trebuie să fim mereu în mişcare.

Samir făcea orice altceva, în afară de a se mişca. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în camera sa, în faţa calculatorului. Lucra la partea a doua a capodoperei care era Mona: la antivirus, primul şi ultimul inamic al Monei. Era la fel de atent cu antivirusul, pe cât fusese şi cu virusul. Samir ştia că erau puteri în cadrul grupării Hezbollah cărora nu le plăcea faptul că el trebuia să creeze un antivirus. Oricum, Israelul nu ar fi primit antidotul; era o simplă momeală. Dar el se hotărâse: dacă nu voiau să rişte ca lumea să se prăbuşească, aveau nevoie de un antivirus. Poate că Ahmad îşi dorea anarhie totală, dar nu acesta era scopul său. Va crea antivirusul. În plus, trebuia să lucreze ca să uite.

De vreme ce ştia semnătura ascunsă a Monei, codul care o făcea invizibilă, urma să găsească fără mari probleme infecţiile. Odată făcut acest lucru, va folosi o tehnică de carantină holistică pentru a izola virusul, urmând ca apoi să identifice diferitele şiruri de caractere. De îndată ce va termina cu acest lucru, va trebui să creeze contramăsuri individuale pentru fiecare variantă a virusului.

Problema era că trebuia să-şi păcălească propria creaţie mutantă – o creaţie care deja se putea să fi devenit mai sofisticată decât cunoştinţele lui. Această muncă era mult mai dificilă de când îşi pierduse carneţelul. Se blestemă pentru neglijenţa comisă în Nisa.

Nisa, Franţa

Îl trezi brusc ţârâitul telefonului. Lumina din camera mică era slabă şi simţi miros de mâncare. Eric privi în jur, pe jumătate adormit. Se afla într-o cameră de hotel în… Nisa. Văzu o tavă pe măsuţa rotundă de cafea. Cum ajunsese acolo? În mijlocul tăvii era aşezat un capac din argint şi lângă acesta se afla un ketchup, o sticlă de apă Evian, un pahar şi o mică vază albă în care era o floare albastră. Probabil că-i aduseseră mâncarea fără să-l trezească. Acest gând îl tulbură. Telefonul sună iar. Cedric! Sări din pat şi se împiedică de biroul de lângă uşa balconului.

— Alo!

Se auzi un zgomot puternic pe fir.

— Alo?

— Eric la telefon.

Îşi ţinu respiraţia.

— Bună, Eric. Sunt Cedric Antoine. Am primit mesajul tău. Îmi pare rău că sun atât de târziu, dar abia am terminat lucrul. Pot să vin acum la hotel?

Eric se uită la ceas. Era 04.23.

— *Bien.* Ne vedem în hol. Cum te voi recunoaşte?

Pentru o vreme, Cedric nu spuse nimic.

— C. nu ţi-a spus nimic?

— Nu. Ce anume să-mi fi spus?

— Vei înţelege.

Apelul se termină. Eric îşi trecu o mână prin păr şi-şi adună gândurile. Apoi se duse la baie să urineze. Bărbatul din oglindă semăna cu el, dar era mai în vârstă cu cel puţin zece ani. Îşi clăti faţa cu apă rece o bună bucată de timp. Ascuns sub capacul din argint era un sandvici rece şi fad. Mâncă nişte cartofi prăjiţi care se aflau în jurul acestuia şi luă cinci înghiţituri mari de apă. Apoi îşi netezi hainele şifonate, îşi luă cheia şi părăsi camera. Cu puţin noroc, Cedric nu-l sunase pe Carl Öberg la *Aftonbladet.* Ajunse în hol, unde nu mai era nimeni în afară de recepţionerul din schimbul de noapte, din spatele biroului. Bărbatul îl

privi sceptic.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Eric clătină din cap.

— Nu, mulţumesc. Aştept pe cineva.

Se aşeză pe una dintre canapelele pătrate şi roşii din mijlocul holului. Lângă el, se afla un bust mare şi alb, cu păr cârlionţat, care părea supărat. Sculptura era simbolul stării de spirit a hotelului. Locul acesta nu părea ospitalier. Se gândi la Cedric. De ce presupusese acesta că Öberg i l-ar fi descris? Arăta neobişnuit? Nu-şi putea imagina despre ce anume ar putea fi vorba.

Între timp, apăru un alt recepţioner, care începu să aşeze ziarele de dimineaţă pe biroul de la recepţie. Eric citi câteva titluri; toate păreau să trateze problema crizei financiare şi a viruşilor de calculator. Avea o uşoară durere de cap. După aproximativ o jumătate de oră, o femeie înaltă şi blondă intră prin uşile de sticlă, care se deschideau în stradă. Avea o conformaţie solidă şi purta pantaloni strâmţi din piele, pantofi cu tocuri foarte înalte, ascuţite şi un top roşu mulat. Avea unghiile date cu ojă neagră. Bărbaţii din spatele biroului se priviră reciproc şi ieşiră în întâmpinarea ei. Femeia văzu ceea ce urma să se întâmple şi se uită prin hol. Îl zări pe Eric şi zâmbi întrebător.

— Eric?

Era vocea unui bărbat. Eric rămase pe canapea, cu gura întredeschisă.

— Eric! *C'est moi*[54][54] Eu sunt (n. tr.), Cedric!

Bărbaţii în uniforme verzi şi mănuşi negre îl priviră pe Eric şocaţi şi, deopotrivă, dezgustaţi. Cel mai în vârstă îşi drese glasul.

— Cunoaşteţi această… această persoană?

Eric se ridică şi confirmă, dând din cap.

Da. Desigur. Este partenera mea.

Cedric zâmbi fericit şi se uită curajos spre bărbaţii în uniformă.

Aceştia ezitară. Cel mai tânăr îl privi pe furiş pe cel mai în vârstă, care clătină din cap, se întoarse spre Cedric şi gesticulă teatral.

— *Bienvenue à Negresco.*[55][55] Bine aţi venit la hotelul Negresco (n. tr.)

Cedric trecu pe lângă el cu nasul pe sus, dar Eric îl prinse din urmă după doar câţiva paşi şi-l trase înapoi spre uşi.

— Am nevoie de aer. Hai să mergem pe plajă.

Cedric spuse ceva în franceză ce Eric nu înţelese, dar îl urmă fără să se împotrivească. Soarele încălzise deja aerul dimineţii, iar marea strălucea ademenitor. Promenada era aproape pustie, aşa că traversară strada fără să aştepte lumina verde a semaforului. În faţa zidului scund care se întindea de-a lungul plajei, găsiră o bancă albă, de unde aveau o vedere excelentă asupra golfului. Cedric se aşeză şi scoase un pachet de ţigări

dintr-o poşetă verde şi uzată. Îşi aprinse una cu o brichetă Bic simplă şi trase un fum adânc.

— Ce mai face C?

Eric răspunse privind marea verde-albăstrie.

— E bine.

Din colţul ochiului, îl văzu pe Cedric studiindu-l.

— De unde îl cunoşti pe C?

Poate că vocea lui indica o oarecare gelozie. Întoarse capul şi dădu ochii cu Cedric. Era puţin mai în vârstă decât crezuse Eric la început. Mai obosit. Avea mâinile ridate, degete înguste şi unghii crăpate. Se dăduse neglijent cu ojă.

— Cred că sunt un fel de curier. Alerg încercând să-mi găsesc locul printre toţi reporterii faimoşi. Carl m-a trimis aici să aflu mai multe despre terorişti.

Cedric trase adânc un alt fum.

— Aş putea spune că nu erai pregătit să mă întâlneşti. C. nu ţi-a spus nimic – nimic despre mine?

Eric privi iar înainte. În depărtare înota un om. Capul i se legăna printre valuri ca o geamandură.

— A spus că eşti un prieten, o persoană de încredere.

Cedric cântări cuvintele lui Eric.

— Am fost împreună aproape şase luni. Eram altfel atunci. Nu ca acum. Nu atât de disperat.

Râse brusc. Râsul lui era clar şi nervos.

— Pe atunci încă aveam demnitate.

Traficul se aglomeră în spatele băncii din parc, iar promenada începu să prindă viaţă. Cedric aruncă mucul de ţigară peste zid.

— Vezi tu, eu locuiesc departe de aici. La mai mult de o oră şi jumătate de mers cu autobuzul, sus, prin munţi.

Eric dădu din cap, întrebându-se de ce-i spunea Cedric aşa ceva. Cu siguranţă nu intenţiona să-i ceară să doarmă în acelaşi pat cu el, la hotel.

Cedric îşi aprinse altă ţigară, iar Eric îşi încercă norocul.

— Vreau să-l contactez pe poliţistul tău chiar acum. Dacă îmi va spune lucruri importante, îi voi plăti o sumă mare de bani.

Cedric dădu din cap.

— Chiar are nevoie de bani. Bietul nenorocit. Se pare că şi-a pierdut toţi banii la pariuri. Soţia lui nu bănuieşte nimic.

— Ce fel de informaţii are?

— Nu ştiu. Spune că a găsit ceva în timpul raidului din apartament. Ceva foarte valoros. Dar este îngrozit că i se va afla numele. Este vorba despre dovezi, aşa că înţeleg de ce este stresat.

— Vreau să mă întâlnesc cu el cât mai curând posibil.

Cedric trase fermoarul poşetei şi se ridică.

— Trebuie să plec. Autobuzul nu trece prea des. Rămâi la hotel şi răspunde când te sună.

Câţiva trecători se uitară lung la Cedric. Eric îi puse o mână pe umăr.

— Nu ai idee cât de mult înseamnă pentru mine. Cât vrei pentru ajutorul dat?

Cedric păru jignit.

— Salută-l pe C. din partea mea. Şi să răspunzi când va suna telefonul.

Apoi se aplecă şi-l îmbrăţişă prietenos.

— Ai grijă de tine. Pari nefericit.

Se întoarse şi, în ciuda tocurilor înalte, se îndreptă cu vioiciune spre trecerea de pietoni. Eric se aşeză greoi pe bancă. Îl urmări cu privirea pe bărbatul-femeie cu părul blond, până când acesta se pierdu în traficul de dimineaţă. Eric se întoarse către mare. Capul negru intra şi ieşea din valuri, în depărtare. Cedric avea dreptate. Era nefericit.

Când Eric ajunse înapoi în camera de hotel, patul fusese făcut, iar tava lipsea. Era şapte şi jumătate. Deschise larg uşa balconului şi trase la o parte perdelele de la ferestrele mari. Aerul mirosea a mare, chiar şi aici sus. Se duse la baie, făcu un duş lung şi apoi îşi trase pe el o pereche de pantaloni largi din pânză şi un tricou polo alb. Se aşeză desculţ la birou. Avea telefonul la îndemână; mai avea speranţe. Tot ce trebuia să facă acum era să aştepte. Oare să-l sune pe Jens? Din laşitate sau din cauza instinctului de conservare, se abţinu.

Deschise laptopul Hannei. Pe desktop erau mai multe dosare, dintre care unul era numit „Fotografii“. Intră încet într-o lume a amintirilor şi se opri la o fotografie a ei, făcută de aproape, în Åre. Cu pălăria roz, cu părul împletit şi cu ochelarii albi de schi atârnaţi de gât, privea fermă spre aparatul de fotografiat. Ochii ei erau atât de vii încât vru să-i atingă chipul, dar vârfurile degetelor atinseră numai suprafaţa plată a ecranului. Din păcate, imaginea nu era una reală. Nu se afla în Åre, într-o cabană mică de munte. Era în comă la spitalul Karolinska. Privi frustrat telefonul care nu suna.

Apoi reveni la laptop. Poate că TBI avea informaţii noi despre Mona. Găsi reţeaua wireless şi se conectă la internet, dar când încercă să deschidă reţeaua internă a TBI, primi un mesaj prin care i se cerea să se autentifice. Se încruntă. Apoi îşi aminti de buzunăraşul din geanta de laptop a Hannei. Când se ridică, îşi luă şi o pungă de nuci glazurate cu ciocolată şi o bere din minibar. Se logă repede la reţeaua TBI folosind datele de autentificare ale Hannei şi găsi câteva fişiere interesante. Existau noi versiuni ale programului *Mona Tza'yad,* însă acestea nu

puteau decât să găsească virusul. Nimic de acolo nu-l putea opri. În documente, un nume se repeta: Isaac Berns. Eric ştia cine era – directorul internaţional al departamentului IT din cadrul TBI. Berns părea să fie responsabil de tot ce avea legătură cu criza de la bancă. Eric privi ecranul care pâlpâia. Deschise berea şi luă o înghiţitură mare. Ce-ar fi dacă ar reuşi să intre în calculatorul lui Isaac Berns? Probabil că doar aşa ar afla ce se întâmpla cu adevărat. Dar nivelul de acces al directorului IT era complet diferit de cel al Hannei. Mai luă o înghiţitură de bere. Ar putea să-i spargă parola? Lăsă cutia din mână şi începu să lucreze la sistemul de securitate.

Îi luă o oră şi jumătate să găsească un punct slab în firewall. Ceasul de pe ecran indica zece şi un sfert. Telefonul nu sunase încă. În faţa lui se afla imaginea suprafeţei de lucru a calculatorului lui Isaac Berns. Începu să caute fişiere şi documente cu informaţii despre Mona, dar mergea greu. Multe dintre materiale erau scrise în ebraică şi trebuia să folosească un program de traducere.

Tel Aviv, Israel

La ora 10.22, alarma declanşată de penetrarea sistemului se activase la TBI. Nouă minute mai târziu, unitatea de informaţii radio 8200 fusese adusă la faţa locului. Jacob Nachman coborâse de la biroul său şi stătea acum lângă un tânăr expert în calculatoare.

— Cum merge?

— Nu am terminat încă, aşa că trebuie să sperăm că el nu se va deconecta. Mai am nevoie de câteva minute. Dar ştim că este vorba despre cineva cu nivel trei de acces de securitate, care a găsit o modalitate de a se reclasifica drept nivel unu. Intrusul foloseşte acum această cale de acces pentru a căuta prin fişierele personale ale lui Isaac Berns.

Jacob deveni nerăbdător.

— Mi-ai spus asta deja. Zi-mi ceva nou. Nu putem vedea cine este folosindu-ne de datele introduse în momentul conectării?

— Din păcate, informaţiile privind identificarea acestuia sunt corupte. Acum urmăresc adresele IP în ordine inversă.

— Şi?

Tânărul verifică.

— Intruziunea s-a produs dintr-o reţea franceză.

— De unde anume?

— Semnalul vine de la un furnizor din Lyon, însă nu de acolo a fost accesată reţeaua.

Jacob îşi scoase telefonul mobil. Tânărul se apropie mai mult de ecran.

— Nisa! Intruziunea s-a produs din Nisa.

— De unde anume?

— Se pare că semnalul emis vine de la una dintre reţelele wireless ale hotelurilor. Sau poate dintr-un restaurant. Trebuie să verific în registrul naţional. Mai daţi-mi câteva minute.

Jacob începuse deja să scrie un e-mail pe telefon. Înainte de a termina de scris jumătate din e-mail, tânărul lovi zgomotos cu mâna marginea biroului.

— Da!

Jacob îl privi întrebător.

— Am urmărit traseul intruziunii, până la sursă.

— Şi?

— Hotelul Negresco.

Jacob îl bătu pe umăr.

— Impresionant. Bine lucrat.

El şterse e-mailul şi, în schimb, formă numărul lui David Yassur, la Mossad. Când începu să sune, observă că tânărul îl privea triumfător.

— Mai ai ceva?

— E în camera 321.

Jacob îl privi surprins, în timp ce îl suna pe David.

Nisa, Franţa

Eric descărca o serie de documente care păreau să aibă legătură cu Mona din calculatorul lui Isaac Berns. Era evident că virusul produsese deja multe daune şi, într-o scrisoare internă adresată directorului băncii, Berns spunea că se teme de viitoarele atacuri. De asemenea, Eric găsi două e-mailuri primite de Berns de la o aşa-zisă Unitate 8200. În primul e-mail erau descrise probele care fuseseră găsite în timpul raidului din apartamentul teroriştilor. În celălalt, apăreau numele celor doi teroriştii. Cel care fusese omorât în timpul raidului era Melah as-Dullah – un nume pe care Eric îl recunoscu mulţumită lui Carl Öberg. Celălalt, care reuşise să scape, se numea Samir Mustaf. Unitatea 8200 făcuse legătura dintre Melah şi o organizaţie numită Jihad al-Binna, care era controlată de Hezbollah şi care lucra pentru reconstruirea Libanului. Telefonul mobil sună. Eric se uită la ecran. Simţi iar că are un nod în stomac.

— Bună, Jens.

— Eric, spune-mi că eşti în drum spre casă.

— Sunt în drum spre casă.

— Slavă cerului! Nu am dormit toată noaptea şi mi-ar prinde bine o pauză. Starea Hannei este stabilă, dar am observat că medicii sunt îngrijoraţi. Trebuie să te întorci.

Telefonul hotelului sună. Eric privi cu disperare lumina intermitentă a telefonului.

— Când aterizezi în Stockholm? continuă Jens.

— Te sun eu înapoi.

— Nu, aşteaptă. Eu…

Eric închise şi apucă receptorul maro al telefonului din cameră.

— Alo!

La celălalt capăt al firului nu se auzi nimic. Oare pierduse apelul?

— Alo!

Din nou tăcere. Apoi, o voce joasă.

— Domnul Söderqvist?

— Da. Sunt Eric Söderqvist?

— Vrei să cumperi informaţii. Corect?

— Da. Ce fel de informaţii ai?

— Un carneţel.

— Un ce?

— Un carneţel care a fost confiscat din apartamentul de pe strada Maréchal Foch.

— Ce conţine?

— A aparţinut teroriştilor. Toate paginile sunt pline.

Poate conţinea un număr de telefon, o adresă, ceva care să-l ajute în continuare.

— Pline cu ce?

— Cu coduri. Notiţele sunt foarte amănunţite. Pagină după pagină.

— Altceva?

— Am promis că fac rost de fotografii. Şi aşa am făcut.

— Fotografii cu amândoi?

— Una cu Melah as-Dullah, pe care am luat-o noi şi una cu Samir Mustaf, pe care am primit-o la secţie.

Telefonul mobil sună din nou. Era Jens. Eric se strâmbă şi respinse apelul.

— Cât vrei?

— Cincizeci de mii de euro.

Jumătate de milion de coroane! Cum naiba să facă rost de atât de mulţi bani? Dacă acel carneţel era inutil? Desigur, avea banii pentru Mind Surf, dar nu erau chiar ai lui; erau ai lui Mats Hagström. Pe de altă parte, ar fi în interesul lui Mats ca el să pună mâna pe un antivirus. Dar jumătate de milion?

— Douăzeci şi cinci de mii.

Tăcere. Îşi putea auzi tâmplele zvâcnind.

— Pot coborî preţul până la patruzeci de mii, dar aceasta este cea mai bună ofertă a mea. Altminteri, îl voi vinde unui ziar.

— Îţi dau treizeci de mii.

Clic. Bărbatul închisese. Eric rămase cu receptorul în mână, şocat. Ce-a făcut? Tocmai pierduse cea mai importantă persoană din lume. Se aşeză pe pat şi se uită lung la telefonul maro. Poate că era doar o strategie de negociere. Poate că bărbatul va suna din nou, curând, cu o nouă ofertă. După douăzeci de minute, îşi dădu seama că omul nu va mai suna. Ce naiba va face? Cedric Antoine! Cedric trebuia să-l ajute. Putea să dea de el şi să-l convingă să mai negocieze.

Formă numărul lui Cedric, dar nu răspunse nimeni. Dacă acesta vorbise cu Carl? În acest caz, nu-l va ajuta niciodată. Dar dacă Eric i-ar spune adevărul? Cum îl va găsi pe Cedric? Tot ce ştia era că locuia la

câteva ore distanţă, în munţi. Dar unde? În Grasse? În Vence? Cum se numeau Paginile Albe franceze? Se zăpăcise. Camera i se părea apăsătoare, ca o mică celulă de închisoare, fără aer. Trebuia să iasă. Eric îşi luă telefonul şi părăsi camera. Când ajunse în holul plin de forfotă, îşi aminti cum, mai devreme în aceeaşi zi, îl aşteptase pe Cedric pe canapeaua roşie. Cum de putuse să încurce atât de mult lucrurile? Nu mai avea niciun motiv pentru care să rămână în Nisa. Văzu unul din recepţionerii de dimineaţă privindu-l lung, fără să-şi mascheze dezgustul. La dracu', nu-i păsa dacă tot hotelul îl considera un pervers. Singurul lucru care conta era să dea de informator. Tot ce îşi dorea era un mic miracol.

Când Eric ajunse în dreptul uşilor din sticlă, îl văzu pe recepţioner făcându-i cu mâna. Oftă şi merse către biroul lui. Nu avea chef să i se ţină predică despre codul etic al hotelului.

Fără să-l salute, recepţionerul îi spuse:

— Domnule, aveţi un mesaj.

Îi dădu un plic alb, pe care era imprimat logoul auriu al hotelului Negresco. Apoi, cu un zâmbet dispreţuitor, adăugă:

— Poate că e din partea doamnei încântătoare cu care vă întâlniţi.

Eric luă scrisoarea fără să spună un cuvânt şi se întoarse pe canapeaua roşie, aşezându-se lângă o femeie grasă, care se uita la nişte fotografii pe un aparat digital. Rupse plicul. Scris pe hârtia hotelului se afla un mesaj scurt:

35 000 DE EURO. TRIMITE MESAJ LA 04 93 84 42 99 PENTRU INSTRUCŢIUNI LEGATE DE CONT.

Citi textul încă o dată. Se simţi uşurat – intrase din nou în joc. Cumva, ştia că acesta era momentul crucial. La urma urmei, nu-l presase prea mult. În schimb, scăzuse preţul şi acum era totul sau nimic. Luă telefonul şi trimise un mesaj fără text la numărul care-i fusese dat. Apoi încremeni cu telefonul în faţă, ca şi când acesta ar fi fost biletul spre paradis. Poate chiar era. Telefonul vibră şi pe ecran apăru un text:

NUMĂRUL CONTULUI ELVEŢIAN 0AI02450260I, IBAN CH78 0055 40AI 0245 0260 I. CONFIRMAŢI CODUL PRIN MESAJ ASAP[56]

56 ASAP, prescurtare de la *as soon as possible* (în engleză), însemnând „cât mai curând posibil" (n. tr.)Se ridică atât de repede, încât femeia cea grasă îşi scăpă aparatul de fotografiat. Neluând în seamă înjurăturile ei în germană, ieşi în fugă prin uşile mari de sticlă. Mai obţinuse şi înainte cecuri la purtător în Nisa şi

ştia la care bancă să meargă, deşi rămânea de văzut dacă îl puteau ajuta să scoată 35 000 de euro din contul său de afaceri suedez şi să-i transfere în contul unei persoane necunoscute din Elveţia. Alergă de-a lungul falezei şi se opri în Avenue de Verdun. Şi dacă era tras pe sfoară? Era pe punctul de a trimite o avere unei persoane pe care n-o întâlnise niciodată. Ce ar fi spus Jens? Sau, mai rău – Hanna? Dar era disperat şi oamenii disperaţi fac lucruri disperate.

Pe alee erau mulţi oameni, iar el îşi croi drum cu coatele printre japonezi şi familii cu copii mici. În ciuda disperării sale simţea, de asemenea, şi o bucurie. Acesta era punctul culminant. Banii erau doar bani, iar carneţelul se putea dovedi a fi de nepreţuit. La fel ca şi fotografia teroristului rămas în viaţă. Ocoli o femeie care avea probleme cu scuterul şi călcă pe materialul negru al tarabei unui vânzător de pe stradă. Bărbatul, care stătea pe brânci, privi mânios în sus, dar Eric trecuse deja de el şi alerga pe îngusta Rue Paradis.

Când ajunse pe aglomerata Rue de la Liberté, ezită. Banca era pe partea stângă sau pe partea dreaptă? Încercă să găsească semnul alb cu verde al BNP Paribas, dar nu văzu decât locuri unde se servea îngheţată şi buticuri cu îmbrăcăminte. Strada era plină ochi cu turişti. Riscă şi o luă la dreapta, intrând în fluxul care se îndrepta spre nord. Ajunse la Galeriile Lafayette şi privi din nou în jur. Mersese în direcţia greşită? Când vru să se întoarcă, văzu semnul la câteva sute de metri, în direcţia mării. Traversă strada şi intră gâfâind în banca în care era pornit aerul condiţionat. Unul din cele două ghişee era deschis, iar la rând se aflau trei persoane. Nu erau numere de ordine. Se aşeză la capătul rândului şi îşi scoase telefonul. Avea două apeluri pierdute – unul de la Jens şi unul de la *Aftonbladet*. Probabil că era Carl, care trebuie să fi vorbit cu Cedric. Se gândi să-l sune pe Jens, dar, spre uşurarea lui, văzu pe perete un semn cu un telefon mobil barat cu o linie. În schimb, scrise un mesaj scurt, în care-i spuse că prinsese o pistă şi în care-i promitea că-l va suna după-amiază. Odată ce trimise textul, se simţi neputincios. Bucuria dispăruse. Nu va reuşi. Căută ieşirea cu privirea. Apoi îi veni rândul şi un bărbat mai în vârstă cu ochelari cu ramă din corn şi cu o privire ascuţită îi zâmbi rece.

— *Que puis-je faire pour vous?*[57] [57] Cu ce vă pot ajuta? (n. tr.)

Înghiţi şi căută mesajul cu numărul contului elveţian.

— Aş vrea să transfer 35 000 de euro dintr-un cont suedez într-un cont din Elveţia. Este posibil?

Bărbatul cu un rid în formă de „V“ între ochi îl privi o clipă.

— Contul din Suedia este pe numele dumneavoastră?

— Nu.

— Sunteţi titularul contului din Elveţia?

— Nu. Nu ştiu numele titularului.

Ridul în formă de „V“ se adânci.

— Doriţi să transferaţi 35 000 de euro dintr-un cont din Suedia care nu este al dumneavoastră într-un cont din Elveţia al cărui titular nu-l cunoaşteţi?

Eric continuă să zâmbească şi confirmă dând din cap. Bărbatul oftă.

— Aşteptaţi aici. Trebuie să discut cu şeful meu.

Tel Aviv, Israel

Aparent, piciorul directorului Mossadului era mai bine. Meir Pardo îi sugerase să iasă la o plimbare pe Shlomo Lahat, de-a lungul portului. Era înnorat, dar cald, iar valurile mării erau înalte. Bărcile din port se clătinau violent şi nu erau foarte mulţi oameni pe faleză. David Yassur mergea cu mâinile în buzunarele hainei sport subţiri. Meir se uita la pozele pe care le primise de la el şi se opri la una în care era înfăţişat un portret alb-negru. Studie chipul din imagine.

— Vorbeşte-mi despre Eric Söderqvist.

— Are treizeci şi nouă de ani. E profesor de cercetare la Institutul Tehnic Regal KTH din Stockholm, specializat în BCI, Interfaţa Creier Computer, care implică…

— Ştiu ce implică. E bun în ceea ce face?

— Dacă informaţiile pe care le-am primit sunt corecte, tocmai şi-a asigurat finanţarea – dintr-un fond extern de investiţii.

Din ce ţară provine fondul?

— Din Suedia.

— Şi este căsători cu o evreică?

— Da. Hanna Söderqvist, născută Schultz. Este foarte activă în congregaţie. Cuplul vizitează Israelul de câteva ori pe an.

— Şi ea lucrează pentru TBI?

— Ca director IT. Este una dintre primele persoane care a găsit virusul Mona.

— Ce poţi să-mi spui despre ea?

— E de aceeaşi vârstă cu Söderqvist. S-au cunoscut la Universitatea din Stockholm. Bunicii din partea mamei sunt din Polonia, supravieţuitori din Treblinka[58]58 Lagăr de exterminare construit de Germania nazistă în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial (n. tr.). Bunica ei, Eva Schultz, a murit anul trecut, la optzeci şi şapte de ani. Bunicul ei, Lev Schultz, are optzeci şi nouă de ani şi trăieşte într-un azil de bătrâni din Stockholm. Suferă de demenţă. Hanna are o soră mai tânără, Judith Schultz. Surorile au crescut într-un mediu familial în care fuseseră asimilate, dar, recent, Hanna a început

să-şi folosească numele de fată şi a devenit mai interesată de tradiţiile evreilor.

— Şi acum este bolnavă?

— S-a îmbolnăvit la două zile după ce virusul Mona a fost descoperit în sistemul suedez.

— Şi acum soţul ei e în Nisa. Se foloseşte de codul ei de acces şi intră ilegal în calculatorul lui Isaac Berns – Berns este şeful soţiei lui. Şi caută informaţii despre Mona?

David încuviinţă dând din cap şi privi spre digurile mari, unde apa era aruncată la câţiva metri în aer. Ştia că era mai bine să-l lase pe Meir să gestioneze aceste informaţii în linişte şi pace. Lui David îi era foame; de obicei, mânca înainte de a se întâlni cu şeful său. Meir îi dădu pozele înapoi, îşi scoase pipa şi trase gânditor din ea, fără să o aprindă. După o clipă, îşi scoase pipa din gură şi clătină din cap.

— Ciudată poveste. Ceva nu se leagă. Dar aşa se întâmplă uneori. Viaţa nu este o linie dreaptă.

David nu spuse nimic. Meir zâmbi către un copilaş care alerga după un câine cafeniu.

— Aşadar, ce propuneţi?

— Să-l aducem aici. Vreau să ştiu cine este, ce face şi cu cine. Meir dădu din cap şi David continuă.

— De obicei avem trei oameni în Paris, dar acum se află într-o misiune care nu ar trebui să fie anulată, în Hamburg. Nu cred că ar trebui să implicăm autorităţile franceze, pentru că nu putem risca să comitem vreo greşeală. Francezii au lăsat deja un om să scape în Nisa. În primul rând, aceasta este o problemă israeliană. Sigur, lumea pierde bani, dar pentru noi este vorba de supravieţuire. Trebuie să ne ocupăm de acest lucru folosindu-ne de resurse proprii. Dacă îi vom informa pe cei din serviciul de securitate, nu vor face decât să ne încurce.

— Eşti conştient de faptul că el este cetăţean suedez? Şi că singurul lucru pe care l-a făcut a fost să treacă de sistemul de securitate al TBI?

— Sunt de acord că s-ar putea să existe o serie de explicaţii pentru această intruziune. Dar de ce acum? Şi de ce, dintre toate locurile din lume, el se află în Nisa? Sunt pregătit să-mi asum riscul. Va trebui să ne purtăm cu mănuşi în această primă etapă.

— Şi dacă se va dovedi că se află în legătură cu Hezbollah?

— Va trebui să intervenim în sistem. Un accident rutier sau un jaf obişnuit – nimic care să atragă atenţia autorităţilor suedeze. Puteţi aranja ca Ben Shavit să ne dea acceptul pentru eliminarea lui Eric Söderqvist. Şi vom aduce un membru al Unităţii 101 în echipa noastră. Rachel Papo nu face deja parte din echipa care o vânează pe Mona?

Meir chicoti.

— Prietene, toată lumea ia parte la această vânătoare.

Ajunseră la hotelul Alexander, în cartierul-port. Meir dădu din cap pentru a anunţa gărzile de corp că urmau să se întoarcă. Se uită la David.

— Vrei să-l aduci aici?

David clătină din cap.

— Aş prefera să rămână în Nisa. Rachel este obişnuită să lucreze cu ceea ce există deja, nu? Asta dacă e într-adevăr persoana potrivită pentru această sarcină. Cu siguranţă nu vrem ca întâmplarea din Dubai să se repete.

Merseră o vreme fără să spună nimic. Meir se gândea la Rachel. David se gândea la mâncare.

— Ce ştii despre ea?

— Nu prea multe. Am citit rapoartele generale şi am auzit că e inteligentă.

— Îţi voi spune ceva despre Rachel. Ea… Eu ţin la ea ca şi când ar fi propria fiică. Nu am petrecut atât de mult împreună, dar are ceva care-mi trezeşte instinctele paterne.

David fu surprins. Probabil că acesta era cel mai personal lucru pe care i-l spusese şeful său vreodată. Meir nu avea copii. Ce o făcea pe Rachel atât de specială? Cu siguranţă ar fi putut să-i fie fiică, luând în considerare vârsta. Dar ea era un călău. Meir îi citi gândurile.

— A avut o copilărie a dracului de grea. I s-a întâmplat tot ce putea fi mai rău. Este evreică, familia ei a fugit în Maroc. A crescut într-o tabără pentru refugiaţi în afara oraşului Sderot. Părinţii ei au murit de tineri. Ea şi sora ei au fost crescute de mătuşa lor. Bărbatul familiei s-a dovedit a fi un sadic nenorocit. Nu vreau să insist asupra acestui fapt, dar este de mirare că a reuşit să scape. Sora ei nu şi-a mai revenit niciodată. Rachel s-a descurcat în felul ei, dar şi ea a fost rănită. Când am auzit de ea prima dată, abia împlinise douăzeci de ani şi dusese deja la bun sfârşit o serie de sarcini care l-ar fi făcut să pălească şi pe cel mai călit ofiţer Sayeret Matkal[59][59] Unitate specială a Forţelor de Apărare Israeliene (n. tr.). După aceea, a adunat o groază de alte misiuni. Călca pe cuiburile de viespi, unul după altul. Este una dintre puţinii agenţi care au reuşit să se infiltreze în al-Qaeda şi să trăiască pentru a vorbi despre aceasta. Numele ei a apărut de nenumărate ori în rapoartele de teren. I-am studiat profilul şi am descoperit că are înclinaţie pentru limbile străine; printre altele, vorbeşte perfect limba arabă. Când am înfiinţat Unitatea 101, a fost printre primii noştri recruţi. La început, unitatea s-a aflat sub conducerea mea, ceea ce mi-a permis să petrec ceva timp cu ea; încă îi urmăresc activitatea. Munceşte mult, iar şeful ei este mulţumit. Dar este o

persoană dificilă – este greu să o citeşti. Psihologul a dat de înţeles că sarcinile pe care şi le alege reflectă dorinţa morţii.

Meir oftă.

— Am ajuns cu ea la urgenţe de două ori din cauza vătămărilor pe care şi le provocase singură. O dată era în stare de inconştienţă din cauza consumului excesiv de alcool, altă dată, din cauza pastilelor. Şi, ca şi când nu ar fi fost de ajuns, înainte de asta, a dispărut.

— A dispărut?

— Da. Fără niciun cuvânt. A plecat. Timp de câteva săptămâni nu am ştiut unde se afla.

David îl privi surprins.

— Noi nu ştiam unde era? Mossadul?

— Da. Dar, într-o dimineaţă, stătea pe capota maşinii mele; nu mi-a spus nimic despre locul în care dispăruse.

— Se pare că este periculoasă şi instabilă. Cum de i s-a permis să rămână?

— Răspunsul este simplu: nu a dat greş niciodată. Nici măcar o dată de când o cunosc. De aceea este unică în organizaţia noastră. Desigur, operaţiunea din Dubai nu a fost perfectă. Şi, mai devreme sau mai târziu, problemele ei psihologice vor încurca lucrurile. E în viaţă datorită norocului; ca mai toţi dintre noi, de altfel.

David nu răspunse. Meir continuă, cu mai multă forţă, de parcă ar fi vrut brusc să schimbe subiectul.

— În orice caz, am decis că Rachel ar trebui să fie promovată şi să îndeplinească sarcini mai potrivite aptitudinilor ei în cadrul departamentului de informaţii. Ştie o groază de lucruri şi are o minte ascuţită. Vom vedea dacă va reuşi. Nu a fost foarte încântată de această schimbare, dar vreau să încerce un rol nou.

Se apropiară de o coloană de BMW-uri negre din preajma hotelului Diplomat; gărzile de corp se alăturară colegilor din jurul maşinilor. O femeie într-un costum gri şi strâmt, cu ochelari de soare şi cu părul prins în coc, se îndrepta spre ei. Când ajunse în dreptul lor, făcu un semn cu capul spre David şi-i dădu lui Meir un telefon mobil. El îl luă, ascultă încruntat, mormăind *ken*[60]60 Da, în ebraică (n. red.) când şi când.

Apoi se întoarse către David, care se rezema de zidul dinspre plajă.

— Era Ben Shavit. Trece prin momente groaznice. Rabinatul îi vrea capul. Lor nu le-a plăcut niciodată gândirea lui liberală şi acum întreaga mişcare ortodoxă şi naţionalistă vrea să-l facă bucăţi. Virusul este pedeapsa lui Dumnezeu şi totul se întâmplă din vina lui Ben. Ar trebui să fie în Knesset să ţină proştii sub control, dar, în schimb, trebuie să meargă la Washington. Bietul nefericit. Şi nu ştie nimic despre IT.

— Nu poate să trimită pe altcineva?

— Nu. Se pare că invitaţia îi este adresată în mod special. Presupun că vor să arate că lumea liberă luptă umăr la umăr pentru a rezolva această criză.

— Cum îl putem ajuta?

Meir abia zâmbi.

— Oferindu-i-l pe Samir Mustaf.

David dădu ferm din cap.

— Am găsit o sută de indicii care ne-au condus în direcţii diferite şi am apelat la toate resursele noastre pentru a-l găsi. Am primit un pont foarte credibil, şi anume că grupul său s-ar putea afla într-o fabrică de bere închisă din oraşul Gaza. Am ţinut locul sub observaţie, dar nu a apărut nimeni. Fie a fost încă o pistă falsă, fie cineva îi avertizase.

Meir îşi băgă mâinile în buzunarele hainei.

— Ben a cerut un raport actualizat al situaţiei.

David se uită la un om care înălţa un zmeu pe plajă. Era un vânt puternic, iar uriaşul zmeu zbura înainte şi înapoi în cercuri mici.

— Voi întocmi un raport de îndată ce mă voi întoarce la birou.

Şi Meir privi zmeul. Apoi clătină din cap.

— Nu cred că ar trebui să-l aducem încă pe suedez. Sunt prea multe lucruri pe care nu le cunoaştem. Ar fi mai bine să vedem ce are de gând, fără să fie influenţat din exterior. Dacă ni se vor confirma suspiciunile, vom pune lacătul la cuşcă.

— Depinde de tine. Am găsit unul dintre foştii noştri agenţi la consulatul din Paris. Este în drum spre Nisa ca să preia supravegherea suedezului.

Meir îşi ridică gulerul hainei, încă stând cu ochii spre mare.

— Aduceţi-o pe Rachel în echipă. Dar nu uitaţi că e pe cale să fie retrasă din Unitatea 101.

David dădu scurt din cap.

— O voi informa în această după-amiază, după ce-i voi scrie raportul lui Ben. Ce să-i spun despre Eric Söderqvist?

Meir se îndreptă spre coloană şi uşa din spate a maşinii din mijloc se deschise imediat. Urcând, se aplecă şi-l privi pe David.

— Nimic.

Portiera se închise şi maşina ieşi în trafic, urmată îndeaproape de alte trei maşini. David rămase pe gânduri lângă maşina lui. Apoi se întoarse spre şofer.

— La întoarcere, să opriţi la McDonald's.

Bărbatul dădu din cap şi închise portiera după el. Ieşiră încet din parcare şi merseră de-a lungul plajei, spre centrul oraşului. David se uită

la chipul profesorului Söderqvist din fotografia alb-negru de pe scaunul de lângă el. Cu o mână, acoperi portretul pe jumătate şi-i studie ochii. *„Tocmai ţi s-a mai dat o zi de libertate. Sper să profiţi de ea.“*

Nisa, Franţa

Muzeul Naţional Marc Chagall era frumos încadrat de chiparoşi, într-un cartier umbrit, nu departe de centrul oraşului. Eric plăti taxiul, privi în jur şi apoi intră în părculeţul plin cu flori de levănţică din faţa complexului muzeal cu arhitectură cubistă. Străbătând holul de la intrare cu zidurile sale goale de beton, mirosind vag a hârtie, se opri şi se mai uită o dată la mesaj:

CHAGALL. SIÈGES C13.

Încă nu era sigur că nimerise corect. Mai multe locuri puteau purta denumirea „Chagall“. Pariase pe muzeu, dar nu avea nici cea mai mică idee despre ce însemna „sièges C13“. Privi în jur. În stânga se afla magazinul de suvenire; în dreapta era casa de bilete. Cumpără un bilet şi intră. Faptul că se afla chiar în acest loc era oarecum ironic. Hannei îi plăcea foarte mult expresionistul evreu, iar muzeul fusese unul dintre principalele motive pentru care aleseseră ca ea să-şi sărbătorească cea de-a treizeci şi cincea aniversare în Nisa.

Motivele biblice şi romantice îl emoţionară acum mai mult decât o făcuseră atunci. Se afla în faţa unui tablou de mari dimensiuni înfăţişând un bărbat care încerca să se agaţe de o femeie într-o rochie roşie, în vreme ce aceasta plutea deasupra lui. Se gândi la Mind Surf, la sentimentul de plutire. El era bărbatul de pe pământ, încercând cu disperare să se ţină de iubita sa, care plutea din ce în ce mai departe. Tabloul se numea *Promenada*. Îl deprimă. Continuă să meargă şi intră într-o cameră cu câteva piese mari. Un bărbat mai în vârstă părea să doarmă pe o bancă. Un cuplu cu sacoşe de la magazinul de suvenire şopteau într-o limbă pe care nu o recunoscu. Fiecare tablou părea să-l atace. Nu era nicio îndoială că Chagall era de partea Hannei. Motivele tablourilor făceau să-i iasă la suprafaţă vinovăţia. O femeie în roşu stătea nemişcată pe un pat de flăcări, înconjurată de îngeri. Patul plutea deasupra unui oraş roşu, strălucitor. În sânge îi înotau şerpi, cupluri

disperate erau înconjurate de porumbei şi animale sălbatice şi o scară ardea spre un cer portocaliu.

Eric îşi trecu o mână prin păr şi încercă să se concentreze asupra mesajului. În încăpere nu existau nicăieri nici cifre, nici litere. Transferase mai mult de 300 000 de coroane într-un cont anonim şi. tot ce primise în schimb era un mesaj pe care nu-l înţelegea.

Chiar în capătul şirului de camere, văzu un semn şi o săgeată: „Auditoriu“. Nu-şi putu aminti dacă văzuse aşa ceva ultima dată când vizitase locul. Trecu prin încă două camere, fără să privească măcar tablourile. Când ajunse în dreptul uşii pe care scria „Auditoriu“, privi în jur. Nu ştia cum, dar simţea că era cumva urmărit. Sentimentul era sâcâitor, dar nu văzu pe nimeni care să pară interesat de persoana lui.

Deschise uşa şi intră într-o sală mare, care era proiectată ca un amfiteatru cu o sută de locuri. Camera se scălda în lumina violet care venea dinspre trei ferestre mari, cu motive şi modele fantastice. Chiar în faţă, pe o scenă înălţată, se afla un pian mare. În încăpere era o linişte sacră, iar el se lăsă cuprins de atmosferă. Era un loc frumos. Nu-şi aminti să-l fi văzut mai devreme. Apoi zări micile plăci de aramă cu care erau numerotate rândurile. A, B şi C… Fiecare scaun avea un număr: C1, C2. Se strecură grăbit pe culoarul rândului C, spre C11, C12 şi C13. Era cel mai îndepărtat loc de pe scenă, ultimul de pe partea stângă. Studie scaunul, dar nu observă nimic diferit. Ce anume căuta? Pe suprafaţa materialului, lumina slabă crea dungi negre, ca nişte şanţuri adânci. Se aplecă şi pipăi partea din faţă şi din spate a scaunului. Nimic. Frustrat, se aşeză.

Un bărbat în pantaloni negri şi cu tricou cenuşiu intră în cameră. Sunetul uşii închizându-se în urma lui răsună în încăpere. Eric rămase nemişcat şi-şi ţinu respiraţia. Bărbatul merse încet pe intervalul dintre rânduri şi se opri în dreptul pianului, citind de pe o plăcuţă. Eric simţi ceva lângă un picior. Se lăsă în jos şi atinse podeaua. Acolo, în întuneric, sub scaun şi într-o parte, se afla o pungă din plastic. Apucă cu grijă plasticul subţire şi ridică punga, privindu-l, în tot acest timp, pe bărbatul de lângă pian. Punga nu era grea şi conţinea ceva dreptunghiular. Ar fi vrut să iasă din sala de concerte şi să se uite înăuntru, dar asta numai după plecarea bărbatului.

Acesta trecu pe lângă scenă şi se îndreptă către ferestrele mari. Nu părea să fie conştient de faptul că mai era cineva în sală sau se prefăcea că nu observă. Scaunul începea să devină inconfortabil. Pe Eric îl durea spatele şi un genunchi era înghesuit în spaţiul dintre scaunul în care stătea şi cel de lângă. Respira prudent.

Deodată, îi sună telefonul. Bărbatul în tricou se uită direct la el. Eric se

ridică şi merse repede către ieşire, căutându-şi telefonul în buzunar. Bărbatul rămase lângă ferestrele cu vitralii, privindu-l. Când Eric părăsi sala, lumina strălucitoare a galeriei îl făcu să clipească. Inima îi bătea cu putere şi înghiţea greu. Telefonul sună iar. Se uită la ecran. Era Judith, sora mai mică a Hannei.

— Bună, Judith.

— Eric! Unde eşti?

— În Franţa.

Grăbi pasul prin sălile expoziţiei.

— Dar eşti în drum spre casă, nu? Judith vorbise cu Jens.

— Da, mă aştept să fiu în Stockholm mâine după-amiază.

Nu mai auzi nimic în telefon. Ajunse în hol. Crezu că aude pe cineva plângând.

— Judith, mai eşti acolo?

— Ce dracu' e cu tine, Eric? De ce ai fugi când Hanna are cea mai mare nevoie de tine? Ce dracu' faci în Franţa?

— E o poveste lungă. Pe scurt, sunt aici ca să încerc să găsesc o cale de a-mi vindeca soţia.

— În Franţa?

— Ştiu că pare ciudat, dar poate că Jens îţi va explica situaţia.

— Jens? El spune că eşti sărit de pe fix de-a binelea. Este foarte dezamăgit de tine.

Eric privi peste umăr. Nu-l mai văzu pe bărbatul din sală. Ieşi pe uşile principale şi continuă să meargă pe aleea îngustă şi pietruită dintre mimoze.

— Unde eşti?

— Sunt unde ar trebui să fii tu, ticălosule. Cu Hanna.

— Cum se simte?

— Minunat. Se simte în formă. Cu excepţia faptului că e în comă şi că doctorii nu ştiu ce să facă. Exceptând faptul că un aparat respirator nenorocit o ţine în viaţă. Neluând în considerare că pare să aibă coşmaruri oribile, care o fac să tremure şi să tresare. Cu excepţia faptului că…

Ea izbucni în lacrimi. În telefon se auziră pârâituri şi hârşâieli. Văzu o cafenea mică dincolo de parcul muzeului.

— Judith, ştiu că eşti supărată pe mine, dar nu am luat-o razna. Chiar cred că fac ce e mai bine pentru Hanna. Nu-mi doresc nimic mai mult decât să fiu acum cu tine acolo. Se simţi vinovat pentru că, într-un fel, nu era sigur că vorbele rostite erau, în întregime, adevărate. Poate că aceasta era doar o modalitate de scăpare, pe care o camuflase sub fantezia de a fi erou.

— Pot să vorbesc cu Jens?

— Nu e aici. E acasă, doarme. Îţi dai seama că a stat lângă patul soţiei tale mai mult de douăzeci şi patru de ore?

Se aşeză pe un scaun din fier negru sub o viţă-de-vie şerpuitoare şi puse punga pe masă. Era verde, de la Carrefour.

— Ştiu. Jens este un prieten bun.

— Şi tu?

— Aş fi făcut la fel, dacă s-ar fi aflat în situaţia mea.

— Mă îndoiesc. Celălalt tip era să moară noaptea trecută.

— Celălalt tip?

— Şeful tău.

— Şeful meu? A, te referi la Mats. Cum se simte?

— Nu ştiu. Asta am auzit de la una dintre asistente. Nu-mi pasă ce se întâmplă cu el. Eu sunt cu sora mea mai mare. Care a fost mereu puternică şi sănătoasă. Care acum e ca… un înger palid pe care nu-l pot atinge. Ai distrus-o!

— Judith, poţi să mă faci de tot rahatul, dar mă bucur că eşti cu ea. Mâine voi fi acasă.

— Era şi cazul.

Ea închise. El rămase pe scaun, ţinând strâns telefonul în mână.

— *Vous désirez?*[61] [61] Ce aţi dori să comandaţi? (n. tr.)

Se uită în sus la bărbatul înalt, gras, cu părul brunet şi răvăşit şi cu mustaţă stufoasă.

— O bere, vă rog.

Omul dădu din cap şi se îndreptă spre tejgheaua unui bar simplu, aflat lângă un stand albastru. Eric luă punga de plastic. Aşadar, asta primise în schimbul a 350 000 de coroane. În pungă se afla un pachet învelit în foi de ziar. Privi în jur înainte de a desface hârtia pe masă. Pachetul conţinea două fotografii alb-negru şi un carneţel negru, cu arc în partea de sus – genul de carneţel pe care detectivii şi reporterii păreau să îl folosească mereu în filmele americane. Se uită la fotografii. Una din ele era a unui bărbat care fie părea că doarme, fie era mort. Cineva scrisese cu marker roşu „Mellah as-Dullah“ în partea de sus a imaginii. Bărbatul părea să aibă aproximativ treizeci de ani, era bine făcut şi avea o mustaţă subţire. Cealaltă fotografie era a unui bărbat care era viu şi treaz. Era mai în vârstă. Cu acelaşi marker roşu scria „Samir Mustaf“. Avea o figură serioasă, dar privirea lui era intensă. Era vreo legătură între acest om şi Mona? Ar putea acest Samir Mustaf să-l conducă la creatorul virusului?

Eric puse fotografiile pe masă şi luă carneţelul. Fiecare pagină era scrisă şi conţinea simboluri. Se încruntă şi privi cu atenţie o pagină. Era

vorba, fără nicio îndoială, despre un cod de programare, dar pe care nu-l înţelegea. Frustrat, întoarse carneţelul pe toate părţile, studiindu-l din unghiuri diferite. Oare avea soluţia problemei în faţa ochilor? În unele locuri, anumite grupuri de semne fuseseră încercuite; în altele, lungi secvenţe de cod fuseseră tăiate. Acest carneţel aparţinuse unei persoane care lucra cu sisteme incredibil de avansate, dar fusese scris într-o limbă pe care nu o înţelegea. Carneţelul putea la fel de bine să fi fost gol. Îl aruncă nervos pe masă şi privi parcul. Cine îl scrisese? Ce se ascundea în spatele codului de nedescifrat? Cine l-ar putea ajuta să-l interpreteze? Se gândi la Isaac Berns de la sediul TBI din Tel Aviv. Poate i-ar da o mână de ajutor. Dar cum ar putea să-l contacteze? Era necesar să-i arate carneţelul.

Eric îl zări pe bărbatul din sala de concerte. Stătea la intrarea în muzeu, uitându-se drept la el. Braţele îi atârnau pe lângă corp, având o poziţie deloc naturală. Telefonul lui Eric vibră. Încetă să-l mai privească pe bărbat şi se uită la ecran. Era un alt mesaj, primit de la numărul de la care primise instrucţiunile necesare tranzacţiei bancare şi recuperării carnetului.

EŞTI URMĂRIT.

Privi din nou în sus, spre intrarea în muzeu. Bărbatul nu se mai afla acolo. Eric luă fotografiile şi carneţelul, se ridică şi aproape că dădu peste chelnerul masiv care venea cu berea şi măslinele.

— *Excusez-moi.*

Se împiedică de scaunele din fier şi ieşi pe cărarea cu pietriş. Nu-l văzu nicăieri pe bărbatul cu tricou şi ajunse în stradă tocmai când un taxi ieşea de pe alee. Îşi flutură braţele, taxiul opri, iar el deschise portiera şi se strecură pe bancheta din spate. Nu evacuă aerul din plămâni decât după ce maşina reveni în traficul aglomerat al Oraşului Vechi, când simţi că se poate întoarce să privească prin lunetă. Nimic nu părea suspect. Încercă să-şi adune gândurile. Să fi angajat Carl de la *Aftonbladet* pe cineva care să-l urmărească? Ideea era absurdă. Să fi fost teroriştii? Poate că voiau să-şi recupereze carneţelul. Şi dacă aşa stăteau lucrurile, era în rahat până la gât. La urma urmei, ar fi vrut să le vorbească, dar acum situaţia părea înfricoşătoare. Se aflase în urmărirea unei fantezii copilăreşti care, deodată, devenise brutal de reală. Dar dacă nu erau teroriştii, atunci cine era?

Taxiul opri la hotelul Negresco. El nu vru să iasă din maşină. Voia doar să rămână pe bancheta din spate şi să călătorească departe, fără să fie nevoit să-şi facă griji din pricina fotografiilor unor terorişti şi a unui

carneţel plin de coduri ciudate. Plăti şoferul şi urcă în fugă scările de la intrare. Când intră în camera de hotel, se aşeză pe patul moale şi privi în gol, în faţă. Era ora cinci şi un sfert după-amiază. La ce naiba se aşteptase? Că va zbura, va face rost de un număr de telefon, va suna în Gaza şi va comanda un leac pentru un virus de calculator? Era deja în pericol, chiar dacă nu făcuse mare lucru. Dacă va continua, presiunea asupra lui va creşte. Nu era nici supererou, nici agent secret. Era singur şi speriat.

Lăsă punga pe birou şi se opri în uşa balconului, privind Promenade des Anglais. Acolo jos, totul era la fel: motociclişti şi vânzători lipsiţi de griji. Respiră adânc o lungă perioadă de timp. Apoi se aşeză la micul birou şi porni laptopul Hannei. Poate era soarta. Poate era intuiţia. Poate era nebunie pură. Dar, în orice caz, nu-şi luă bilet spre Stockholm. În schimb, îşi cumpără un bilet spre Tel Aviv. Carneţelul era singura lui speranţă şi poate că Isaac Berns va putea descifra notiţele. Îl va căuta. Isaac era şeful Hannei; trebuia să îl ajute. Apoi se va duce acasă.

Încă o zi. De dragul Hannei. Tot ce făcuse era pentru binele ei.

Tel Aviv, Israel

Meir Pardo era nervos. David Yassur îşi dădu imediat seama de asta când răspunse la telefon. Poate veştile lui David aveau să îl binedispună; poate nu. Aruncă o privire spre ziar şi trecu direct la subiect.

— Este pe drum încoace.

— Cine?

— Suedezul. Vine aici.

Meir oftă, vizibil abătut.

— Credeam că am fost destul de clar când am spus că nu trebuie să-l capturaţi.

— Nu am mişcat un deget. El singur s-a urcat într-un avion Swissair, azi-dimineaţă. Zboară prin Zurich şi va ateriza la Ben Gurion la 14.35.

Urmă un moment lung de linişte. David mută receptorul la cealaltă ureche şi aşteptă. Auzi un zgomot surd la celălalt capăt al firului. Directorul Mossadului îşi fuma pipa. În cele din urmă, auzi din nou vocea lui Meir:

— De ce vine în Israel?

David privi pe fereastră.

— Exact asta mă întreb şi eu: de ce vine în Israel?

Montefiore. Întotdeauna se cazau la micul hotel elegant de pe strada Montefiore. Clădirea fusese construită în anii 1920 şi, iniţial, fusese o locuinţă particulară. Arhitectura era o combinaţie între stilul oriental şi cel pre-Bauhaus. Hannei îi plăcuse micul dejun, iar hotelul era aproape de apartamentul verişoarei ei, pe strada Rothschild.

Strada era scăldată de o căldură uscată şi statică. Eric vorbise cu Jens în taxi, în drum de la aeroport. Jens fusese distant şi direct. Glumeţul dispăruse; acum era rece şi nu avea chef să se întindă la vorbe. Îl întrebase pe Eric când plănuia să se întoarcă acasă şi-i sugerase, prudent, să-l sune pe doctorul Hannei.

Eric îşi dorea cu disperare binecuvântarea lui Jens – voia să-l facă să creadă în planul lui şi să-l aprobe, dar nu primi decât o tăcere critică. La

sfârşitul discuţiei, avea lacrimi în ochi. Nu era dezamăgit sau supărat pe Jens. Cum ar fi putut fi? Adevăratul motiv al lacrimilor lui era propria îndoială, teama că Jens avea dreptate – că, de fapt, fugea de responsabilitate. Dar ce putea face? Să meargă acasă şi să-şi dea seama că se păcălise singur?

Nu, era mai bine să continue încă puţin. Avea să rămână încă o zi, să mai joace un singur act. Când va cădea cortina, îl va zdrobi. Dar luase o decizie în cada din Stockholm şi încă una în camera de hotel din Nisa. Acum se afla în Tel Aviv şi nu se putea întoarce acasă până a doua zi.

Urcă cele câteva trepte şi intră în hotel. Era o mare diferenţă între ce se afla aici şi lumina puternică de afară. Înăuntru era răcoare şi semiîntuneric.

— Shalom.

Un bărbat tânăr cu părul răvăşit îl întâmpină prietenos din spatele biroului de recepţie, lăcuit în negru. Muzica de salon era tare şi, cu toate că era doar patru şi un sfert după-amiaza, barul era deja plin de lume. Eric dădu bună ziua şi se cază, apăsând ecranul tactil subţire de pe tejghea.

— Cât timp rămâneţi la noi?

— Cel mult două nopţi.

Întinse cardul de credit şi aşteptă ca tânărul cu păr răvăşit să îi dea o cheie. Îşi aminti când fuseseră aici ultima oară; probabil când veniseră de Paşte. Privi afară prin uşile deschise şi văzu deodată o femeie dând haotic din mâini. Se scuză şi se duse către uşi. Până să ajungă pe cărare, femeia îşi pusese ambele mâini în şold, uitându-se mâhnită în lungul străzii. Avea lângă ea o valiză mică, argintie. Purta o rochie maronie, subţire şi balerini, iar pe umăr avea o geantă Gucci de culoare bej. Era mai scundă decât Hanna – să fi avut 1,60 m – iar părul ei era negru şi cârlionţat. O femeie frumoasă. Eric îşi adună curajul.

— Iertaţi-mă, este ceva în neregulă?

Ea oftă, continuând să privească strada.

— A plecat taxiul. Mai aveam o valiză în portbagaj.

El se uită cu atenţie spre strada umbroasă.

— Cred că va fi bine. Oamenii sunt, de obicei, cinstiţi.

Ea îl privi surprinsă.

— Cu siguranţă nu eşti din Tel Aviv.

El înghiţi în sec fără să-şi dea seama şi întinse mâna.

— Se pare că am ales acelaşi hotel. Eric Söderqvist.

Ea dădu la o parte o şuviţă de păr de pe frunte şi îl scrută cu privirea. Apoi îi strânse mâna. Surprinzător de tare.

— Rachel Papo.

Punctul de trecere Qalandia, Israel

Autobuzul militar israelian trecu încet prin celebrul punct de tranzit dintre Ierusalim şi Ramallah. Lângă ofiţerul care conducea nu se mai afla nimeni, iar în spatele autobuzului se aflau un soldat şi doi prizonieri palestinieni. Prizonierii stăteau aproape unul de altul. Era evident că fuseseră brutalizaţi şi stăteau tăcuţi, cu capetele plecate. În mijlocul labirintului de beton, fură opriţi de doi soldaţi israelieni. Şoferul glumi cu ei, iar unul din soldaţi deschise portiera din spate şi împunse prizonierii cu o armă M16.

— Bum!

Bărbaţii tresăriră, iar şoferul râse cu vioiciune. Palestinienii păreau obosiţi. Obosiţi şi speriaţi. Soldaţii stăteau de vorbă, iar unul dintre ei îşi aprinse o ţigară. Apoi cel mai în vârstă arătă din cap către ofiţer şi flutură mâna – vehiculul putea să treacă. Toţi cei patru pasageri răsuflară uşuraţi. Ahmad Waizy aprinse girofarurile şi porni spre străvechiul oraş Ierusalim.

Tel Aviv, Israel

Camera de hotel era mare şi luminoasă. Un perete era acoperit de cărţi, iar tavanul se afla, probabil, la patru metri înălţime. Un balcon de mari dimensiuni dădea spre o curte plină de verdeaţă. Pe o masă, la care se aflau două scaune negre, uşoare, era un bol mare cu fructe şi o găletuşă cu cuburi de gheaţă, în care se afla o sticlă de şampanie. Eric aruncă geanta pe pat, scoase calculatorul Hannei şi se aşeză pe un scaun. Calculatorul găsi repede reţeaua hotelului, iar Eric căută pe Google numele lui Isaac Berns. După ce derulă vreo zece pagini, găsi un număr de telefon. Îşi notă şi numărul centralei telefonice de la sediul TBI. Berns nu răspundea la propriul telefon, iar centrala băncii îl informă că acesta nu era disponibil. Eric îi lăsă un mesaj scurt.

După această convorbire, iniţiativa îl părăsi şi rămase pe scaun cu ochii închişi. O motoretă bâzâia pe stradă, iar copacii din afara balconului întredeschis erau plini de păsări care ciripeau. Călătoria îl obosise şi îl durea capul. Fără să deschidă ochii, bâjbâi prin buzunare şi găsi iPodul. Nu se obosi să descâlcească firul căştilor; porni muzica la întâmplare şi se întâmplă să înceapă Simfonia a cincea de Şostakovici – un opus pe care-l ascultase de câteva sute de ori. Armoniile familiare curgeau prin trupul lui chinuit, disipând tensiunea şi eliberându-l. Se pierdu în moderato; bătăile dinamice, puternice şi încordate; ritmul aleatoriu, urmat de o melodie lirică, delicată, cântată de viorile întâi. Îi plăcuse întotdeauna această ambiguitate. Apoi urmă partea care suna ca un vals – nervoasă, poate ironică. Se gândi la caiet şi încercă să-şi amintească liniile lungi de cod şi simbolurile misterioase. Şi-i imagină pe bărbaţii din pozele alb-negru – unul mort şi unul viu. Oare călătoria în Israel îl apropiase de Samir Mustaf?

După mult timp, deschise ochii şi se întinse. Muzica se oprise. Lumina din cameră era mai slabă; era şapte şi zece. Încă pe jumătate adormit, luă câteva boabe de struguri din bolul cu fructe şi se uită la telefonul mobil. Era a doua oară într-un scurt interval de timp în care stătea într-o cameră de hotel, aşteptând să sune telefonul. Deschise televizorul, unde

ştirea principală pe postul CNN era criza financiară provocată de virusul Mona. Bursele încă se prăbuşeau în toată lumea, iar ecranul era plin de imagini cu analişti îngrijoraţi şi directori de bancă palizi la faţă. Toate diagramele arătau în jos – CNN vorbea despre un dezastru financiar. Virusul lovise cel mai tare Israelul, dar Asia, Statele Unite şi Europa aveau şi ele mari probleme. Prim-ministrul israelian, Ben Shavit, se afla în Statele Unite. CNN îl arăta dând mâna cu secretarul de stat american. Comentatorul spunea că nu se întrevedea nicio soluţie, în ciuda faptului că lumea liberă era unită în lupta împotriva terorismului cibernetic.

Următorul clip arăta o femeie care anunţa că TASE, bursa de schimb israeliană, hotărâse să se închidă începând cu a doua zi – o măsură fără precedent în istoria de cincizeci de ani a acesteia. Dintr-odată, pe ecran apăru Isaac Berns. Eric se aplecă în faţă şi dădu televizorul mai tare. Berns purta un costum şifonat şi stătea lângă un bărbat mai în vârstă cu trăsături faciale severe, identificat drept Henrik Goldstein, directorul executiv al TBI. Cei doi bărbaţi se aflau pe treptele de marmură din faţa unui complex mare din sticlă. Eric recunoscu clădirea: era sediul TBI. Goldstein răspundea întrebărilor unei jurnaliste. Afirmă că toţi clienţii care suferiseră pierderi aveau să fie despăgubiţi de îndată ce problemele mai urgente erau rezolvate. Berns însă nu spunea nimic. Eric bănuia că directorul executiv îl forţase să apară pentru a avea sprijin din partea unui expert.

CNN schimbă cadrul şi arătă un analist gras de la bursa de schimb londoneză. Eric închise televizorul şi întinse mâna după alte câteva boabe de strugure. Oare transmisia era în direct? Dacă era, Isaac Berns se afla la birourile TBI. Dar părea mai însorit decât vedea el de pe balcon; trebuia să fie o înregistrare. Durerea îi apăsa tâmplele. Nu avea cum să ia legătura cu Isaac azi – doar dacă îi căuta adresa de acasă. Aceasta ar fi fost o măsură disperată. Dar el era disperat. Nu îi păsa nici cât negru sub unghie dacă îl deranja pe Berns când era în papuci de casă; avea nevoie de ajutorul lui. Dar dacă acţiona aşa, l-ar fi putut enerva pe Berns. Nu, era mai bine să amâne şi să-l contacteze a doua zi. Îl durea stomacul. Băgă carneţelul negru în buzunarul din interiorul hainei şi ieşi din cameră.

Restaurantul hotelului era plin, ca de obicei. Şi la Café Noir, peste drum, era plin. O luă pe jos spre restaurantul Pronto şi se aşeză la una dintre mesele de pe trotuar. Era cald şi mirosea a pin şi a gaze de eşapament. Comandă un Martini şi scoase carneţelul. Pasaje mari fuseseră tăiate la început. Mai departe, când autorul devenise mai sigur pe el, scrisul era mai convingător şi mai echilibrat. Eric urmări cu degetul rândurile textului şi încercă să şi-l imagineze pe cel care scrisese

toate acestea. De ce nu putea Eric să descifreze codul? Conţinutul paginilor părea familiar într-un fel ciudat. Era ca şi când focalizarea era neclară şi, dacă ajusta lentila doar puţin, totul avea să devină clar. Studiase peste zece limbaje de programare. Codurile secrete şi cifrurile îl fascinaseră dintotdeauna, de la codul Enigma până la limba păsărească.

Ospătarul puse pe masă un bol cu măsline şi îi întinse un meniu portocaliu. Deodată, Eric o văzu pe femeia de la hotel. Îşi schimbase hainele – purta pantofi negri cu toc înalt şi o rochie neagră – şi îşi prinsese părul sus. Mergea pe trotuar şi avea să treacă pe lângă el în curând. Îşi feri privirea şi se întoarse la meniul lui, în timp ce tocurile ei se auzeau strident pe asfalt. Oare trebuia să o salute sau să pretindă că e ocupat să-şi aleagă cina?

— Shalom.

Coborî meniul şi văzu că ea stătea aproape de masa lui.

— Shalom.

Se simţi stânjenit, ca şi cum fusese prins asupra faptului. Ea zâmbi.

— Şoferul s-a întors cu geanta mea. Ai avut dreptate. Există şi oameni cinstiţi, chiar şi în oraşul acesta.

— Mă bucur să aud asta. Acum pot să recunosc că am spus-o mai mult pentru a te încuraja.

Ea purta un colier frumos de perle, strâns în jurul gâtului. De el era prins un medalion subţire de argint cu steaua lui David.

— Deci, îţi place să manipulezi?

— Asta spune soţia mea. Aş prefera să cred, totuşi, că sunt atent.

— Bine. Vom spune că ai fost atent. Chiar cred că aşa şi eşti. Pari genul acela de persoană.

Avea ceva în felul ei degajat, uşor aţâţător de a fi care îi dădu senzaţia stranie că erau prieteni de ani de zile. Oare îi amintea de Hanna? Probabil – o versiune brunetă a ei. Şi totuşi nu. Îi făcu semn cu mâna să se apropie.

— Pentru a demonstra că sunt atent, îţi voi face cinste cu ceva de băut. Putem ţine un toast pentru recuperarea valizei.

Ea se uită instinctiv la ceas.

— Ar trebui să mă întâlnesc cu nişte prieteni la *Rothschild*. Dar aş avea timp să beau ceva.

Eric se ridică, ocoli masa şi trase scaunul pentru ea. Ea se aşeză. Felul în care se mişcă avea ceva graţios. În toate mişcările ei era ceva graţios.

— Ce ai dori…?

Se gândi…

— … Rachel?

Ea păru impresionată.

— Probabil ţi-am făcut o impresie bună. Beau ce bei şi tu.

— Deci Martini sec.

Ridică paharul spre ospătar. Ea luă o măslină şi îl privi cu atenţie. Apoi scoase sâmburele şi dădu din cap.

— Nu mi-l pot aminti.

— Ce anume?

— Numele tău. Mi-a dispărut din memorie. Dau vina pe faptul că eram nervoasă.

— E o scuză bună. Eric Söderqvist.

— Aşa! Îmi stătea pe vârful limbii. Probabil mă împiedica măslina. Şi de unde vine Eric Söderqvist?

— Din Suedia.

— Nu ai alură de scandinav.

— Dar cum arată scandinavii?

— Păr blond, subţire, ochi albaştri şi cel puţin doi metri înălţime.

— Atunci sunt un suedez neobişnuit, cu păr castaniu, dar totuşi suedez. Dar tu?

Ospătarul puse băutura pe masă.

— Acum locuiesc în Anglia, dar m-am născut aici. În Sderot.

El ridică paharul.

— Pentru cei care pot avea încredere în oameni.

Ceva străluci în privirea ei. Ciocni paharul cu el.

— *L'chaim.* Pentru viaţă.

— Pentru viaţă.

Ospătarul îi aduse un meniu. Rachel îl puse pe scaun fără să se uite în el.

— Spune-mi cu ce te ocupi.

— Cu ce mă ocup? Acum sau în general?

— Amândouă variantele.

Se gândi repede.

— Sunt jurnalist. Lucrez pentru un ziar de seară din Stockholm.

Ea se întinse după geantă fără să-şi ia ochii de la el.

— Şi ce treabă are un ziar de seară suedez în Tel Aviv? Să fie vorba despre criza financiară? Despre virus?

Scoase un pachet de ţigări. Eric se uită după un chibrit, dar ea fu mai rapidă şi îi întinse o brichetă neagră. El îi aprinse ţigara, iar ea întoarse capul şi suflă fumul. Eric încercă să pară nepăsător şi îi studie profilul. Ceva se întâmplase cu nasul ei; părea rupt. Se gândi la ce trebuia să spună.

— Lucrez la un reportaj pornind de la subiectul cel mare al zilei. Despre cum s-a transformat excepţionalul IT israelian într-un blestem.

Dacă Israelul nu ar fi devenit atât de digitalizat, virusul nu ar fi cauzat atâtea probleme. Ceva de genul acesta.

Ea păru că se gândeşte la ce spusese el. Trase din ţigară şi dădu din cap.

— Nu este prima dată când faptul că suntem prea deştepţi ne face rău. Progresele noastre au fost întotdeauna enervante pentru cei care nu au ajuns atât de departe, nu au citit cu tot atâta atenţie şi nu au câştigat la fel de mult. Noi, evreii, reprezentăm mai puţin de 0,2 la sută din populaţia pământului. Cu toate acestea, am primit 50 la sută din premiile Nobel şi 60 la sută din premiile Pulitzer. Normal că unii au devenit geloşi.

Vorbea într-o engleză delicată, aproape cântată. Atmosfera era încărcată. Dar conta că era femeie? Nu de asta stătea el aici, vorbind cu ea. Era o persoană inteligentă. Nimic mai mult. Avea nevoie de un prieten. Se întrebă ce ar zice Rachel dacă i-ar spune că era doar a doua persoană cu care într-adevăr vorbise în ultimele două zile. Cealaltă persoană fusese un homosexual travestit din Nisa.

Rachel scrise un mesaj scurt pe telefon. Apoi se înclină spre el şi zâmbi.

— Îţi este foame?

Undeva în interiorul lui, simţi cum un roi de fluturi îşi lua zborul.

— Ăă… da, îmi e foame.

Ea stinse ţigara.

— Atunci hai să luăm masa. Ce doreşti? Eu aş vrea ceva cu carne. Dacă ar avea o vacă în meniu, aş comanda-o.

Rachel râse. Steaua lui David se legănă. Eric dădu din cap.

— Atunci carne să fie. Dar nu trebuia să te întâlneşti cu nişte prieteni la *Rothschild?*

— Ba da. Dar am reprogramat pentru mâine. Acum sunt aici şi tot ce îmi doresc este o vacă şi o sticlă cu vin.

Eric comandă biftec florentin pentru doi – nu o vacă întreagă, dar mai mult de un kilogram de carne – şi, ca garnitură, o salată şi două porţii de sparanghel alb cu sos de trufe. Nu avea rost să rişte cu vinul, aşa că ceru un Barolo din 2004. Şi o sticlă de San Pellegrino. Când ospătarul plecă, se lăsă pe spătarul scaunului.

— Acum e rândul tău să-mi spui. Cu ce te ocupi?

— Lucrez la ambasada israeliană din Londra.

— A! Eşti spion.

Ea zâmbi larg.

— Însuşi James Bond. Nu, nu. Sunt interpret. Poate nu la fel de palpitant, dar destul de provocator.

— De ce interpret?

— Îmi plac limbile străine. De orice fel. Mă interesau de când eram mică şi, când am descoperit că îmi era uşor să le învăţ, interesul s-a transformat în pasiune.

— Câte limbi vorbeşti?

— Şase. Dar înţeleg cel puţin douăsprezece – mai ales limbi de origine arabă şi romanice, dar le-am studiat şi pe cele slave şi germanice.

— Impresionant. Trebuie să fie minunat să te poţi mişca liber printre toate aceste culturi şi să le înţelegi limba. Îţi oferă un cu totul alt sentiment de apropiere. De autenticitate.

— Este minunat. Din păcate, nu călătoresc atât de mult. Sunt câteva ţări ale căror limbi le vorbesc fluent, dar pe care nu le-am vizitat niciodată.

Masa se umplu de farfurii. Ospătarul nu se deranjă să îi dea lui Eric să guste vinul, ci le turnă cantităţi generoase în pahare, înainte de a strecura sticla între platoul de sparanghel şi bolul cu salată. Eric se uită atent la bucăţile mari de carne.

— Ai fost vreodată în Argentina?

Ea clătină din cap.

— Au cea mai bună carne din lume.

Ea luă o gură de vin. Ţinea paharul cu mâna făcută căuş în jurul lui. Pe măsură ce bea, cotul i se depărta de corp în unghi drept. Era ceva neşlefuit în mişcarea ei – ceva dur. Contrasta cu mişcările de altfel graţioase.

— Ştiai că Israelul ar fi putut ajunge în Argentina?

El scutură din cap surprins.

— Theodor Herzl, părintele sionismului, a sugerat două posibile zone pentru statul evreu: Palestina şi Argentina. Se pare că a optat pentru Argentina deoarece crezuse că acolo vor fi condiţii mai bune pentru colonişti.

Eric o privi sceptic.

— Credea că veţi ajunge toţi în Argentina?

— Sigur că nu. Spera că Argentina ne va oferi un teritoriu.

Eric se gândi la ce spusese.

— Dacă aţi fi ajuns acolo, aţi fi evitat toate conflictele cu vecinii supăraţi. Şi războiul cu Libanul. Dar probabil că aţi fi ajuns să porniţi război cu Chile sau cu Brazilia.

Ochii ei se îngustară.

— După cum ştii, religia stă la baza majorităţii conflictelor din lume, iar tensiunea din regiunea aceasta e toată legată de religie.

Ea arătă cu cuţitul bucata ei de carne.

— Dar, în orice caz, carnea ar fi fost mai bună.

Eric luă o bucată din friptura lui de vită şi dădu gânditor din cap.

— Dar nici asta nu e rea.

Rachel lăsă tacâmul, bău puţin vin şi se uită la carneţelul pe care Eric îl lăsase pe masă.

— Acesta este carnetul pentru interviuri?

Eric puse instinctiv mâna pe carneţel, ca şi cum voia să îl ferească de privirea ei.

— Ei bine… cred că i-ai putea spune şi aşa.

Ezită. Gândurile îi zburau în două direcţii paralele. Una îl sfătuia să nu arate nimănui caietul. Cealaltă, mai intensă, se concentra pe ce spusese ea: era expert în limbi – limbi arabice. Ea înclină capul.

— Ce vrei să spui cu asta?

Eric se decise.

— Nu e carnetul meu de interviuri. Nici măcar nu e al meu. De fapt, acum e al meu. L-am cumpărat. Dar nu eu l-am scris.

Ea se încruntă.

— De la cine l-ai cumpărat?

— Nu pot spune. Confidenţialitatea, protecţia surselor şi aşa mai departe. Dar cred că are informaţii despre atacul virusului.

Capul ei era tot înclinat, iar ochii i se fixară pe ai lui.

— Şi ce spune?

— Multe. Dar, din păcate, nu înţeleg nimic. Pare a fi scris într-un fel de cod.

Ea îşi îndreptă poziţia.

— Pot să mă uit?

El îi dădu carneţelul. Rachel puse paharul pe masă, se şterse pe mâini cu şervetul şi îl deschise la prima pagină. El îi observa faţa. Părul negru cârlionţat îi cădea peste ochi. Împinse carneţelul şi îl privi zâmbind.

— Cred că acum eşti curios.

— Vrei să spui că ştii ce scrie?

Nu îşi putu ascunde nerăbdarea. Ea tăie cu calm o bucată de carne şi mestecă în tăcere. El întinse mâna.

— Haide.

— Imperiul Otoman s-a ridicat în Anatolia la sfârşitul secolului al XIII-lea şi a durat până la începutul anilor 1920. La apogeu, includea părţi însemnate din Orientul Mijlociu, sud-estul Europei şi nordul Africii.

Eric o privi nedumerit.

— Interesant. Dar ce spune asta despre cod?

Ea scoase un pix.

— Otomana e o formă a limbii turce şi a fost influenţată de persană

sau arabă. Forma ei scrisă se bazează pe o formă extinsă a alfabetului arab.

— Dar nu seamănă cu turca. Sau cu araba.

— Corect. Dacă era otomană, asemănările ar fi fost clare.

Rachel luă un şerveţel, îl puse lângă caiet şi începu să scrie încet litere în ebraică.

— Acesta e un cod militar. Armata otomană era foarte sofisticată. Folosea un cod pentru a transmite informaţii importante.

— Şi tu îl ştii, pur şi simplu?

— Ei bine, după cum spuneam, limbile străine m-au interesat dintotdeauna. Dar aceasta, în special, a fost una dintre pasiunile secundare ale profesorului meu. M-a învăţat codul doar fiindcă era interesant. De fapt, este foarte simplu, odată ce ai învăţat cheia.

Scrisese deja trei rânduri de text pe şerveţel.

— Am ruginit. Aici este o bucăţică pe care nu o înţeleg. Sincer, nu înţeleg nimic din ce am tradus, dar poate tu vei înţelege.

Întoarse şerveţelul şi îl împinse către el. Eric se uită la text.

— Îmi pare rău. Nu cunosc ebraica.

La început, Rachel se uită la el nedumerită, apoi râse.

— A, scuză-mă. Am presupus că o cunoşti. Dă-mi voie să-ţi traduc în engleză. Se aplecă spre şerveţel şi scrise încă un rând paralel cu cel în ebraică.

— Nu e o limbă normală. Sunt multe caractere speciale. Înţelegi ceva din asta?

Eric aprobă din cap.

— Absolut. E un limbaj de programare. Ce ai scris până acum pare a fi informaţia de logare într-o dată de baze sau pe un forum de discuţii.

Ea dădu scurt din cap şi continuă să scrie. Eric urmărea fiecare literă nouă cu atenţie.

— Da. În mod sigur este informaţia de logare pentru o dată de baze. Şi după aceea pare a fi un memoriu. Ceva despre o autentificare.

— Vrei să continui?

— Dacă poţi. Nu trebuie să traduci tot – poate doar primele două pagini. Aşa voi avea cu ce să lucrez.

Rachel se uită la el.

— Cu ce să lucrezi? Ce ai de gând să faci? Eşti şi vreun geniu la calculatoare?

Uitase că era doar jurnalist, şi nu profesor la KTH.

— Am făcut destul de multă programare, mai mult ca un hobby.

Rachel îl privi puţin prea mult. Îşi dăduse seama de minciună.

Eric îşi drese glasul.

— Vrei cafea?

Ea dădu din cap şi se întoarse la scris. Vinul se terminase. Eric îi atrase atenţia ospătarului.

— Două espresso.

Când ospătarul se întoarse cu ceştile de cafea, Rachel se lăsă pe spate în scaun şi îşi trecu mâinile peste faţă.

— Nu pot scrie mai mult acum. Poftim.

Îi dădu trei şerveţele, pline de scris.

— Aici sunt primele patru pagini. Le-am tradus dintr-o limbă pe care o înţeleg într-o limbă pe care nu o înţeleg.

Eric nu-şi dorea nimic mai mult decât să fugă înapoi la hotel şi să lucreze la codul descifrat. Dar Rachel lucrase mult timp şi întorsese, în cele din urmă, lentila invizibilă şi totul redevenise clar. Nu putea să fugă pur şi simplu. Şi îi plăcea să fie cu ea. Ridică ceaşca de cafea spre ea.

— Închin pentru darul tău extraordinar în ceea ce priveşte limbile străine.

Ea zâmbi.

— Pentru otomani.

Rachel înghiţi cafeaua amară. Carneţelul era întins pe masă; Eric împăturise şerveţelele cu traducerea şi le băgase între pagini. Ce-şi dorea ea cu adevărat era să ia carneţelul şi să se asigure că Unitatea 8200 îl primea pentru o analiză completă. Asta ar fi fost o mare realizare. Dar nu putea să fugă pur şi simplu. Era surprinsă că el acceptase aşa uşor minciuna transparentă despre profesorul de limbi străine care o învăţase codul. Era complet neverosimil. Dar probabil era atât de nerăbdător să afle ce scria acolo încât îşi abandonase judecata. De fapt, le luase mai multe zile să descifreze codul. Avuseseră numai notiţele de la raidul din Nisa, dar notiţele nu îi ajutaseră prea mult. Conţineau doar un cod incomplet şi nu dezvăluiau nimic despre terorişti sau despre virus. Dar aici era ceva total diferit. Eric avea un carneţel întreg şi adresa unei date de baze. Cum îl obţinuse?

Îl studie cu atenţie. Păr castaniu, des. Ochii căprui şi blânzi. Avea un aer îndurerat. Nu părea niciodată fericit, nici atunci când râdea. Avea un nas îngust şi ascuţit. Sprâncene groase. Buze subţiri. Părea slăbit. Nu avusese parte de niciun antrenament fizic. Dar avea ceva atrăgător – un farmec naiv, subtil. Părea cinstit. Dar nu prin minciunile aiuristice despre jurnalistică şi despre programarea ca hobby, ci era ceva interior. Părea opusul unui terorist. Dar ea ştia că aceştia arătau în toate felurile posibile. Cei inofensivi erau cei periculoşi. Exista un avertisment în privinţa lui – acesta făcea din el o ţintă confirmată, dar nu înainte de a fi

interogat. Trebuia să înţeleagă cine era, pentru că era o piesă de puzzle care nu se potrivea cu toate celelalte. Se uită la mâinile lui. Mâinile erau importante – era primul lucru la care se uita când observa un bărbat. El avea mâini frumoase. Mâini de birou. Şi o mică verighetă de argint.

Rachel voia să fumeze, dar în acelaşi timp nu voia să pară slabă sau nervoasă. Va trebui să aştepte. Dar o băutură era altceva. Zâmbi delicat.

— Aş mai dori un Martini.

El îşi întrerupse monologul despre vinurile italieneşti şi dădu aprobator din cap. Era ceva nesigur, aproape copilăresc la el, ca şi cum încerca să pară sofisticat, dar, de fapt, era pierdut. Simţi deodată dorinţa de a-l săruta.

Era ceva în privirea ei care îl făcea să se simtă neliniştit. Era imposibil să îi citească reacţiile. Băuse, dar nu părea câtuşi de puţin afectată. El, în schimb, simţea alcoolul din organism şi decise să nu mai bea. Când ospătarul puse cele două pahare de martini pe masă, profită de ocazie şi îi întinse cardul bancar. Rachel sorbi din băutură fără să spună nimic. Descifrase codul. Era extraordinar – probabil cel mai important lucru de până acum. Cum era posibil? Cum de fusese atât de norocos? În acelaşi timp, era înfricoşător. Dacă acest cod nu ducea nicăieri? Dacă acest carneţel era un drum închis? Voia să ajungă la calculator şi să termine odată. Dar voia şi să tragă de timp, să păstreze visul. Îşi aminti sentimentul avut înainte de a testa Mind Surf: dorinţa de a lăsa biletul de loto nerăzuit. Dar de data aceasta situaţia era complet diferită. De această dată, risca totul.

Rachel îşi trecu degetul pe buza paharului şi spuse:

— La ce te gândeşti?

— Hm… la tot şi la nimic. Cum se desfăşoară viaţa în jurul nostru. Cum stăm aici, în Tel Aviv.

— Te deranjează asta?

— Nu. Dar e… neaşteptat.

— Soţia ta îşi va face griji?

— Nu are de ce să se îngrijoreze.

— Dacă spui tu.

Poate că vorbele ei sunaseră ca şi când ar fi fost puţin jignită. Îşi termină băutura dintr-o înghiţitură. Eric semnă chitanţa de plată şi se uită la Rachel.

— Mergem?

Ea încuviinţă din cap, îşi luă geanta şi se ridică.

— Nu-ţi uita carneţelul.

Noapte era caldă şi înăbuşitoare; paşii sunau cu ecou printre clădiri.

Erau singuri pe strada Montefiore, iar clădirile estompau zgomotul traficului într-un zumzăit îndepărtat. Nu spuseră nimic pe scurtul drum către hotel. Rachel mergea puţin în faţa lui; se opri la capătul scărilor să îl aştepte. Holul se umpluse de un grup mare de persoane care se cazau. Rachel arătă către bar.

— Un păhărel înainte de culcare? Fac cinste.

Îşi croi drum spre bar. Eric văzu o canapea de colţ care părea liberă şi se aşeză, lăsându-se pe spate. Aerul era greoi şi închis; camera era plină de oameni şi de un soi de muzică. Tânjea după Chopin.

— Să bem în cinstea Israelului.

Rachel se aşeză aproape de el pe canapea şi puse în faţa lor două pahare mici.

— Sabra.

Eric ridică suspicios paharul şi mirosi lichidul maroniu.

— Ce este?

— Lichiorul naţional al Israelului. Ciocolată cu portocale din Jaffa. Eu prefer whisky, dar nu am vrut ceva atât de tare.

— Mulţumesc.

Băutura era densă şi siropoasă. Eric se strâmbă.

— Nu prea e genul meu. Aş prefera o prăjitură cu ciocolată şi portocale, separat.

— Şi eu. Dar acum l-ai încercat.

Rămaseră tăcuţi o vreme. Rachel se juca cu paharul.

— Unde este soţia ta?

— În Suedia.

— Nu a vrut să vină cu tine?

— E bolnavă.

Rachel îl privi în ochi.

— Sper că nu e foarte grav.

— S-a îmbolnăvit chiar înainte să plec. Nu ştiu exact ce e în neregulă cu ea. Dar sunt convins că va fi bine.

Avea un nod în stomac.

— Dar tu?

— Eu ce?

— Ai pe cineva?

Rachel privi spre holul de la intrare.

— Încă mai caut.

Tăcură din nou. El luă tăcerea drept un semn de plecare.

— Îţi mulţumesc foarte mult pentru minunata companie. Şi pentru că m-ai ajutat cu codul.

Ea zâmbi timid şi se ridicară. Apartamentul ei era la etajul doi; al lui

Eric, la trei. O conduse la camera ei. Când ajunseră în dreptul uşii negre de lemn, Rachel întoarse şi se lipi de Eric. El îi simţi răsuflarea pe gât şi simţi un mirosul slab de iasomie al parfumului ei. Îi simţi conturul trupului. Ea şopti, cu buzele aproape de gâtul lui:

— Mai ştiu şi alte lucruri pe lângă coduri otomane.

Se juca într-un fel aţâţător cu nasturii cămăşii lui. El ezită, iar ea îl împinse.

— Sunt sigură că ne vom vedea mâine.

Apoi trecu cardul prin fanta încuietorii şi se strecură înăuntru fără să se uite în jur. Eric rămase în picioare în faţa uşii închise.

Herzliya, Israel

Ca unul dintre politicienii cu cel mai mare rang din ţară şi prieten apropiat al lui Ben Shavit, avea tot dreptul să fie acolo. Cu toate acestea, clădirea îl neliniştea. Sinon se simţea vulnerabil, ca şi când ar fi fost supravegheat. Dacă exista un loc în care identitatea lui putea fi descoperită, acesta era aici, chiar în inima Mossadului, în centrul pentru strategii şi analiză din mica suburbie Herzliya, lângă Tel Aviv, în acest complex enorm de sticlă neagră şi oţel lucios. Ca de obicei, însărcinarea sa părea slabă şi cusută cu aţă albă. Toţi cei pe care îi întâlnea păreau să-şi dea seama de minciună şi să ştie exact ce punea la cale. Cu toate astea, îl lăsară să treacă, tastau cererile lui în terminalele lor şi îl urmau politicos pe lângă şirurile de dulapuri cu dosare şi holurile serverelor, dându-i tot ce solicitase. Fusese aici de cel puţin zece ori în anii când lucra pentru Ben Shavit, punând mâna pe informaţii importante pe care le transmitea pe ascuns organizaţiei din Palestina.

Seara aceasta era specială, precum calmul de dinaintea furtunii. Multe lucruri urmau să se schimbe a doua zi. Ameninţarea virusului avea să capete alte dimensiuni; prejudiciul avea să se transforme din cod binar în crime, în adevăratul sens al cuvântului. A doua zi, martirii lui Ahmad Waizy aveau să îşi îndeplinească faptele de eroism în Ierusalim şi Tel Aviv. Oamenii se aflau deja în ţară, iar echipamentul urma să ajungă a doua zi dis-de-dimineaţă. Avea să vină curând vremea să facă uz, la modul cel mai serios, de poziţia şi respectabilitatea lui pentru a-l determina pe Ben Shavit să accepte pretenţiile grupării Hezbollah. După asta, misiunea lui avea să fie îndeplinită şi putea pleca dintre necredincioşi pentru a se întoarce la ai lui. Avea să revină ca un erou, cu o sumedenie de cunoştinţe despre structurile interne ale duşmanului. Dar, înainte de a termina, avea şi el o mică însărcinare de dus la bun sfârşit – una pe care o adăugase singur pe listă, fără să se consulte cu nimeni. Poate era un risc de prisos, chiar nesăbuit. Dar, în adâncul sufletului, era soldat şi voia să simtă că făcuse rău cuiva el însuşi. De această dată, chiar el va fi agentul şi merita să rişte. Îşi va răzbuna fraţii

şi-l va omorî pe călăul evreilor.

Crease o falsă anchetă în ceea ce privea operaţiunea din Dubai. Documentele pe care le ducea la Herzliya purtau semnătura falsă a ministrului apărării Ehud Peretz şi ştampilele serviciului de informaţii al armatei. Operaţiunea din Dubai eşuase şi ceea ce trebuia să pară ca o moarte naturală se transformase într-o crimă senzaţională. Investigaţia avea să afle unde se produsese greşeala. Era singurul care ştia că ancheta era falsă şi spera că nu-l va întâlni pe David Yassur sau, mai rău, pe Meir Pardo. Dar trecuse deja de ora unsprezece noaptea şi era puţin probabil ca ei să se afle în Herzliya.

Putea părea ciudat că el era cel care venise atât de târziu noaptea pentru o anchetă aparent simplă. Dar, pe de altă parte, aceste chestiuni erau delicate şi ar fi putut mereu să pretindă că înalta conducere nu dorise să implice inutil funcţionarii. Fie reuşea, fie nu! Ahmad şi ceilalţi aveau să-i dezaprobe faptele, dar trebuia să o elimine. Se săturase să stea locului şi să aştepte. Putea să folosească timpul şi să devină productiv.

Sinon trecuse de uşa de securitate şi acum aştepta să vină gardianul din tura de noapte şi să-i deschidă calculatorul. Sistemele acestea nu fuseseră încă afectate de virus; reţeaua naţională de informaţii nu avea legături cu structurile financiare. Femeia din faţa lui avea în jur de patruzeci de ani, iar părul ei era tuns scurt într-un fel care-l enerva. Era o coafură urâtă, care o făcea să semene cu un băiat. Mai era şi îmbrăcată în pantaloni şi geacă, ceea ce o masculiniza şi mai mult. Îi urmări degetele în timp ce bătea pe tastatura calculatorului. Avea unghiile vopsite într-un verde odios. Femeia se uită la el.

— Persoana pe care o căutaţi are cel mai înalt nivel de securitate. Nu vă pot da niciun detaliu fără aprobarea şefului meu. Vă rog, luaţi loc, iar eu voi încerca să iau legătura cu el.

Sinon ridică tonul.

— Dar puteţi vedea foarte clar cine a dat ordinul. Şi ştiţi foarte bine cine sunt. Nu am venit până în fundătura asta ca să stau şi să aştept.

Grăbiţi-vă. Aveţi cinci minute la dispoziţie, după aceea am să încep să mă enervez.

Femeia strânse din buze şi ridică receptorul.

— Eu doar îmi fac meseria. Nu va dura prea mult.

Sinon se întoarse pe una dintre băncile prinse în perete şi se aşeză. Abia aştepta plimbarea cu bicicleta de a doua zi dimineaţă, aerul curat şi libertatea. Aici nu simţea decât mirosul tristeţii. Erau documentele suficient de credibile? Dacă se decideau să îl sune pe Ehud Peretz? Prin venirea lui aici, pusese tot proiectul în pericol. Acesta era un lucru minor pe lângă planurile mari. Dar se hotărâse. Acum trebuia să joace mai

departe.

O uşă se deschise la capătul celălalt al holului şi apăru un bărbat palid, de vreo şaizeci de ani. Semăna cu Woody Allen, purta acelaşi gen de ochelari. Bărbatul merse către femeia/băiatul de la recepţie. Schimbară câteva vorbe, iar Woody se uită pe documentele date de Sinon. Sinon se ridică şi se îndreptă spre ei cu paşi hotărâţi.

— Ei bine?

Bărbatul îl cercetă prin ochelarii groşi.

— Îmi cer scuze pentru neplăcerile create. Sunt convins că, având în vedere funcţia dumneavoastră, înţelegeţi faptul că luăm foarte în serios măsurile de securitate. Mai ales în aceste momente dificile.

Zâmbi şters.

— Dar pare să fie totul în ordine. Olga vă va ajuta să obţineţi informaţiile pe care le căutaţi. Însă nu puteţi părăsi clădirea cu ele, aşadar, dacă este ceva ce vreţi să reţineţi, vă recomand să luaţi notiţe. Este o onoare prezenţa dumneavoastră aici. Sper că veţi găsi informaţiile pe care le căutaţi.

Bărbatul îi adresă un salut neglijent, dădu din cap spre femeie şi plecă. Sinon se întoarse către Olga.

— Puteţi accesa dosarul care conţine informaţii generale despre ea, cum ar fi CV-ul, trecutul, relaţiile de familie? În plus, am nevoie de raportul din Dubai. Şi informaţiile actuale de contact, numărul de telefon şi adresa.

— Voi vedea ce găsesc. Agentul 2913 are un profil limitat, totul se află sub protecţie de nivel unu.

— 2913?

— Acesta este codul de serviciu. Aici folosim rareori nume. Pentru noi, este Rachel Papo 2913.

Tel Aviv, Israel

Eric se întoarse în camera de la etajul trei cu o durere uşoară de cap. Gândurile îl ameţeau. Nu fusese niciodată infidel, în ciuda certurilor sau a distanţei care apărea uneori între el şi Hanna, în ciuda perioadelor lungi de răceală dintre ei. Nici măcar o dată. Avusese ocazii – o femeie din cadrul echipei, studente. Dar nu îl interesase.

Când ajunse în cameră, se lăsă să alunece pe podea, sprijinit de uşă. Îşi trecu degetele prin păr. Nu se întâmplase nimic. Indiferent cât de frumoasă şi de ispititoare era Rachel, nu se putea compara cu Hanna. Nimeni nu putea să se compare.

În cameră era răcoare şi întuneric. Aerul condiţionat zumzăia constant de undeva din tavan. Rămase pe podea mult timp, cu gura plină de lichior Sabra. În cele din urmă, se ridică şi merse la birou. Se strâmbă de la durerea de cap, deschise calculatorul, luă un Sprite rece din minibar şi se trânti pe scaunul de la birou. Privi absent la ecranul cu simbolul Windows care flutura, apoi se ridică şi deschise larg uşa de la balcon. Aerul blând al nopţii pătrunse în cameră, iar Eric rămase nemişcat, trăgând de câteva ori aer în piept. Apoi se întoarse la birou, unde întinse şerveţelele mototolite pe care era scris codul tradus. Deschise pagina web, tastă în câmpul destinat logării şi aşteptă neliniştit. Apăru un mesaj scris în arabă, dar nu avea nevoie să înţeleagă ce scria pentru a-şi da seama că era un mesaj care anunţa o eroare. Schimbă ordinea cuvintelor despre care crezuse că reprezintă numele de utilizator şi parola, dar primi acelaşi mesaj. Trebuia să scrie un program care să alterneze toate combinaţiile posibile dintre informaţiile de pe şerveţele. Era posibil ca informaţia să fi fost deja schimbată; dacă aşa stăteau lucrurile, nu avea să intre niciodată pe acea pagină de internet. Dar merita să încerce.

Eric bău o gură de suc şi începu să scrie codul. După jumătate de oră, programul era terminat şi îl lăsă să se desfăşoare cu informaţiile de logare. După ce lucră şaptesprezece minute la un firewall necunoscut, programul găsi o metodă de a intra. Părea că fusese schimbat numele de utilizator, dar parola rămăsese aceeaşi pe care o văzuse şi înainte.

Ecranul îşi schimbă culoarea într-un verde-închis. Scoase dintr-un sertar al biroului un stilou de la hotel şi adăugă numele de utilizator pe şerveţel. Pe ecranul verde curgeau acum nesfârşite informaţii nestructurate. Erau scrise în engleză, dar, în ciuda acestui lucru, nu putea interpreta codul de programare. Părea un amestec eclectic de limbaje de programare, cunoscute şi necunoscute. După ceva timp, reuşi să distingă şiruri întregi de elemente recognoscibile, ca nişte insule familiare într-un ocean altfel străin. Poate era Mona. Poate că stătea aici, uitându-se la codul până acum necunoscut al virusului – ADN-ul lui. Vedea funcţii care aveau de a face cu clonarea. Mai jos în cod, recunoscu comanda care cerceta datele de baze, iar în alt loc văzu ceva care probabil se afla acolo pentru a ascunde algoritmii de programele de căutare. Acesta era un cod la cel mai înalt nivel, iar persoana care îl crease avea cu siguranţă multe cunoştinţe şi o sumedenie de resurse. Poate că era o structură de tip *cloud,* un fişier comun stocat pe internet pentru a evita detectarea locală, făcând astfel posibil ca mai mulţi oameni să lucreze la acelaşi cod din mai multe locuri. Poate era o copie de siguranţă a elementelor de programare principale ale virusului Mona.

Pe Eric îl treceau transpiraţii reci, dar era totuşi încântat, în ciuda durerii de cap. Pe măsură ce rula printre sutele de şiruri de coduri, găsi o semnătură care se repeta de câteva ori: „Salah ad-Din“. Mai jos, găsi şi o adresă de web care părea să fie adresa unui chat-room. Poate că aici era locul unde creatorii virusului comunicau unii cu alţii. Copie adresa în browser. În afara balconului, se auziră câteva sticle zdrobindu-se cu zgomot de caldarâm. Cineva râdea în hohote. Pe ecran apăru o pagină neagră cu text alb. Rândurile în arabă apăreau în grupuri – probabil erau postări din forumul de discuţii. Sistemul pusese sub fiecare postare numele de utilizator al celui care scrisese mesajul. Deşi postările erau scrise cu litere arabe de mână, numele erau scrise cu litere latineşti, probabil fiindcă fuseseră generate din informaţiile de logare. Primul mesaj, unul lung, era semnat „Kah“. Următoarea postare, care conţinea doar câteva rânduri scurte, era semnată „GW“. Mai era o postare scurtă de la Kah, apoi un mesaj în engleză. Era semnat „Zorba“:

RECRUŢII VOR FI TRANSFERAŢI ÎN ISR IMEDIAT DUPĂ ÎNŢELEGERE
:ZORBA

„ISR“ putea însemna Israel. Ar fi putut însemna alte câteva mii de lucruri. Dar putea fi Israel. Apoi apărea un mesaj în arabă, semnat „Salah ad-Din“. Judecând după dată, mesajul era vechi de o

săptămână.[62] Traducere Google, program special al motorului de căutare Google pentru traducerea cuvintelor sau textelor din diverse limbi străine (n. tr.) Copie textul mesajului lui Salah ad-Din şi porni programul Google Translate[62]. Programul nu era cel mai bun, dar, în general, puteai înţelege cu uşurinţă textele. Traducerea apăru imediat:

EFECTIVUL M LA 90 LA SUTĂ. ÎN PARALEL CU FAZA 3 CONTINUI LUCRUL CU NADIM. ANUMITE EZITĂRI DESPRE ORIZONTUL OPERATIV AL FAZEI 3.
:SALAH AD-DIN

Urmă apoi un scurt mesaj în arabă. Era semnat cu „A“. Eric porni din nou programul Google Translate:

CONTINUĂ-ŢI TREABA. FAZA 3 ARE EFECTUL NECESAR.
MUNCA LA NADIM NU ESTE PRIORITATE.
:A

Era absolut incredibil! Citea discuţiile arhivate dintre cei mai căutaţi terorişti din lume. Era mai mult decât îndrăznise să spere. Cine era Zorba? Cine era A? Cine era Nadim? Faza 3? Poate avea să înţeleagă mai mult dacă citea mesajele anterioare. Derulă printre nenumăratele mesaje. După ce citi vreo zece dintre ele, deveni din ce în ce mai sigur că Salah ad-Din era creatorul virusului Mona – sau, cel puţin, o persoană foarte implicată în dezvoltarea virusului. A părea să fie şeful, poate chiar cel mai înalt. Zorba nu mai apărea nicăieri, probabil nu era important. Mai erau şi alte semnături: „Muh“, „Dal“, „Wrath“ şi „Sinon“. Eric se concentră pe A şi pe Salah ad-Din. A era responsabil cu faza 3. Eric căută în mesajele mai vechi şi găsi unul care explica faza 3:

S, EFORTURILE MILITARE DIN FAZA 3 NU TE PRIVESC. MARTIRII SUNT RECRUTAŢI. ACCESORIILE EXPEDIATE SEPARAT TU LE AI PE ALE TALE, EU PE ALE MELE. FOCURILE CE VOR FI APRINSE ÎN ORAŞELE CÂINILOR VOR LUMINA NOAPTEA PREA LUNGĂ ŞI VOR RĂSPÂNDI CĂLDURA PE PĂMÂNTUL PIERDUT.
:A

Martiri. Eforturi militare. Focuri. Deci teroriştii nu aveau de gând să se oprească la atacul virusului. Urmau să bombardeze oraşe din Israel prin atentatori sinucigaşi? Salah ad-Din era ocupat doar cu Nadim şi aproape toate postările lui păreau a fi numai întrebări despre programare. Trebuia să afle ce simboliza Nadim. Era un nume de cod pentru Mona?

Dar Mona nu era în sine un nume de cod? Derulă mai departe. Credea că descoperise simbolurile arabe pentru Nadim şi le căuta în fiecare mesaj. Iată-l! Era tot un mesaj de la A. Copie rândul din text şi-l introduse în programul de traducere:

```
NADIM NU ESTE NECESAR AŞADAR DE CE ATÂT DE MULT TIMP
PENTRU EL? UN ÎMPOTRIVĂ-INFESTARE NU VA FI DAT
NICIODATĂ NECREDINCIOŞILOR.
:A
```

Eric se uită mult timp la propoziţie. Un „împotrivă-infestare“? Ce putea să însemne asta? Capul îi bubuia şi privi cu ochii întredeschişi. Deodată, îşi dădu seama. Era stană de piatră, ochii i se umplură de lacrimi. Cuvântul „împotrivă“ fusese tradus greşit, în loc de „anti“. Iar „infestare“ trebuia să însemne: „virus“. Un antivirus. Nadim era antivirusul pentru Mona. Eric avusese dreptate de la început, în tot ceea ce făcuse, în tot ce sperase. Salah ad-Din dezvolta un antivirus.

Herzliya, Israel

Îi dăduseră patru dosare groase, o masă şi un scaun. Acum stătea singur într-o cameră înghesuită care semăna mai mult cu o debara decât cu un birou. Lumina era albă, orbitoare, iar el simţea căldura becului atârnat chiar deasupra capului său. Singura fereastră din cameră fusese prevăzută cu bare; afară era întuneric beznă. Sinon avea acum dosarul complet al lui Rachel Papo – cel puţin rapoartele care fuseseră păstrate pentru posteritate. Era convins că îndeplinise o serie de misiuni care nu fuseseră şi nici nu aveau să fie înregistrate. Dar chiar şi aceste dosare erau destul de groase.

Erau şi câteva fotografii – Rachel când era tânără, în uniformă şi studentă. Erau şi fotografii cu victimele ei. Unele erau fotografii de arhivă, arătând persoane în viaţă; altele fuseseră făcute pe teren. În acele poze, victimele erau cât se poate de moarte. Rachel părea să fie pasionată de cuţite. Nu se putu forţa să citească detaliile; nu făceau decât să îl deprime. Citi cu mare interes despre viaţa ei particulară.

Puse degetul pe data ei de naştere şi calculă în minte. Avea treizeci de ani acum. Mama ei fusese profesoară, originară din Maroc. Tatăl ei era fierar şi avea rădăcini spaniole. Părinţii ei fugiseră în Maroc în timpul Războiului de Şase Zile. Avea o soră mai mică, Tara. Mama lor murise când o născuse pe Tara, iar Rachel avea pe-atunci opt ani. Un an mai târziu, muri şi tatăl lor. Se părea că se sinucisese. Apoi, după câteva urcuşuri şi coborâşuri, copiii ajunseseră într-un kibbutz[63]63 Aşezare sau fermă comună în Israel (n. tr.) la douăzeci de kilometri nord de Haifa. Când Rachel împlini unsprezece ani, ea şi Tara merseseră să locuiască împreună cu sora mai mare a mamei lor şi cu prietenul ei rus. Cineva încercuise aici textul cu cerneală albastră. Mătuşa lucra ca auditor şi călătorea mult din pricina serviciului. Bărbatul deţinea o mică firmă de transporturi. După aproximativ un an, bărbatul începuse să agreseze sexual fetele. Conform unei declaraţii care trebuie să fi fost dată chiar de Rachel, acesta le viola în mod regulat, de cele mai multe ori când mătuşa era plecată. Pentru Tara fusese cel mai greu. Fuseseră şi bătute. Dacă te luai după povestea

lui Rachel, fusese o adevărată tortură – tuburi de bicicletă şi ţigări, lămpi de sudură, apă rece ca gheaţa. Se părea că mătuşa nu ştia nimic despre toate acestea sau poate că nu îi păsa. Cuplul nu avea copii. La un moment dat, abuzul devenise atât de crunt, încât Tara trebuise să meargă la urgenţe. Mătuşa fusese cea care o condusese la spital. Acolo susţinuse că fata îşi rupsese mâna şi se lovise la cap căzând de pe bicicletă.

După perioada de spitalizare, Tara se închisese într-un fel de stare autistă. Cu o săptămână înainte de aniversarea lui Rachel de şaisprezece ani, când mătuşa plecase la sfârşit de săptămână, Rachel îl închise pe tatăl vitreg într-o cameră, o luă pe Tara şi plecă de acasă. Fetele se întoarseră la kibbutzul din Haifa, unde fură ascunse când mătuşa veni să le caute. Câţiva ani mai târziu, cei din kibbutz o duseră pe Tara într-o clinică, iar Rachel intră în armată.

Un bileţel galben făcea referire la un articol din *Jerusalem Post*. Sinon răsfoi documentele şi găsi o copie a articolului, publicat la doi ani după ce Rachel se înrolase. Proprietarul rus al unei firme de transport fusese ucis în casa lui, împuşcat în cap de la mică distanţă. Fusese descoperit de soţia lui, când aceasta se întoarse dintr-o călătorie de afaceri. Poliţia nu găsise nici motive, nici suspecţi. Conform acelui articol, victima fusese un om plăcut şi respectat de toată lumea.

Sinon puse tăietura din ziar înapoi în dosar, apoi începu să caute lucrul pentru care venise. Găsi informaţia pe un cartonaş gri de informare: adresa reşedinţei temporare a lui Rachel Papo din Tel Aviv. Împături cartonaşul şi îl puse în buzunarul interior al jachetei. Nu îl interesa cât de nervos avea să fie Woody Allen. Când era gata să pună dosarele înapoi, îi căzură ochii pe un alt document. Îl ridică şi zâmbi. Era adresa clinicii unde se afla Tara.

Tel Aviv, Israel

Deşi Eric citea postări de peste două ore, nu văzuse decât o părticică din toate mesajele. Se concentra pe cele mai recente. Teroriştii pregăteau câteva atentate în Ierusalim şi Tel Aviv. Faza 3 avea să fie îndeplinită în următoarele zile. Nadim era antivirusul pentru Mona, iar Salah ad-Din lucra la finalizarea codului. A părea interesat doar de faza 3 şi insista iar şi iar că nu aveau nevoie de un antivirus. Nu apărea nicio informaţie despre locul unde se afla A sau ad-Din. Eric stătea nemişcat, uitându-se la ultima postare, care fusese scrisă de ad-Din în urmă cu şaptesprezece ore. Lui Eric îi venea greu să îşi adune gândurile. Era prea obosit. Dincolo de uşa de la balcon era linişte, cu excepţia cântecului greierilor. Care avea să fie următoarea lui mişcare? Nu putea sta aici, sperând că avea să apară pe ecran numărul de telefon al lui ad-Din. Trebuia să intre el însuşi în conversaţie. Dacă făcea o greşeală, avea să îi sperie şi să distrugă orice drum către Nadim. Dar ce altă opţiune avea? Îşi creă propriul cont sub numele „ES“. Trebuia să folosească Google Translate şi să scrie în arabă? Nu, pentru că nu ar fi avut control asupra a ceea ce spunea. După câteva secunde de ezitare, se îndreptă de spate şi scrise un mesaj:

```
SALAH AD-DIN, NUMELE MEU ESTE ERIC SÖDERQVIST. SUNT UN
PROFESOR DIN SUEDIA DE ŞTIINŢA CALCULATOARELOR ŞI A
SISTEMELOR ŞI MI-AR PLĂCEA SĂ TE AJUT. SUNT FOARTE
IMPRESIONAT DE CODUL MONA, DAR AŞ DORI SĂ ÎŢI SUGEREZ
CÂTEVA MICI ÎMBUNĂTĂŢIRI PENTRU CAPACITATEA DE
DISIMULARE. CONSIDERĂ PREZENŢA MEA ÎN CHAT-ROOM-UL
VOSTRU CODIFICATĂ DREPT CV-UL MEU. MI-A LUAT DOUĂ ORE
SĂ OBŢIN PAROLA ŞI SĂ PĂTRUND AICI. NU AM SPUS NIMĂNUI.
ÎMI DORESC UN RĂSPUNS PROMPT.
:ES
```

Eric se lăsă pe spate în scaun şi aşteptă. Poate mai era cineva logat;

poate nu. Poate aveau o funcţie de propagare sau un flux RSS care îi anunţa când se posta un mesaj nou. Rămase în scaun până când începu să-l doară corpul şi aţipi. Nu avea sens să aştepte; ar fi putut dura un veac până să îi răspundă cineva – dacă avea să îi răspundă. Se ridică greoi. Camera era întunecată în lumina calculatorului. Îşi scoase hainele şi se întinse gol pe cuverturi. Se gândi la atentatele plănuite. Trebuia să avertizeze pe cineva. Voia să vorbească cu Jens. Mai ales, voia să vorbească cu Hanna. Ea fusese întotdeauna cel mai apropiat aliat al lui, placa lui de rezonanţă, cel mai bun critic. Cel mai mult îşi dorea să îi audă vocea. Dar era singur – o umbră pe un pat într-o cameră de hotel în Orientul Mijlociu. Se aplecă peste marginea patului, îşi scoase valiza şi cotrobăi după trusa cu articole de baie. Sticla de parfum pe care o aruncase în bagaj în ultima clipă cursese, iar acum totul mirosea a Hanna. Adormi cu trusa îmbibată de parfum lângă cap.

Ding.

Îi luă o clipă să reacţioneze. Adormise, iar la început sunetul îşi croise drum în visul lui cald ca un intrus supranatural. Apoi însă îşi dădu seama că sunetul nu făcea parte din vis. Era înapoi în camera de hotel, gol peste cuverturi. Ce îl trezise? Se ridică în capul oaselor, treaz de-a binelea. Probabil auzise o postare nouă. Se dădu jos din pat împiedicându-se şi se ghemui în faţa calculatorului. Câteva cuvinte scurte, albe, sclipeau pe fundalul negru:

```
DEFINEŞTE „MICI ÎMBUNĂTĂŢIRI"
:SALAH AD-DIN
```

Eric era ţintuit, ca şi cum mişcările lui l-ar fi putut speria pe omul de cealaltă parte a reţelei – de parcă Salah ad-Din l-ar fi putut vedea stând acolo, gol, la tastatură. Stabilise contactul. Dar acum ce trebuia să facă? Gândurile îi zburau în sute de direcţii diferite. Fără să-şi ia ochii de la ecran, se ridică precaut şi se aşeză pe scaun. Trebuia să îi câştige încrederea. Slavă Domnului că era ceva adevărat în afirmaţia lui despre cod. Observase o secvenţă a codului în ceea ce el credea că este capacitatea de deghizare a virusului, o secvenţă care îi amintea de o problemă pe care o avusese şi el cu Mind Surf. Un student doctorand din echipa lui îi arătase o metodă nouă de scriere alternativă a comenzilor, care ducea la o citire mai rapidă şi mai stabilă. Dacă acele comenzi văzute în codul virusului Mona erau similare cu cele din Mind Surf, cum de altfel credea că sunt, putea folosi aceeaşi soluţie. Se întoarse la codul virusului şi derulă pagină cu pagină, căutând şirul pe care îl văzuse. Iată – secvenţa din cod era foarte asemănătoare cu comanda Mind Surf, chiar

dacă rezultau două funcţii complet diferite. Copie codul în răspunsul lui şi pregăti o sugestie pentru o comandă mai eficientă. Răspunsul veni după doar un minut.

DE CE MĂ CONTACTEZI?
:SALAH AD-DIN

Eric răspunse imediat:

AM ANALIZAT VIRUSUL MONA. TE POT AJUTA SĂ ÎMBUNĂTĂŢEŞTI CODUL. SPRIJIN CAUZA TA.
:ES

KHALIL ALLAH?
:SALAH AD-DIN

Khalil Allah? Eric deschise site-ul Wikipedia şi tastă numele. Apoi se întoarse la conversaţie.

PRIETEN AL LUI DUMNEZEU. IBRAHIM. FIUL LUI TARAKH. TATĂL LUI ISMAIL. PACEA ASUPRA LUI. A PAISPREZECEA SURAH.
:ES

Era evident – copiase prea mult.

DE CE MONA?
:SALAH AD-DIN

CA SĂ ARĂTĂM NECREDINCIOŞILOR CĂ SUNT DEPĂŞIŢI NUMERIC. SLAVĂ LUI ALLAH, UNICUL DUMNEZEU ADEVĂRAT.
:ES

Ecranul rămase gol multă vreme. Nu mai erau mesaje noi. Eric respiră adânc, lăsând degetele pe tastatură. Îl pierduse? Spusese ceva greşit?

MERGI ÎN PACE. MASHA ALLAH[64]
:SALAH AD-DIN

64 Mergi cu Domnul (n. tr.)Salah ad-Din îi ceruse să părăsească forumul. Dar nu putea – nu când era atât de aproape! Nu putea da greş. Se gândi intens, iar ochii îi căzură pe şerveţelele mototolite pline de notiţe. Codul

otoman! Fugi în hol, unde găsi caietul pe podea, lângă uşă. Se grăbi înapoi la calculator, deschise caietul la o pagină oarecare şi îl puse în faţa lui pe masă. Deschise aplicaţia Word şi se uită la simbolurile speciale. Îi luă patruzeci de minute să alcătuiască o serie oarecum similară cu simbolurile scrise în caiet. Voia să scrie o propoziţie proprie în codul lui Salah ad-Din. Era al naibii de exagerat, dar ce conta? Fie ce-o fi. Copie bucata de text în conversaţie şi trimise mesajul. Urmă o altă întârziere. Soarele dimineţii strălucea pe picioarele lui; dincolo de uşa balconului, o pasăre cânta tare, plină de vitalitate.

IMPRESIONANT.
:SALAH AD-DIN

Se întorsese.

LASĂ-MĂ SĂ TE AJUT.
:ES

AŞTEAPTĂ PÂNĂ MÂINE SEARĂ. DACĂ MAI EŞTI ÎN SPRIJINUL NOSTRU, VOM VORBI.
:SALAH AD-DIN

CE SE ÎNTÂMPLĂ MÂINE?
:ES

ETAPA URMĂTOARE. UN MESAJ MAI CLAR. TISBAH ALA KHEYR WA AHLAM SAAIDA.
:SALAH AD-DIN

Deci atentatele erau pregătite pentru a doua zi. Copie ultima propoziţie a lui ad-Din în Google Translate. Îi spusese noapte bună; conversaţia se sfârşise. Eric trebuia să aştepte până după atentate pentru a putea restabili contactul. Se uită în tavan. Sinucigaşi cu bombe în Israel – în următoarele douăzeci şi patru de ore. O, Doamne! Trebuia să prevină pe cineva, dar pe cine? Dacă suna la poliţie, se deconspira în faţa lui Salah ad-Din şi era posibil să nu îl mai poată contacta vreodată. Dar dacă nu avertiza pe nimeni, oameni nevinovaţi aveau să moară. Rămase aşa mult timp, privind absent la ecranul scânteietor. Poate că Salah ad-Din stătea şi privea înapoi de cealaltă parte a internetului.

Se ridică, ieşi pe balcon şi trase în piept aerul de dimineaţă devreme ce îi amintea de mirosul de mare şi de pin. Un foşnet îl făcu să se uite jos în grădină, unde un câine slab încerca să scoată un sac de gunoi dintr-un

tomberon răsturnat. Eric se întoarse spre soarele cald al dimineţii. Avea un gust stătut în gură. Trebuia să discute cu cineva, altfel avea să înnebunească. Era şapte şi un sfert. Deşi nu dormise mai mult de câteva ore, îşi îmbrăcă hainele şifonate, luă laptopul şi coborî la micul dejun. În restaurant se afla un cuplu în vârstă, iar la o masă la fereastră stătea un tânăr cu un iPad. Rachel nu era acolo. Îşi puse laptopul sub braţ, puse micul dejun pentru doi pe o tavă şi urcă la camera ei de la etajul doi. Ezită o clipă, dar apoi bătu uşor în uşă. Niciun sunet. Bătu din nou. O auzi mişcându-se, apoi deschise uşa. Purta halatul negru de la hotel şi era desculţă, cu părul ciufulit. Era mai scundă decât îşi amintea şi avea ochii umflaţi. O trezise din somn.

Ea îl privi fără să spună nimic. Deodată, lui Eric îi veni să plângă. Poate că ea îşi dădu seama. Poate că vedea cât de obosit era, cât de disperat se simţea. Rachel veni mai aproape şi îl sărută pe obraz.

— Shalom, şopti ea, închizând cu grijă uşa în spatele lui.

Camera ei era mai mică decât a lui. Cu excepţia patului desfăcut, nu se vedea niciun semn că stătea cineva acolo. Bolul cu fructe şi sticla de şampanie erau neatinse; Eric nu vedea nici valize, cărţi sau haine. Şi ea deschisese uşa de la balcon. Rachel se aşeză cu picioarele încrucişate pe pat şi nu părea să o deranjeze faptul că, din pricina poziţiei, îşi dezvăluise mare parte din picioare. Avea un fel de tatuaj pe gleznă, iar unghiile de la picioare erau date cu ojă maro-închis. Eric puse tava în faţa ei, se prăvăli pe un scaun de partea cealaltă a patului, apoi aşeză laptopul pe masă lângă bolul cu fructe. Ea îl privi şi înclină capul.

— De ce eşti trist?

El coborî privirea.

— E o poveste lungă. Nespus de lungă.

— Ne grăbim?

— Poate nu. Dar sunt prea obosit. Aş fi bucuros să-ţi spun cu altă ocazie. Îmi pare rău că te-am trezit aşa, dar…

— Nu e nicio problemă. M-am bucurat să te văd. M-am gândit la tine aseară, înainte de a adormi.

— La ce te-ai gândit?

Ea râse.

— O, nu… Nu ar trebui să întrebi despre gândurile unei femei.

Eric zâmbi timid.

— Şi eu m-am gândit la tine.

Ea înclină capul într-o parte.

— Ar fi fost atât de grav dacă dormeai cu mine azi-noapte?

— Da. Ar fi fost grav pentru mine.

Rachel nu spuse nimic la început; se juca cu plicurile de ceai de pe

tavă. Apoi spuse încet:

— Înseamnă că ai făcut bine că ai plecat. Nu eşti de acord?

El oftă.

— Te cunosc de numai câteva ore, dar eşti deosebită. În toate felurile. Dar nu pot. Nu acum. Am nevoie doar de un prieten – să fiu aproape de cineva.

Rachel luă un plic galben de Lipton, rupse hârtia şi puse săculeţul într-una din ceşti. Apoi se uită din nou la el.

— De ce ai venit aici, Eric?

El se întoarse după calculator.

— Am folosit aseară traducerile să intru în baza de date. Codul m-a dus chiar în mediul de dezvoltare a virusului Mona.

— Glumeşti.

— Nu. Şi asta nu e tot. De acolo, am intrat pe un forum folosit de terorişti. Erau sute de postări care datează încă de acum câteva luni.

Ea împinse tava deoparte şi se trase mai aproape de el.

— Şi?

— Şi acolo am luat legătura cu persoana care cred că a creat-o pe Mona.

Probabil era o nebunie din partea lui să îi spună toate acestea, dar trebuia să aibă încredere în cineva. Şi trebuia să vorbească. Trebuia să împărtăşească informaţia despre atentate cu cineva – să împărtăşească responsabilitatea cu cineva. Rachel stătea acum foarte aproape de el.

— Cum îl chema?

— Salah ad-Din. Dar este doar un pseudonim.

— Salah ad-Din este numele arab pentru Saladin, cel mai mare lider musulman din secolul doisprezece – cel care a eliberat Ierusalimul de cruciaţii creştini. Când a străpuns apărarea oraşului, a dat ordin să fie ucis fiecare locuitor, să nu fie luat niciun prizonier. Este un exemplu pentru fiecare musulman.

— Minunat. E pe cale s-o facă din nou.

— Ce să facă?

— Să măcelărească oamenii din Ierusalim.

Ceva pătrunzător străluci în privirea ei.

— Când, unde?

— Nu ştiu totul, dar poţi citi şi singură. Poate că, folosind cunoştinţele tale lingvistice, poţi înţelege mai mult. Plănuiesc atentate cu bombă în Ierusalim şi în Tel Aviv.

Eric deschise calculatorul şi îl aşeză în faţa ei pe pat. Ea îşi trecu mâna prin păr.

— Când?

— Azi, poate mâine. Vezi ce poţi obţine din asta. Caută „faza trei“.

Rachel se uită la ecran. Eric încercă să stea drept pe scaun, dar epuizarea îl apăsa. Căscă. Poate că ar fi trebuit să mănânce ceva să îşi recapete puterile, dar nu voia decât să doarmă.

Rachel întinse mâna după ceaşca ei de ceai în timp ce deschise şi alte mesaje. După patruzeci şi cinci de minute, ajunse la conversaţia din seara precedentă dintre Eric şi Salah ad-Din. Ochii i se îngustară când citi mesajele, cum lăuda Eric virusul şi cum se oferise să coopereze. Se uită la bărbatul din faţa ei, care dormea acum dus. Îşi scoase telefonul mobil din buzunar, formă un număr şi aşteptă răspunsul. Acesta veni după o singură sonerie.

— A venit momentul.

Închise telefonul fără să îşi ia ochii de la Eric.

— La naiba, şopti.

Apoi se aplecă în faţă şi îşi trecu încet degetele prin părul lui.

— Idiotule!

Stockholm, Suedia

Pulsul lui Mats Hagström crescu deodată, ceea ce făcu alarma să sune. Ritmul cardiac înregistrase schimbări de câteva ori pe timpul nopţii. Se afla într-o stare asemănătoare comei, dar creierul lucra intens. Electroencefalograful înregistra linii neregulate şi vârfuri ale undelor alfa, beta şi delta. Doctorul Thomas Wethje observă creşterile de pe afişaj, tipice pacienţilor care aveau crize severe de epilepsie. Dar Mats nu avea epilepsie, de aceea graficul EEG era de-a dreptul remarcabil. Şi îngrijorător. Puse mâna pe fruntea caldă a lui Mats şi şopti:

— Cu orice te-ai lupta, nu te da bătut.

Tel Aviv, Israel

Traversa o plajă caldă, vărătecă. Valurile se rostogoleau spre mal de la aproape cincizeci de metri în larg. Purta sandale Crocs şi ţinea în mână un coş mare pentru picnic. Hanna mergea lângă el cu o pătură sub braţ şi cu cealaltă mână îşi ţinea pălăria de soare.

Purta o tunică albă peste slipul portocaliu. Briza blândă era plină de mirosuri de mare – scoici, alge, sare. Apoi, tocmai când voia să o ia de mână, alunecă. Căzu la pământ cu capul înainte şi întinse mâinile să atenueze căderea, dar nu reuşi. Îl dureau faţa, pieptul şi încheieturile, acolo unde se lovise de nisip. Se auzeau tunete şi huruieli în jurul lui; braţele îi erau prinse la spate. Apoi îi reveni cunoştinţa şi, împreună cu ea, panica. Erau acolo mai mulţi oameni în negru, cu cizme mari şi geci groase. Cineva se lăsa cu toată greutatea pe spatele lui Eric, iar el îşi dădu seama că îl apăsa tare pe covor. Nu putea să respire. Auzi ordine în ebraică şi ceva rupându-se. Plămânii îi ardeau şi gâfâi disperat după aer, încercând să ridice capul. *Rachel.* Trebuia să o protejeze. Dacă îi făceau rău? Încercă să se răsucească, dar era blocat. Îl prinseră cu legături tăioase de mâini şi de picioare. Cineva îl apucă de guler, iar el crezu că aveau să-l ajute să se ridice. În schimb, simţi un obiect rece pe gât, chiar sub falcă. Se auzi un clic, apoi totul se întunecă.

Întâlnirea neprevăzută fusese scurtă şi intensă, iar, ca urmare, David Yassur nu avea timp să aştepte liftul. Deschise brusc uşa de la casa scării şi, în timp ce cobora cele şase rânduri de trepte de la etajul directoratului până la etajul interogatoriilor, reluă totul încă o dată. Calculatorul şi caietul fuseseră duse la Unitatea 8200 pentru analiză imediată. Grupurile care aveau să realizeze operaţiunile împotriva sinucigaşilor cu bombă era pregătite. Poliţia locală din Tel Aviv şi din Ierusalim fusese anunţată, iar ţintele posibile fură identificate. La punctele de trecere era dată alerta. Câinii dresaţi să recunoască mirosul explozibilului se aflau pe drum spre Ierusalim. Dar, deocamdată, nu ştiau detalii despre atentate – unde sau când aveau să se întâmple. Sperau că unitatea 8200 avea să afle de pe

calculator.

O cunoscuse pe Rachel Papo. Fusese acolo la începutul şedinţei pentru a da un raport. Era mai delicată decât îşi imaginase, aproape că dădea impresia de fetişcană. Dar îşi aminti ce spusese Meir Pardo despre trecutul ei întunecat, despre dispariţiile şi psihicul ei traumatizat. Şi despre propriile sentimente paterne. Rachel făcuse treabă bună cu suedezul – dovedise că era mai mult decât un cuţit ascuţit. În doar câteva ore, îl făcuse să i se confeseze. Informaţiile obţinute ar fi putut fi punctul de cotitură la care speraseră.

Cealaltă veste bună era că Paul Clinton venise în Israel. Odată cu el venea şi accesul la cea mai mare organizaţie de securitate din lume. Aşa cum stăteau lucrurile acum, resursele agenţiilor FBI, CIA şi NSA se aflau la dispoziţia Mossadului. În acest moment, suedezul era alfa şi omega pentru ei. Cine era? Cum se potrivea în tot acest joc? Discutaseră un număr de posibilităţi, dar niciuna dintre teoriile lor nu părea probabilă. Erau prea multe lucruri care nu ieşeau la socoteală. David avea să afle ce se întâmpla chiar de la sursă. Meir voia să îl informeze pe Ben Shavit, dar aveau întâi nevoie de date concrete.

David ajunse la primul etaj şi parcurse coridorul lung care ducea la camerele de interogatoriu. Trecu de trei camere goale până să ajungă la a patra, în faţa căreia se aflau doi gardieni tineri; un bec roşu clipea deasupra uşii închise din spatele lor. David intră în camera mică de observare. Acolo, Paul se sprijinea de perete, sorbind dintr-o cană de cafea. Era masiv, aproape gras, îmbrăcat într-un costum gri şi cămaşă albă, ca de obicei. Ofiţerul de interogatoriu stătea în tăcere în faţa ferestrei mari de sticlă prin care se putea privi în cameră. În faţa geamului era un panou cu echipament de înregistrare. Fereastra avea sticlă dublă, prin care puteai vedea doar din direcţia lor. David merse la fereastră şi observă prizonierul.

Unde lipseşte cârmuirea poporul cade;
izbăvirea stă în mulţimea sfetnicilor.[65]

65 *Pildele lui Solomon,* 11:14 (n. red.)Singurul lucru care ieşea în evidenţă din gama coloristică a camerei era steagul albastru pus pe perete. Sub citat se afla brodată o menoră argintie cu şapte braţe. Ochii lui Eric se împăienjeniră, iar menora păru că pluteşte pe perete. Închise ochii şi privi din nou.

Claritatea îi reveni. Corpul îi era tensionat şi îl durea. Avea mai multe bandaje mici pe braţul drept. Îi făcuseră teste – sau îl injectaseră cu ceva. Privi cu dificultate în jur. Era întins pe un prici într-o cameră complet

asimetrică. Pereţii erau cenuşii, cu excepţia unei oglinzi foarte mari. Podeaua era acoperită cu un linoleu gri-pestriţ, iar din tavan luminau trei şiruri de becuri circulare. Priciul pe care stătea se afla de cealaltă parte a peretelui cu oglindă şi se putea vedea pe el însuşi cu picioarele îndoite şi mâinile între genunchi. Arăta ciudat, fără viaţă. Cândva luase parte la un exerciţiu de evacuare în caz de incendiu la KTH în care aruncaseră pături peste un manechin în flăcări. Aşa arăta omul din oglindă – un manechin pentru testul de incendiu purtând hainele şifonate ale lui Eric.

În mijlocul camerei erau o masă pătrată şi trei scaune. Lumina puternică din tavan îl orbea, iritându-i ochii. Ce se întâmplase? Unde era Rachel? Avea gura uscată. Avea un gust amar pe care nu îl observase mai devreme. În cameră era frig. Privi la steag din nou, întrebându-se cine brodase menora pe el.

— Mottoul nostru.

Bărbatul care intră în cameră dădu din cap către cuvintele de pe steag.

— Mottoul şi simbolul nostru.

Se aşeză pe unul dintre scaune şi puse cu zgomot pe masă un dosar galben. Eric se ridică greu de pe prici.

— Al nostru?

— A, am uitat să-ţi spun cine suntem? Bine ai venit la Mossad! Regret că nu am avut o cameră mai frumoasă pentru tine.

Vocea era plină de un sarcasm evident. Mossad? Dintre toate lucrurile incredibil de absurde. Dar de ce? Omul de la masă îl privi cu răceală. Nu ameninţător, dar nici prietenos. Mai era ceva la el – ceva dur şi de neînduplecat. Era aproximativ de vârsta lui Eric, scund, dar cu o constituţie robustă. Faţa lui bronzată era brăzdată de riduri, iar părul brunet avea fire cărunte. Purta un tricou polo negru şi pantaloni largi de bumbac, de culoare maro. Nu purta ceas.

— Sunt cetăţean suedez, spuse Eric încet.

— Iar eu sunt israelian. Nu are importanţă. Numele meu este David Yassur şi sunt directorul operaţiunilor aici – al doilea om ca statut.

Eric îşi masă încheieturile dureroase.

— Vreau să sun la ambasada noastră.

— Desigur. Şi eu vreau să lenevesc la mine acasă, să mă uit la fotbal. Dar acum suntem aici. Vino încoace.

Arătă spre unul din scaunele goale. Eric rămase pe pat.

— Am drepturi.

— Aici te înşeli. Nu ai drepturi. Nu ai paşaport, nume sau naţionalitate. Eşti doar un sac de carne şi oase. Ai valoare doar ca informator. Fie îţi joci rolul suficient de bine ca să supravieţuieşti, fie îţi

ţii gura închisă. Şi dacă ţii gura închisă, eşti complet inutil. Dacă era după mine, ai fi fost oprit în Nisa. Îi urăsc pe cei care ne ameninţă la fel de mult cât iubesc Israelul. Ai avut o şansă şi i-ai dat cu piciorul. Acum am câteva întrebări pentru tine. Poţi alege să răspunzi aici sau putem merge jos în pivniţă. Acolo nu voi pune eu întrebările. Asta nu e o casă de păpuşi nenorocită. E treabă serioasă. Ai înţeles?

Eric era şocat de agresivitatea bărbatului. Cuvintele îl smulseră din starea lui bizară, catatonică. Acest lucru chiar se întâmpla. Nu era un film, nu era un rol. Nu se întâmpla altcuiva. Oare chiar îi puteau face rău? La urma urmelor, aceasta era o autoritate de stat într-o ţară civilizată. Şi totuşi îşi dădu seama cât de naiv era modul acesta de a gândi. Era prizonierul celui mai temut serviciu secret din lume. Se duse la masă nesigur pe picioare şi se aşeză. Scrâşnetul picioarelor scaunului îi răni urechile. Puse mâinile pe masă şi încercă să se calmeze. Bărbatul mirosea a transpiraţie.

— Pot întreba de ce sunt aici?

— Pentru că suntem curioşi în privinţa ta. Pentru că nu înţelegem cum te încadrezi în povestea asta. Pentru că ai un caiet care aparţine duşmanilor noştri. Pentru că ai poze cu duşmanii noştri. Pentru că ai vorbit cu duşmanii noştri. Pentru că îi ajuţi. De asta te afli aici. Pentru început.

Gândurile i se amestecară. Ce poze? Probabil găsiseră pozele cumpărate la Nisa. Îi ajuta pe duşmani? Citiseră conversaţia cu Salah ad-Din, văzuseră sugestiile lui linguşitoare despre îmbunătăţirea codului. Ce făcuseră cu caietul? Cu calculatorul lui? Cu Rachel?

— Unde este Rachel?

Bărbatul răsfoia hârtiile şi răspunse fără să ridice privirea.

— Nu-ţi face griji pentru ea. Sunt suficiente problemele tale.

Lăsă dosarul deschis şi se uită la Eric.

— Eric Hugo Söderqvist. Ce dracu' pui la cale?

Nu avea sens să mintă sau să vândă gogoşi că ar fi ziarist la *Aftonbladet*. Cu Rachel fusese altă treabă, dar aici era vorba de Mossad. Dar cum le putea spune adevărul? Povestea lui era complet neverosimilă. Pe de altă parte, ce alternativă avea? Înghiţi în sec şi înfruntă privirea severă a lui David Yassur.

— Încerc să-i salvez viaţa soţiei mele.

— Ce e în neregulă cu ea?

— E contaminată de un virus.

David Yassur nici nu clipi. Eric vorbi mai departe.

— E infectată cu virusul Mona.

— Mona, virusul de calculator?

— Exact.

— Soţia ta e infectată cu un virus de calculator?

David Yassur îşi schimbă poziţia.

— Explică.

— Sunt cercetător, domeniul meu este numit ICC – Interfaţa Creier-Calculator.

— Ştiu ce este.

— Bine. Specificul cercetării mele este dezvoltarea unei noi metode de comunicare între creierul uman şi un calculator. Sau, mai precis, o metodă de a crea condiţii mai bune de comunicare. Aplicând un gel special pe scalp, putem stabili un contact foarte bun cu creierul, fără intervenţie chirurgicală. În plus, eu şi echipa mea am dezvoltat un program numit Mind Surf, care face posibilă navigarea pe internet prin puterea gândului.

— Minunat, dar ce legătură are asta cu soţia ta?

— Ea a fost una dintre primele persoane care au testat sistemul. Este directorul departamentului de IT de la sediul TBI din Stockholm. Când era conectată la Mind Surf, a vizitat site-ul băncii, care era infectat de Mona. Virusul s-a transmis în sistem şi cumva – nu ştiu cum – i-a afectat sănătatea.

— I-a afectat sănătatea.

— S-a îmbolnăvit la scurt timp după aceea. Acum face tratament într-un spital.

— Care spital?

Nu voia să o dea de gol. Dar, până la urmă, le-ar lua doar zece minute să îşi dea seama.

— Spitalul Karolinska în Stockholm.

— Zi mai departe.

— Doctorii de la spital nu o pot vindeca. Pot doar să observe că starea ei se înrăutăţeşte.

— Dar de unde ştii că nu suferă de altceva?

— A spus-o chiar ea. Puţin timp după aceea, principalul meu investitor, Mats Hagström, s-a îmbolnăvit şi el. Simptomele şi evoluţia bolii erau identice cu cele ale soţiei mele. Încercase şi el Mind Surf.

— După ce calculatorul fusese infectat?

— După ce calculatorul fusese infectat.

David Yassur se uită la el sceptic.

— Nimeni nu m-a crezut. Mi-am dat seama că urma să moară dacă nu se lua o măsură radicală. M-am hotărât să o consider infectată de Mona, indiferent cât de nebunesc părea. Dacă era un virus, trebuia să fie şi un antivirus – iar creatorul antivirusului trebuia să fie aceeaşi persoană care

crease virusul. Am vizitat un prieten de la un ziar de seară ca să discutăm câteva idei. Apoi, din întâmplare, am auzit că era o sursă la Nisa care voia să vândă informaţii despre terorişti.

— Cum găsise ziarul de seară sursa asta?

— Căutând în mod activ prin contactele lor.

— Cine era sursa?

Ce putea spune? Să îl deconspire pe Cedric Antoine? Nu era adevărata sursă.

— Era un ofiţer de poliţie din grupul operativ care voia să facă nişte bani în plus. Nu ştiu cum îl cheamă.

— Vom ajunge la nume mai târziu. Ce s-a întâmplat după asta?

— M-am dus la Nisa şi am cumpărat informaţia de la ofiţerul de poliţie.

— Te-ai întâlnit cu el?

— Nu personal. Am transferat banii într-un cont şi am primit o pungă cu informaţii. Punga era ascunsă la muzeul Marc Chagall.

— Mai ai numărul de cont?

Eric încuviinţă.

— Ce era în pungă?

— Caietul şi nişte poze.

— Şi ai spart şi reţeaua TBI?

Cum de ştiau şi asta? Aşa trebuie să-l fi găsit. Cum a putut fi atât de neatent? Lăsase amprente peste tot, fie că erau reale, fie că erau digitale. TBI îl urmărise de când spărsese parola calculatorului lui Isaac Berns şi îi anunţaseră pe cei de la Mossad. De aceea David Yassur spusese că ar fi putut fi oprit la Nisa. Probabil îl urmăriseră până la Tel Aviv. Dar cum au ştiut când să lovească? Cum ştiuseră că stabilise legătura? De unde ştiau ce vorbise el cu Salah ad-Din? Apoi se gândi din întâmplare la valiza pierdută, strângerea puternică de mână, rochia subţire, cunoaşterea improbabilă a codului otoman, tatuajele. Apoi oftă din adâncul sufletului.

— Rachel lucrează pentru voi?

David Yassur nu răspunse. Eric simţi un gol în stomac. Se simţi jenat şi trădat. Ce idiot ridicol! La ce i-o fi stat mintea?

— De ce ai venit în Tel Aviv?

— Nu puteam descifra codul caietului. Plănuiam să dau de Isaac Berns, să văd dacă mă putea ajuta.

— De ce te-ar asculta?

— N-am idee. Poate fiindcă este un om bun. Poate fiindcă unul dintre angajaţii lui e pe moarte.

— De unde îl cunoşti pe Samir Mustaf?

— Presupun că este creatorul virusului Mona. Mi-ar plăcea să-l întâlnesc, dar nu am vorbit niciodată cu el.

— Sigur că ai făcut-o.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Salah ad-Din este aliasul lui Samir Mustaf.

— De unde ştii?

— Nu contează. Mai întreb o dată: de unde îl cunoşti?

— Când Rachel a spart codul, mi-a dat informaţii care m-au ajutat să găsesc o zonă de dezvoltare virtuală[66] unde am descoperit informaţiile de logare pentru un forum. Acolo, am luat legătura cu teroriştii.

[66] *Virtual-development environment,* în engl., spaţiu rezervat pe server unui client sau unui grup, unde se află virtual întreaga memorie a calculatorului personal (n. red.)

— Îi numeşti terorişti. Nu sunt luptători pentru libertate? Soldaţi sacri, luptând pentru o cauză dreaptă?

— Nu, sunt terorişti. Nişte bandiţi, pur şi simplu.

— Şi Salah ad-Din?

— M-am dat drept reporter. Un hacker isteţ care voia să intre în grup. Totul pentru a stabili legătura, pentru a mă apropia şi a le câştiga încrederea. Trebuia – trebuie – să îi întâlnesc, să mă întâlnesc cu el. Totul pentru a pune mâna pe antivirus.

— Cum ai ştiut că există un antivirus?

— Nu ştiam, dar bazându-mă pe ceea ce am citit în camera de chat, sunt sigur că există. A fost numit Nadim.

— Şi de ce ţi-ar da Mustaf antivirusul?

— N-am idee. Încredere, speranţă şi milă? Probabil nu mi-ar da altceva decât un glonţ în cap. Dar îmi încerc norocul. Nu am nimic de pierdut.

— Cine te ajută?

— Nimeni. Sunt singur.

Eric îşi dădu seama cât de adevărat era. Era realmente singur, acum mai mult ca niciodată. Bărbatul din faţa lui tăcu; se scurse aşa mult timp. Stăteau aşa, doi bărbaţi la o masă mică – asemănători, dar extraordinar de diferiţi. Apoi David Yassur se ridică, luă dosarul şi plecă. Uşa cenuşie se închise cu un clic. Eric rămase aşezat.

Când David Yassur se întoarse în camera de observare, Paul Clinton stătea pe un scaun lângă ofiţer. Aerul din cameră era îmbâcsit. Paul se înclină pe spate cu scaunul atât de mult încât stătea să cadă.

— N-am auzit niciodată o poveste mai suspectă. Şi îţi spun, am auzit multe poveşti suspecte.

David dădu din cap, aprobându-l.

— Da, este cu siguranţă ciudată. Întrebarea e: cum să-i prezint asta lui

Meir?

Dan Hertzog, de la Unitatea 8200, deschise uşa în forţă. David se uită la el nerăbdător.

— Ai terminat analizele?

— Nu. Nu am terminat cu caietul. Nici nu ne-am apucat de codul de la baza virtuală de date. Va dura câteva zile, poate chiar săptămâni. Ne-am concentrat mai mult pe camera de chat.

— Şi?

— Rachel avea dreptate. Plănuiesc trei atacuri cu bombă – două în Ierusalim şi unul în Tel Aviv.

Paul se uită la David. Dan continuă:

— Am găsit o postare unde discutau despre date, locuri şi ore. Era de la userul „Sinon“ către userul „A“. Încă nu ştim cine se află în spatele numelor. Sinon sugera ca toate trei atentatele să aibă loc simultan, pentru a arăta că responsabilii sunt aceiaşi, un duşman organizat.

David se ridică şi se îndreptă spre Dan.

— Unde vor avea loc?

— În Ierusalim, la Universitatea Evreiască şi la staţia de autobuz de lângă piaţa Mahane Yehuda. În Tel Aviv, la gara centrală, Savidor Merkaz.

— O, Doamne! Când?

Dan se uită mai întâi la David, apoi la Paul.

— Astăzi, la ora 14.00 şi la ora 15.00.

Paul se înăbuşi.

— În mai puţin de două ore!

David ieşea deja pe uşă. Paul şi Dan alergară după el pe coridor.

— Ce vom facem cu suedezul?

— Lasă-l pe suedez. Nu pleacă nicăieri.

David îi aruncă o privire lui Dan.

— Mai ai şi alte informaţii? Ceva care ar putea ajuta echipa?

— Ştim că la universitate va fi un camion de livrare.

— Şi la celelalte două adrese?

— Vor avea centuri sinucigaşe. Nu suntem foarte siguri, dar asta e cea mai logică presupunere.

Ajunseră la lifturi, dar, ca de obicei, David merse înspre scări, urmat îndeaproape de Paul şi Dan. Urca două trepte deodată, iar Paul nu mai avea aer după primul etaj.

— Putem izola zonele? gâfâi el.

— Sigur că putem, dar apoi există riscul să detoneze în altă parte, oriunde. Ar fi mai bine să-i prindem asupra faptului. Ar fi posibil cu supraveghere, cu câini şi detectoare de explozibil. Dar este periculos,

avem doar o şansă mică. Ar trebui să fie mai uşor cu camionul de livrare.

Intrară într-un birou cuprins de haos. David trecu în viteză prin încăpere şi ieşi în alt coridor. Dan şi Paul se străduiau să ţină pasul cu el.

— Mergem la centrul de comandă. Trebuie să mă asigur că au organizat echipa. Dan, presupun că i-ai informat deja despre locul şi ora atentatelor.

— Acum douăsprezece minute. Poliţia conduce operaţiunea, cu sprijinul nostru. Noi ne vom ocupa de operaţiune în sine.

Deodată, tăcu.

— Bănuiesc că nu mai aveţi nevoie de mine. Trebuie să mă întorc la unitate.

— Mersi, Dan. Ai făcut treabă bună.

David şi Paul traversară holul până la o uşă albă, fără geam. David apăsă şase cifre în tastatura de pe perete şi deschise uşa. De cealaltă parte se aflau aproximativ zece femei şi bărbaţi într-o cameră mare, plină de ecrane, hărţi şi şiruri de birouri.

— De obicei coordonăm operaţiunile internaţionale din camera asta. Astăzi, va trebui să funcţioneze şi ca birou de comunicaţii pentru operaţiunile locale.

David merse către un bărbat masiv, cu părul prins în coadă la spate, care stătea în picioare, uitându-se la un iPad.

— Frank, cum se prezintă situaţia?

Bărbatul ridică privirea şi dădu din cap.

— Avem deja undă verde – mai sunt doar câteva detalii minore. Poliţiştii trebuie să pună în funcţiune toate camerele video din gară; de câteva zile nu merg, se lucrează la întreţinere. Dar echipa noastră este pregătită şi coordonată cu poliţia. Echipa de sprijin, căutare şi analiză este deja pe drum spre ţintă.

David păru că se relaxează puţin. Puse mâna pe umărul lui Frank.

— Te descurci, da?

Bărbatul se întoarse către iPad.

— *B'ezrat Hashem.* Cu ajutorul lui Dumnezeu.

Paul adusese două căni de cafea şi îi dădu lui David una din ele. Stăteau în mijlocul camerei, uitându-se la harta mare a oraşului Tel Aviv. O luminiţă clipea marcând gara centrală. Paul se întoarse spre David.

— Dar dacă spune adevărul? Dacă i-a păcălit într-adevăr pe cei din Hezbollah? Ar fi absolut uimitor.

David pufni.

— Vrei să spui că i-a găsit şi a reuşit cu adevărat să stabilească legătura, singur-singurel şi fără niciun fel de instruire?

Paul dădu din cap.

— Exact. Poate din acelaşi motiv pentru care nu este unul dintre noi. Profilul lui de pe Google, numele lui real, trecutul lui – totul se verifică. Mai pune la socoteală şi că ştia codul otoman, faptul că a găsit camera de chat şi, mai ales, că a fost capabil să dea sfaturi despre o programare extrem de avansată… e o combinaţie improbabilă. Dar poate chiar a reuşit să-i stârnească interesul lui Samir Mustaf. Dacă e adevărat, ar putea fi folositor. L-am putea folosi pe el ca să-i găsim.

— Îţi dai seama ce spui? Asta ar însemna că şi restul poveştii lui e adevărat – că soţia lui a fost infectată cu un virus de calculator. Un virus de calculator!

Paul sorbi din cafea.

— Nu cred asta, dar poate el crede. Asta ar fi de ajuns. Sunt convins că soţia lui are gripă, dar el şi-a băgat în cap că e infectată cu Mona, iar asta i-a fost de ajuns să se implice în circul ăsta. Aminteşte-ţi că i-a arătat camera de chat lui Rachel. Şi i-a spus despre atentate. Mai ştim şi că a încercat să îl sune pe Isaac Berns.

David clătină din cap.

— Eu cred că minte, dar va trebui să aflăm asta mai târziu. Acum avem trei sinucigaşi cu bombe de care trebuie să ne ocupăm.

Era ora 13.20.

Eric se întinsese din nou pe prici. Îl zdruncinase conversaţia cu David Yassur. Gravitatea situaţiei îl devastase ca un duş cu apă rece ca gheaţa; odată cu ea, apăruseră şi toate consecinţele catastrofale pe care şi le putea imagina. Fusese atât de aproape: stabilise legătura cu Samir Mustaf şi descoperise că exista într-adevăr un antivirus. Dar acum ratase ocazia. Nu avea cum să îl mai contacteze pe Salah ad-Din, iar Hanna nu avea să primească antivirusul. Poate că nici nu fusese vreodată posibil, dar se agăţase de speranţă. Într-adevăr, ideea era absurdă. Chiar dacă Hanna şi Mats Hagström se îmbolnăviseră din cauza virusului, şansa ca un antivirus digital să îi vindece era inexistentă. Şi iată-l aici, într-o celulă mică, fără telefon, paşaport, ceas sau portofel. Era prizonier, la fel de izolat de lume ca şi Hanna pe patul de spital de la Karolinska. Aveau să îl condamne pentru acte de terorism şi să îl închidă pentru totdeauna? Simţi o nevoie disperată de a vorbi cu Jens sau cu Thomas Wethje – un om normal din Suedia care îi putea reda simţul realităţii. De ce naiba crezuse că poate face pe eroul? Îşi ţinu respiraţia mult timp, privind în tavan. Cum putuse Rachel să mintă cu atâta uşurinţă? Dar cine era el ca să o judece? Se pierduse pe sine însuşi într-o grămadă de minciuni şi de visuri. Acum se dusese dracului totul. Se dusese dracului cu adevărat.

Ierusalim, Israel

Casca pârâi, iar Larry Lavon aşteptă încordat vocea lui Micha Begin.

— A fost negativ. Repet, negativ.

La dracu'. Arestaseră două persoane, dar niciuna nu era cea care trebuia. Fusese sigur de cea din urmă. I se păruse că surprinde o reacţie din partea câinelui care căuta explozibili. Suspectul purta o geacă mult prea groasă şi părea nervos. Larry măsură din nou mulţimea din ochi. Cei mai mulţi oameni stăteau şi aşteptau tot mai nerăbdători autobuzul. Întârziase cincisprezece minute. Era un lucru obişnuit ca sinucigaşii cu bombă să aştepte ca autobuzul să ajungă în staţie sau să se urce în autobuz înainte de a detona bomba. Din acest motiv, echipa lui Larry hotărâse să reţină autobuzul. Staţia Mahane Yehuda se afla chiar lângă piaţă şi era plină de oameni.

Larry aruncă încă o privire frustrată la ceas. Era două şi trei minute – mai erau doar douăsprezece minute. Văzu câţiva poliţişti în civil, doi dintre ei aveau câini şi se mişcau printre oamenii de la coadă. Un poliţist roşcat, în civil, se învârtea printre ei cu un scaner care arăta ca o pompă scurtă de bicicletă şi care reacţiona la explozibili. Se întrebă cum mergea cu celelalte două echipe. Dacă un camion plin de bombe exploda la Universitate, s-ar fi auzit de aici. Până acum nu fusese nicio explozie.

Casca pârâi din nou.

— Răspunde, Larry. Contact la ora trei.

Se uită cu ochii întredeschişi la staţia de autobuz şi îl văzu pe Micha, împreună cu un ofiţer de poliţie local şi un câine. Stăteau în spatele unui bărbat scund şi închis la culoare, care purta o jachetă sport, roşie. Larry începu să meargă repede într-acolo.

— Dovezi?

— Câinele e foarte agitat. Să aducem scanerul încoace sau să riscăm şi să-l prindem?

Larry se gândi repede. Bărbatul stătea între foarte mulţi pasageri. Dacă nu era persoana potrivită, acţiunile echipei aveau să îl pună în alertă pe adevăratul atentator. Dacă aveau dreptate, dar îi lăsau timp atentatorului

să apese trăgaciul, urmau să fie prea multe victime.

— Aşteptaţi. Vin imediat.

Se mişcă rapid şi se apropie de ţintă din faţă, în diagonală. Bărbatul stătea nemişcat, cu mâinile în buzunar şi ochii în pământ. Larry observă blugii albaştri şi pantofii albi de tenis. Pantofii păreau noi – prea noi. Probabil avea trăgaciul în mână. De multe ori îl lipeau cu bandă adezivă de palmă ca să nu îl scape dacă dădea cineva peste ei.

În clipa aceea, Larry se hotărî: nu avea timp de pierdut. Scoase un injector mic din toc şi, când se află în dreptul lui, dădu peste bărbat, apăsă vârful injectorului în artera carotidă a acestuia şi apăsă. Un clic slab şi picioarele bărbatului cedară. Larry întinse repede mâna şi îl prinse. Neurotoxina îl lăsase inconştient în mai puţin de o secundă, iar acesta era greu şi moale. Anestezicul avea efect aproape o oră. Câinele lătră energic, iar ofiţerul smuci lesa.

Larry întinse trupul pe jos, fără să bage de seamă grupul de oameni din jur. Uneori ataşau un detonator suplimentar de fermoarul hainei. Dar trebuia să ştie dacă era omul potrivit. Scrâşni din dinţi şi trase fermoarul. Mai întâi văzu nişte pungi de plastic, mari şi verzi, care atârnau pe stomacul bărbatului. Sfâşie una şi de acolo curse un val de ţepi ascuţiţi de oţel peste mâna lui. Dădu pungile deoparte şi descoperi centura cafenie cu explozibil. Avea un întrerupător negru lipit în palmă. Larry îşi consultă ceasul. Era două şi şapte minute.

Camionul mare era greu de manevrat, iar Ali Aksani se chinuia să întoarcă volanul leneş la fiecare curbă. Şi schimbătorul era greoi şi ieşi din viteză de câteva ori, făcând motorul să tureze nervos. Cabina şoferului mirosea a transpiraţie şi a fum de ţigară. Avea să ajungă în curând. Memorase traseul de sute de ori şi, chiar dacă nu ştia o boabă de ebraică, recunoscu simbolurile de pe fiecare indicator. Traficul era aglomerat. Trotuarele erau pline şi, la fiecare semafor, oamenii se scurgeau pe stradă ca şobolanii. Avea o tuse urâtă care îi zdruncina pieptul. Îl apucase pe nesimţite la Balakot. În noaptea aceea, fusese frig şi umed în şcoală şi nu avuseseră destule pături. Tuşea la nesfârşit, atât de mult încât ceilalţi elevi săriseră să îl bată. Se furişaseră până la patul lui şi îl loviseră cu papucii peste faţă. Aseară fusese mai rău ca niciodată, poate din cauza încordării. Dar în curând avea să fie din nou puternic şi sănătos. În curând, avea să îşi găsească liniştea şi să fie întâmpinat cu nesfârşită dragoste.

Camionul ieşi din viteză, iar motorul diesel hurui. Ali apăsă pe pedala mare de ambreiaj şi reuşi să împingă schimbătorul înapoi. Universitatea Evreiască era acum la doar câteva străzi distanţă. Detonatorul negru

atârna chiar sub casetofon; dacă dădea drumul schimbătorului, ajungea uşor la el. Repetase mişcarea de câteva ori în garaj. Se gândi la tatăl lui. Îşi dorea să îl vadă acum pe Ali. Nu mai era băieţelul care căzuse de pe bicicletă şi îşi julise mâinile, nici puştiul cu lacrimi pe obraz, care făcuse în pantaloni în moschee. Acum el era cel care învârtea sabia la care se închinau cu toţii.

Ajunse la o altă trecere de pietoni plină de şobolani, mari şi mici; apucă schimbătorul de viteze cu putere, având grijă ca motorul să toarcă uşor. Observă un grup de femei şi bărbaţi musulmani, cu toţii în vârstă. Bărbaţii purtau *dishdasha,* iar femeile purtau *abaya*[67][67] Haină lungă, de obicei neagră, port tradiţional musulman pentru femei (n. tr.)
[68] Voal purtat ca acoperământ pentru cap de femeile musulmane (n. tr.) şi *hijab*[68] asortat. Credincioşii aveau ceva deosebit de demn. Printre toţi câinii aceia murdari, ei se mişcau cu graţie, ca şi cum ar fi fost de pe altă lume. Deşi erau bătrâni şi păşeau greu, aveau ceva mândru şi pur în ţinută. Se opriră la trecere. Ali voia să îndulcească zgomotul motorului diesel şi să amuţească celelalte maşini. Transpira. Una dintre femei păşi pe stradă înaintea celorlalte. Privi în jur, apoi ajută o femeie mai bătrână. Când se apropiară, văzu că femeia care îşi oferise ajutorul era mai tânără ca celelalte. Frumuseţea ei îl ului – avea ochii mari, căprui şi faţa delicată, încadrată de *hijab.* Le luă de braţ pe celelalte femei şi le ajută să traverseze. *Grăbeşte-te, înainte să se facă semaforul roşu.* În timp ce o ajuta pe ultima femeie să treacă, privirile lor se întâlniră. Era cel mai puternic moment din viaţa lui. Era un înger trimis direct din Jannah. Era un semn de la Allah – un semn că era aşteptat şi că era iubit. Femeia îi zâmbi cu căldură. Se simţea de parcă ar fi fost deja dincolo de porţile raiului. Ceva nu era în regulă însă cu nasul îngerului. O maşină din spatele lui claxonă, dar Ali voia să mai aştepte un moment.

Era atât de captivat de ochii îngerului încât nu observă când femeia scoase o puşcă neagră TAR-21 de sub veşmânt. El privea cu ochii întredeschişi când totul explodă într-o lumină strălucitoare. Fără să bage de seamă oamenii care ţipau în jurul ei, Rachel Papo stătea dreaptă cu braţul întins spre scaunul şoferului de camion –, aflat la numai doi metri şi jumătate distanţă. Dură doar câteva secunde să descarce toate cele douăzeci şi cinci de gloanţe. Stătea acolo, cu braţul întins, uitându-se la scaunul şoferului. Nu era nicio mişcare. Motorul tura gălăgios; probabil ieşise din viteză. În cele din urmă, Rachel lăsă arma goală pe pământ şi privi în jur. Pietonii se uitau la ea îngroziţi. Bătrânii musulmani pe care îi ajutase să treacă strada se dezbrăcau de *dishdasha,* dezvăluind uniformele de poliţie. În timp ce aceştia ţineau oamenii la distanţă, Rachel se îndreptă spre camion şi opri motorul. Se uită la cadavru. Deşi

era de-a dreptul sfârtecat, i se păru că vede un zâmbet pe faţa omului. Rămase acolo o clipă, dusă pe gânduri. Apoi se întoarse spre poliţişti, care întinseseră un cordon improvizat. Trecu pe sub cordon şi dispăru în marea de oameni. Era ora două şi douăsprezece minute.

Kashif Kareem Muhammad stătea într-o cafenea la centrul comercial Azrieli din mijlocul oraşului Tel Aviv. Urmărea oamenii şi bea o Cola. Întotdeauna îi plăcuse băutura aceasta şi încă îşi mai amintea când o gustase prima oară. Fratele lui mai mare, Rahim, turnase ceremonios câteva picături într-un pahar alb de plastic. Erau aşezaţi pe zidul jos de piatră care se întindea de-a lungul străzii. Rahim primise sticla de la un cioban drept mulţumire pentru munca de peste zi. Îl fascinase sticla frumoasă, cu mijlocul îngust. „Ca o femeie“, şoptise Rahim. „La fel de suplă şi de dulce.“ Apoi pufniră în râs şi dădură noroc cu apa neagră. Ochii lui Kashif priveau buticurile, pline de mărunţişuri colorate: pantofi de tenis, flori, ziare, dulciuri şi casetofoane. Oamenii treceau în jurul lui cu pungi şi pachete. Cum puteau să cumpere atâtea? Ce făceau cu atâtea lucruri? Ascultă muzica – pop. Îi plăceau ritmul şi vocile englezeşti. Îi zburară gândurile către Libia, la fratele lui pe jumătate paralizat după căzătura de pe schelă. Ce făcea el acum? Nu îl văzuse de peste un an. Erau atât de multe lucruri pe care ar fi vrut să i le spună. Spera că avea să primească scrisoarea pe care i-o trimisese. Încercă să îşi imagineze reacţia fratelui său când va citi despre marea lui realizare.

Ochii i se îndreptară către o femeie cu doi copii mici, o fată şi un băiat. Îi amintea oarecum de prima lui dragoste, dar părul era diferit. Şi era mai slabă. Copiii aveau jachete identice. Era ciudat că fetele şi băieţii evrei se îmbrăcau la fel. Dispărură cu toţii în toaletă. Lăsă sticla de Cola jos. Nu se simţea în largul lui şi fierbea în hainele grele. Vedea sute de coperte de album într-o vitrină, dar singura pe care o recunoscu era a Madonnei.

Era obosit, groaznic de obosit. Dar nu se temea. Păstrase întotdeauna distanţa faţă de misiune, un sentiment suprarealist în faţa marelui său moment. Era ca şi cum nu avea să se întâmple niciodată. Nu cu adevărat. Nu avea să i se întâmple lui. Când se antrenau la şcoală, când primeau instrucţiunile, când îi puseseră centura, i se părea mereu că scena avea să fie întreruptă, ca şi cum ceva urma să se întâmple înainte de sosirea clipei.

Femeia care semăna cu prima lui iubită se întoarse cu copiii. Vorbea la telefonul mobil. Fetiţa ei îşi trase fratele de braţ; se certau. Se gândi la prietenii lui, care acum îşi îndeplineau datoria sfântă. Se aflau deja în Jannah?

De ce îl mutaseră de la gara centrală? Ordinul venise în ultima secundă. Fusese atât de pregătit pentru gară; studiase planurile, memorase scările şi uşile. Nu ştia nimic despre Azrieli. Dar cu siguranţă ei ştiau cel mai bine. Măcar centrul comercial era un loc bun – erau mai mulţi oameni. Aruncă o ultimă privire către femeie şi copiii ei. Aveau să treacă de el în curând. Îşi dădu seama, fără prea multă grijă, că de data asta nimic nu avea să întrerupă scena. Nu avea să se întâmple nimic care să îl oprească. Trase adânc aer în piept, privi în jos la masă şi apăsă butonul mic din mâna stângă. Ceasul digital de deasupra magazinului cu articole sportive tocmai se schimbase. Era ora două şi cincisprezece minute.

Stockholm, Suedia

Mats Hagström se trezi într-o cameră mare, fără ferestre. Totul era alb. Nu îşi amintea cum ajunsese aici. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era că îngenunchease în cenuşa caldă, de lângă rugurile enorme. Omul fără faţă stătea în faţa lui. Apăruse de nicăieri, iar când Mats urlase disperat, omul îi pusese mâinile reci peste ochi. Alungase căldura şi cadavrele arzânde, apărându-l de porţile iadului. Acum totul se schimbase. Stătea întins pe un pat rece, de oţel. Peste piept şi peste picioare erau prinse curele albe care îl ţineau legat. Bărbatul purta o haină albă, pantofi albi şi mănuşi albe. În mână ţinea o baghetă conică de aproape treizeci de centimetri lungime. Era o baghetă frumoasă, strălucitor de curată şi lucrată perfect. Faţa bărbatului nu avea trăsături, nu avea nicio adâncitură sau riduri. Era doar piele netedă, fără gură, nas sau ochi. Era chel. Bărbatul puse mâna stângă pe pieptul lui Mats. Simţi presiunea uşoară a palmei, simţi inima bătând sub mănuşa albă. Mats încercă să se relaxeze, să respire încet. Voia să îi arate bărbatului că nu îi era teamă, că avea încredere în el. Bărbatul mări presiunea asupra pieptului. Mats încercă să se mişte ca să respire, dar era imposibil. Simţea că avea să îi explodeze pieptul. Apoi bărbatul îl lovi cu bagheta. Aceasta îi sparse cutia toracică, îi sfărâmă inima şi lovi patul de oţel dedesubt cu o pocnitură. Mats dădu încet drumul la aer. Bărbatul îi studia trupul, care se scutura acum în spasme scurte. În spatele lui stătea fetiţa. Se uita la sângele care curgea pe podeaua albă de pe patul argintiu şi lucios. Scurgându-se, lichidul gros desena contururi ciudate. Bărbatul se îndreptă spre ea. Fetiţa trăgea nervoasă de tivul rochiei albe. Nu voia să spună, dar ce putea face? Poate că ştiau deja. Înghiţi în sec şi privi capul gol.

— Mai este una. Am întâlnit-o.

Tel Aviv, Israel

Îl mutaseră într-o celulă care nu era mai mare de şapte metri pătraţi. În cameră se afla un prici, identic cu cel din camera de interogatoriu, precum şi o toaletă din oţel lustruit, fără capac. Nu mai era nimic altceva – nicio fereastră, nicio masă. Mirosea a dezinfectant. Eric stătea pe jumătate întins pe prici, sprijinit de peretele gri-deschis. Hainele începuseră să miroasă, i se lipeau de trup. Începuse să-l mănânce pielea. Nu mai avea noţiunea timpului, dar probabil trecuseră multe ore de când îl lăsaseră singur. Îi era foame, şi sete, şi greaţă. Era o senzaţie ciudată, să simtă foamea şi totodată nevoia să vomeze. Oare greaţa era provocată de foame? Îi trecuseră mii de gânduri prin cap – răsucise în minte tot ce se întâmplase şi tot ceea ce se putea întâmpla. Încercase să găsească răspunsuri inteligente pentru posibile întrebări, obiecţiile pentru acele răspunsuri, apoi răspunsuri la acele obiecţii. Trecuse înainte şi înapoi peste fiecare blocaj mental, sperând de fiecare dată să găsească o cale de ieşire, o scăpare pe care o trecuse cu vederea. În cele din urmă, deznădejdea învinse şi rămase privind la peretele din faţa lui. Era ameţit, în ciuda luminii puternice şi îşi petrecea timpul plimbându-şi privirea de la perete la uşă, apoi la toaletă şi înapoi.

Uşa se deschise, speriindu-l. Cu ceva efort, se sprijini în coate şi, când văzu persoana din faţa lui, trebui să înghită ca să nu vomite. Purta cizme negre, pantaloni militari negri şi o cămaşă polo neagră. Părul era strâns în coc. Uşa din spatele ei era tot deschisă, dar nu veni nimeni în urma ei. Se aplecă, în aşa fel încât faţa era la acelaşi nivel cu a lui. Se simţi ruşinat când o văzu – ruşinat că îl păcălise atât de straşnic, că se lăsase prins în plasă atât de uşor. Ea îl privi în ochi; Eric se uită în altă parte.

— Ce faci?

El se uită la toaleta fără capac.

— Aşa şi aşa. Tu?

— Uită-te la mine, Eric!

Se întoarse spre ea. Vocea ei era joasă şi delicată.

— Ştiu că eşti supărat pe mine. Ai tot dreptul.

— Nu sunt supărat pe tine. Ci pe mine. Dar nu pe tine.

— M-am simţit foarte bine cu tine. Eşti un bărbat interesant.

Eric reuşi să zâmbească timid.

— Interesant?

— Da. Şi atrăgător. Vorbeam serios când te-am invitat în cameră. Nu fusesem instruită s-o fac; nu făcea parte din misiune. Dimpotrivă, era opusul.

— Ce aveţi de gând cu mine?

Rachel se ridică şi îşi întinse picioarele. Apoi dădu din cap spre prici şi Eric îi făcu puţin loc. Ea se aşeză aproape de el.

— Există păreri diferite despre ce ar trebui să facem. Povestea ta a fost cel puţin surprinzătoare.

— Când eram în camera ta ţi-am spus că este o poveste lungă.

— Este surprinzătoare şi greu de crezut. Înţelegi?

— Înţeleg. Crede-mă, mi-aş dori să am o explicaţie mai simplă. Dar acesta este adevărul.

Acum fu rândul lui Rachel să se uite la toaletă.

— Ştim care părţi din povestea ta sunt adevărate. Ştim despre cercetarea ta; ştim pentru ce invenţii ai depus cereri de brevet şi cu cine lucrezi. Ştim că soţia ta e bolnavă, ca şi colegul tău. Ştim că ai prieteni la un ziar din Stockholm. Ai fost la Nisa şi ai transferat bani într-un cont din Elveţia.

— Ştiţi al cui cont era?

Ea aprobă din cap.

— Un ofiţer de poliţie din grupul naţional operativ. Ştim că ai cumpărat caietul şi pozele. Şi ştim că ai stabilit legătura cu Samir Mustaf. Sau cu Salah ad-Din.

Eric era prea obosit pentru a spune ceva.

— Ceea ce nu ştim este motivul tău. Nu ştim dacă eşti cine pretinzi sau dacă eşti un alt voluntar pentru Hezbollah.

— Şi ce vreţi să faceţi? Să mă torturaţi? Să mă puneţi la detectorul de minciuni? Să mă umpleţi cu serul adevărului? Să mă omorâţi?

— Ai văzut prea multe filme. Dar ne tot certăm în legătură cu ce ar trebui să facem.

Eric se uită din nou la perete. Se întrebă cum de lăsau uşa deschisă. Nu se temeau că ar putea fugi?

— Informaţiile pe care ni le-ai dat au salvat multe vieţi azi.

Se întoarse spre ea.

— Aţi reuşit să opriţi atentatele?

— Două din trei. Din păcate, l-au mutat pe al treilea, cel din Tel Aviv. Eram la gară, dar sinucigaşul era la centrul comercial.

— Câte victime?

— Douăsprezece – patru dintre ei, copii. Aproape cincizeci de răniţi.

Rachel rosti cuvintele ca şi cum îi testa reacţia. Ca să elimine orice îndoială, Eric o privi în ochi.

— Îmi pare cu adevărat rău.

Rachel nu spuse nimic.

— Şi-a asumat cineva responsabilitatea pentru atentat?

— Nu. Dacă nu era camera de chat, nu am fi ştiut că bombele aveau vreo legătură cu Mona.

Eric nu răspunse. Ea îşi schimbă poziţia, aplecându-se în faţă, cu coatele pe genunchi şi coborî vocea.

— Eric, ascultă-mă cu atenţie. Eu cred povestea ta. Sau cred destul de mult din ea. Mai cred şi că te poţi ajuta pe tine şi ne poţi ajuta şi pe noi în acelaşi timp. Cred că poţi juca un rol decisiv. Mai sunt şi alţii de aceeaşi părere cu mine.

— Ce vrei să spui?

— Ai făcut un lucru unic – ai stabilit legătura cu Samir Mustaf. Nu numai atât, dar pari să fii pe cale să-i câştigi încrederea.

— Nu după ce aţi oprit două atentate.

— Nu e obligatoriu ca asta să aibă vreo însemnătate. E posibil să avem şi alte surse. Dacă te integrezi în celula lor, devii unul de-al lor, atunci poate reuşim să obţinem ce căutăm.

— Ce anume?

— Pe Nadim. Antivirusul.

— Cum aş putea să fac asta? Sunt doar un profesor de IT din Stockholm. Şi prizonier al Mossadului.

— Te-ai descurcat până acum. Asta nu spune nimic despre ce eşti capabil să faci?

— M-am descurcat? Am stricat tot.

— Nu, nu este aşa. Nici pe departe. FBI este aici. Vor să ştie mai multe despre virusul care a infectat-o pe soţia ta. Ne-au cerut să te predăm lor şi să pleci cu ei la Stockholm.

— De ce au nevoie de mine?

— Vor să o mute pe soţia ta la unul dintre spitalele lor.

Eric simţi că se enervează.

— Ce? Unde vor să o ducă?

— Calmează-te. La o bază NATO din Oslo. Dar nu prea au cum să intre şi să ia un cetăţean suedez dintr-un spital public fără vreun fel de autorizaţie. Se pare că ministrul de externe din Stockholm pretinde consimţământul pentru transfer, preferabil de la soţul ei. De aceea au nevoie de tine în Suedia. Soţia ta este foarte bolnavă, aşa că vor să

acţioneze repede. Când actele vor fi în ordine, cei de la FBI presupun că vei merge şi tu la Oslo. Desigur, noi vom…

— Hanna nu va fi un nenorocit cobai. M-ai auzit?

Rachel îi puse mâna pe umăr.

— Aminteşte-ţi, trebuie să te calmezi. Lasă-mă să termin.

Eric îşi trecu mâna prin păr şi dădu scurt din cap.

— Vom fi de acord să te predăm. Te vor duce pe aeroportul Ben Gurion pentru a te transfera la Stockholm – au propriul avion. Dar la aeroport, vei fugi.

Se uită la ea suspicios.

— Ce voi face?

— Vei fugi.

— Voi fugi? De FBI?

— De FBI.

— Şi cum voi face asta?

— Ţi se va da ocazia. Eu te voi ajuta.

— Şi dacă mă împuşcă?

— Nu te vor împuşca. Apoi vei lua legătura cu Salah ad-Din din nou şi te vei asigura că vă veţi întâlni. Pe urmă, dacă reuşeşti să pui mâna pe Nadim, vei fi un erou – pentru Israel şi pentru prietenii tăi bolnavi din Suedia.

— Şi dacă nu-l pot convinge să-mi dea antivirusul?

— Atunci iei legătura cu noi. Vom lucra împreună pentru a încerca să-l convingem.

— Şi dacă mă omoară?

— Nu te vor omorî – nu dacă rămâi demn de încredere, cum ai fost şi până acum.

— Cum voi lua legătura cu voi?

— Ne vei suna tu.

— Voi suna? Cu ce?

— Cu telefonul tău mobil. Voi face în aşa fel încât să ţi se dea lucrurile înainte de a fi predat americanilor.

Eric încercă să-şi adune gândurile. Misiunea asta părea vagă şi imposibil de realizat. Rachel îi citi gândurile.

— Sună mai complex decât este în realitate. Sunt sigură că şeful meu ţi-ar fi explicat totul mai elegant, mai pedagogic. Eu nu sunt aşa de bună la explicaţii. Nu e chiar atât de dificil, nu-i aşa? Te voi scăpa de acolo. Tu convinge-l pe Mustaf să-ţi dea antivirusul.

— Dacă nu îl mai pot contacta?

Rachel se gândi o clipă la asta.

— Atunci vom improviza.

— Nu am paşaport. Nu am nici bani sau cărţi de credit.

— După cum am spus, mă voi asigura că ţi se dau lucrurile înapoi. Ţi-am plătit şi factura la hotel, deci ieşi în câştig. Cu paşaportul va fi mai greu, dar voi face tot ce pot. Nu vrem ca FBI să bănuiască ceva.

— De ce nu cooperaţi cu ei? Nu ar fi mai firesc?

Rachel clătină din cap.

— Hai să spunem că avem priorităţi puţin diferite în acest moment. Pentru noi, lucrul esenţial este să obţinem antivirusul. FBI pare mai interesat de posibila ameninţare biologică.

Eric oftă.

— Spune-mi mai multe despre Samir Mustaf.

— S-a născut în Beirut. Are o soră mai mare. Familie de musulmani şiiţi. Tatăl avocat; mama asistentă medicală. Au fugit în Franţa când Samir Mustaf avea cincisprezece ani şi s-au stabilit la Toulouse. Cunoştinţele de matematică i-au adus o bursă la MIT. A stat acolo şaisprezece ani, şi-a luat doctoratul şi a predat.

— În ce domeniu?

— Viruşi informatici. A devenit repede expert. A ajutat Pentagonul, printre alţii, de mai multe ori.

— Copii?

— O fiică. A cunoscut-o pe soţia lui la o nuntă în Liban. Apoi au locuit în Statele Unite aproape zece ani. După asta, s-au mutat înapoi în Beirut. Samir Mustaf a obţinut o slujbă ca şef al departamentului IT la o bancă libaneză. Ea lucra la Siemens. Într-o zi, familia urma să se întâlnească pentru a merge la o petrecere aniversară la casa soacrei lui din Qana. În casă a avut loc o explozie. Nu ştim exact ce s-a întâmplat, dar raportul poliţiei menţionează o grenadă cu dispersie. La scurt timp după incident, Samir Mustaf a dispărut.

— A dispărut?

— Era la spital pentru identificarea cadavrelor. De atunci, nu l-a mai văzut nimeni. Teoria noastră este că a fost recrutat de Hezbollah şi că l-au ţinut ascuns de-atunci.

Eric rămase tăcut, gândindu-se la soarta lui Samir. Rachel îi dădu o mică fotografie color. O fetiţă angelică, cu ochi mari, căprui, o gură de păpuşă şi păr des şi creţ. Se uită la Rachel.

— Fiica lui?

— Ştii cum o chema?

— Lasă-mă să ghicesc… Mona.

— Mona Mustaf.

— Şi cine era Nadim?

— Soţia lui.

Lui Eric îi ghiorăi stomacul. Rachel zâmbi stins.

— Nu ţi-au dat nimic de mâncare?

— Nu. Serviciul de cameră de la Hilton Mossad are câteva neajunsuri.

Rachel se ridică.

— Mă ocup eu de asta. Şi ca să-ţi arătăm că suntem serioşi, îţi voi aduce lucrurile. Totul în afară de calculator – trebuie să-l păstrăm.

Între timp, îţi sugerez să te gândeşti la ideea mea. Eşti pregătit să fugi de FBI, să te strecori în reţeaua Hezbollah, să stabileşti legătura cu Samir Mustaf şi să obţii antivirusul? Dacă da, vei ieşi de aici în douăzeci şi patru de ore.

— Rachel, cine eşti tu?

Ea tresări şi dură o secundă până răspunse.

— O *katsa.*

— Katsa?

— Omul bun la toate.

— Deci, nu eşti interpret în Londra?

Nu îşi putu stăpâni furia. Pentru o clipă, Rachel păru obosită. Sau poate tristă.

— Sper că vom avea ocazia să ne cunoaştem mai bine. A doua oară – tu, profesor la KTH, iar eu, omul bun la toate.

Uşa se închise cu un clic. Eric se uită la fata din fotografie, Mona Mustaf. Stomacul lui scoase iar un ghiorţăit de protest. Puse fotografia în buzunar.

Peretele, uşa, toaleta. Peretele, uşa, toaleta. Aşteptarea îl neliniştea. Plecase deja de mai bine de o oră. Se gândise la oferta ei, dacă i se putea spune aşa. O parte din el voia să rămână în celula tăcută şi să doarmă, să evite luarea unei decizii – să evite asumarea vreunei responsabilităţi. Dar, în acelaşi timp, voia să ia legătura cu Jens. Trebuia să afle ce făcea Hanna. Trebuia să audă că era încă în putere, că încă mai lupta. Acum, cel puţin, avea speranţe. Nadim era real, până la urmă, iar planul lui Rachel era singura cale de a avansa. Dacă nu reuşea să facă altceva, măcar nu ar mai fi prizonier. Dar ştia că avea să fie ca vânatul hăituit.

Uşa se deschise, iar Rachel reveni cu o tavă cu mâncare şi o pungă albă de plastic.

— Am inversat rolurile. Acum eu sunt cea care îţi aduce mâncare.

Puse tava în faţa lui. Eric luă o baghetă cu brânză şi muşcă o bucată mare. Ea îl privea, stând cu braţele încrucişate.

— De obicei, nu am astfel de misiuni.

Şi pentru că Eric nu răspunse, vorbi mai departe:

— Eu am cerut să fiu cea care ia legătura cu tine.

El îşi dădu seama că Rachel nu îşi găsea cuvintele, căutând vreun semn că nu mai era supărat pe ea. Apoi zâmbi.

— Cred că m-au lăsat fiindcă ne înţelegem foarte bine.

Eric bău o gură de cafea şi dădu din cap.

— O voi face – dacă poţi să-mi promiţi că nu voi fi împuşcat de FBI.

— Voi face tot posibilul. Sunt sigură că este decizia corectă pentru tine şi pentru noi.

Rachel goli punga pe pat. Acolo erau cheile, portofelul, iPodul şi telefonul mobil.

— Din păcate, nu am reuşit să iau paşaportul, dar geanta cu produsele de toaletă şi cu hainele e pe drum. Am vorbit cu cei de la FBI şi vei merge pe aeroportul Ben Gurion mâine-dimineaţă.

După ce mâncă un iaurt şi bău ceva cafea, se simţi un pic mai bine. Rachel băgă mâna într-unul dintre buzunarele pantalonilor.

— Nu am avut voie să iau caietul, dar am înşfăcat astea.

Îi dădu şerveţelele mototolite de la restaurant. Traducerea era încă lizibilă.

— Vei avea nevoie de ele ca să intri din nou în camera de chat.

— Dar dacă nu am calculator?

— Va trebui să mergi la o cafenea cu internet – sunt peste tot în oraş. Dar ai grijă. FBI ne va cere să ne folosim toate resursele să te găsim. Îi pot încetini, dar nu îi pot opri. Vor veni să te caute.

Rachel îi remarcă expresia şi adăugă:

— E bine pentru alibiul pe care i-l vei da lui Samir Mustaf. Dacă află că eşti căutat de FBI, povestea ta va fi mai credibilă.

Eric se forţă să zâmbească.

— Totul e ca un coşmar, atât de nerealist încât nu mai pot absorbi nicio prostie în plus. Poate că am devenit imun.

— Cred că e un lucru bun. Numai Dumnezeu ştie câte greutăţi te mai aşteaptă. Dar măcar acum te ţii după un plan care ar putea avea ceva rezultate.

— Sigur. Dacă reuşesc.

Eric luă telefonul mobil şi văzu că avea un mesaj de la Jens. Simţi un nod în stomac când îl deschise. Cuvintele care clipeau pe micul ecran făcură pereţii să se prăbuşească în jurul lui cu un zgomot asurzitor:

MATS HAGSTRÖM A MURIT.

PARTEA A III-A

SIMFONIA A VII-A DE CEAIKOVSKI

Sheikh Zuwaiyd, Egipt

În maşină era linişte. Nu aveau semnal radio, iar Nesril Mansour nu adusese niciun CD. Prudent din fire, conducea încet chiar dacă se aflau pe o autostradă cu patru benzi, iar traficul era aproape inexistent. Soarele prăjea acoperişul micii furgonete care nu avea aer condiţionat. Erau cu toţii lac de sudoare; se aflau în maşină de şase ore şi încă mai aveau câteva ore de mers.

Ahmad Waizy era furios. Lovi de mai multe ori cu pumnul acoperişul subţire de metal. Ceva mersese prost în Israel: poliţia oprise două dintre cele trei atacuri. Asta nu putea să însemne decât că le vânduse cineva un pont, dar cum era posibil? Doar câţiva oameni ştiau care erau ţintele. Singurul din ţară care ştia detaliile era Sinon, dar el era un profesionist şi nu ar fi bătut toba niciodată. Şi apoi, atacul din Tel Aviv reuşise datorită lui. Sinon îl avertizase că era ceva în neregulă cu poliţia, aşa că schimbase în ultimul moment ţinta de la staţia de tren Savidor Merkaz, la centrul comercial Azrieli. Lui Enes al-Twaijri, finanţatorul proiectului, nu îi dăduse niciun detaliu, deci nu putea fi vorba despre el. Nici prinţul Abdullah bin Aziz nu ştia nimic despre martiri.

Toţi cei care aveau amănuntele se aflau în maşină acum. Privi la ceilalţi pasageri. Nesril era un simplu soldat; nu avea acces la informaţii confidenţiale. Arie al-Fattal şi Samir Mustaf însă ştiau totul despre atacuri. La fel noul administrator, Mohammad Murid. Unuia dintre cei trei bărbaţi trebuie să-i fi scăpat informaţia. Oare dinadins sau din neglijenţă? Cine fusese? Samir nu scotea niciun cuvânt decât dacă era absolut necesar; era mereu tăcut şi distant. Ahmad nici nu era sigur că înţelesese toate detaliile despre atacuri.

Privi la Samir, care se uita pe geam cu o privire inexpresivă. Ca de obicei, avea căşti în urechi. Ahmad nu-l înţelegea pe libanezul acesta slăbănog. Muncise din greu şi-şi ţinuse promisiunea. Dar era mereu singuratic, taciturn şi evaziv. Ahmad ştia că Samir se gândea mult la sarcina lui, la credinţele lui, la familia pe care o pierduse. Chiar dacă era o persoană dificilă, era puţin probabil să fi dat informaţiile despre

atacuri.

Ahmad se concentră, în schimb, asupra lui Mohammad şi Arie. Amândoi avuseseră contacte cu lumea din afară pe parcursul proiectului. Mohammad fusese cel care pregătise destinaţia pentru călătoria de azi – noul lor cartier general. Acest gând îl îngrijora. Dacă el făcuse vreo indiscreţie, noua lor bază din Gaza ar fi putut fi, de asemenea, cunoscută. Avea să îi aştepte la sosire vreun comando israelian? Se uită la figura îngustă a lui Mohammad, cu semnul acela urât din naştere pe obrazul stâng. Întotdeauna se aşeza în aşa fel încât ceilalţi să nu îi vadă semnul. Mohammad se îmbrăca simplu. Lucrase pentru Hezbollah mulţi ani, iar Ahmad făcuse o verificare minuţioasă înainte de a-l alege ca administrator. Mohammad era atent şi loial, un musulman credincios. Ahmad se uită la Arie. Îşi aminti când îl văzuse prima dată la o întâlnire în Tabriz. Era un vânzător arogant angajat de Hezbollah, pedant şi plin de sine. Poate că îl câştigase pe Enes, dar nu îl impresionase defel pe Ahmad. Erau multe lucruri care îl enervau la Arie. Ceasul mult prea scump de la mână – un Rolex? – de exemplu. Hainele colorate pe care le purta. Proasta condiţie fizică – Arie gâfâia groaznic după ce mergea doar câteva minute. Obezitatea era o probă suplimentară a lipsei sale de caracter. Cât de important era oare pentru Hezbollah? Nu foarte important, desigur, acum că finanţele erau asigurate şi proiectul era pe sfârşite. Arie îl privi şi zâmbi. Ahmad nu îi răspunse la fel.

Samir privea pe fereastră fără să vadă cu adevărat afară. Peisajul nu se schimbase de câteva ore – deşert nesfârşit, cu câte un indicator, ici şi colo. Rareori apărea câte o maşină. Asculta Chopin, deşi se plictisise de variaţiunile pentru pian pe care le salvase. Trebuia să mai descarce nişte muzică, dar nu mai avea carte de credit, iar contul său pe iTunes fusese închis demult. Trebuia să se mulţumească să pirateze programe, iar selecţia de muzică clasică era limitată. În furgonetă era îngrozitor de cald şi fiecare răsuflare presupunea un efort.

Hezbollah îşi făcuse cunoscute pretenţiile în Israel. Astfel, proiectul intrase în ultima fază. Se îndoia că prim-ministrul Ben Shavit avea să le îndeplinească, dar era posibil ca Mona să fi făcut destul rău în ţară încât să nu poată refuza. Poate că în, calitate de consilier apropiat, Sinon îl putea convinge pe Shavit să renunţe; poate că nu.

Nadim, antivirusul, era practic gata. Samir reuşise să rezolve problema datelor modificate ale Monei. Nadim putea acum să citească şi să dubleze ADN-ul Monei, indiferent de modul în care se dezvoltase în sistemele infectate. Aplicaţia era relativ simplă, dar implementarea era o manevră genială. Dar, ca de obicei, nu era nimeni care să îl aplaude. Era

singur cu creaţia lui.

Gândurile i se îndreptară către Eric Söderqvist, străinul care reuşise cumva să intre pe forumul de discuţii. Ce putuse găsi acolo? De exemplu, toate conversaţiile despre Mona, Nadim şi despre atacuri. Din această cauză eşuaseră atacurile? Nu-i prea venea să creadă, dar riscul exista. Nu spusese nimănui despre conversaţia lui cu Söderqvist şi şterse toate urmele a doua zi. Era periculos pentru el să fie în contact cu cineva din afara grupului? Desigur că era, dar nu dezvăluise nimic. Ar fi trebuit să-i spună lui Ahmad, dar aşteptase deja prea mult. Acum avea să-i dăuneze. Şi voia cumva să păstreze pentru el secretul despre Eric Söderqvist. Era primul contact adevărat pe care-l avusese cu lumea din afară în aproape patru ani. Cine era Eric Söderqvist? Unde era?

Arie se aplecă în faţă şi îi spuse ceva lui Nesril. Furgoneta încetini şi se opri la marginea drumului, ca să poată urina. Liniştea era apăsătoare, cu excepţia motorului încins, care dădea rateuri. Arie sări peste Mohammad. Samir rămase pe scaun. Nu simţea nevoia să se uşureze, era ud tot de transpiraţie şi nu voia să stea neprotejat la soare. Nesril coborî pe asfalt şi se duse lângă Arie. Zgomotul stropilor de urină se putea auzi până pe bancheta din spate a dubei. Ahmad se aplecă peste poala lui Samir şi scormoni într-o geantă care alunecase pe podea în timpul drumului. Scoase de acolo un pistol negru şi, fără să spună un cuvânt, coborî din maşină şi merse către cei doi bărbaţi aflaţi la marginea drumului. Lucrurile păreau că se desfăşoară cu încetinitorul. Samir văzu cum Ahmad întinse mâna cu pistolul şi ţinti spre ceafa lui Arie. Se auzi o pocnitură ascuţită, ca o petardă, iar Arie căzu în nisip. Nesril sări în lături şi căzu în genunchi. Strigă ceva incoerent cu o voce ascuţită şi păru că-l trage pe Ahmad de pantaloni. Ahmad îl ignoră, aplecându-se să se uite la cadavrul lui Arie. Apoi îl lovi cu putere în cap. Se auzi o bufnitură. Când se întoarse la maşină, mirosea a praf de puşcă. Lui Samir i se păru că vede stropi roşii pe obraz şi pe gulerul lui. Motorul porni. Mohammad privea în podea. Niciunul dintre cei patru bărbaţi nu scoase o vorbă. Maşina se zdruncină puţin pe marginea drumului înainte de a reintra pe asfalt şi a o lua apoi pe drumul drept şi nesfârşit, prin deşertul Sinai.

Ierusalim, Israel

Prim-ministrul Ben Shavit îşi construise guvernul ca o echipă. Deşi aveau un mandat slab, iar puterea lor se baza pe o coaliţie fragilă, reuşise să adune nişte oameni care, cel puţin la un nivel personal, depuneau efortul de a conlucra. Dar erau şi momente când trebuia să fie singur. Atunci când argumentele pro şi contra erau atât de bine puse la punct încât nu mai sufereau nicio altă interpretare. Atunci când toţi se dădeau deoparte pentru a-i permite să ia decizia finală – o decizie care nu putea fi luată decât de o singură persoană, chiar dacă erau o sută douăzeci de membri în Knesset, iar guvernul lui de treizeci de miniştri era cel mai mare din istoria Israelului.

Doisprezece dintre aceştia stăteau acum tăcuţi în faţa lui. Biroul era prea mic pentru atâţia oameni. Aerul era închis; praful strălucea în bătaia razelor de soare. Îi surprinse privirea lui Meir Pardo, căutând sprijin. Meir zâmbi, dar nu lăsă să se vadă părerea lui despre decizia care urma să fie luată. Privirea lui Ben ajunse la Yuval Yatom. Ministrul finanţelor dădu aproape imperceptibil din cap – poate doar i se păruse – şi apoi se uită în altă parte. Ben îl privi pe ministrul apărării, Ehud Peretz, a cărui opinie era mai evidentă, dând din cap că nu. Acest lucru nu era prea surprinzător; Ehud nu făcuse niciun compromis în viaţă. Ben se întoarse către Akim Katy, consilierul lui strategic şi prieten apropiat. Akim îl privi în ochi câteva clipe şi dădu uşor din cap. Aceasta era o recomandare discretă, dar clară. Să accepte. Să ia loc la masa negocierilor. Să cedeze, indiferent de cât de umilitor era.

Akim era un activist de dreapta, un negociator de neclintit şi un susţinător îndârjit al coaliţiei naţionale. Era un semn puternic faptul că Yuval şi Akim îi recomandau să negocieze. Dar era atât de greşit. Toate lucrurile pentru care luptase – cu adevărat, toate convingerile lui – plecau de la ideea că, până la urmă, binele întotdeauna învingea răul. Dacă rezistai suficient timp, duşmanul avea să cedeze. Dar natura acestei ameninţări era prea abstractă. Cum puteau să i se împotrivească? *Unde* puteau să se lupte cu ea? Şi cu cine aveau să lupte? Lupta nu se mai

ducea cu oameni în carne şi oase. De data aceasta, ameninţarea era un program de calculator – aveau de-a face cu lucruri ştiinţifico-fantastice. Privi dincolo de chipurile întunecate ale oamenilor, pe geam. Totul era greşit; cerul albastru şi soarele strălucitor constituiau un paradox. Cerul trebuia să fie întunecat şi mohorât când bursa ţării era măcelărită, când douăzeci de victime ale masacrului de la centrul comercial Azrieli se zbăteau între viaţă şi moarte la spitalul Ichilov. Dar poate că soarelui nu-i păsa.

Ben îşi dispreţuia propria nehotărâre. De ce nu putea unul dintre tehnicienii lor să descifreze codul? Virusul nu era numai problema Israelului. Se răspândise fără să respecte hotarele sau restricţiile tarifare. Aducea haos în întreaga lume occidentală, afectând nu doar sistemele financiare. Ameninţarea ajunsese deja în spitale, afectase traficul aerian, sursele de energie… Lumea modernă era complet controlată de sisteme IT. Fără acestea, reveneau în Epoca de piatră. Dar, în ciuda ameninţării colective, el era cel care trebuia să ia decizia pentru toţi. Israelul avea să fie sacrificat. Se gândi la vorbele lui Abba Eban care ar fi spus în timpul Războiului de Şase Zile că lumea era împărţită în două tabere: cei care vor să distrugă Israelul şi cei care nu fac nimic pentru a-i opri pe ceilalţi. Atacurile sinucigaşe crescuseră şi mai mult presiunea. Cei din opoziţie erau ca nişte copoi – în Knesset, în media, până şi în rabinat. Toţi se foloseau de ocazie, exploatând catastrofa; nimeni nu oferea sugestii sau sprijin. Dar acestea erau regulile jocului. Avea nevoie de o ţigară. Faptul că doctorii îi spuseseră să nu fumeze nu făcea decât să înrăutăţească situaţia. Îşi drese glasul.

— Înţeleg că aceasta este o situaţie extraordinară, care impune măsuri extraordinare. Întotdeauna am spus că nu negociem cu teroriştii. Dar…

Se uită la Akim.

— *Sunt* pregătit să negociez pentru a pune capăt situaţiei. De astă dată, am fost luaţi prin surprindere. Data viitoare, vom fi mai bine pregătiţi. Voi negocia, dar nu cu liderul Hezbollah, Hassan Musawi. Acest lucru nu se va întâmpla niciodată. Voi cere o echipă de mediere. Poate fi de la Naţiunile Unite, din Suedia sau Norvegia, dar nu voi sta la aceeaşi masă cu un ucigaş.

Ben îşi coborî privirea şi studie pentru a suta oară scrisoarea de pe birou.

— Şi am câteva opinii în legătură cu solicitările lor.

Toţi cei din cameră păstrară tăcerea. Era o înfrângere inimaginabilă şi nimeni nu voia să-i privească pe ceilalţi în ochi. Ben mototoli hârtia şi o aruncă la coş.

Tel Aviv, Israel

Nu avea să funcţioneze. Poate în filme, dar niciodată în realitate. Eric presupusese că Rachel avea să-i dea instrucţiuni clare – detaliile unui plan de evadare sigur şi isteţ. În schimb, tot ce făcuse ea fusese să-i şoptească „succes“ când, împreună cu un gardian, îl dăduse pe mâna celor doi agenţi FBI. Unul dintre ei, un bărbat în costum gri şi cămaşă albă, neîncheiată la gât, se recomandă ca Paul Clinton. Celălalt, în pantaloni negri şi hanorac gri, nu spuse nimic. Avea o atitudine superioară şi abia dacă îl privea pe Eric. Pentru câteva clipe, păru că o să-l încătuşeze, dar când Rachel le explică faptul că nu era necesar, că Eric de fapt voia să meargă în Suedia să-şi vadă soţia, Paul se relaxă. Eric îşi strânse geanta în mână şi continuă să privească în jos. Nu îndrăznea să se uite la americani, de teamă ca aceştia să nu-şi dea seama cât de neliniştit era. Predarea către FBI se petrecuse în holul răcoros de la intrarea în ceea ce fusese probabil un sediu al Mossadului, la parter, câteva etaje mai sus de celula lui. Îi tot aruncase priviri pe furiş lui Rachel, sperând că va primi un semnal, un indiciu sau că îi va strecura pe furiş un bilet. Dar ea doar dădu mâna cu cei doi bărbaţi şi plecă. Se răzgândise? Trebuia ca el să zboare până la Stockholm?

Într-un fel, îi era dor de casă, dar întoarcerea acolo însemna, de fapt, sfârşitul. Însemna că eşuase total. Toată noaptea fusese pregătit să fugă, să reia legătura cu Salah ad-Din şi să continue vânătoarea pentru Nadim. Acum stătea pe bancheta din spate a unei maşini mari şi negre, alături de bărbatul care-şi dădea aere de superioritate. Paul şi şoferul lor cel scund stăteau în faţă. Maşina mirosea a piele şi ulei, geamurile erau fumurii, iar portierele erau blocate. Mergeau cu viteză mare pe Autostrada 1. Se gândi la Mats Hagström. Mats era mort. Nimeni nu-l putuse salva. Mona câştigase, iar Hanna era pe moarte. Îşi aminti conversaţia cu soţia lui Mats. Oare ce făcea ea acum? Pierduse omul pe care-l iubea. Oare acelaşi lucru avea să i se întâmple şi lui? Dacă nu putea găsi antivirusul Nadim, totul era pierdut. Pentru Hanna. Pentru el.

Maşina înainta prin traficul de dimineaţă cu viteză mare şi îşi dădu

seama, după indicatoare, că se apropiau de aeroport. Îşi imagină cum alte maşini îi forţau să iasă de pe carosabil şi era salvat, vedea o femeie frumoasă care stătea la marginea drumului şi făcea semne să oprească, trăgând apoi şoferul afară din maşină şi aruncându-l pe câmp. Nimic din toate acestea nu se întâmplă şi ajunseră, câteva minute mai târziu, la destinaţie. Deşi aerul condiţionat în maşină era dat la maximum, Eric transpirase. Îşi făcuse duş, dar stresul îşi făcuse simţită prezenţa. Tipul cel arogant deschise portiera şi îl ajută fără menajamente să coboare.

Până să ajungă în sala aglomerată de la Plecări, fanteziile lui dispăruseră, iar Eric se pregăti cu amărăciune să-şi petreacă următoarele ore zburând cu avionul. Cei doi bărbaţi rămaseră de o parte şi de alta a lui, pe măsură ce îşi croiră drum printre cozile colorate şi gălăgioase. În aeroport era un haos total; nimic nu părea să funcţioneze. Ecranele mari care afişau, de obicei, orele de decolare arătau doar imagini intermitente cu combinaţii de litere de neînţeles, iar personalul companiei aeriene de la ghişeele *check-in* încerca să calmeze pasagerii furioşi. Lângă el, o femeie înlăcrimată vorbea la telefonul mobil.

— Nu ştiu, la naiba, spunea ea. Nimic nu mai funcţionează din cauza nenorocitului ăluia de virus. Rezervă locurile manual. Nu ştim când vom putea pleca – dacă vom putea pleca.

Pentru un moment, Eric speră din nou. Virusul urma să-i ţină la sol? Avea Mona să-l salveze? Ar fi fost o mare ironie. Se uită pe furiş la Paul, care nu părea deloc îngrijorat. Continua să meargă hotărât înainte, împingând brutal oamenii zăpăciţi care trăgeau de bagajele lor supraîncărcate şi de copiii mici şi plângăcioşi.

Eric se grăbi să ţină pasul. La celălalt capăt al sălii era o coadă mai scurtă, evident mai calmă decât celelalte. Se aflau în spatele unui afroamerican în costum gri-deschis cu o geantă mică Louis Vuitton lângă el. Semnul de la ghişeu arăta că acesta era locul unde se făceau „Rezervări pentru avioanele private şi corporaţii“. Speranţa lui că virusul avea să-l salveze se stinse. Aici, totul părea să funcţioneze în ciuda problemelor cu calculatoarele. O femeie şi un bărbat făceau înregistrarea manual, iar zâmbetele lor liniştite arătau că aveau situaţia sub control. Deci FBI avea propriul avion. Dar era ciudat că trebuiau să aştepte la coadă. De ce nu se duceau direct la avion? Paul îi ghici gândurile.

— Motive de siguranţă. Trebuie să intrăm pe uşa aceea şi apoi să mergem direct la avion.

Arătă către două uşi mari şi albe din spatele ghişeului. Un bărbat tânăr cu doi copii tocmai lua paşapoartele de pe tejghea şi trecea dincolo de uşi. Când se deschiseră, Eric întrezări o linie de siguranţă şi un scaner cu raze X. Dacă depăşea acea zonă, putea să renunţe la orice speranţă de

scăpare. Oare să se întoarcă şi s-o ia la fugă? Dar unde să se ducă? L-ar fi prins în câteva secunde – sigur erau în formă mai bună ca el. Paul îşi arătă emblema FBI şi paşaportul. Când Eric îşi văzu propriul paşaport cu emblema suedeză, îi veni să plângă. Suedia era o altă lume – un loc ordonat, structurat, sigur, departe, la capătul lumii. Casa lor era acolo. Jens şi Hanna erau acolo. Paşaportul lui era o amintire dureros legată de libertate şi normalitate.

Femeia de la ghişeu le returnă documentele şi le zâmbi când trecură pe lângă ea. Eric se simţea ca şi cum mergea la propria execuţie. Simţea cum se disipa adrenalina pe care o acumulase pe când se afla în maşină, lăsând în urmă o epuizare goală. Doi gardieni aşteptau de ambele părţi ale uşii. Îşi puse geanta pe banda transportoare îngustă, în timp ce Paul trecu în faţa lui prin detector. Alarma nu se declanşă. Acest lucru însemna că nu era înarmat. În filme, toţi agenţii FBI purtau pistoale mari, dar se pare că, în realitate, nu era aşa. Apoi trecu Eric. Nimic. Tocmai când îşi lua geanta din maşina cu raze X, se opri şi dădu înapoi. Paul deveni neliniştit şi suspină zgomotos. Gardianul de la monitor îi spuse ceva colegului său. Geanta ieşi din nou din maşină, iar gardianul o ridică.

— Este a dumneavoastră?

Eric făcu semn că da, gândindu-se la ce îi făcuse să reacţioneze: nu avea calculator sau lichide ori obiecte ascuţite. Gardianul deschise uşa unei zone de aşteptare mici, în formă de cub, un pic mai mare decât un vestiar.

— Veniţi cu mine. Trebuie să mă uit mai atent la geanta dumneavoastră.

Paul dădu să-l urmeze, dar fu oprit de gardian.

— Aşteptaţi aici. Nu durează mult.

Camera cu pereţi albi din ipsos măsura doar câţiva metri cubi, iar în mijloc se afla o masă mică. Pe perete era un poster cu obiectele care nu puteau fi aduse la bord, iar într-un colţ era o cutie verde cu mănuşi din latex. Gardianul puse geanta pe masă şi bătu într-o uşă laterală. Un alt gardian se înghesui în spaţiul deja îngust. Eric încă încerca să-şi dea seama ce nu era în regulă cu geanta lui, când văzu faţa noului venit şi se trase în spate. Gardianul avea o rană deschisă chiar deasupra tâmplei, iar ochiul îi era umflat şi vineţiu. Gardienii îşi vorbiră în ebraică. Apoi cel rănit se întoarse către el şi îi dădu geanta.

— Ascultaţi cu atenţie. La semnalul meu, deschideţi uşa şi fugiţi în sală. Americanii nu sunt înarmaţi, dar trebuie să fiţi rapid. De cealaltă parte se află o ieşire de urgenţă. De obicei, este încuiată. Dar azi este descuiată. Patru etaje mai jos este o ieşire care vă va duce pe pista de

aterizare. Acolo este o motocicletă albastră. O luaţi şi mergeţi de-a lungul pistei. Nu vă apropiaţi prea mult de porţile mari. Personalul de acolo nu a fost informat. Am asigurat majoritatea oamenilor implicaţi, dar nu am vrut să riscăm informarea angajaţilor din centrală – prea mulţi oameni. Dacă devin suspicioşi, vă vor opri. Sunt înarmaţi. Trebuie să ajungeţi în partea de sud-vest a terenului, unde se află o poartă de mai mici dimensiuni. Are barieră şi e păzită de doi gardieni. Treceţi dincolo şi sunteţi liber. De acolo, sunteţi pe cont propriu.

Eric se simţi năucit şi îngrozit. Se răzgândise. Acum nu mai voia să fugă. Gardianul se aplecă înspre el cu o expresie hotărâtă.

— O cască este atârnată de ghidon. Nu uitaţi s-o purtaţi. Trebuie să purtaţi cască în Israel – altfel poliţia vă arestează imediat.

O întrebare raţională apăru în mijlocul gândurilor lui ameţitoare.

— Paşaportul meu?

— Din păcate, cu asta nu vă pot ajuta.

Sângele începuse să curgă din rană pe obrazul gardianului.

— Ce s-a întâmplat cu faţa dumneavoastră?

Gardianul zâmbi înţepat.

— M-aţi lovit.

— Ce?

Până să aibă timp de gândire, gardianul lovi cu pumnul în perete cu zgomot şi îl împinse cu putere către uşă. Se împiedică, ieşind în sală şi căzu peste colegul lui Paul. Înainte să reacţioneze cineva, auzi gardianul strigând.

— Opriţi-l!

Se ridică în picioare, aproape pierzându-şi echilibrul, apoi îl izbi în faţă pe agentul FBI şi fugi din zona de securitate. *Ieşire de urgenţă. Unde dracu' este ieşirea de urgenţă?* Văzu un indicator verde la capătul sălii, se întoarse şi aproape alunecă, dar îşi recăpătă echilibrul. Dacă ar fi căzut, totul era terminat. Cei pe lângă care trecea îl priveau speriaţi. O femeie grasă încercă să-l oprească, dar deja trecuse de ea. Nu îndrăzni să privească în urmă. Apoi ajunse la ieşirea de urgenţă şi deschise brusc uşa. Se împletici spre scara din oţel canelat şi începu să coboare câte trei trepte o dată. Auzi în spatele lui cum se deschide uşa cu o pocnitură şi mai mulţi oameni umplură spaţiul de deasupra lui. Continuă să fugă. Pulsul îi bubuia în tâmple şi era sigur că va fi prins în curând.

Scările se terminară la parter. Reuşi să deschidă o uşă de oţel şi se trezi pe pista bătută de vânt. Alergă spre colţul clădirii şi văzu o motocicletă sprijinită de perete. Trecuseră cel puţin douăzeci de ani de când nu mai condusese una. Motocicleta era veche şi neîngrijită – de felul celor de teren. Îşi aruncă piciorul peste şa şi apucă ghidonul. Panicat, îşi dădu

seama că nu ştie cum s-o pornească. Nu avea pedală de ambreiaj şi nici vreun buton pe ghidon. Auzi voci agitate; erau deja pe pistă, de partea cealaltă a clădirii. Văzu o cheie în cadru, chiar sub capacul rezervorului. Când o întoarse, motorul porni cu un huruit zgomotos. Se întoarse pe loc şi se clătină pe betonul gri. Casca încă atârna de ghidon – trebuia s-o pună mai târziu. La treizeci de metri mai în faţă, către dreapta, se afla un avion mic, alb, cu drapelul american pe coadă – avionul FBI. Trecu chiar prin faţa botului avionului şi văzu două feţe în spatele parbrizului. Vântul şuiera şi abia reuşea să ţină ochii deschişi. Un miros puternic de motorină se simţea în aer. Un avion Lufthansa cu motoarele asurzitoare, care părea cel mai înfricoşător monstru pe care-l văzuse vreodată – un dinozaur letal care l-ar fi putut strivi ca pe o muscă – se opri lângă o pistă de rulare. La început, părea că urma să ajungă chiar sub roţile lui imense, dar avionul se întoarse maiestuos şi ajunseră să meargă în paralel. Vârful aripii era la câţiva metri deasupra capului său, iar sunetul motoarelor părea că îi spintecă ţeasta ca un ferăstrău.

Încercă să se orienteze; privi spre gard şi văzu că poarta mare era la câteva sute de metri în stânga lui. Vântul îl făcu să lăcrimeze pe când încerca să vadă dacă gardienii îl zăriseră. Ceva sclipi în lumina soarelui, orbindu-l. Îşi întoarse privirea şi se concentră să-şi menţină viteza egală cu a avionului. Poate că era în avantajul lui să meargă pe lângă maşinăria aceea; le-ar fi fost mai greu să-l vadă. Trecu pe lângă punctul de control la o sută de metri distanţă şi nu observă mişcare acolo. Avionul Lufthansa încetini şi se întoarse cu botul către clădirea terminalului. Era din nou singur cu huruitul motorului. Strânse geanta între picioare. Cauciucurile erau joase. Simţea fiecare dâmb de beton, iar ghidonul vibra înfiorător. Încercă să-şi amintească ce îi spusese gardianul. Partea sud-vestică. *Din care direcţie?* Urmări gardul şi se îndreptă în direcţia lui, ca să nu îi scape ceva. Trecu pe lângă trei elicoptere albe parcate unul lângă altul. Apoi văzu bariera. Era la câteva sute de metri în faţă, gardul avea o deschizătură lângă un mic avanpost – o barieră albă, o lumină semnalizatoare şi un post de gardă. Îşi ţinu răsuflarea şi trecu prin deschizătură fără să încetinească.

Zbură înainte pe întinderea de beton, departe de santinelă, aşteptându-se să primească un glonţ în spate. Toată coloana vertebrală i se încordă; simţea locul în care glonţul avea să lovească, chiar între umeri. L-ar arunca în faţă şi ar fi murit înainte de a se prăbuşi pe beton. Dar nu se întâmplă nimic. Curând ajunse pe un drum mai lat, care se încrucişa cu o rampă de intrare mai aglomerată după aproximativ un kilometru de depozite şi spaţii pentru închirieri de maşini. Încetini şi se opri la marginea şoselei, îşi puse tremurând casca pe cap, privi în urmă şi apoi

acceleră pe rampă şi de acolo intră pe autostradă. Un indicator albastru îl anunţă că mai avea unsprezece kilometri până la Tel Aviv. Se relaxă puţin şi începu din nou să respire. Rachel reuşise. El reuşise. Îi reuşise o evadare aproape imposibilă. Nimeni nu fuge dintr-un aeroport israelian pe o motocicletă – dar cu ajutorul Mossadului, imposibilul devenise posibil. Încă-şi mai imagina glonţul acela de sub ultima vertebră a gâtului.

După câteva minute de tremurat, era înapoi în Tel Aviv. Traficul era aglomerat pe strada Levinsky. Conducea printre două şiruri largi de maşini, sperând că nimeni nu va deschide vreo portieră sau că va schimba banda. Nu era singurul care conducea o motocicletă. Erau în jur de douăzeci de mopede, scutere Vespa şi motociclete în faţa şi în spatele lui, toate mergând în zigzag prin trafic într-un mod care sfida moartea. Clădirile din lungul străzii aveau două sau trei etaje, iar faţadele erau murdare şi crăpate. Multe ferestre aveau jaluzele roşii-albastre; cele mai multe erau închise. La un balcon, cineva atârnase un steag mare al Italiei. La parter, erau magazine de electrocasnice, brutării, băcănii şi baruri – dar nicio cafenea cu internet. Trecu pe lângă un stand de ziare. Titlurile îl surprinseră şi aproape că îşi pierdu echilibrul: „Teroriştii IT oferă un antivirus“. Deci era oficial. Nadim devenise un instrument de negociere folositor în tot acest conflict.

Semaforul se făcu roşu şi se opri. Simţi că ameţeşte când văzu că oprise lângă o maşină de poliţie alb-albastră. Fusese prea concentrat pe titlurile din ziare şi nu observase maşinile din coloană. Slavă Domnului că îşi amintise să-şi pună casca. Dar încă purta aceleaşi haine şi mergea pe aceeaşi motocicletă. Sigur se dăduse alarma, inclusiv o descriere a lui. În maşina poliţiei se aflau un bărbat şi o femeie. Vorbeau între ei şi deocamdată se uitau numai în faţă. Încercă să pară degajat şi-şi întoarse capul într-o parte cât de natural putea. Îl durea stomacul şi păru că durează o veşnicie până când se făcu verde. Porni motorul la maximum şi aproape căzu când acceleră. La intersecţia în formă de T cu strada Ha’Aliya, făcu dreapta spre Derek Shlomo.

Încetini şi se opri chiar dincolo de o staţie de autobuz. Un şir de motociclete se afla deja acolo, aşa că se dădu jos, atârnă casca de ghidon, îşi luă geanta şi lăsă motocicleta cu cheia în contact. Abia acum simţi căldura. Cerul era albastru senin, iar aerul dintre asfalt şi faţadele clădirilor era neclintit. Trotuarul era plin de oameni târându-şi cu greu picioarele. Nimeni nu se grăbea. Căldură mare; erau cu toţii ca furnicile privite cu lupa. Soarele era nemilos. Câţiva bărbaţi cu pantaloni militari mergeau cu piepturile goale; unul îşi ducea arma automată pe spate, iar celălalt o căra împreună cu o geantă verde. Eric trecu pe lângă o pizzerie

şi un magazin de parfumuri. În faţa magazinului se afla un container de gunoi mare gri, atât de plin, că nu se putea închide capacul. Duhoarea bolnăvicioasă de mâncare putrezită contrasta cu reclamele la parfum din vitrina magazinului.

Mai departe văzu un magazin de muzică şi merse mai repede. *Muzica îi atrage pe adolescenţi… adolescenţii ştiu unde poţi avea acces la internet.* Intră în magazin, unde era mult mai răcoare şi mai întuneric decât pe poteca de afară. *Sunt dependent de internet în căutare disperată de o doză. Dacă nu intru pe internet, o să mor.* În mod obişnuit, gândul acesta ar fi fost amuzant, dar acum părea mult prea aproape de adevăr. Curând, era din nou pe stradă, cu o hartă improvizată în mână. X-ul nu reprezenta o cafenea cu internet, ci mai degrabă o bibliotecă unde „era posibil să găsească internet“.

Îi luă zece minute să găsească clădirea, care se dovedi a fi un fel de centru cultural. Clădirea era cam ponosită, cu o faţadă maronie, urâtă, plină de crăpături şi de stucatură spartă. În ferestrele murdare erau câteva reclame care anunţau datele expoziţiilor şi ale concertelor. Uşa era deschisă către o scară îngustă; intrând, văzu un grup de femei în costume mulate, de dans şi cipici cu degete. La primul etaj găsi două uşi încuiate cu însemne în ebraică pe ele. Undeva, cineva cânta la pian – Chopin. Merse mai departe la următorul etaj. Erau trei uşi, cu simboluri pe două dintre ele, unul reprezentând o fată, celălalt un băiat. Toaletele. A treia uşă era de sticlă, cu un bilet simplu scris de mână în ebraică, lipit de geam. Poate că scria „Bibliotecă“. Deschise uşa subţire şi intră într-o cameră întunecată, cu aer închis, plină de cărţi care stăteau în grămezi mari pe podea, de-a lungul celor patru pereţi. Mirosea a hârtie şi a mucegai. Nu părea să existe vreun sistem de organizare; fuseseră aruncate pare-se la întâmplare pe podea şi înghesuite pe rafturi. O femeie în vârstă stătea la un birou aglomerat, cu spatele la el. Îşi drese glasul, făcând-o să tresară. Femeia se întoarse şi îl studie pe deasupra ramelor ochelarilor. Purta un şal gri pal şi o haină tricotată groasă de culoare bej.

— Ce căutaţi aici?

Întrebarea era aşa de neaşteptată, iar încăperea era atât de haotică, încât i se păru că nu nimerise bine. Intrase cumva în casa femeii?

— Caut biblioteca.

Femeia se întoarse şi îndreptă o veioză verde de citit. Părul ei alb era prins într-un coc strâns. Câteva şuviţe scăpaseră şi atârnau lejer pe gât şi pe haina veche.

— Majoritatea oamenilor care vin aici caută anumite cărţi. O bibliotecă întreagă e ceva ambiţios.

Vorbea engleza cu un accent foarte puternic. El rămase în picioare lângă uşă, încă nesigur dacă nu deranja cumva. Femeia continuă.

— Deci ce căutaţi, o carte sau o bibliotecă?

— Nici una, nici alta de fapt, îşi drese el glasul.

— Interesant. Deci ce vreţi?

— O conexiune la internet.

Cuvintele nu sunau bine. Erau superficiale şi lipsite de intelect. Greşit amplasate – ca o reclamă la McDonald's pe Marea Piramidă. Era profesor; iubea cărţile. Dar acum avea nevoie de un calculator. Femeia se ridică şi merse către un corp de bibliotecă de lângă o fereastră mică, ovală. Era singura din cameră.

— Puteţi citi în idiş?

— Din păcate, nu.

Femeia mută câteva cărţi mari cu coperte roşii, roase şi scoase o carte galbenă cu text de culoare neagră. O privi o clipă şi apoi se întoarse către el. Era scundă; ochelarii îi erau prinşi cu un lanţ lung de argint, iar un braţ al acestora era lipit cu bandă adezivă roşie. Îi dădu cartea.

— Dumneavoastră cereţi o cale de ieşire. Asta e foarte bine, dar aceasta este o cale de intrare. Poate că nu este foarte interesantă, nici altceva deosebit. Judecaţi şi singur.

El privi cartea. *Laughter Beneath the Forest: poems from old and recent manuscripts*[69] de Abraham Sutzkever. Ilustraţia în alb-negru de pe copertă arăta copaci mari îndoindu-se bătuţi de un vânt puternic. Femeia dădu din cap, uitându-se la carte.

[69] Râsete în pădure: poezii din manuscrise vechi şi noi (n. tr.)

— E pentru dumneavoastră. Ca amintire. Amintirile sunt importante şi nimic nu le păstrează mai bine ca o carte. Şi oricum, e doar o traducere care nu îşi are locul aici. Nici nu ştiu cum a ajuns aici – poate a uitat-o vreun student. Mi-aţi face o favoare dacă aţi lua-o.

Femeia se întoarse la biroul ei. Eric trase aer în piept.

— Mulţumesc. Dar trebuie să insist să mă ajutaţi şi cu o cale de ieşire – conexiunea la internet.

Fără să-l privească, femeia arătă într-o parte, către o uşă întredeschisă între rafturile de bibliotecă. Nu văzuse uşa din cauza semiîntunericul din încăpere. Străbătu cu grijă camera. Înăuntru erau alte cărţi – aşezate ca nişte turnuleţe, aruncate în movile sau înghesuite pe rafturi care acopereau pereţii de la podea până la tavan. Sub o fereastră mică şi pătrată se afla o masă îngustă cu un scaun de bucătărie cu vopseaua verde cojită. Pe masă se afla un calculator vechi. Pe perete atârna o fotografie veche alb-negru a unui bătrân, chiar deasupra calculatorului.

Eric îşi lăsă geanta jos, puse cartea galbenă lângă tastatură şi se aşeză

cu grijă pe scaunul de răchită. Calculatorul porni cu un scâncet ameninţător. După o veşnicie, ecranul se trezi la viaţă şi simbolul Windows apăru. Era versiunea veche, ceea ce însemna că sistemul de operare nu mai fusese adus la zi de mulţi ani. Deschise geanta şi scoase şerveţelele subţiri cu informaţiile de conectare pentru mediul de dezvoltare al Monei. Pe ele se afla noul nume de logare pe care îl mâzgălise în camera de hotel. Intră pe adresă cu o nelinişte crescândă, pe care calculatorul înţepeni o lungă perioadă până reuşi să încarce programul o împinse până la paroxism. Apoi se află din nou faţă în faţă cu virusul Mona. Îşi schimbă poziţia pe scaun şi deschise forumul. Îşi ţinu răsuflarea şi privi la calculator ca hipnotizat. Ecranul deveni negru şi se umplu de text scris cu alb. Se întorsese. Dar Salah ad-Din mai era acolo? Ar mai avea încredere în el după eşuarea atentatelor? Îşi dăduse seama că fusese minţit? Căută printre sutele de mesaje, pagină după pagină de simboluri şi caractere pe care nu le putea citi. Apoi înţelese că propria conversaţie cu Salah ad-Din dispăruse. Salah ad-Din probabil că o şterse. Dar de ce? Voia să păstreze secretă legătura? Nu le spusese celorlalţi din echipă despre el? Stătu nemişcat ceva vreme, gândindu-se la ce se putuse întâmpla. Mossadul intrase şi el şi citise mesajele. Oare ei şterseseră conversaţia? Puteau să facă aşa ceva? Nu, era o idioţenie. Nu putea fi decât Salah ad-Din însuşi. Scrise un mesaj scurt:

```
SALAH AD-DIN, DACĂ EŞTI INTERESAT, CUNOŞTINŢELE MELE
ÎŢI STAU LA DISPOZIŢIE.
:ES
```

Acum tot ce putea face era să aştepte, ştiind că şansele să primească răspuns erau infime. Ultima dată Salah ad-Din îi răspunsese abia după câteva ore. Era o greşeală să lase alt mesaj după ştergerea celor vechi? Dar avea de ales? Mesajul lui plutea în mijlocul scrisului în arabă ca o barcă albă pe o mare neagră. Se lăsă pe spătarul scaunul care scârţâia şi văzu din nou cartea galbenă: *Laugther Beneath the Forest* de Abraham Sutzkever. O deschise.

Soarele răsare pe faţa mea întunecată
Şi credinţa mi-apucă braţul ferm şi cu tărie
Dacă viermele nu e răpus tăiat în două
Eşti tu dară mai slab ca el?

Încercă să desluşească înţelesul poeziei. *Eşti tu dară mai slab ca el?*
— Pe vremea când Abraham Sutzkever săpa un şanţ ca prizonier, a

tăiat un vierme în două cu lopata. Era fascinat că un organism viu putea să se înjumătăţească prin mijloace violente. În loc să moară, devenea de două ori mai viu.

Femeia stătea în pragul uşii. În mână avea două ceşti mari de ceai. Eric zâmbi.

— De ce a fost închis?

Ea îl privi înainte de a vorbi, ca şi cum ar fi vrut să-şi dea seama dacă era cu adevărat interesat.

— Soarta a vrut ca Abraham Sutzkever, care fusese un suflet plin de *joie de vivre* încă de la început, să ajungă vocea suferinţei, dar şi cea a speranţei şi a libertăţii. A văzut suferinţa din ghetoul din Vilnius şi toată moartea din Ponar.

— Ce s-a întâmplat în Ponar?

— Acelaşi lucru care s-a întâmplat peste tot. Una dintre cele mai pline de energie zone culturale evreieşti a fost distrusă în doi ani. Vilnius era Ierusalimul zonei baltice, poate chiar al întregii Europe. Timp de mulţi ani, a fost unul dintre cele mai importante centre de cultură evreiască – multă literatură idiş şi ebraică a fost creată acolo. Sionismul s-a născut acolo, ca şi mişcarea socialistă evreiască.

— Şi Abraham Sutzkever era acolo? În Ponar?

— Da şi nu. Era acolo cu inima şi sufletul, dar niciodată fizic. Era aproape însă, în ghetoul Vilna. S-a întâlnit cu miile de oameni luaţi şi duşi în lagăre şi a vorbit cu cei câţiva care s-au întors.

Femeia intră în cameră. El se ridică şi arătă către scaun.

— Vă rog, luaţi loc.

Ea dădu din cap şi se aşeză cu greutate. Apoi îi întinse una din ceştile cu ceai verde aburind.

— Mă tem că trupul începe să mă trădeze.

Eric luă ceaşca şi sorbi cu grijă din ceai, încercând să nu se ardă.

— Dar munciţi?

— Oh, da. Trebuie. Asta e tot ce am. Şi este promisiunea mea.

— Promisiune? Făcută cui?

— Mie însămi. Şi lui.

Arătă din cap către fotografia de deasupra calculatorului. Eric studie imaginea: arăta un bărbat serios, cu o mustaţă rară şi ochi trişti. Se aşeză pe o grămadă de cărţi lângă calculator şi puse cu grijă ceaşca lângă tastatură.

— Abraham Sutzkever? Aşadar l-aţi cunoscut?

— Ghetoul din Vilnius era îngrozitor. Dar a fost şi curajos, productiv şi viu. Cultura nu a murit când a fost băgată la închisoare – şi-a schimbat doar forma. Poezia a avut un rol deosebit de important în timpul

reprimării noastre. Serile de poezie cu Abraham Sutzkever erau mereu aglomerate. Nu am ratat niciuna.

— Câţi ani aveaţi?

— Paisprezece. M-am îndrăgostit imediat – de scrierile lui, de gândurile lui, de vocea lui.

— Prima dumneavoastră dragoste?

— Cred că este greu de înţeles. Trăiam într-o lume alb-negru şi deodată a apărut această pată de culoare. Era ca şi cum Dumnezeu ni-l trimisese pentru a ne sprijini, ca dovadă că El era tot cu noi. Pentru mine, a devenit un simbol a tot ceea ce era viu – tot ce era frumos.

Cărţile erau cât pe ce să se dărâme sub greutatea lui Eric, aşa că trebui să-şi schimbe poziţia. Aruncă o privire la ecranul calculatorului. Nu erau mesaje noi.

— Şi promisiunea dumneavoastră?

— Abraham Sutzkever era membru al brigăzii de hârtie, un grup de învăţaţi care-şi riscau vieţile trecând pe furiş dincolo de zidurile ghetoului sute, chiar mii de cărţi şi manuscrise rare, unice. L-am ajutat să strângă donaţii de la familiile din zonă. Pentru mulţi oameni, aceste cărţi erau cele mai frumoase lucruri pe care le aveau şi era un mare sacrificiu să le dea. Dar cu numele lui Abraham Sutzkever ca garanţie, majoritatea au fost de acord să doneze ceea ce aveau. Ultima dată când ne-am văzut, venise la cizmăria tatălui meu. Spunea că avusese o viziune, un presentiment.

Zâmbi slab.

— „Veţi trăi.“ Asta a spus. Văzuse o frântură din viitor şi faptul că aveam să supravieţuiesc. M-a rugat să aduc tezaurul pe Tărâmul Sfânt, să-l păzesc şi să-l îngrijesc. Ne-am mutat aici în 1972.

— Noi?

— Eu şi cărţile.

Eric privi sutele de cărţi.

— Şi de atunci păziţi comoara?

— În fiecare zi, şapte zile pe săptămână, întregul an. Familia mea a rămas în smârcurile din afara Vilniusului. Aceasta este familia mea acum.

Camera era, de fapt, prea mică pentru o masă de conferinţe. Sau poate era invers. Dacă voiai să stai pe unul dintre cele opt scaune de lemn, trebuia să te strecori între masă şi perete. Pe masă se aflau un platou cu biscuiţi, un termos şi pahare albe de carton. O tablă albă acoperea un perete. Pe ceilalţi pereţi erau poze înrămate cu avioanele El Al. Paul Clinton era blocat în scaun şi nu se putea lăsa pe spate cum făcea de

obicei. Avusese deja timp să bea două căni de cafea şi să mănânce trei biscuiţi. Îl regreta pe ultimul. Pe de altă parte, îşi pierdea concentrarea şi se enerva când îi scădea glicemia. Auzi paşi şi uşa se deschise. Rachel Papo intră însoţită de o femeie tânără în costum gri-închis. Rachel îl salută din cap şi apoi privi către femeie.

— Dânsa este Natalie Goldman. Este responsabilă cu securitatea aeroportului.

Rachel îşi trase un scaun şi se aşeză graţioasă ca şi cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume. Imediat, Paul se simţi mai gras. Femeia în costum încă stătea în picioare la capătul scurt al mesei. Părea tulburată. Rachel umplu o cană de cafea din termos. Apoi se uită la femeie.

— Bine, Natalie. Te rog să începi.

— Mai întâi de toate, aş vrea să menţionez că am avut probleme foarte mari toată ziua din cauza virusului de pe calculator. Câteva sisteme sunt afectate şi în terminale este cam haos. Nu încerc să găsesc scuze, dar ar fi putut avea un impact asupra situaţiei.

Le aruncă o privire rugătoare. Când nimeni nu răspunse, continuă repede:

— Eric Söderqvist i-a luat pe gardieni prin surprindere şi a părăsit terminalul prin ieşirea de urgenţă numărul 67. Această ieşire trebuia să fie încuiată tot timpul, dar dintr-un motiv oarecare era descuiată. Facem investigaţii pentru a vedea cum s-a putut întâmpla aşa ceva. Ieşirea duce către pista din sud-vestul terminalului. Acolo, Söderqvist a reuşit să fure o motocicletă. A mers 950 de metri până la ieşirea nord-vestică de la Neve Monosson.

Privi în jos la masă, părând că-şi adună puterile.

— Acolo a părăsit aeroportul prin punctul de control A12. Deşi la punctul de control se aflau gardieni, niciunul dintre ei nu a reuşit să-l oprească. Chiar şi acest lucru este de neconceput. Două camere de supraveghere a traficului l-au surprins; una pe drumul 412 la Hal Tamar şi una pe rampa de intrare pe Autostrada 1 la Shapirim.

Paul se uită la Rachel şi întrebă îngrijorat:

— Mergând în ce direcţie?

— Către Tel Aviv.

— Aţi anunţat poliţia?

— Poliţia a trimis o descriere pentru a vedea dacă poate fi surprins de camere. Dar şi sistemele lor sunt infectate. Există o anumită stare de confuzie cu privire la camerele video din centru, dar să sperăm că îl vor găsi.

Rachel sorbi din ceaşca de cafea şi întrebă fără să ridice privirea:

— Dar niciun indiciu concret?

Natalie dădu resemnată din cap. După un moment de tăcere, adăugă:

— Nu ar trebui să fie posibil. E ca şi cum… În mod normal… Vreau să spun că avem proceduri care…

Rachel o întrerupse.

— Mulţumesc, Natalie. Înţelegem. Trebuie să ne dai un raport oficial. Fă-o cât mai repede posibil, înainte să uiţi detaliile. Ştii unde să mergi?

Femeia încuviinţă şi îi lăsă singuri. Rachel se aplecă peste masă şi închise uşa după ea. Paul luă un biscuit de pe farfurie şi-l mestecă în linişte. Apoi se întoarse către ea.

— Semnalul?

— E puternic. Stă pe strada Herzl în ceea ce pare a fi un mic centru cultural. Nu putem afla la ce înălţime, aşa că nu ştim la ce etaj se află. Este o bibliotecă mică în clădire cu acces la internet.

Paul zâmbi.

— Isteţ băiat. Atunci nu putem decât să aşteptăm să primească răspuns.

Rachel dădu din cap.

— Ce s-a întâmplat mai exact la punctul de control?

— Michael s-a lovit la deget. Cred că şi l-a luxat. Dar, în rest, mergea bine. Am fugit după el pe pistă, dar când l-am văzut plecând cu motocicleta, nu mai avea niciun sens să-l urmărim.

— Michael nu a bănuit nimic?

— Nu. Dar mă simt puţin vinovat. E băiat de treabă. Nu ar fi periculos să-l punem la curent, dar ca să fim mai siguri… Ca toţi ceilalţi, e convins că l-am pierdut.

Rachel studie cana de cafea.

— Cât timp îi dăm să facă legătura?

— O zi cel mult, răspunse Paul repede. Problema este, de fapt, poliţia locală, nu? Mai devreme sau mai târziu, îl vor găsi. Nu e un infractor experimentat care ştie să stea ascuns. Plimbările prin Tel Aviv reprezintă un mare risc.

— Aşa este. Dar trebuia să facem aşa. De la poliţie se scurg informaţiile ca prin ciur şi acum putem profita de asta. Nu ştiu de ce resurse dispune grupul lui Samir Mustaf, dar dacă au contacte pe stradă, vor afla în curând că Eric Söderqvist este fugar. Asta va face ca povestea lui să fie credibilă şi rezolvarea situaţiei în care se află mai urgentă. Trebuie să sperăm că e destul de interesant pentru ei ca să-l ajute.

Paul luă încă un biscuit. La dracu' cu colăceii de grăsime – era neliniştit.

— Ce părere ai despre scrisoarea de la Hezbollah?

— Eu sunt doar un angajat prost plătit al guvernului, dădu Rachel din

umeri. Nu prea aud ce se spune în camerele elegante. Dar în scrisoare nu erau veşti, nu-i aşa? Ştiam că Hezbollah era în spatele virusului şi al atentatelor.

— Şi solicitările pentru antivirus?

— Inacceptabile. Ben Shavit nu va admite niciodată aşa ceva. Nu negociază cu teroriştii.

Paul zâmbi uşor.

— Eu am auzit altceva. Nimic oficial, dar dacă este adevărat, e pe cale să se dea bătut. Lumea întreagă a fost implicată în criza asta, iar prim-ministrul este supus unei presiuni enorme.

— Tot ce ştiu eu e că este puternic. Poate să reziste destul de mult.

Paul se gândi la Eric Söderqvist.

— Individul ăsta va fi foarte important. Întrebarea este dacă el însuşi înţelege cât de valoros este. Cât de bun este transmiţătorul?

— *Transmiţătoarele.* Sunt trei. Are unul în braţ, unul în telefon şi unul în ţesătura pantalonilor.

— Are unul în braţ?

— Da. I-am injectat un cip GPS pasiv sub piele.

— Nu-şi va da seama?

— Nu este vizibil, dar dacă se freacă pe piele chiar acolo, va simţi o mică umflătură. Transmiţătorul din telefon este cel mai puternic dintre cele trei şi este singurul activ – adică primeşte energie. Dar nu depinde de bateria telefonului – are propria sursă de energie. Apropo, am făcut o mică greşeală acolo.

— Ce greşeală?

— Un idiot a uitat să încarce telefonul peste noapte. Mai are cel mult 20 la sută baterie.

Paul se strâmbă.

— Ce prostie. Dar probabil va observa şi-l va folosi cu economie.

Rămaseră tăcuţi o clipă. Rachel strânse paharul gol până se rupse. Îl aruncă la coş, sub tablă.

— Ce crezi cu adevărat despre povestea lui Eric?

Paul dădu din cap.

— E aiurea. David Yassur e convins că spune numai minciuni. Dar pare de necrezut să fie o simplă invenţie. Poate că unele părţi sunt adevărate.

Rachel lăsă capul într-o parte.

— Ca de exemplu?

— Nu ştiu. Poate chiar caută un antivirus.

— Ca să-şi salveze soţia bolnavă?

— Posibil. Ar putea fi şi din motive pur comerciale. Antivirusul este nepreţuit. L-ar putea vinde Israelului. Celor de la TBI. Sau unei alte bănci

care a fost afectată.

— Dacă este adevărat, de ce ar inventa o poveste ştiinţifico-fantastică despre soţia lui care a fost infectată de un virus de calculator? N-are niciun sens. Ştim că Hanna Söderqvist este bolnavă şi ştim că doctorii nu au reuşit să-i pună un diagnostic. Mai ştim şi că celălalt bărbat… cum îl cheamă?

— Hagström.

— Mats Hagström… a murit după ce a avut aceleaşi simptome ca Hanna Söderqvist.

— De ce el a murit şi Hanna Söderqvist nu?

— Poate că e mai tânără şi mai rezistentă. E posibil ca el să fi avut inima mai slabă. Sunt sigură că sunt sute de factori posibili.

Paul nu spuse nimic. După o clipă, dădu din cap ca şi cum ar fi confirmat ceva la care se gândea. Rachel îl privi.

— Ce e?

— Ai dreptate că boala soţiei lui e ciudată. Pe de o parte, asta ar însemna că are dreptate; pe de alta, este înspăimântător. Dacă are într-adevăr un virus care este cumva legat de teroriştii? Asta ar însemna că este un fel de armă biologică, nu? Poate că Eric Söderqvist este aliat cu Samir Mustaf. Poate că a dezvoltat un virus şi apoi – fie intenţionat, fie accidental – a infectat-o pe soţia lui. Trebuie să aflăm mai multe despre acest virus. Aş îndrăzni să spun că este prioritatea numărul unu. Ar trebui s-o mutăm pe Hanna Söderqvist la baza din Norvegia. Suedia nu are nici pe departe aceleaşi resurse şi, mai important, munca noastră este blocată acolo de o groază de legi. Trebuie să avem mână liberă ca să luăm măsurile necesare şi să facem testele care trebuie făcute, fără să ne împiedicăm de nişte coduri etice idioate.

Acum era rândul lui Rachel să rămână tăcută. Pentru Paul, Hanna Söderqvist era un obiect, un lucru. Mai presus de toate, era o ameninţare. Testele despre care vorbea ar fi rezistat cu greu unei investigaţii mai atente. Şi nu vor creşte şansele de supravieţuire ale Hannei. Dar ea nu era un obiect. Era soţia lui Eric, o femeie pentru care părea pregătit să rişte totul. Şi era evreică. Paul îi întrerupse şirul gândurilor.

— Cred că voi merge la Stockholm până la urmă, cât îl supraveghezi tu pe Eric Söderqvist. Voi lua avionul până acolo şi voi vorbi cu autorităţile suedeze. Cine ştie, poate voi avea voie s-o vizitez pe doamna Söderqvist.

Rachel se ridică.

— Pleci chiar acum?

— De ce nu? Dar tu?

— N-am mai dormit din noaptea aceea de la Montefiore. În seara asta

îmi iau liber. Eric este pe radar şi avem o echipă bună care să îi urmărească mişcările.

Paul luă ultimul biscuit de pe farfurie. Rachel deschise uşa şi îi aruncă o ultimă privire.

— Nu ar trebui să mănânci atât de multe dulciuri.

Ierusalim, Israel

Sinon se bucura de ceaiul de mentă. Desigur, se răcise, dar avea un gust proaspăt şi puţin amărui. Îşi propusese să bea ceaiul de după-amiază într-unul din scaunele acelea în care te afundai cu uşurinţă, şi nu la birou, cum făcea de obicei. Stătea lângă ferestrele mari care dădeau înspre grădina înfrunzită şi dolina din marmură albă. Biroul lui se afla la două uşi distanţă de cel al lui Ben Shavit şi avea cu câţiva metri pătraţi mai mult. Ben era rareori acolo şi nu simţea că ar avea nevoie de o cameră mai mare. Dar azi fuseseră prea mulţi oameni la întâlnire, iar biroul lui Sinon era astfel mai convenabil. Decorase pereţii cu diplome de la facultate, fotografii cu el însuşi dând mâna cu numeroşi politicieni de top ai lumii, fotografii cu el stând lângă bicicleta lui iubită şi obligatoria fotografie de familie. Alesese singur mobilierul: un birou mare de stejar brun, un scaun înalt, din piele neagră, cu rezemătoare mari şi tetieră flexibilă, un coş făcut din piciorul unui elefant, cadou de la ambasadorul din Africa de Sud, un covor roşu-închis şi trei scaune din piele maron-închis. Chiar după uşă se afla un tripod care sprijinea un cadru cu coli albe, pentru că îi plăcea să schiţeze când explica diverse lucruri. Dar azi hârtia era goală. Nu putea arăta adevărata strategie. Nu era nevoie. Se afla deja în mintea lui.

Una câte una, piesele de puzzle se aşezau la locul lor. Ben hotărâse să negocieze. Deşi două dintre cele trei atentate fuseseră oprite, explozia din centrul comercial determinaseră opoziţia şi presa să ceară măsuri urgente. Toţi ştiau că Hezbollah oferise un antivirus şi un armistiţiu. Ce putea face Ben, decât să cedeze solicitărilor lor? Sinon îi văzuse chinul şi îi simţise furia. Şi îi recomandase să cedeze, să lase deoparte propriile sentimente şi mândria şi să facă, în schimb, ce era mai bine pentru Israel – nu, nu doar pentru Israel, pentru întreaga lume. Nimic nu era mai important decât să obţină acel antivirus. Toţi aveau să-l considere un erou; nimeni nu ar fi crezut că era slab sau laş. Nimeni, în afară de el însuşi, probabil. Ben ascultase şi acum aşteptau să fixeze o întâlnire cu o echipă de mediere neutră. Iar Sinon urma să stea lângă prietenul lui

pentru a se asigura că semnează acordul.

Avea să fie o înfrângere istorică pentru Israel. O victorie istorică pentru credincioşii lumii. Şi pentru el însuşi.

Gândurile i se îndreptară din nou către atentate. Cum putuse poliţia să afle despre ele? Ahmad Waizy era furios. Pentru el, toţi erau suspecţi. Îl împuşcase deja pe Arie al-Fattal. Sinon nu ştia dacă acesta vânduse cu adevărat informaţia. Indiferent cine fusese însă, făcuse un lucru bun împuşcându-l pe al-Fattal. Lui Sinon nu îi plăcuse niciodată tipul. Dar liderul zonal Hezbollah fusese supărat – Ahmad nu era unul dintre ei şi nu putea să împuşte vreunul dintre fraţii lor aşa, la întâmplare. Sinon se împăcase cu ideea, dar nu-l deranjau suspiciunile lui Ahmad sau moartea lui Arie, ci propria nesiguranţă. Chiar şi cu toată puterea şi toate legăturile lui, nu putuse afla cine informase poliţia. Nici Meir Pardo, nici David Yassur nu spuseseră nimic. Se îndoia că Ben ştia ceva. Ahmad cerea să afle repede cine era informatorul, dar lui îi era greu să pună prea multe întrebări. Putea stârni suspiciunea celor din jur.

Terminase ceaiul şi mesteca frunzele ude de mentă. Se gândi la proiectul lui privat: uciderea lui Rachel Papo. Terminase, în sfârşit, pregătirile. Totul era aranjat, deşi nu fusese uşor. Lucrase numai cu oamenii lui de legătură, aşa că nimeni din echipă nu ştia – nici Ahmad şi nimeni de la Hezbollah. Avea să fie o surpriză pentru ei. Ucigaşa aceea de Papo va dispărea curând într-un mod dramatic: nu va fi o crimă/un jaf anonim pe o alee murdară şi nici un atac de cord tăcut. Nu, toată lumea avea să afle că fusese pedepsită pentru ceea ce făcuse, că furia lui Allah o ajunsese din urmă. Moartea ei dramatică urma să servească drept avertisment pentru toţi cei care reprezentau o ameninţare pentru Islam. Avea să le arate că nimeni – nici cei mai buni agenţi ai lor – nu era în siguranţă. Nicăieri. Nici măcar în propriile case. Se uită la ceas. Era aproape timpul să meargă acasă să se schimbe pentru plimbarea cu bicicleta.

Tel Aviv, Israel

— Cine te urmăreşte?

Puse ceaşca pe masă din nou, privind-o atent, studiindu-i marginea ciobită şi modelul floral roşu încrustat pe porţelanul alb-verzui. Întrebarea ei era inevitabilă. Era prea stresat – prea nelalocul lui în acest mediu, în cultura şi în oraşul acesta. Ea văzuse atâta frică în viaţă încât nu putea să n-o observe pe a lui. Întrebarea ei avea multe motive. *Cine* îl urmărea? Sau, mai bine zis, de cine fugea? Răspunsul superficial era că fugea de poliţia israeliană şi de FBI. Dar adevăratul răspuns se afla ascuns mai adânc: poate că fugise tot timpul. Îşi luă ochii de la ceaşcă. Nu voia să răspundă. Apoi văzu calculatorul şi inima păru că nu mai bate pentru o clipă. Un mesaj nou clipea în camera de chat. Femeia observă că-şi pierduse concentrarea. Poate că şi ea îşi dăduse seama că nu voia sau nu putea să răspundă la întrebare.

— Bine, ştiu că ai lucruri mai bune de făcut decât să stai la poveşti cu mine.

El dădu imediat din cap că nu, dar ea flutură din mână şi se ridică.

— Mă duc acasă. Ceva îmi spune că nu ai unde să te duci. Dacă vrei, poţi să stai aici. Nu ai unde dormi, dar dacă eşti obosit, poţi dormi oriunde. Crede-mă, ştiu asta cu siguranţă. Mă întorc mâine la prima oră.

Eric zâmbi resemnat.

— Ai dreptate, nu am unde să mă duc. Mi-ar plăcea să stau aici la noapte. Voi veghea eu comorile dumneavoastră.

Ea încuviinţă.

— Iar ele vă vor veghea la rândul lor.

Eric se aplecă şi o îmbrăţişă. Se întâmplă repede şi spontan; era pur şi simplu ceva ce trebuia să facă. Ea se lăsă îmbrăţişată fără să se mişte. Apoi îşi luă ceaşca de ceai şi-l lăsă singur. El rămase în picioare lângă birou până auzi uşa de sticlă închizându-se. Apoi se aşeză la tastatură şi privi mesajul.

UNDE EŞTI?

:SALAH AD-DIN

Era periculos să-şi dea adresa? Ce avea de pierdut?

MĂ ASCUND DE POLIŢIE. STRADA HERZL 44 ÎN TEL AVIV
:ES

Se lăsă pe spătar şi privi în sus la Abraham Sutzkever. Bărbatul îl privea la rândul lui; poate că era ceva liniştitor în privirea lui.

În apropiere de Khan Younis, Gaza

Fusese obligat să-i spună lui Ahmad Waizy. Curiozitatea cu privire la bărbatul care apăruse din senin era prea mare; setea lui de un partener intelectual era prea mare. Pentru prima dată de la Qana încoace, se simţise interesat de altă persoană. De ce să fi fost Eric Söderqvist în special, nu putea spune. Poate era momentul ales. Samir ştia că nu va putea niciodată să se întâlnească cu Söderqvist dacă nu avea aprobare şi dacă nu era aranjat totul de Ahmad. Dacă era să creadă ce scrisese Söderqvist, se afla chiar în Tel Aviv. Iar poliţia îl căuta. Asta complica lucrurile şi le făcea mai riscante. Era adevăratul Eric sau era un impostor? Ahmad putea verifica dacă într-adevăr se eliberase o descriere a lui; tot ce trebuia să facă era să îl sune pe Sinon. Ahmad fu surprinzător de calm, aproape neinteresat, când îi spuse despre Söderqvist. Samir îşi îndulcise puţin povestea. Îi spuse doar că a apărut un mesaj în chat-roomul lor secret – de la un profesor suedez de informatică care voia să ia parte la misiunea lor. Îi arătase lui Ahmad paginile Google pe care le găsise când căutase informaţii despre trecutul lui Söderqvist. Căutările confirmau că era un profesor respectat la Institutul de tehnică din Stockholm.

Ahmad pusese câteva întrebări indiferente de verificare: „Cum descoperise forumul?“ *Nu ştiu. Presupun că a spart adresa.* „Ar putea fi de folos grupului? Nu sunteţi în faza finală a proiectului?“ *Ne-ar ajuta mult. Antivirusul e aproape gata, dar trebuie testat şi pregătit.* „Ce i-ai spus?“ *Nimic. Voiam să vorbesc întâi cu tine.* „Unde este?“ *În Tel Aviv.*

Stăteau pe scaune de plastic, cu o masă albă de plastic între ei. Piesele murdare de mobilier, care se aflau aproape de ruinele unei ferme vechi, erau singurele semne de viaţă la suprafaţă – deşeuri ale societăţii de consum în mijlocul unei lumi de nisip în care apărea, ici-colo, câte un ciulin violet. Înspre răsărit, noaptea întunecată reflecta lumina de la oraşele israeliene îndepărtate.

Ahmad se simţea relaxat. Nimeni nu spusese nimic despre Arie al-

Fattal, care putrezea într-un şanţ la şase sute de kilometri depărtare. Noua lor ascunzătoare – sau poate cuvântul potrivit era „casă“ – făcea parte dintr-un tunel de contrabandă părăsit. Gaza era plină de ele, ca şi cum nişte veveriţe uriaşe ar fi fost lăsate libere pe sub fâşia lunguiaţă de pământ dintre Israel şi mare.

În realitate, veveriţele erau o companie contractoare care construia tuneluri la cererea contrabandiştilor profesionişti. Partea de tunel din afara oraşului Khan Younis fusese bombardată de mai multe ori, iar pereţii se prăbuşiseră în câteva locuri. Tunelul avea doi metri în diametru şi era îngropat la trei metri şi jumătate sub pământ. Pereţii erau întăriţi cu beton, iar din tavan atârnau becuri. În câteva locuri fuseseră săpate camere laterale şi zone de depozitare. Hamas stăpânea tunelurile, iar Mohammad Murid reuşise cumva să obţină acces la ele. Samir bănuia că Ahmad plănuia alte atentate şi că de aceea voia să fie aproape de Israel. Zilele astea era tăcut şi nu spunea nimic despre planurile lui. Trăiau ca şobolanii, dar lui Samir îi plăcea mai mult aici decât în palatul prinţului. Ahmad îi atinse braţul.

— Vreau să faci două lucruri. Mai întâi, şterge toate informaţiile de pe forum. Credeam că este sigur, dar se pare că m-am înşelat. Şterge toate postările.

Samir încuviinţă din cap.

— Apoi vreau să scrii şi să-i spui profesorului că venim să-l luăm. Mă ocup eu de detaliile practice.

— Dar nu ar trebui să verificăm mai întâi dacă într-adevăr se ascunde de poliţie? Să vedem dacă spune adevărul?

Ahmad zâmbi.

— Desigur că vom verifica dacă spune adevărul. Dar, indiferent ce vom afla, mergem să-l luăm. Dacă minte, i se poate alătura lui Arie.

Tel Aviv, Israel

Traficul era complet blocat pe Sderot Ben Gurion. La radio se comunicase că ar fi probleme cu semafoarele în Tel Aviv. Virusul continua să devasteze infrastructura ţării. Deşi Rachel Papo nu voise să recunoască la început, se tot gândea la suedez, Eric Söderqvist. Fusese acasă s-o viziteze pe Tara, iar acum, blocată în trafic, se gândea la el. Probabil că nu avea să ia legătura cu Samir Mustaf şi grupul de terorişti din nou. Era un plan cam tras de păr. Dar dacă i-ar fi reuşit cumva? Atunci Eric era în pericol. Nu era instruit pentru astfel de situaţii, iar celulele militare ale Hezbollah erau brutale şi paranoice. David Yassur era pregătit să-l sacrifice. Eric era momeala şi tot ce trebuia să facă era să se zbată în cârlig cât mai mult posibil.

Se gândi la faţa lui – catifelată, aproape ca a unui copil, cu fire albe pe faţa nebărbierită. Mâinile lui era frumoase – subţiri, dar puternice. Se gândi la atitudinea lui absentă şi ambiguă, la expresia interesată pe care o avea când vorbea. Vedea imaginea lui pe patul de campanie din celulă, când stătuseră aproape unul de altul, privind o fotografie cu Mona. Avusese mereu un aer abătut şi distant. Îl apăsa o greutate. Soţia lui bolnavă? Niciodată nu s-ar gândi să o aleagă pe ea, Rachel, în locul acelei femei frumoase. Şi de ce ar face-o? La ce era bună? Nu ştia să gătească, nu putea avea grijă de copii, nu putea împături rufele. Şi avea prea mult bagaj din trecut. Dar îşi dorea să fi avut o noapte împreună. Îşi dorea ca el să o posede măcar câteva ore.

Traficul se degajă puţin şi Rachel schimbă benzile fără să semnalizeze. Maşina din spatele ei claxonă nervoasă. Nu voia să fie singură în noaptea asta, aşa că pe cine să sune? Se uită la ceasul din bord. Era zece şi un sfert. Asta însemna că opţiunile îi erau limitate.

Permisia căpitanului Dan Lichtman se terminase. Ca de obicei, cele trei zile trecuseră mult prea repede. Nu avusese timp să facă nici jumătate din ce-şi propusese. Dar priorităţile fuseseră în ordine; petrecuse cu fratele lui mai mic. Aburii de tequila îi pluteau sub frunte ca o perdea

clisoasă. Era terminat, dar fericit. Benjamin se bucurase să petreacă o seară cu fratele mai mare. După plecarea lui Dan rămase pe canapea mahmur, uitându-se apatic la reluări la televizor. Dan trase mai tare chingile la geantă şi-şi închise nasturii gecii de piele. Motocicleta era a doua mare pasiune a lui. Prima fusese avionul F-16 Fighting Falcon. Sigur, aparţinea forţelor aeriene israeliene, Heyl Ha'Avir, dar când stătea în cabină, era al lui. Erau 110 kilometri de la apartamentul lui Benjamin din Haifa până la bază, Tel Nof, aşa că avea să ajungă la timp. Se urcă pe motocicleta Harley Davidson, dar, când să pornească motorul, celularul îi vibră în buzunarul pantalonilor. Îşi scoase mănuşa şi apucă telefonul.

VINO SĂ MĂ IEI. RP

Dan zâmbi şi puse telefonul la loc. Motorul porni cu zgomot; apucă pe o scurtătură prin parcare şi accelera pe stradă. Nu aveau prea multe de făcut peste noapte, aşa că îşi putea permite să întârzie câteva ore până să meargă la bază. Nu mai auzise nimic de ea de multă vreme. Ultima oară după ce se văzură a fost nervos câteva zile.

În ciuda blocajului de pe autostradă până în Tel Aviv, trecu uşor printre maşini şi reuşi să menţină o viteză medie de 130 kilometri pe oră. Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, sprijini motocicleta în faţa unei clădiri albe cu două etaje de pe strada Shlomo Ben Yosef. Cartierul era întunecat, iar lampadarele stradale păreau să nu funcţioneze. Urcă scările şi se opri în faţa unei uşi. Nu avea plăcuţă cu nume. Auzea muzică în surdină şi bătu în uşă. După o clipă, uşa se deschise numai puţin. Rachel Papo se uită la el prin deschizătură în timp ce el îşi încrucişă braţele şi aştepta. Ea deschise uşa. Îşi desprinsese părul des, iar buclele negre căzeau pe pieptul gol. Purta doar o pereche de pantaloni albaştri de alergare, era desculţă şi avea o ţigară în mână. El trase aer în piept. Era scundă şi slabă, toată numai muşchi. Avea câteva cicatrice urâte pe trup, iar pe umărul stâng, sus, avea un tatuaj cu un măslin, simbolul brigăzii Golani. Pe încheietura unei mâini avea tatuat un simbol pe care nu-l recunoştea; părea să fie o hieroglifă. Nu ştia nimic despre munca ei, dar fără îndoială că era în armată. Probabil că atletă de elită.

Fără să spună un cuvânt, ea intră înapoi în apartament. El o urmă şi închise uşa. Mirosea a fum de ţigară şi a tămâie. La casetofon se auzea muzică arabă de salon. Dan îşi aruncă geaca pe podea lângă cizme, fiindcă pe hol nu era cuier sau vreun dulap. Când intră în camera de zi, ea îl aştepta jucându-se cu o sticlă de whisky. Încă nu spusese nimic.

— Ce vorbăreaţă eşti!

Apucă sticlă şi luă două înghiţituri. Apoi i-o duse ei la buze şi o

înclină. Ea luă o înghiţitură bună. Îi curgea whisky pe gât. El o trase spre el şi îi sărută umerii. Îi mângâie sânii. Ea se împinse în el şi-i băgă mâinile sub cămaşă. Abia perceptibil, şopti:

— Dacă mă vrei, ia-mă.

El îşi îngropă faţa în părul ei bogat.

— Cred că poţi simţi că te vreau.

Mâna ei îl apucă strâns de prohab.

— Mm. Şi ce mai aştepţi?

El o îndepărtă.

— Nu fac asta pe muzică arabă. Schimb-o şi vei vedea.

Ea râse, luă sticla înapoi şi merse la casetofon.

— Tot sângele pare să se fi adunat într-un singur loc, cowboy. Cred că ar trebui să mergi să te întinzi.

El privi cum se apleca teatral spre casetofon. O dorea aşa de mult încât îl durea. Începu să se descheie la pantaloni intrând în dormitor. Şosetele, blugii şi cămaşa aterizară grămadă pe podea. Ca şi restul apartamentului, camera era mai mult nemobilată. Nu erau tablouri sau fotografii, nici cărţi sau flori – doar un pat în mijlocul camerei. Poate că nici nu stătea prea des aici. Muzica se schimbă, cânta George Michael.

— Perfect!

Se aruncă pe pat.

Explozia fu atât de puternică încât sparse peretele dormitorului şi făcu o gaură de trei metri în podea. Casa începu să ardă, iar fumul gros şi negru se ridică peste acoperiş acoperind cerul nopţii. Toate alarmele de maşini din cartier porniră ca o haită de câini turbaţi. După câteva minute, mai multe sirene de poliţie se alăturară acestui cor dizarmonic.

Trecuse aproape o oră de la miezul nopţii. Deşi Eric nu mâncase toată ziua decât un mic dejun frugal, nu îi era foame. Era prea agitat; avea prea multe lucruri la care să se gândească. Nu mai primise mesaje noi de la Salah ad-Din. În bibliotecă era linişte, cu excepţia vreunui zgomot sporadic din stradă. Departe, auzi o bubuitură ca de tunet şi alarme de maşini; mai aproape, un moped în trecere fără amortizor şi o sirenă de ambulanţă. Nu mai vorbise cu Jens de câteva zile; nici nu răspunsese la mesajele despre moartea lui Mats Hagström. Nu ştia din ce motiv evita să ia legătura cu Suedia. Nu ştia care era motivul principal: teama că starea Hannei se înrăutăţise sau ruşinea că îl amăgise pe Jens. Slăbiciunea lui îl scârbea. În strălucirea galbenă a luminii din tavan îşi putea vedea faţa pe ecranul calculatorului. Ceva zăngăni deodată pe stradă; îşi scoase telefonul din geanta neagră. Un mesaj de atenţionare avertiza că bateria

era aproape goală. Nu avea încărcător la el. Asta era. Nu putea suna – nu putea risca să se închidă telefonul. Era singura lui legătură cu lumea de afară, cu Mossadul, cu Rachel. Începu să îi scrie un mesaj nou lui Jens. După un moment de ezitare, îl adăugă la destinatar şi pe doctorul Thomas Wethje:

TOT ÎN TEL AVIV TELEFONUL APROAPE MORT. SUNT PE URMA ANTIVIRUSULUI. AVEŢI GRIJĂ DE HANNA. O IUBESC MAI MULT DECÂT ORICE. MULŢUMESC PENTRU TOT CE FACEŢI.
// ERIC

Era un mesaj de rahat care probabil avea doar să înrăutăţească lucrurile, dar ce putea scrie ca să fie mai bine? Nu era pe drum spre casă. Era într-o stranie bibliotecă din Tel Aviv. Era momeala folosită de Mossad pentru vânătoarea de terorişti. Unde oare se aflau? Ce se va face dacă voiau într-adevăr să se întâlnească cu el? Ce aveau să-i facă? Aceşti oameni se aflau în război. Oameni care plănuiseră şi îndepliniseră atentate mortale împotriva civililor. Oameni care duceau o luptă în care viaţa indivizilor nu avea valoare. Şansa de a scăpa cu viaţă dintr-o întâlnire cu ei era inexistentă. La fel, era imposibil să obţină antivirusul. Deodată, un mesaj nou apăru pe ecran:

TRIMITE NUMĂRUL DE MOBIL ŞI FII PREGĂTIT DE TRANSPORT LA ORA 7.
:SALAH AD-DIN

Iisuse Hristoase. Nu numai că muşcaseră momeala, dar o înghiţiseră cu ac cu tot. *Sau poate nu.* Poate era o capcană. Voiau să oprească scurgerea de informaţii. Oare trebuia să ia legătura cu Rachel? Nu, nu asta îi ordonase ea. Avea să fie de acord cu transportul şi să spere că îl vor duce la Samir Mustaf. Doar atunci va contacta Mossadul. Ezită o clipă, apoi trimise numărul de telefon. Ştiau că nu va rata întâlnirea. Şi el ştia – chiar dacă era o capcană. Eric se uită la ceas. Mai erau aproape cinci ore. Ar fi trebuit să încerce să doarmă. Se uită la cărţile din jurul lui. *Dacă eşti obosit, poţi dormi oriunde.* Asta spusese femeia înainte să plece şi era absolut adevărat. Cine era el să se îndoiască? Se duse la uşă şi închise lumina. Camera rămase în întuneric, doar cu lumina de la ecranul calculatorului, iar el ajunse înapoi la birou bâjbâind. Mută scaunul şi se întinse pe jos lângă calculator. Cotrobăi în geantă pe întuneric, găsi iPodul şi porni muzica fără să se deranjeze să schimbe melodia. Era Schubert. Geanta lui mare se dovedi o pernă bună. Dădu volumul

soneriei telefonului la maximum şi aşează telefonul la cap. Încercă să se relaxeze şi se gândi imediat la Hanna. Era şi ea la fel de singură ca el, întinsă pe un pat de spital? Poate că Jens era cu ea. Îşi schimbă poziţia pe parchetul tare. Dar Rachel, ea ce făcea acum?

Pe stradă se auzi claxonul unei maşini. Eric era încă întins, cu capul pe podea. Trebuie să fi alunecat de pe geantă când dormea. Corpul îl durea când îşi întinse încet picioarele şi se strâmbă. Gâtul îi era ţeapăn, iar şalele pulsau dureros. Dormitul pe podea avea preţul său. Îşi luă telefonul să vadă dacă sunase cineva. Mai avea bateria încărcată în proporţie de doar 10 la sută, dar măcar putea vedea cât era ceasul: era şase şi zece. Se ridică şi-şi strânse lucrurile, puse cartea galbenă în geantă cu grijă, apoi închise calculatorul şi ieşi pe uşa îngustă.

Îşi aminti că era o baie pe hol. Soarele strălucea cu putere prin fereastra acelei camere impresionante, iar dezordinea nu mai părea atât de mare. Începuse să se simtă în largul lui cu mirosurile, sunetele şi cărţile de acolo. Era un loc paşnic şi plăcut – un loc unde timpul era ghidat de amintiri şi fiecare carte avea propria istorie, propria viaţă. Ieşi pe uşa de sticlă şi intră în baia mică de alături. Acolo se spălă îndelung cu apă rece ca gheaţa, apoi se privi în ochi. În mai puţin de jumătate de oră, totul avea să se schimbe. Dacă murea într-un şanţ lângă Tel Aviv, ar fi fost anunţat cineva în Suedia? Ar fi înţeles Hanna că tot ce făcuse fusese pentru ea? Că încercase să pună lucrurile în ordine? Îi era teamă. De fapt, era îngrozit. Panica i se strecură în trup, rece şi umedă. Abia reuşea să respire şi avea un gust amar în gură. Mintea îi alerga, gândindu-se la o metodă de a evita întâlnirea. *Trebuie să mă întorc în Suedia, la Hanna. Oricum nu voi apuca să mă întâlnesc cu Mustaf. Chiar dacă pun mâna pe antivirus, nu o va putea salva. Niciodată. Niciodată.* Îşi şopti cuvântul iar şi iar, privindu-şi ochii roşii, rugători, în oglindă. Ziua de ieri părea atât de departe, dar prezentul era mult mai aproape – şi mult prea periculos. Biblioteca era cel mai sigur loc de pe pământ, mirosind a hârtie şi a praf. Timpul se oprise în loc aici. Nu, asta era o iluzie. Timpul nu se oprea în loc. Cât fusese în baie, trecuseră zece minute preţioase.

Se îndreptă, îşi trecu mâna prin păr şi se întoarse în bibliotecă. Camera mare, plină de cărţi, părea goală fără proprietar. Spera că femeia se va întoarce înainte ca el să plece. Se aşeză pe scaunul ei şi încercă să se relaxeze, dar era mult prea neliniştit pentru asta. Pe birou era un album foto alb-negru care părea să fie despre fluviul Volga. Dădu paginile neatent, fără să se uite cu adevărat la fotografii. Deodată, telefonul sună. Niciodată nu-l speriase aşa o sonerie de telefon. Îl apucă de parcă era un

scorpion plin de venin. Ecranul afişa un număr necunoscut. Răspunse. Vocea de la capătul firului părea tânără, iar cel care vorbea în engleză avea un accent puternic pe care nu-l putea plasa.

— Sunt afară. Un taxi alb-albastru.

Convorbirea se termină. Era şapte fără cinci. Vocea îi furase cinci minute din timpul care-i rămăsese. Îşi închise ochii strâns, încercând să-şi adune gândurile şi emoţiile. Nu mai era nimic de cântărit, nimic de făcut. Acum nu mai putea decât să termine ce începuse – indiferent unde ajungea.

Eric se ridică şi ieşi pe uşa de sticlă care zăngăni, apoi coborî scările. Ajunse la uşa cenuşie, cu ferestrele murdare care dădeau în stradă. Tot ce se vedea pe cele două geamuri pătrate părea ameninţător şi înfricoşător: în planul din spate, clădirile de peste stradă, cu jaluzele trase şi faţade murdare. La mijloc, maşinile, autobuzele şi motocicletele de toate formele şi culorile; cel mai aproape de el, toate trupurile care treceau pe acolo într-un şir compact. Apucă clanţa uşii şi o deschise, iar căldura, mirosurile şi sunetele îl copleşiră. Cum stătea pe strada care părea să vibreze de căldură, de la trafic şi de la lumina puternică a soarelui, în pofida orei matinale, se uită cu ochii întredeschişi după taxiul alb-albastru. Îl descoperi la câteva maşini distanţă, parcat într-un refugiu, cu luminile de avarie pornite – o Skoda Octavia ponosită, cu numărul 103 lipit cu bandă roşie pe lunetă şi un portbagaj cenuşiu pe acoperiş. Motorul era pornit şi de acolo se auzea zgomotul sacadat, caracteristic motoarelor diesel. Deschise portiera, îşi aruncă geanta pe bancheta din spate şi se aşeză şi el. Maşina duhnea a fum de ţigară şi dulceag, a loţiune după ras. Pe podea era un număr din *The Jerusalem Post.* Bărbatul de la volan îl privi în oglinda retrovizoare, dar nu se întoarse. Era gras, cu capul ras şi avea câteva rânduri groase de piele pe ceafă. Purta cămaşă albă şi pantaloni negri, prea strâmţi pe coapsele lui mari, care păreau că se revarsă peste marginea scaunului. Degetele lui albe, groase ca nişte cârnaţi, apucară schimbătorul de viteze şi îl băgară în viteza întâi.

Îşi croiră drum prin trafic, provocând claxoane enervate. Bărbatul strigă ceva în ebraică prin geamul deschis pe jumătate, tură motorul şi reuşi, în cele din urmă, să se strecoare între un camion de marfă şi un Ford galben cu un abţibild şters care înfăţişa un câine-lup. Eric studie fiecare mişcare a grasului. Se uită la ceasul de plastic mult prea feminin care tăia grăsimea de pe încheietura lui stângă şi care părea uneori că dispare sub pielea umflată, la verigheta de pe unul dintre cârnaţii cu care bătea darabana pe volan, la spatele lui mare, la transpiraţia care îi umezea capul, ca o *kippa*[70]

[70] Pălărie mică, rotundă, purtată de bărbaţii din religia

iudaică; simbol al comuniunii cu Dumnezeu (n. tr.) lucioasă, transparentă. Acesta era bărbatul care avea să-l omoare? Cum avea să se întâmple? Unde se va întâmpla?

Privi pe geam: treceau pe lângă un loc de joacă aglomerat. Părinţii – numai femei – stăteau în apropiere în picioare sau pe bănci, vorbind unii cu alţii sau la telefon. Copiii, fericiţi şi îmbrăcaţi colorat, se cocoţau pe jucării, se dădeau în leagăne, săpau în groapa cu nisip şi alergau de colo-colo pe terenul de joacă. O femeie roşcată, în haine de sport negre şi încălţăminte de alergat, ţinând o sticlă cu apă într-o mână, se ghemuia şi îmbrăţişa un băieţel care părea să se fi lovit. Părul băiatului era roşcat ca al mamei. Eric îşi dorea să se odihnească şi el în braţele ei. Voia să plângă zdravăn, să-i simtă căldura sânilor şi, mai presus de toate, să fie eliberat de toată responsabilitatea. Voia să nu mai fie adult.

— Radio?

La început nu înţelese că era o întrebare şi că îi fusese adresată lui. Vocea era plictisită şi dură. Se îndreptă şi întâlni ochii şoferului în oglindă.

— Pardon?

— Radio?

— Ăăă… sigur.

Întrebarea îl uimise. Ce banalitate neaşteptată. Radioul – un concept atât de bine integrat lumii obişnuite încât nu-şi găsea locul aici. Dar măcar întrebase. Acest lucru indicase un lucru important pentru relaţia dintre ei. Nu era prizonier şi nu putea fi tratat oricum ar fi vrut ei. Sau poate că *era* prizonier, dar şoferul încă voia permisiunea lui pentru a deschide radioul. Acest mic detaliu îl făcu să se relaxeze puţin. Şi dacă întrebarea fusese neaşteptată, muzica ce se desluşea în boxele de mult stricate era şi mai şi. Era un mesaj de pe altă planetă sau cel puţin dintr-o altă vreme: melodia *Man in the Mirror,* a lui Michael Jackson. Cârnaţii băteau în volan şi pe schimbător. Traficul deveni din ce în ce mai lejer şi maşina prinse viteză. Locul de joacă dispăru şi fu înlocuit de băcănii, staţii de autobuz, hoteluri şi şcoli. Din centru ajunseră în suburbii. Vocea subţire a lui Michael Jackson implora solidaritate. *Dacă vrei să faci lumea un loc mai bun, priveşte la tine însuţi şi apoi fă o schimbare.*

Taxiul acceleră până la o rampă de acces către o autostradă largă – Autostrada 4. Pe lângă ei treceau în goană blocurile de locuinţe, atât de urâte încât clădirile suedeze din programul Million puteau să pară luxoase. Clădirile înalte, dărăpănate, care fuseseră cândva albe, cu ferestrele mici în şiruri lungi, puteau fi la fel de bine nişte închisori. Poate că asta şi erau. Aici, ca în orice altă mahala de la marginea unui oraş, erau inevitabile, ca excrescenţele florei urbane. Autostrada, cu cele

cinci benzi late pe direcţie, şerpuia încet spre centrul ţării, iar peisajul se schimbă din nou. Aici casele erau mai joase şi mai depărtate una de alta. Trecură pe lângă o centrală electrică de mari dimensiuni, pe lângă câmpuri, palmieri şi capre, iar oraşul deveni încetul cu încetul o zonă rurală. Nici Michael Jackson nu mai cânta. Noul cântec era unul pe care Eric nu îl recunoştea: hard rock evreiesc. Ziarul de la picioarele lui foşni şi se aplecă în faţă să-l ridice. Pe toată prima pagină, unde se scria despre virusul Mona şi perspectivele găsirii unui antivirus, se afla o fotografie cu Hassan Musawi, liderul principal al Hezbollah. Hezbollah îşi asumase responsabilitatea atât pentru virus, cât şi pentru bombardarea oraşului Tel Aviv.

Părea ireal să citească asta. Eric răsfoi ziarul până la articol, care se întindea pe şase pagini. Hezbollah ceruse eliberarea unui număr de prizonieri, precum şi un armistiţiu şi o listă cu palestinienii închişi. Cerinţa pe care *The Jerusalem Post* o considera cea mai senzaţională era recunoaşterea aşa-numitei linii verzi, graniţa din 1967. Fusese vreun răspuns din partea guvernului israelian? Nu. Nu doreau să comenteze. Însuşi Eric se afla în mijlocul acestui scandal – în mijlocul unui imens conflict internaţional. Se uită la ceas: era opt fără douăzeci. Se aplecă în faţă.

— Scuzaţi-mă, unde mergem?

Grasul îşi întoarse capul şi îl fulgeră cu privirea. Părea enervat şi răspunse într-o engleză săracă, neclară:

— Eu conduc taxi şaisprezece ani. Eu găsesc. Tu nu face griji.

Eric încercă din nou.

— Conduci foarte bine, dar eu nu ştiu *unde* merg. Încotro ne îndreptăm?

Pe măsură ce vorbea, şoferul dădea din cap de parcă ar fi vrut să-i demonstreze că înţelegea, că-l asculta. Apoi râse deodată – un sunet aspru şi scurt, rezultat în urma inhalării fumului a mii de ţigări.

— Tu la Erez. Nu face griji. Noi suntem acolo la timp.

Erez? Nu auzise niciodată de locul ăsta. *La timp?* Deci trebuia să ajungă la o anumită oră. Cineva, oricine comandase taxiul, poate Samir Mustaf, instruise şoferul – care probabil nu era un ucigaş, ci doar un şofer obişnuit de taxi – să-l ia şi să-l aducă la Erez. Cu siguranţă, acest loc era undeva în Israel. Altfel, un taxi local din Tel Aviv nu l-ar duce acolo, nu-i aşa? Ce-l aştepta acolo? Sigur Samir Mustaf nu se afla în Israel, nu? Nu era imposibil, dar puţin probabil.

— La ce oră trebuie să fim acolo?

Bărbatul dădu din cap. Apoi bâjbâi pe scaunul pasagerului, luându-şi ochii de la drum. Scormoni printre pungile goale de chipsuri, paharele de

cafea şi numerele vechi din *The Jerusalem Post* şi *Hareetz*. În cele din urmă, găsi un carneţel mic, îl privi şi se întoarse cu ochii la drum.

— Erez ora opt.

Opt. Mai erau doar douăzeci de minute. Teama i se întoarse. Nu dispăruse cu adevărat niciodată, dar în timpul conversaţiei se atenuase, se potolise. Eric se lăsă pe spate pe banchetă. Afară, câmpurile erau goale, cu excepţia vreunei case de cărămidă sau a unei ferme aparent abandonate. Părăsite şi vechi. Dire Straits cântau *The Sultans of Swing*. Bărbatul îl privi în oglinda retrovizoare.

— Vă întâlniţi cu cineva sau treceţi dincolo?

Eric îl privi uimit.

— Poftim?

— Nu ştii niciodată dacă te blochează sau nu. Dacă poţi trece sau nu.

Fiindcă nu primi răspuns, şoferul adăugă repede:

— Eu sigur că va fi bine.

Ce va fi bine? Trecerea dincolo? Se simţea ca un idiot; nu înţelegea nimic.

— Ce este Erez?

O maşină roşie schimbă deodată banda şi şoferul trebui să frâneze; bolborosi în ebraică şi claxonă furios. Trecură de un indicator spre Ashod. Bărbatul îl privi în oglindă din nou.

— Trecătoarea Erez. Poarta către Gaza.

Lumea se legănă în faţa lui. Stomacul îi ardea. *Gaza. O, Doamne!* Nu ştia nimic despre Gaza, decât ce văzuse la televizor. Fusese de ajuns. Se uită pe bancheta din spate, ca şi cum ar fi căutat o cale de scăpare. *Ce dracu' mă fac acum? Sun-o pe Rachel.* Ignoră faptul că nu trebuia să sune până nu stabilea legătura. Trebuia să-l protejeze. Mossadul trebuia să-şi asume responsabilitatea – ei îl băgaseră în capcana asta. Deschise geanta şi găsi telefonul, bâjbâind butoanele mult timp până când înţelese că se petrecuse inimaginabilul. Apăsă butonul de pornire iar şi iar. În cele din urmă, se lăsă pe spate, neputincios. Telefonul mobil era mort. Nu era mai folositor decât o piatră sau un băţ. Nu putea să sune după ajutor. Nimeni nu-l putea salva.

Şoferul îl privi în oglindă şi dădu din cap.

— Nu face griji. Aproape am ajuns.

Eric stătea nemişcat cu ochii aţintiţi pe tetiera scaunului din faţă. Aproape am ajuns. *Noi suntem sultanii. Noi suntem sultanii swing-ului.*

Fură atenţi să păstreze distanţa de Skoda cu numărul 103 lipit pe spate. Nu aveau motiv să se apropie; receptorul din poala lui Larry Lavon arăta un semnal puternic, iar pe harta digitală puteau urmări cu uşurinţă

punctul albastru care se mişca încet pe Autostrada 4. Larry se uită la Micha Begin, care privea taxiul aflat la câteva sute de metri în faţă.

— În mod sigur se îndreaptă către Erez. Trec în Gaza? Dar trecerea este închisă pentru civili, nu?

Micha dădu din cap şi încetini ca să nu se apropie prea tare.

— Este închisă. Poate doar se duc să se întâlnească cu cineva la Erez.

Larry nu spuse nimic, studiind punctul albastru ce clipea pe ecran.

— Se duc în Gaza. Contactez Sediu Central şi cer permisiunea să intervenim dacă se dovedeşte a fi necesar. Nu că aş înţelege cum s-ar putea întâmpla – graniţa este închisă.

Micha nu răspunse. Trecură de un indicator de avertizare. Era momentul să încetinească; soldaţilor de la blocadă nu le plăceau vehiculele care mergeau cu viteză. Skoda încetini şi ea, iar distanţa dintre ei scăzu. Maşini ruginite erau abandonate de-a lungul drumului şi mai mulţi oameni mergeau pe jos – muncitori ilegali care sperau să treacă graniţa pentru a ajunge acasă. Indicatoare mari în ebraică, engleză şi arabă anunţau că punctul de trecere era închis pentru traficul civil. Skoda întoarse într-o parcare mare înaintea primului post de santinelă. Un tanc israelian stătea la intrare şi aproximativ treizeci de maşini erau parcate acolo. Toate aveau numere de Gaza – maşini care nu reuşiseră să treacă atunci când se închisese graniţa şi acum stăteau în căldură, aşteptând un alt viitor.

Ajunseră la marginea parcării şi opriră motorul. De-a lungul drumului, până la graniţă, se întindeau baricade de beton în şiruri inegale ca nişte piese imense de Lego. La capătul drumului, se ridica o uşă uriaşă de oţel albastru. Aceasta era poarta către Gaza. Ambele părţi ale structurii de oţel erau mărginite de beton şi sârmă ghimpată, iar un turn de control cenuşiu se ridica din încrengătura de garduri ca un trunchi dezgolit de copac ieşind dintre buruieni. Skoda opri nu departe de o dubă albă la capătul parcării. Micha se aplecă în faţă peste volan şi se uită la taxi.

— Ce se întâmplă acolo?

Larry lăsă receptorul pe podea. Punctul albastru stătea acum nemişcat pe ecran. Se îndreptă de spate şi urmări privirea lui Micha peste asfaltul încins. Doi bărbaţi coborâră din maşină. Unul era gras, celălalt slab – şoferul şi Eric Söderqvist. Grasul merse până la dubă, în timp ce Söderqvist stătea lângă maşină, cu o geantă mare în mână. Micha repetă întrebarea.

— Ce se întâmplă acolo?

În aer era un miros slab de cauciuc ars. Nisipul roşu-maroniu se ridica precum praful îndată ce Eric se mişcă. Se simţea o uşoară briză. Eric

privi la duba albă unde şoferul vorbea cu o persoană pe care nu o vedea. Apoi îşi lăsă ochii să rătăcească de-a lungul gardului înalt, la sârma ghimpată legată strâns şi la drugii negri care întăreau structura din trei în trei metri. Următorul şir de sârmă ghimpată şi de drugi începea la câţiva metri de poartă. Însuşi biroul vamal părea mai degrabă un buncăr mare din beton greu şi avea deschizături mici cu bare pentru ferestre. Privi la poarta imensă din oţel albastru: avea probabil vreo cinci metri înălţime şi opt metri lăţime. Spera că nu va trece în Gaza; nici măcar nu părea posibil. Poate că avea să rămână în Israel până la urmă. Gâtul îi era uscat şi stomacul gol. Un scârţâit strident tăie căldura soarelui şi o uşă de la marginea de jos a porţii se deschise. Doi soldaţi israelieni ieşiră şi închiseră uşa în urma lor cu un bubuit surd. Vreo douăzeci de oameni în zdrenţe maro-cenuşii, mulţi dintre ei desculţi, stăteau câţiva metri mai la dreapta. Unul din ei ţinea un carton, dar Eric nu văzu ce scria pe el.

— Ei, domnule!

Şoferul gras îi făcu semn cu mâna. Eric începu să meargă către el. Diverse lucruri scrâşneau sub picioarele lui, iar o cutie goală de bere zăngăni când o lovi cu piciorul. Un bărbat stătea lângă dubă, agăţând un semn mare alb pe ea. Scria „Presă“ cu litere negre. Toate geamurile erau fumurii, aşa că era imposibil să vezi înăuntru. Când Eric se apropie de şoferul de taxi, un bărbat se aplecă peste geamul de pe partea şoferului dubei. Avea părul castaniu cârlionţat şi purta ochelari mici, rotunzi şi un tricou alb.

— Söderqvist?

— Eu sunt.

— *Multo bene.*[71]

[71] Foarte bine, în limba italiană (n. tr.)

Bărbatul îi întinse mâna.

— Gino Lucio.

Eric dădu mâna cu bărbatul şi apoi rămase acolo, neştiind ce ar fi trebuit să facă. Bărbatul care lipise semnul pe dubă deschise o uşa laterală şi urcă. Gino dădu din cap către Eric.

— *Dai*[72], urcă şi tu. Trebuie să plecăm.

[72] Haide, în limba italiană (n. tr.)

Eric apucă mânerul de deasupra uşii şi se urcă. Erau probabil cincizeci de grade înăuntru. În dubă se înghesuiau trei europeni îmbrăcaţi lejer: o femeie şi doi bărbaţi. În spate se afla un teanc de cutii din oţel argintiu şi bobine de cablu negru, înghesuite între cutii şi perete. Femeia scria în carnet, iar bărbaţii citeau împreună dintr-un număr boţit din *Corriere della Serra.* Înainte ca Eric să aibă timp să se aşeze, motorul porni şi uşa se închise în spatele lui. Se trânti pe o banchetă lângă femeie.

În loc să pornească, Gino se ridică şi veni către el. Se ghemui, clătinându-se puţin până îşi recăpătă echilibrul. Mirosea a fum şi a cafea.

Buclele castanii îi cădeau peste faţă, făcându-l să pară mai tânăr decât era. Vorbea bine engleza, dar cu un accent italian de neconfundat.

— Domnule Söderqvist, ştim că sunteţi un doctor suedez care vrea să ofere ajutor în Gaza. Credem că este minunat. Sunt mulţi oameni care suferă acolo. Dar autorităţile israeliene nu lasă civilii să treacă graniţa, indiferent cât de nobilă este misiunea lor. Aşa că puteţi veni cu noi, dar trebuie să jucaţi puţin teatru. *Capisce?*[73]

[73] Înţelegeţi? în limba italiană (n. tr.)

Eric încercă să-şi adune gândurile. Mintea îi fugea în mai multe direcţii deodată. Erau italieni. Scria „Presă" pe dubă. Cutiile şi cablurile din spate sugerau o echipă TV. *Doctor* Söderqvist? Sigur, era doctor, dar nu în medicină. Oamenii aceştia lucrau împreună cu teroriştii? Se uită la femeia de lângă el; se oprise din scris şi se uita la el. Părea obosită – ca o persoană care văzuse şi trecuse prin prea multe. Poate chestia cu televiziunea era doar o acoperire. Dar nu arătau a extremişti; păreau a fi jurnalişti. Ca Jens. Se uită la Gino, care era ghemuit în faţa lui, balansându-se.

— Cine sunteţi voi?

Bărbatul zâmbi şi întinse braţele teatral.

— Suntem ochii Italiei. Echipa de acţiune a postului Rai Uno.

Râse, dar ceilalţi rămaseră tăcuţi. Bărbaţii nici măcar nu-şi ridicară ochii din ziarele pe care le citeau. Între ei pe banchetă era o pungă de bomboane violete din care se tot serveau. Femeia explică:

— Ştirile de la cel mai mare post TV din Italia.

— Avem ocazia să facem în oraşul Gaza un interviu pe care ni-l dorim foarte tare, continuă Gino. Aşa că am promis unor… prieteni… să te aducem în ţară. Se vor întâlni cu tine la aproape zece kilometri de la graniţă. Dar, mai întâi, trebuie să trecem graniţa. Erez s-a închis de tot acum câteva săptămâni. În ultimele zile, de la atentatul din Tel Aviv, nimeni nu a intrat. Avem permise speciale şi contacte bune la poliţia locală, dar nimic nu e sigur.

— Şi eu ce trebuie să fac?

— Nimic. Cu puţin noroc, nici nu va trebui să vorbeşti. Eşti tehnician de sunet. A trebuit să-l lăsăm acasă pe tehnicianul adevărat ca să te aducem pe tine, pentru că avem viză doar pentru un număr fix de oameni. Trebuie să sperăm că grănicerii nu vorbesc italiană. Trebuie doar să stai acolo şi să nu vorbeşti. Încearcă să arăţi ca şi cum ai fi din Milano.

Îi dădu un paşaport roşu cu textul: *Unione Europea Repubblica Italiana. Passaporto.* Eric îl luă şi studie fotografia. Era un bărbat cu trăsături aspre – o frunte turtită, sprâncene stufoase şi nas mare. Îl chema Enrique Vettese şi nu prea semăna cu Eric. Părea total nerealist că ar fi putut

trece drept bărbatul din poză. Imposibil. Îi aruncă lui Gino o privire sceptică.

— Chiar vor crede aşa ceva? Vorbim despre poliţia vamală a Israelului.

— Poate că nu. În acest caz, ni s-a terminat norocul. Va trebui să ne rugăm Fecioarei ca totul să meargă bine. Poate că gardianul e obosit sau îndrăgostit, sau e pe cale să se îmbolnăvească.

Zâmbi fugitiv şi se urcă din nou la volan. Apoi strigă, fără să se întoarcă:

— Să nu uiţi să ne dai înapoi paşaportul când pleci. Enrique nu va fi prea fericit dacă îl păstrezi. Deja e supărat că nu a putut să vină şi el în Gaza.

Băgă în viteza întâi cu un pocnet, maşina se legănă şi începu să meargă. Întoarseră şi ieşiră din parcare, mergând în direcţia porţii de oţel albastru. Femeia de lângă el se întoarse la carneţelul ei. Unul dintre bărbaţii din faţa lui comenta ceva din ziar, iar celălalt râdea. Aşadar, mergea în Gaza – cel mai prost rezultat posibil. Fie asta, fie aveau să fie blocaţi în vamă. Îşi dădu seama că spera să fie descoperit, spera că gardienii îşi vor da seama că minte, că îi vor descoperi paşaportul fals şi îi vor opri. Va urma o groază de birocraţie şi apoi le va fi refuzată trecerea – iar el va fi salvat.

Duba se opri. Acum se aflau chiar în faţa porţii care era la câţiva metri în faţa lor. Nu părea că ar putea fi deschisă, chiar dacă cineva ar fi vrut foarte mult. Era prea greoaie, prea mare, prea categorică. Un gardian tânăr, israelian, cu o expresie plictisită, veni către Gino şi vorbiră în engleză cu voce joasă. Când Eric se uită la oţelul vopsit în albastru care umplea vederea pe geam, văzu rămăşiţe de graffiti. Încercă să urmărească liniile şterse, dar curând le pierdu şirul. Cineva scrisese cu graffiti pe poartă, iar soldaţii curăţaseră locul. Dar ce conta dacă erau graffiti acolo? Pe acest monument reprezentând eşecul total? Vopsea pe un imens bloc de fier care ţinea oamenii înăuntru sau afară, care bloca drumul către orice speranţă? Şi cine hotărâse ca poarta să fie albastră? Era mai puţin ameninţătoare aşa? O parte mai naturală din decor? Putea un perete de oţel lat de opt metri să fie o parte naturală din ceva?

Ciuli urechile la discuţia dintre Gino şi soldat. Ceva în vocea lor îl făcu să privească la ei.

— Staţi aici.

Soldatul îi lăsă şi merse repede către oficiul vamal aflat la distanţă de patruzeci de metri. Trecu pe lângă grupul pestriţ care agita pancarte. Gino se întoarse şi-l privi pe Eric.

— A apărut o problemă. Nu au fost anunţaţi că venim. Avem viza, dar tot nu vrea să ne lase să intrăm.

— Şi acum ce facem?

— Aşteptăm.

Hainele i se lipeau de trup, iar autobuzul mirosea a transpiraţie, a parfum şi a stofă veche şi mucegăită. Eric încercă să găsească cea mai bună poziţie pe scaunul tare. Se uită pe furiş la femeie. Purta blugi, o bluză vişinie şi tenişi. Era slabă – prea slabă. Gleznele ei arătau ca şi cum s-ar fi putut rupe în orice moment, iar degetele ei lungi şi noduroase, ca ale unui schelet, nu aveau unghiile date cu ojă. Observă că se uita la ea şi îşi ridică privirea din carneţel. El se grăbi să spună ceva, orice.

— Ce scrieţi?

Ea se uită pe notiţe.

— Întrebări. În doar câteva ore, îi voi lua interviu lui Nizar Aziz.

Felul în care îi spusese numele sugera că Eric ar fi trebui să ştie cine era, dar el habar n-avea.

— Şi ce-a pus la cale în ultima vreme?

Ea păru derutată de ignoranţa lui, dar îşi reveni.

— Este încă liderul organizaţiei Hamas. Se zvonea că a murit, dar acum mă voi întâlni cu el.

— Ei bine, e fantastic. Felicitări.

— Da, chiar este. Mulţumesc din suflet.

Ea tăie ceva în carneţel. El se încruntă.

— De ce îmi mulţumiţi?

— Am obţinut interviul datorită dumneavoastră. Trecem clandestin peste graniţă un celebru oftalmolog suedez, iar în schimb obţinem un interviu de jumătate de oră cu Nizar Aziz.

Eric încercă să vadă legătura. Ştia că Samir Mustaf făcea parte din mişcare Hezbollah libaneză. Dar unde intervenea Hamas? De ce ar fi oferit Hamas un interviu în schimbul unui profesor suedez? Sau al unui doctor suedez, dacă asta credea toată lumea despre el?

— Cum e relaţia dintre Hamas şi Hezbollah?

— Aşa şi aşa. Sunt momente când colaborează, dar relaţia lor a eşuat mereu. Fiecare grupare o acuză pe cealaltă că este prea slabă, prea prietenoasă faţă de Israel, prea populistă, prea de dreapta, prea de stânga.

Un bubuit îndepărtat, care i se păru la început a fi un tunet, deveni repede tot mai intens şi trecu pe deasupra lor cu un huruit atât de puternic încât duba se cutremură. Apoi zgomotul se îndepărtă şi se stinse. Femeia nu părea îngrijorată.

— Avioane F-16 israeliene.

Se aplecă în faţă şi băgă carneţelul într-o geantă verde de pe podea. Apoi privi pe geam.

— S-ar putea să dureze mult. De obicei, Erez e un punct de trecere pentru pietoni. Palestinienii cu viză treceau cu maşina; dar de acum câţiva ani, toată lumea trebuie s-o ia pe jos. Îşi lasă maşinile de partea cealaltă a porţii, ştiind că vor fi sparte sau furate. Dar ce alegere au? Oamenii spun că militanţii Hamas le distrug maşinile. Nu le place când cetăţeni din Gaza intră în Israel.

— Şi ce îi face să plece?

— Mulţi dintre ei au trăit pe partea asta până să existe Israelul. Sigur ai văzut pe drum încoace toate casele de cărămidă părăsite, case cu grădini neîngrijite şi geamuri sparte. Sunt fostele case ale palestinienilor. Unii dintre ei încă mai au rude în Israel. Alţii muncesc în construcţii, în porturi sau pe plantaţii. Dar asta era înainte. Acum nu li se mai dă drumul din închisori.

— Închisori?

— Gaza este cea mai mare închisoare în aer liber din lume. Acolo trăiesc un milion şi jumătate de prizonieri. Sunt doar două oraşe, dar sunt opt tabere de refugiaţi. Facem ce putem pentru a arăta lumii ce se întâmplă, dar lumea preferă să vadă emisiuni-concurs colorate. Este o cauză pierdută.

— Dar nu v-aţi dat bătuţi?

Ea se plesni cu palma pe picior.

— Niciodată. Cum a spus Gino, noi suntem echipa de acţiune de la Rai Uno. Întotdeauna gata de plecare.

Unul din bărbaţi ridică mâna să bată palma, iar femeia se aplecă în faţă şi o lovi cu un pocnet. Deodată, tânărul soldat se întoarse, de data aceasta cu tot cu un ofiţer mai în vârstă. Ofiţerul se opri şi vorbi încet cu Gino prin geam, în timp ce soldatul tânăr veni în lateralul dubei şi deschise uşa.

— Afară! Toată lumea afară!

Vocea soldatului era agresivă. Se îmbulziră să coboare, strâmbându-se la lumina puternică şi-şi întinseră încheieturile înţepenite. Gino şi femeia vorbeau în şoaptă. Cei doi bărbaţi care stăteau în faţa lui Eric păreau că discută despre bagaje. Dacă le citea corect gesturile, unul voia să scoată cutiile cu echipament, iar celălalt prefera să le lase în dubă. Ofiţerul se îndepărtă şi dispăru înapoi în oficiul vamal. Soldatul le adună paşapoartele şi primi şi un teanc de hârtii de la Gino. Când dădu să plece, se opri şi se întoarse către ei, studie fiecare fotografie şi căută fiecare titular.

— Aşteptaţi aici.

Soldatul merse repede pe pavajul de beton. Femeia puse mâna pe umărul lui Eric.

— *Calma.* Relaxează-te. Umerii ţi-au ajuns până la urechi şi faţa ţi-e roşie ca focul. Linişteşte-te.

— S-a dus dracului tot. N-aţi văzut ce s-a întâmplat?

— Va trebui să aşteptăm şi să vedem. Poate trecem totuşi. Poate tu vei rămâne aici. Poate nu va trece niciunul dintre noi. Asta chiar ar fi păcat. Chiar sunt nerăbdătoare pentru întâlnirea cu Nizar Aziz. Dar să nu ne dăm bătuţi.

Gino veni către ei cu o privire sălbatică în ochi. Avea braţul de la ochelari între buze şi părea că-l va înghiţi cu totul.

— *Cazzo.*[74]

[74] Futu-i! în limba italiană (n. tr.)

Femeia îl atinse pe umăr.

— Ginito. Şi tu trebuie să te calmezi. Ce putem face? Trebuie să ne descurcăm cu fiecare problemă care apare.

Nu era umbră unde stăteau, iar căldura părea să vină, în aceeaşi măsură, din interiorul lui, dar şi de-afară, ca într-un cuptor cu microunde. Eric era înnebunit de sete. Se uită rugător la femeie.

— Aveţi ceva de băut?

Ea aprobă din cap şi urcă în dubă, căută pe acolo şi coborî cu o sticlă de plastic de Neviot.

El luă sticla recunoscător, se încurcă scoţând dopul şi bău. Apa avea gust de plastic, dar îi potoli setea. Îi întinse sticla femeii, ea luă o gură şi i-o dădu lui Gino, care era când agitat, când nervos. Eric privi din nou la poarta imensă.

— De ce este aşa de înaltă?

Ea privi în aceeaşi direcţie.

— Să o protejeze de maşinile-capcană. Nu a fost întotdeauna aşa. Înainte, era un fel de cadru în jurul intrării. Poarta a fost instalată după tulburările din ultimul an şi după decizia de a închide graniţa pentru traficul cetăţenilor.

Eric îşi plimbă privirea de-a lungul betonului şi a sârmei ghimpate către şirurile de maşini goale, prăfuite, spre gunoiul care zbura bătut de vânt şi la adunarea de oameni de la celălalt capăt al porţii. Nu vedea copii, dar unii păreau a fi adolescenţi. Toţi aveau aceeaşi privire goală, lipsită de expresie, stând pe jos printre saci de plastic şi de pânză. Mulţi dintre ei nu purtau încălţări. Pe peretele din spatele lor era un indicator scris în arabă. Se întoarse către italieni.

— Mai aveţi apă?

Femeia arătă către sticlă.

— Poftim, a mai rămas aici.

— Nu, pentru ei.

Gino scutură din cap.

— Avem un singur bax şi vom avea nevoie de el chiar dacă trecem sau nu. Se uită la colegii lui adăugând. Şi dacă vrem să avem vreo şansă să trecem, nu trebuie sub nicio formă să fim văzuţi cu ei.

Eric îl privi nesigur.

— Cu ei? Haide! Avem un bax întreg de apă; ei nu au nimic.

Bărbatul care stătea cel mai aproape de femeie îi spuse ceva în italiană. Ea încuviinţă din cap şi intră în maşină. Când ieşi, ţinea în braţe trei sticle de Neviot. I le dădu lui Eric.

— Vrei să te duci tu?

El le luă şi dădu să meargă într-acolo când bărbatul puse peste sticle punga lui de dulciuri. Gino dădu din cap şi continuă să mormăie înjurături. Eric nu vedea soldaţi, dar erau câteva camere video pe poartă. Merse întins către grupul de palestinieni. Erau mai mulţi decât crezuse la început; erau cel puţin treizeci. Şi acum văzu că erau şi copii, inclusiv un băieţel. Băieţelul reacţionă primul. O trase pe mama lui de mână şi arătă cu degetul. Ea părea bolnavă sau poate era pur şi simplu indiferentă. Privea întruna în pământ.

Unul dintre bărbaţi se ridică în picioare. Era un bărbat masiv, apropiat de vârsta lui Eric.

— *Esh beddak?*

Vocea lui era ameninţătoare. Eric se opri şi întinse sticlele cu apă. Punga cu dulciuri căzu pe pământ. Bărbatul îl privi în ochi. Eric zâmbi, încercând să arate că apa era pentru ei.

— Vă rog.

Bărbatul înghiţi în sec şi aprobă din cap. Aruncă o privire fugitivă către femeie şi apoi luă sticlele. Eric se aplecă, luă punga cu dulciuri şi i-o întinse băieţelului. Acesta ezită. Bărbatul strigă ceva, iar băiatul sări şi apucă dulciurile. Femeia, slabă şi cu pielea închisă la culoare, cu buzele înguste şi crăpate şi ochii galbeni, întinse mâna către Eric.

— *Assalamu alaikum. Shukran. Shukran.*

Fără să vrea, Eric dădu înapoi. Ceva la ea îl speria. Voia să plece. Dinspre grupul de oameni venea un miros care îi făcea rău. Bărbatul ridică ambele mâini.

— *Shukran. Shukran.*

Eric forţă un zâmbet, se întoarse şi începu să meargă repede către italieni. Pulsul îi bubuia în cap şi trebui să se sprijine de metalul încins al dubei. Fusese acesta cel mai eroic şi mai generos gest pe care-l făcuse vreodată? Riscase posibilitatea de a intra în Gaza – doar ca să le dea puţină apă caldă acelor oameni. Văzu o bomboană violetă pe jos. Se aplecă, o ridică şi desfăcu ambalajul foşnitor. Avea gust de zahăr cu aromă de struguri. Aruncă o privire pe furiş către palestinieni. Avea şi

băieţelul acelaşi gust în gură acum, de struguri dulci? Avu un ciudat sentiment de satisfacţie. Lăsă soarele să-i ardă faţa în timp ce savura aroma bomboanei.

— Uite că vin iar.

Gino arătă către oficiul vamal. Ofiţerul şi soldatul veneau înspre ei. Femeia şoptea încet.

— *Il momento della verità.* Momentul adevărului.

Eric observă că nu aduseseră paşapoartele. Soldatul mai tânăr se urcă la volan şi întinse mâna pe geam.

— Cheile.

Gino dădu ochii peste cap şi se uită la ceilalţi disperat.

— Ce mama dracului! Nu duba.

Ofiţerul ridică din mâini.

— Calmaţi-vă. Totul este în ordine. E posibil să treceţi. Dar Weizman conduce maşina la garajul nostru pentru inspecţie. Oricum trebuie să treceţi pe jos pe la biroul vamal. Urmaţi-mă.

Fără alte indicaţii, se întoarse şi o luă înapoi de unde venise. Gino rămase stană de piatră, dar când gardianul claxonă, scoase repede cheile. Femeia îl bătu pe Eric pe spate.

— Poftim, Fecioara te iubeşte. Acum ne aşteaptă un nesfârşit şir de verificări, coridoare lungi de beton şi mii de întrebări. Dacă avem noroc, vom fi în Gaza cam într-o oră.

Stockholm, Suedia

Paul Clinton nu mai fusese niciodată în Suedia. Fusese în Norvegia, Finlanda şi Danemarca, dar niciodată în Suedia. Soarele strălucea, iar câmpurile de-a lungul autostrăzii de la aeroport erau verzi şi fertile. Văzu cai, iar pe un tăpşan văzu ceva ce semăna cu o căprioară mică. Michael Yates moţăia cu capul sprijinit de geamul portierei. Ar fi trebuit să aterizeze pe aeroportul Bromma situat mai aproape de centru, dar fusese închis de când calculatoarele turnului de control au fost infectate de virus. Ajunseră la Arlanda, la treizeci de kilometri de Stockholm.

Taxiul trecu de un teren de golf aproape gol. Încercă să-şi aducă aminte când jucase ultima oară. Era înainte de a avea atacul de cord – acum mai bine de cinci ani. La naiba. Îşi luă privirea de la teren, cercetând, în schimb, căsuţa poştală a telefonului BlackBerry. Erau optzeci şi patru de mesaje necitite. Zborul de la Tel Aviv durase puţin peste cinci ore. Cum naiba ajungea un om să aibă optzeci şi patru de emailuri în doar cinci ore? Tocmai atunci, un email scurt de la David Yassur îi atrase atenţia.

RACHEL PAPO RĂNITĂ. BEN SHAVIT SUB MARE PRESIUNE.

Privi din nou pe geam; tocmai treceau pe lângă un McDonald's. Era ca acasă. Ce se întâmplase cu Rachel? Părea o fată curajoasă. Şi Ben Shavit? Era slab. Era pe cale să cedeze solicitărilor Hezbollah. Nu trebuia să-l informeze pe Shavit că reuşiseră să avanseze? Că erau cât pe ce să-i găsească pe terorişti? Asta ar fi schimbat complet jocul şi i-ar mai fi ridicat moralul. Şi apropo, cum decurgeau lucrurile cu Eric Söderqvist? Căută prin emailuri şi găsi un raport despre Eric. Ajunsese la Erez şi era în drum spre Gaza. Probabil era un lucru bun. Gaza era o nebunie, dar era o nebunie pe care o cunoşteau cât de cât – cu excepţia tuturor acelor tuneluri de şobolani. Era, cu siguranţă, momentul să-i dea nişte veşti bune lui Ben Shavit. Tocmai termina de trimis un răspuns lui David Yassur, când taximetristul se întoarse către el.

— Vreţi să mergeţi la hotel întâi? Celălalt drum ar fi mai bun.

Paul se aplecă în faţă şi se uită scurt la cartea de identitate a şoferului. Andre Bajic. Era sârb sau croat la origine.

— Poftim?

— Aţi spus că vreţi să mergeţi întâi la hotel. Apoi la spital. Dar spitalul urmează acum.

Văzu semnul din faţă şi la dreapta. Spitalul Karolinska. Se decise repede.

— Lasă-mă să cobor aici şi du-l pe colegul meu la hotel cu bagajele. Ar fi mai bine aşa. Mulţumesc.

Şoferul încuviinţă din cap. Braţele lui puternice erau pline de tatuaje, iar o cicatrice urâtă se întindea peste încheietura dreaptă. Partea asta de lume avusese şi ea războaiele ei. Taxiul coti către intrarea principală a spitalului şi Paul coborî numai cu jacheta pe braţ. Michael nu va avea niciun indiciu când se va trezi, dar ce naiba? Era antrenat să se aştepte la lucruri neaşteptate. Pe drum spre recepţie, se gândi ce ar trebui să spună – probabil nu că FBI bănuia că Hanna Söderqvist fusese infectată cu o armă biologică. O persoană care livrează flori avea să fie o deghizare bună, numai că nu avea flori. Care erau regulile de vizitare la spitalele din Suedia? Putea trece drept o rudă?

Când femeia de la recepţie îi zâmbi obosită, se hotărî la varianta cu membru de familie. După ce aceasta căută în calculator, fu direcţionat către lifturile din capăt. Era o rudă îndepărtată care venise tocmai din Statele Unite ca să vadă cum o ducea draga şi dulcea Hanna. Zece minute mai târziu, îşi punea cipicii de protecţie, se dădea cu gel antibacterian pe mâini şi intra în secţia 162. După cum spusese recepţionera, Hanna tocmai fusese mutată într-o secţie închisă. Paul ar fi vrut să vorbească cu medicul primar, dar acesta nu era disponibil. O asistentă drăguţă, cu o codiţă blondă, îi spuse că Hanna Söderqvist se afla acum într-un salon de o singură persoană cu obturator de aer, ceea ce se folosea numai la pacienţii despre care se credea că purtau o infecţie transmisibilă prin aer. Asistenta îi mai spuse şi că, de obicei, se afla acolo sora Hannei. Şi Jens, desigur. Poate că ar fi trebuit să ştie cine era Jens, fiindcă era o presupusă rudă, dar întrebă totuşi.

Asistenta râse.

— Jens a devenit o parte a secţiei. E un prieten apropiat al Hannei şi are mare grijă de ea, acum că soţul ei este plecat. De fapt, are grijă de noi toţi de aici – ne cumpără gustări şi flori. Din păcate, nu avem voie să ţinem flori în secţia asta, dar el tot ne cumpără. Iar aseară a adus vin şi brânzeturi. Un om extraordinar. Cu suflet mare.

În timp ce vorbea, scria notiţe pe un formular care era agăţat pe uşa de

la birou. În secţie era linişte. O lumină roşie clipea la capătul coridorului; altfel, totul era nemişcat. Mirosea a cafea şi a dezinfectant. Asistenta puse pixul lângă formular, îşi trecu mâinile peste jachetă de câteva ori, ca şi cum înlătura praful, apoi îl studie de sus până jos.

— Acum nu este program de vizită, dar dacă tot e liber şi aţi venit de atât de departe, putem face o excepţie.

O luă pe coridor, iar el o urmă îndeaproape.

— Soţul ei unde este?

Se opriră în faţa camerei 115.

— Se pare că este plecat din ţară. Sperăm că se va întoarce curând. Poate va fi bine pentru ea.

— Ea cum se simte?

Ea îl privi şi-şi muşcă buza.

— Va trebui să întrebaţi doctorul, dar cred că este foarte grav. Avem dificultăţi în a stabili un diagnostic. E posibil s-o mutăm la clinica de izolare Huddinge.

Deschise uşa. Înăuntru era un spaţiu mic şi o altă uşă – obturatorul. Mai era o chiuvetă şi un cuier unde găsi pelerine de protecţie din hârtie subţire. Asistenta băgă mâna într-o cutie argintie şi scoase două măşti cu filtre mici şi albastre şi mănuşi de cauciuc. I le întinse, punându-şi-le şi pe ale ei, apoi deschise cealaltă uşă şi arătă din cap către ferestre.

— Puteţi sta pe scaunul de acolo. Vă rugăm să nu o atingeţi. Cum v-am spus, există riscul de infecţie. Nu vă scoateţi masca. După ce terminaţi, aşteptaţi-mă în anticameră. Nu aveţi voie să vă plimbaţi prin secţie după ce aţi fost aici. Voi veni eu să vă ajut cu decontaminarea.

Paul încuviinţă şi intră, iar uşa se închise în urma lui. Îşi ajustă masca şi privi în jur. Camera era mare pentru un singur pacient. Un singur pat se afla lângă fereastră, înconjurat de aparatură medicală. Sub cearşaf se putea vedea un trup subţire a cărui figură era ascunsă de ecranele aparatului respirator şi de două butelii de oxigen. Camera era plină de miros de lenjerie proaspăt spălată. Sunetul ritmic al plămânilor artificiali era prea bine cunoscut pentru el – vizitase mulţi prieteni şi duşmani în condiţii similare. Lângă pat erau o carafă cu apă şi un pahar. La început, rămase la capul patului şi o observă cu atenţie. Era mai frumoasă în realitate decât în fotografii, în ciuda celor întâmplate. Cineva îi spălase şi îi pieptănase părul, dar părea fără viaţă. Pielea îi era palidă, iar obrajii căzuţi. Ocoli patul cu grijă şi rămase în picioare lângă el. Braţul ei slab era vizibil şi avea o perfuzie în venă. Se aplecă spre faţa ei. Era straniu. Părea că s-ar putea trezi în orice moment – părea că pur şi simplu moţăie. Stătu nemişcat mult timp, studiind-o.

Cum avea s-o ducă la Oslo? Cum o ştergi din ţară cu un cetăţean

suedez grav bolnav? Planul A era să-şi încerce norocul, poate că autorităţile suedeze vor dori să coopereze, dar avea sentimentul că tot rahatul ăsta avea să se încurce în birocraţia locală. Era de notorietate, mai rea ca în Rusia. Biroul de Investigaţii avusese şi altădată probleme cu suedezii. Se întrebă dacă să se întoarcă mai târziu în această seară cu Michael şi s-o ia – să o pună în scaunul cu rotile şi să iasă pe uşă. Acesta era planul B. Îşi trecu degetele înmănuşate pe faţa ei, de la frunte până la baza nasului, în jurul buzelor şi pe bărbie. Mâna i se opri pe gâtul ei. Apoi se aplecă şi mai aproape de ea şi şopti, abia perceptibil prin masca de protecţie:

— Eric îţi transmite salutări. Îi este dor de tine.

Ochii ei se mişcară. Sau poate că doar i se păruse.

Gaza, Erez

Unitatea de graniţă de la Erez fusese construită pentru a face să treacă douăzeci şi cinci de mii de oameni zilnic, dar cum nimeni nu mai avea voie să treacă, holurile erau goale şi camerele de aşteptare părăsite. Pentru ceilalţi membri ai echipei TV, fiecare verificare de care treceau era o victorie, un pas înainte către ţelul lor. Dar curajul lui Eric scădea pe măsură ce se apropiau mai mult de Gaza.

După o oră şi patruzeci de minute, se aflau de cealaltă parte a unităţii, aşteptând o maşină care sperau să apară. Toţi, în afară de Eric – el spera să fie confiscată. Nu se mai vedeau alţi oameni.

Douăzeci de minute mai târziu, porni o sirenă, iar poarta de fier se deschise cu un clămpănit uşor. Grupul strigă de bucurie când apăru duba albă. Soldatul care o conducea coborî şi dădu politicos din cap către ei înainte de a o lua pe jos înapoi către oficiul vamal.

Se urcară din nou în dubă. Eric îşi luă geanta în braţe şi privi pe geam. Motorul era deja pornit şi auzi pocnetul caracteristic al maşinii când fu pusă în viteza întâi. Duba coborî pe rampa îngustă de beton şi ieşi pe un drum părăsit. Pe partea stângă se vedeau câmpuri cultivate, iar pe cealaltă parte erau câmpuri uscate, crăpate, pline de noroi, întinse cât vedeai cu ochii. Gino îl privi pe Eric în oglinda retrovizoare.

— Doctor Söderqvist, ar trebui să ne întâlnim cu prietenii dumneavoastră în curând. Urmau să ne aştepte pe undeva pe aici. Uitaţi-vă după ei.

Eric se luptă cu panica. Femeia îi zâmbi.

— A fost frumos ce aţi făcut.

Eric o privi uimit.

— Ce am făcut?

— Acolo, cu sticlele cu apă.

El îi zâmbi şters.

— Mulţumesc.

Gino încetini.

— Am ajuns. Aceasta este ultima oprire, *amico*.

Eric privi în lungul drumului cenuşiu şi văzu un bărbat singur la aproape o sută de metri în faţă, îmbrăcat complet în negru. Când duba se apropie, văzu că faţa bărbatului era acoperită cu pânză. În mână ţinea o armă automată. Gino râse.

— Cu prieteni din ăştia, nu mai ai nevoie de duşmani.

Tonul lui vesel răsună fără sens în dubă. Eric îşi luă geanta în mână şi se ridică exact când se opriră.

— Şi, domnule doctor, nu uitaţi de paşaport.

Eric dădu scurt din cap şi-i dădu femeii documentul roşu. Ea îl luă şi-l privi în ochi.

— Este totul în regulă?

Eric se forţă să zâmbească.

— Totul este bine. Succes cu interviul. Sper că merită tot efortul depus.

— Ai grijă de tine. *In bocca al lupo.*[75] [75] În gura lupului, în limba italiană, cu sensul de „Noroc bun!“ (n. tr.)

Eric nu mai întrebă ce însemna asta. Deschise portiera şi ieşi în căldura apăsătoare. Un vânt puternic purta mirosul mării, pe care îşi dori deodată s-o vadă. De îndată ce închise uşa, auzi pocnetul schimbătorului de viteze şi duba acceleră pe drumul prăfos. După un minut, două, dispăru din vedere. Se întoarse către bărbatul în negru şi dădu din cap. Bărbatul era mai scund decât el, dar mai lat în umeri. Ţeava armei era îndreptată către pieptul lui Eric. Bărbatul arătă către geantă.

— *Iftah!* Deschide!

Eric aprobă din cap, căzu în genunchi şi deschise geanta. Bărbatul îi făcu semn cu arma să se îndepărteze. Eric se dădu încet înapoi. Bărbatul răscoli geanta fără să lase arma din mână şi gesticulă spre Eric să-şi pună mâinile pe cap. Făcu întocmai, iar bărbatul îl pipăi pe spate, pe piept şi pe pulpe. Bărbatul mirosea puternic a tutun şi a mirodenii pe care Eric nu le recunoştea. Apoi se dădu cu un pas în spate şi arătă către geantă. Eric o luă de jos cu grijă şi rămase în picioare, aşteptând următorul ordin. Bărbatul privi în jur, părând că aşteaptă ceva sau pe cineva să apară pe drumul părăsit. Vântul îi sufla în spate prin haine şi bărbatul arătă cu arma către câmpul de la marginea drumului. *Voi muri aici? În mijlocul unui câmp de noroi uscat din Gaza?* Eric nu prea simţea teamă – doar resemnare. Merse pe pământul uscat şi crăpat, îndepărtându-se de drum. O pungă de plastic cu un logo roşu şters era agăţată într-un tufiş maroniu de spini, bătând suflată de briză. Eric se gândi să lase geanta şi să se aşeze pe pietriş. Ce mai conta? Ar fi putut s-o termine acum.

— *Waqef!*

Cuvântul îl sperie. Rămase fără aer; hainele îi erau ude de transpiraţie. Se întoarse şi văzu că bărbatul era în genunchi. Eric crezu mai întâi că se

ruga; îşi pusese arma jos. Dar apoi observă că acesta căuta ceva prin tufişurile joase. Corpul i se încordă şi, când se ridică, luă cu el şi o parte din tufiş. Deschisese un chepeng – un chepeng gros din oţel care acoperea o gaură în pământ largă de jumătate de metru. Bărbatul se dădu înapoi, apucă arma şi făcu semn cu ea. Nu începea discuţie ce ordin îi dădea. Bărbatul privi în jur tot timpul, ca şi cum ar fi fost îngrijorat că i-ar putea vedea cineva. Eric se apropie de deschizătură. O scară cobora în întuneric. Îşi puse o baretă a genţii pe umăr şi puse piciorul pe prima treaptă, apoi se uită la bărbat o ultimă dată şi începu să coboare. Citise despre asta – tunelurile pentru contrabandă. Gaza era plină de ele.

Larry Lavon închise ochii timp îndelungat şi încercă să-şi adune puterile. Semnalul dispăruse. Nu înţelegea cum era posibil aşa ceva. Eric Söderqvist avea trei transmiţătoare pe el, iar în Gaza abia dacă se utilizau telefoanele mobile ca să interfereze semnalul. Terenul era nivelat, deci nu era nimic care să reflecteze semnalul sau să-l blocheze. Greşiseră că nu merseseră după ei cu maşina. Fusese decizia lui; nu putea da vina pe altcineva. Dar o maşină de urmărire pe drumurile părăsite din Gaza ar fi fost prea uşor de reperat, ar fi pus în pericol întregul proiect şi ar fi putut să sperie ţinta. Contase pe un semnal bun şi credea că aveau să-l recepţioneze fără probleme. Ţinuse echipa TV în Erez până când ajunsese elicopterul acolo. De cum acesta fu pe poziţie, le transmise grănicerilor să le permită lui Eric şi echipei TV să treacă. Aşteptase exact cincisprezece minute înainte de a trimite elicopterul. Poate aceasta fusese greşeala – aşteptase prea mult. Multe se puteau întâmpla în cincisprezece minute, în nouă sute de secunde. Şi totuşi era pământ neted; nu erau oraşe sau sate în care Söderqvist să fi putut ajunge într-un timp atât de scurt. Tot ce ştia era că atunci când elicopterul găsise duba, semnalul nu mai era acolo. Echipa de la sol care oprise duba şapte minute mai târziu aflase că unul dintre pasageri, doctorul Eric Söderqvist, fusese aşteptat de un bărbat singur la câţiva kilometri de frontieră. Echipa cercetase toată zona, de la sol şi din aer. Nimic. Acum Larry Lavon se sprijinea de peretele camerei ofiţerului de la controlul frontierei din Erez, fumând o ţigară şi scrutând teritoriul Gaza. Cum naiba să raporteze aşa ceva către centrul de comandă din Tel Aviv? Scuipă în pietriş. Dăduse de dracu' de-a binelea.

În apropiere de Khan Younis, Gaza

Era răcoare în tunel. Hainele ude de transpiraţie păreau acum de gheaţă, iar lui Eric îi era atât de frig încât tremura. Era dificil de mers şi se tot împiedica. Coridorul era denivelat şi îngust; solul era din noroi şi pietriş. Singura lumină venea de la lanterna bărbatului şi aceasta dispărea din când în când, făcându-l pe Eric să dea peste pietre şi ieşindurile zidurilor. Nu schimbaseră niciun cuvânt de peste patruzeci de minute. Îl dureau spatele şi gâtul de la mersul aplecat, iar geanta era grea şi dificil de manevrat. De două ori călcase pe ceva viu sau care fusese poate cândva în viaţă – probabil şobolani – iar aerul puţea a descompunere.

Deodată, se lovi de un perete de pământ. Lovitura fu atât de neaşteptată încât îi scăpă un strigăt. În spatele lui, bărbatul lumină pereţii cu lanterna şi găsi o altă scară – de această dată, o scară obişnuită, de zugrav, sprijinită de un perete. Bărbatul ciocăni în scară cu lanterna şi mişcă din cap, indicând că trebuia să urce. Cu încheieturile înţepenite şi degetele îngheţate, Eric începu să se caţere. Când ajunse la capăt, simţi că tavanul era acoperit cu laţi de lemn. Încercă să le împingă. Lemnele căzură, lăsând să intre fâşii de lumină care-l orbiră. Instinctiv, închise ochii şi apoi îi deschise încet, trase aer adânc în piept şi începu să urce.

Stătea în picioare în spatele unei barăci joase. Doi dintre pereţi erau din beton, dar ceilalţi doi erau din placaj. Acoperişul era din bucăţi de material textil suspendat. Clădirea nu ocupa mai mult de douăzeci de metri pătraţi. Aerul era în continuare torid, iar Eric fu recunoscător, căci soarele îi scotea frigul din trup. Clădirea se afla la marginea unui câmp mare, peste care se întindea un drum de pietriş. Vedea oi care păşteau ciulini verzi şi violet; mai departe, palmieri înalţi se legănau în vânt. Vântul era uscat. Mirosul mării dispăruse.

Bărbatul în negru se ridică din groapă cu arma automată la spinare. Era prima dată în ultima oră când Eric îşi vedea călăuza – poate „gardianul“ era un cuvânt mai potrivit. Hainele negre erau murdare de noroi şi pământ, iar eşarfa care îi acoperea faţa se desfăcuse într-o parte,

descoperind părul des şi negru. Bărbatul dădu deoparte una dintre bucăţile de placaj şi intră în clădire. Eric aşteptă afară. După aproape un minut, bărbatul se întoarse cu o pelerină din material negru. Eric se chinui să o tragă peste cap, dar era prea mică şi strâmtă şi puţea a mlaştină. Bărbatul arătă din mână că trebuia să ocolească clădirea. Eric îşi luă geanta şi porni. Când ajunseră la colţul clădirii, bărbatul arătă cu degetul spre două biciclete verzi sprijinite de perete. Eric luă una din bicicletele şubrede, puse geanta în portbagaj şi se urcă. Bărbatul făcu la fel şi porniră pe drumul de pietriş. Oile nu le dădură nicio atenţie, deşi treceau foarte aproape de ele. Era un sentiment ciudat să te afli deodată pe o bicicletă printre palmierii înalţi şi oile care păşteau. De câte ori străbăteau o porţiune denivelată, suna clopoţelul – un sunet familiar şi prietenos. Cauciucurile aveau prea puţin aer, ceea ce încetinea bicicleta. Nici pelerina neagră şi groasă nu ajuta, dar acum arătau ca doi fermieri din zonă – cel puţin de la distanţă. Deghizarea era simplă, dar eficientă.

Ceasul arăta ora patru fără un sfert după-amiaza. Trecuseră peste nouă ore de când părăsise biblioteca din Tel Aviv. După o vreme, drumul se bifurcă, iar Eric se uită întrebător la celălalt bărbat, care dădu din cap către stânga. Continuară drumul prin câmpii verzi, iar împrejurimile deveniră din ce în ce mai accidentate, cu dealuri care se ridicau ca nişte băşici mari pe pământul uscat. Lui Eric îi era sete, dar preferă să pedaleze mai departe. Muşchii coapselor îl dureau; nu mai mersese cu bicicleta de mulţi ani. Trecură pe lângă un tractor mare pe jumătate răsturnat într-un şanţ; cauciucurile uriaşe, inutile, arătau ca nişte ochi goi pe o figură ruginită şi ridată. Apoi pedalară pe un deal atât de abrupt încât Eric trebui să se ridice în picioare pe pedale ca să reuşească. Când ajunseră în vârf, bărbatul strigă *„Waqef!“ din* spatele lui.

Eric se opri, puse un picior în pământ şi se aplecă peste ghidon fără suflare. Bărbatul studie terenul, care cobora în pantă şi şerpuia peste un alt câmp arid. Eric urmări privirea lui şi încercă să vadă ce căuta. Departe pe câmp se vedea o altă ruină. Lângă clădirea prăbuşită, distingea câteva piese de mobilier din plastic – o masă şi trei scaune. Unul dintre scaune căzuse, cu siguranţă răsturnat de acelaşi vânt puternic care făcea clopoţelul de la bicicletă să sune. Rămaseră mult timp în vârful dealului, iar bărbatul continuă să privească înspre câmp. În cele din urmă, făcu semn să pornească din nou. Coborâră dealul cu cauciucurile stâlcite şi clopoţeii zdrăngănind; traversară câmpul denivelat îndreptându-se către ruină. De la distanţă, peretele părea acoperit de pistrui maronii.

Un alt bărbat în negru ieşi din umbră casei. Şi el purta mască şi avea o armă automată. Eric pedală spre bărbatul care îi aştepta cu picioarele

depărtate şi spatele drept. Era mai înalt decât ceilalţi. Eric era de acum atât de însetat încât simţea că leşină. Încercase să adune saliva în gură şi să o înghită, ca să se sugestioneze că e ceva lichid. Dar acum până şi izvorul acesta secase şi nu mai avea nici salivă. Se opriră la ruină. Punctele de pe faţadă nu erau, de fapt, pistrui; ci găuri mari de glonţ. Întregul perete era plin de ele – mii de găuri, de forme şi mărimi diferite.

Cei doi bărbaţi în negru săltară bicicletele peste peretele găurit şi le ascunseră în umbra din spatele lui. Vorbeau şoptit în arabă. O maşină trecu departe, la orizont, pe un drum pe care Eric nu-l putea vedea. Bărbatul deveni tăcut şi urmări maşina care se târa încet prin peisaj, urmată îndeaproape de un nor mare de praf. După o vreme, maşina dispăru din vedere, iar zgomotul ei se stinse. Bărbatul mai înalt merse repede câţiva metri pe câmp, se aplecă şi ridică o altă trapă aflată în pământ. Spre deosebire de cea de dinainte, din mica intrare se vedea lumina electrică. Începea să se întunece, ceea ce făcea ca strălucirea din groapă să pară şi mai puternică. Ambii bărbaţi se întoarseră către el. Eric dădu din cap că a înţeles, merse către trapă, îşi trase geanta pe umăr şi călcă pe prima treaptă a scării. Scara era solidă; era făcută din armătură îndoită fixată în beton.

Odată ajuns jos, se trezi într-o cameră neaşteptat de mare, luminată de becuri fără abajur atârnate de tavan. Camera era goală, cu excepţia unei grămezi de jachete şi cizme murdare, iar Eric puse piciorul pe podea tocmai când chepengul de deasupra lui se închise cu o bufnitură. Camera nu era de fapt o cameră; părea o secţiune lărgită a unui tunel, destul de mare să treci cu maşina prin el. Tunelul ducea în ambele direcţii şi era luminat de mai multe becuri montate la intervale regulate. I se păru că aude muzică – poate un cântec arăbesc – undeva în depărtare. Să rămână aici? Să aştepte pe cineva? Ajunsese la destinaţie? Făcu doar câţiva paşi într-o direcţie şi se chinui să audă în întuneric.

— Creatorul lui Mind Surf. Sunt onorat.

Vocea era atât de neaşteptată – şi în engleză americană, fără niciun fel de accent – încât Eric scăpă geanta. Trase adânc aer în piept şi se întoarse. Bărbatul stătea la doar câţiva metri în spatele lui. Era desculţ pe betonul gol, purta pantaloni maronii şi o bluză sport gri. Hainele îi erau largi şi părea să fie foarte slab. O pereche de căşti mici şi albe ieşeau din buzunarul pantalonilor şi se înfăşurau în jurul gâtului. Eric îl recunoscu din fotografie. Deci acesta era capătul călătoriei – ţelul pe care şi-l fixase în cadă în Banérgatan. Bărbatul stătea nemişcat, studiindu-l cu o expresie neutră. Era vizibil că Eric aproape plângea? Înghiţi în sec şi întinse mâna, speriat, văzu că mâna îi tremura. Bărbatul îi strânse mâna uşor.

— Bine aţi venit, Eric Söderqvist.

— Salah ad-Din.

Bărbatul zâmbi uşor.

— Numele meu este Samir.

Rămaseră faţă în faţă mult timp fără să spună nimic. Aerul era tensionat şi cei doi păreau nişte boxeri care se cântăresc din ochi înaintea primei runde. Eric privi în jur.

— Unde suntem?

— Într-un tunel pentru transport. Un important canal de distribuţie până să-l bombardeze israelienii. Acum nu prea mai este bun de nimic. Pentru noi, e o casă temporară. Haideţi, să luăm loc – sigur sunteţi obosit.

Începu să meargă către tunelul care ducea în dreapta şi Eric se grăbi să-l urmeze. Paşii lui sunau cu ecou prin pasaj. Samir vorbi fără să se întoarcă:

— Vă aşteptam mai devreme. A fost lung drumul?

— A durat mult timp la Erez.

Samir zâmbi gânditor.

— Nu este uşor să ajungi în Gaza. Sau să ieşi.

Eric se gândi la paşaportul fals.

— E un miracol că am trecut.

Samir se opri şi se uită la el, căutând ceva în privirea lui.

— Un miracol? Da, cred că este cuvântul potrivit. Cu adevărat un miracol.

Poate era sarcastic. Îşi reluă mersul, iar Eric îl urmă. Aerul era dulceag, probabil de la tămâie.

— Câţi sunteţi aici?

— De obicei, suntem cinci, dacă îi număr şi pe palestinienii de afară. Nu fac cu adevărat parte din grup – sunt fraţi din Hamas care ne ajută momentan.

— De obicei?

— Unul dintre noi a plecat de câteva zile. Liderul nostru.

— Când se va întoarce?

— Diseară, mâine, într-o săptămână. Doar Allah ştie.

Ajunseră într-o altă secţiune unde tunelul se lărgea, transformându-se într-o încăpere, de data aceasta cu un şir de deschizături care păreau să ducă la camere mai mici sau către spaţii de depozitare. O parte din podea era acoperită de pături şi perne. Lângă acestea, două pahare şi un ceainic mic, cenuşiu. Samir arătă cu mâna.

— Luaţi loc. După cum sunt sigur că înţelegeţi, am multe întrebări.

Eric se prăbuşi pe o pernă. Când privi în ochii întunecaţi ai bărbatului, îl lovi percepţia ameţitoare a realităţii. Stătea cu membrii mişcării

Hezbollah într-un tunel de contrabandă de sub fâşia Gaza, în faţa lui Samir Mustaf, cel mai căutat om din lume – creatorul virusului Mona.

Pentru o ureche neformată, elicea suna ca orice avion. Dar sunetul era mai curat, cu o frecvenţă mai înaltă. Avionul fără pilot Heron 1 trecu peste câmpurile întunecate din Gaza la o altitudine de trei sute de metri şi viteză de 200 kilometri pe oră. Cu o lungime de opt metri şi jumătate şi anvergura aripilor de peste şaisprezece metri, avionul Heron era unul dintre cele mai mari avioane teleghidate ale Forţelor Aeriene israeliene. Acest model era echipat pentru căutare, cu filmare în infraroşu, radar cu deschidere sintetică, sisteme MPR[76], legături prin satelit şi transmiţătoare UAV[77]. Avionul putea zbura cincizeci de ore fără să se oprească. În această seară, toate cele nouăsprezece avioane de deasupra fâşiei Gaza aveau aceeaşi misiune: să-l găsească pe Eric Söderqvist.

---

76 *Microwave Packet Radio,* în engl., sistem radio care facilitează tranzitul de date într-o reţea (n. red.)

77 *Unmanned aerial vehicle,* în engl., dronă, aparat de zbor fără pilot uman la bord (n. red.)

Ierusalim, Israel

Prim-ministrul Ben Shavit anulase cina cu ambasadorul Marii Britanii, Matthew Gould. Se cunoşteau prea bine, aşa că nu era o problemă, iar Meir Pardo părea foarte neliniştit la telefon. Acum stătea la birou, aşteptându-l pe directorul Mossadului. Petrecuse cea mai mare parte a zilei discutând despre depozitele de gaz din afara oraşului Haifa. Pieţele financiare aflate în cădere ameninţau să afecteze întregul proiect de exploatare – cele două bănci străine care promiseseră să ofere împrumuturi trimiseseră târziu noaptea trecută mesajul că se retrăgeau. Le speriase virusul Mona. Privi pe fereastră. Era beznă. Încă o victimă de la centrul comercial – o femeie tânără – murise. Auzi o bătaie în uşă.

— *Ken!*

Meir Pardo purta o cămaşă albastru-deschis şi pantaloni maroniu-deschis. Fumase pipă; asta fu clar când intră pe uşă. Era ceva liniştitor, care dădea siguranţă, în faptul că acest om deosebit fuma pipă. Meir dădu politicos din cap şi se aşeză într-unul din scaunele uşoare în faţa lui Ben. Se priviră unul pe celălalt fără să spună nimic. În cele din urmă, Meir îşi scoase ochelarii şi-şi îndreptă spatele.

— Ce mai e nou cu tine, Ben?

— Sunt terminat. Tu?

— Puţin mai bine. Vreau să faci cunoştinţă cu cineva din Suedia, Eric Söderqvist.

Ben se încruntă.

— Suedia?

Meir dădu din cap, se aplecă şi puse un dosar albastru pe masă în faţa lui. Ben îl deschise şi dădu peste o fotografie alb-negru pe prima pagină. Bărbatul din fotografie avea în jur de patruzeci de ani şi părea un om bun; avea un zâmbet pe buze şi un mănunchi de hârtii sub braţ.

— Cine este?

— Un profesor de informatică din Stockholm. Căsătorit cu o evreică.

— Şi?

— Este o poveste lungă şi greu de crezut. Am scris totul în

memorandum. Versiunea scurtă este că a reuşit să ia legătura cu celula teroristă din spatele virusului.

Ben ridică din sprâncene şi se aplecă peste birou. Scaunul scârţâi sub greutatea lui.

— Unde este?

Meir zâmbi, mulţumit că putea, în sfârşit, să dea veşti bune.

— A fost invitat de însuşi Samir Mustaf să ia parte în proiect. Este pe drum către baza grupului în Gaza. Are un transmiţător şi îl urmărim, stăm aproape de el.

Ben stătea cu coatele pe masă şi cu ochii la fotografie. Directorul Mossadului coborî vocea.

— Ben, asta am aşteptat. Dacă totul merge conform planului, vom avea în curând coordonatele lor exacte.

Privind la ursuzul bărbat aflat de cealaltă parte a mesei, Ben se simţi plin de recunoştinţă. Cum naiba reuşise Meir să-l găsească pe individul ăsta? Dădu satisfăcut din cap.

— Era şi timpul să vă faceţi utili.

Meir clipi surprins, dar îşi reveni repede.

— Pentru asta ne plăteşti. De îndată ce aflăm unde este, putem interveni.

Se ridică şi porni spre uşă.

— Îmi cer scuze dacă ţi-am stricat planurile pentru cină, dar m-am gândit că vrei să afli asta. Altfel, exista riscul să renunţi.

Ben nu răspunse; se uita la fotografie. Meir continuă:

— Totul este scris în raport. Doar un grup mic de oameni ştie despre asta. Este important să rămână aşa.

Închise uşa încet. Prim-ministrul încă ţinea mâinile pe dosar.

Toţi cei din familie dormeau duşi la etaj, dar el stătea pe marea terasă a casei, privind în jos la luminile Ierusalimului. Avea nevoie să respire aer curat ca să se calmeze. Dacă nu ar fi fost atât de întuneric, ar fi ieşit cu bicicleta. Scurta convorbire cu Ben Shavit răsturnase complet situaţia. Prim-ministrul părea uşurat – şi învingător. Desigur, promisese să nu dea mai departe informaţia de la Meir Pardo, dar nu reuşise să se abţină. Şi cine era un confident mai bun decât cel mai bun prieten? Sinon ascultase. Nu-şi pierdea de obicei cumpătul, dar conversaţia îl scosese din ritm. Bălmăjise ceva despre cât de extraordinar era şi închisese. Apoi stătuse în tăcere pe terasă, sub cerul înstelat. Respira greu, iar ochii îi erau luminaţi de cupola al-Aqsa.

Deci Troia avea un Sinon al ei. Meir reuşise să penetreze grupul lui Ahmad Waizy. Cum era posibil? Mai erau doar cinci oameni în echipa

din Gaza: Ahmad Waizy, Mohammad Murid, Samir Mustaf şi cei doi palestinieni pe care Ahmad îi împrumutase de la Hamas. Apoi un inginer IT suedez pătrunsese în grup. Suna de-a dreptul absurd. Cum putuseră fi atât de proşti? Cum putuse Samir să facă un lucru atât de nebunesc? Trebuia să-i avertizeze, dar Ahmad era în oraşul Gaza. Sinon încercase să-l sune, dar nu reuşise să dea de el. Gaza era o groapă de rahat – una fără o reţea de telefonie mobilă funcţională. Nu putea să dea nici de Mohammad. Şi nu îndrăznea să-l sune pe Samir. Nu avea încredere în copilul-minune din Qana. Palestinienii nu aveau telefoane mobile. Ce altceva putea face?

Ben Shavit fusese cât pe ce să accepte solicitările lor. În ultimele douăzeci şi patru de ore, a fost de acord cu ideea noilor frontiere şi cu eliberarea prizonierilor, precum şi cu încetarea focului. Statele Unite găsiseră, în sfârşit, un diplomat norvegian, iar întâlnirea lor era programată peste două zile. Fuseseră atât de aproape de ţintă, dar acum planurile lor au fost date peste cap. De îndată ce prim-ministrul aflase despre suedez, anulase întâlnirea. Acuma voia să aştepte să fie găsit spionul suedez şi antivirusul. Meir era gata să intre în Gaza; atacul putea avea loc în orice moment.

Cum îl contactase suedezul pe Samir? Ce alte greşeli făcuseră? Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât apăreau mai multe întrebări. Ahmad trebuia să se întoarcă imediat la tunel şi să elimine dovezile. Dacă suedezul se alegea cu gâtul tăiat, Ben trebuia să se întoarcă la masa negocierilor. Dar acum era o cursă contra cronometru – era o chestiune de ore, poate chiar minute. Şi nu putea da de nenorocitul de Ahmad. Încercă din nou să-l sune. Nimic. Era a doua veste proastă în decurs de câteva ore. Prima fusese că mica târfă a Mossadului supravieţuise atentatului cu bombă. Era neclar – fusese rănită, dar nu murise. Avea să se asigure că treaba va fi rezolvată, dar acest proiect putea să mai aştepte. Acum, totul depindea de cât de repede putea să ajungă Ahmad în tunel ca să-l omoare pe spion. Formă numărul din nou. Trecu cu privirea peste zidul care şerpuia în jurul oraşului. De data aceasta, telefonul sună. Ahmad răspunse la al patrulea apel.

În apropiere de Khan Younis, Gaza

Se sfădiră şi se împunseră, testându-şi tehnicile, punctele forte şi cunoştinţele fiecăruia. După ce răsuciră algoritmii virusului Mona pe toate părţile vreme de-o oră, Samir Mustaf părea relaxat; poate era satisfăcut de răspunsuri. Dacă era un interviu pentru o slujbă, partea cea mai grea trecuse. De atunci, Samir îl lăsă singur pe Eric, iar acesta stătea acum singur pe păturile prăfuite ca în transă, încercând să-şi adune gândurile. Aerul era închis şi rece. Eric nu mai văzuse alţi oameni.

Ar fi trebuit să-l urască pe Samir? Mats Hagström era mort, iar Hanna era grav bolnavă – poate pe moarte. Dar era vina lui Samir? Crease un virus care urma să distrugă calculatoare şi reţele digitale, dar cine şi-ar fi putut imagina că ar fi putut afecta fizic oamenii? Nu creaţia lui Samir îi îmbolnăvise pe Mats şi pe Hanna. Era creaţia lui – Mind Surf. El era cel vinovat sau, cel puţin, complice. Amândoi erau de vină. În feluri diferite. Sub forme diferite.

Samir se întoarse cu o tavă pe care se aflau un ceainic şi o farfurie de prăjiturele de culori diferite. După pauză, discuţia lor deveni mai teoretică. Eric gustă din ceaiul de iasomie, folosind mâna liberă ca să şteargă o formulă matematică pe care o scrisese în praful de pe jos. Samir scutură din cap.

— Încă nu a reuşit nimeni să aplice algoritmul lui Lov Grover.

Eric puse ceaşca înapoi pe tava mică de metal.

— Adevărat, dar Matthew Hayward a demonstrat că toate operaţiile sunt practic posibile.

— Vreţi să spuneţi că raţionamentul lui Peter Shor era relevant?

Eric aprobă din cap.

— Absolut. Logaritmi separaţi pentru factorizare primă. Am folosit şi eu o variantă, în Mind Surf.

Samir îl privi o clipă. Părea sceptic.

— Vorbiţi mult despre datele cuantice. Care este părerea dumneavoastră despre singularitate în relaţie cu un computer cuantic?

— Vă gândiţi la lucruri ştiinţifico-fantastice? Un scenariu în care creăm

computere cuantice artificiale cu o inteligenţă mai mare decât a noastră care apoi vor cuceri lumea?

Samir era tăcut. Eric luă o prăjitură verde-neon, o înghiţi dintr-o îmbucătură şi continuă.

— Cum am spus, lucruri ştiinţifico-fantastice – o teorie apocaliptică fără nicio bază reală.

Vocea lui Samir căpătă un ton aspru.

— Chiar şi în ziua de azi putem face cu ajutorul tehnologiei câteva lucruri destul de apropiate de cele apocaliptice.

Eric îi susţinu privirea.

— Vă referiţi la Mona?

Samir răspunse cu o întrebare:

— Cât de mult aţi lucrat cu ANN?

— Reţele neurale artificiale? În Mind Surf, lucrez cu algoritmi genetici. De ce?

— Sunteţi de acord că sistemul nervos uman şi cel mai sofisticat sistem ANN sunt similare?

Eric aprobă din cap.

— Absolut. Sunt autoregeneratoare, iar nodurile sunt asemănătoare cu propriile noastre celule nervoase.

— Sunteţi de acord şi că viruşii biologici şi cei de calculator sunt similari în multe aspecte?

Eric rămase stană de piatră. Era încântat, dar deodată era şi nesigur. Samir se încruntă.

— Am spus ceva greşit?

Putea fi o coincidenţă? Se uită la omul din faţa lui, încercând să-şi dea seama dacă juca un joc cinic. Ştia Samir totul? Se simţi nesigur. Ochii lui Samir erau întunecaţi şi lipsiţi de viaţă, imposibil de citit. Eric îşi drese glasul şi se strădui să zâmbească, neştiind dacă reuşise sau nu.

— Sunt de acord. Sunt multe similitudini. Dar sunt şi diferenţe.

— Sunt. Dar ca eu să pot crea cel mai puternic virus de calculator din lume, iar eu nu am avut de ales, a trebuit mai întâi să învăţ tot ce se putea despre viruşii biologici – cum funcţionează, cum se reproduc, cum se protejează. Şi nu în ultimul rând, cum îşi atacă gazda.

Eric privi în podea. Samir luă o prăjitură galbenă de pe farfurie şi continuă cu voce joasă:

— S-ar putea spune că Mona este primul virus biologic de calculator din lume.

Tel Aviv, Israel

Ceaşca se lovi cu zgomot de perete, lângă harta mare a Israelului. Cafea şi bucăţi de porţelan zburară peste grămezile de hârtii şi dosare înghesuite pe podea. Când David Yassur era mai tânăr, avusese un temperament agresiv notoriu, dar învăţase să se controleze – până la un punct. Tocmai trecuse de acel punct. La celălalt capăt al liniei era linişte. Înghiţi greu şi încercă să se calmeze. Era târziu şi era obosit. Şuieră în micul receptor:

— Şi când aţi avut ultima dată contact cu Eric Söderqvist?

Larry Lavon răspunse cu voce slabă:

— La Erez. Acum şase ore şi jumătate.

— De ce naiba aţi aşteptat trei sute nouăzeci de minute ca să sunaţi?

Linişte. Aruncă telefonul de pe birou şi dădu o tură prin cameră. Nu-l putea suna pe Meir Pardo să-i spună că-l pierduseră pe suedez. Ben Shavit fusese deja informat de succesele lor, iar Meir lucra la alcătuirea unei echipe. Se întoarse la telefon.

— Ascultă-mă, Larry.

— Ascult.

— Fă Gaza bucăţi. Mă auzi? Aruncă în aer fiecare nenorocit de tunel, goleşte toate casele şi fermele. Dacă nu găsiţi semnalul în trei ore, intru cu invazie la scară largă. Şi va fi pe socoteala ta.

În apropiere de Khan Younis, Gaza

Ar fi trebuit să profite de ocazie şi să dea cărţile pe faţă. Comentariul lui Samir despre asemănările dintre viruşii de calculator şi cei biologici era o invitaţie – o şansă să întrebe despre antivirus. Dar Eric era prea laş. În loc de asta, schimbă subiectul şi se dispreţui pentru acest subiect.

— Ce ascultaţi?

Arătă către căştile care atârnau în jurul gâtului lui Samir. La început, Samir nu înţelese la ce se referea, dar apoi scoase un iPod roşu din buzunar şi se uită la el.

— Ultima a fost Johann Pachelbel, *Hexachordum Apollinis.*

Eric dădu din cap apreciativ.

— Cele şase coarde ale lui Apollo.

Samir îl privi cu aceeaşi expresie pe care o avusese când menţionase teoriile lui Shor – posibil sceptică sau doar precaută.

— Şi dumneavoastră ascultaţi Pachelbel?

— Am câteva din lucrările lui pe iPodul meu, dar *Hexachordum* este preferatul meu.

— Care arie vă place mai mult?

— A şasea. *Sebaltina.* Este diferită de celelalte.

Samir dădu din cap, evident încântat.

Eric întinse mâna după geanta lui neagră şi-şi găsi iPodul. I-l aruncă lui Samir, care se sprijini de perete şi începu să caute în biblioteca muzicală. Fără să-şi ia ochii de la micul ecran, spuse:

— Nu e amuzant că doi experţi devotaţi în IT ca noi doi încă mai folosesc iPod?

— Ţine mult bateria. Şi formatul este grozav.

Samir încuviinţă, tot cu ochii la ecran.

— Fără îndoială, este cel mai preţios lucru pe care îl am. Cel puţin acum, după tot ce mi s-a întâmplat. Nu aparatul în sine, ci muzica. Amintirile.

Eric se pregătea să-l întrebe ce voia să spună, deşi ştia foarte bine, când fu întrerupt de nişte paşi în tunel. Privi în sus de pe locul lui printre

perne şi pături. Un bărbat înalt şi slab intra în încăperea mare. Purta nişte pantaloni de trening gri şi uzaţi, o cămaşă brună de olandă şi sandale. Când se apropie, Eric văzu că avea un semn din naştere mare şi urât pe obraz. Omul îl ignoră şi merse la Samir şi-i şopti ceva la ureche. Samir dădu din cap. Părea puţin agitat.

— Eric, acesta este colegul meu, Mohammad Murid. Este responsabil cu administrarea grupului.

Bărbatul slab dădu scurt din cap către Eric. Rămase în picioare lângă Samir pentru un moment. Eric se uită la încălţările lui. Avea unghiile galbene – de la o ciupercă. Mohammad păru că ia o decizie şi plecă grăbit, plescăind din sandale. Samir luă iPodul lui Eric din nou şi continuă să se uite la muzică, dar Eric îşi dădea seama că nu se mai uita la informaţie. Mesajul lui Mohammad îl dăduse peste cap. Nu spuse nimic mult timp şi când, în cele din urmă, ridică ochii, privirile li se întâlniră.

— Mohammad mi-a spus că şeful meu, Ahmad Waizy, va ajunge aici în curând. Este foarte nerăbdător să te cunoască.

Ceva din voce lui îl făcu pe Eric să se simtă nelalocul lui. Camera era rece, iar aerul părea mai rarefiat. Îşi drese glasul şi întrebă „Unde a fost?“, mai mult pentru a spune ceva, orice, poate pentru a scăpa de senzaţia stânjenitoare care umplea acum spaţiul dintre ei.

Samir îl privi cu ochii enigmatici.

— Nu foarte departe.

Eric schimbă subiectul.

— Aţi spus că iPodul este cel mai preţios lucru. Aţi spus „după tot ce mi s-a întâmplat“. Ce s-a întâmplat?

Ochii lui Samir se îngustară. La început, Eric crezu că a mers prea departe, că se băgase nepoftit într-un subiect tabu. Dar apoi Samir răspunse cu o voce slăbită.

— În războiul contra Hezbollah, Libanul de sud a fost bombardat de optzeci de ori într-o lună. În aproape toate atentatele au folosit bombe cu fragmentare.

Se opri şi ridică o ceaşcă de ceai; la început, păru că va bea din ea, dar apoi se răzgândi şi o puse la loc pe tavă. Stătu mult timp cu mâna pe ceaşcă. Eric trebui să-şi schimbe poziţia, fiindcă îi amorţise un picior. Mişcarea lui păru să-l trezească pe Samir.

— Mona, fiica mea, iubea animalele. Nu doar pe cele de companie sau delfinii, ca toţi copiii. Pentru ea, fiecare gândăcel era un miracol – o minune vie care merita toată atenţia şi toată dragostea.

Eric se gândi la fetiţa cu păr ondulat. Îşi aminti că avea fotografia în buzunar.

— Era aniversarea cumnatei mele, iar petrecerea avea loc în casa soacrei mele din Qana. Soţia mea, Nadim, şi Mona s-au dus acolo mai devreme.

Se opri să-şi tragă răsuflarea.

— O grenadă a ajuns în bucătăria lui Elif. Nu ştiu cum. Poate a fost Mona – poate a găsit-o când se juca pe afară. Cineva a spus că asta s-a întâmplat. Grenada a pus totul la pământ. Tot ce era important. Eu…

Vocea i se stinse. Eric nu mai putea să-i privească faţa torturată şi îşi coborî ochii. Mâinile lui Samir erau împreunate ca la rugăciune. Spaţiul din jurul verighetei arăta că degetul fusese mai gros când fusese făcut inelul. Rămaseră tăcuţi o vreme. Ceva trosni în depărtare, scoţând un sunet înfiorător ca unghiile scrâşnind pe tabla de scris. Ecoul călători prin tunel.

— Virusul Mona este răzbunarea dumneavoastră?

Samir nu răspunse. Capul îi atârna greu, iar umerii îi căzuseră. După o clipă, Eric încercă din nou.

— Îmi pare foarte rău. Şi înţeleg mai bine de ce luptaţi.

Samir îl privi. Când vorbi, vocea lui sună mai aspru.

— Şi dumneavoastră, Eric Söderqvist din Suedia, de ce vă aflaţi aici?

Eric înţepeni. Simţi cum i se cască o gaură în stomac. Ajunsese în cele din urmă aici. Ochii întunecaţi ai lui Samir îl răscoleau şi era pe cale să se împotmolească în propriile minciuni. De unde să înceapă? Cum putea face ceva atât de nebunesc fără să pară nebun? Îşi drese glasul şi încercă să găsească tonul potrivit de voce.

— Poate nu veţi crede ce vă voi spune, dar daţi-mi o şansă. Soţia mea, Hanna Söderqvist…

O bufnitură neaşteptată din partea dreaptă a tunelului îl făcu să se oprească. Putea auzi paşii repezi ai mai multor oameni, apoi unul din gardienii palestinieni veni în încăpere. Acţionă cilindrul rotativ al armei automate şi se aşeză gâfâind între ei pe perne. Una din cizme îi ajunse pe farfuria cu prăjituri şi răsturnă ceaşca de ceai a lui Samir. Ţeava puştii era îndreptată, neagră şi mută, către faţa lui Eric. Palestinianul strigă ceva de neînţeles, dar Eric îşi ridică instinctiv mâinile deasupra capului. Gardianul se uită la gura tunelului. Un bărbat scund şi palid apăru la lumina becului. Purta pantaloni largi maron, o cămaşă lungă de aceeaşi culoare şi un turban subţire cu model negru. Gardianul se uita când la el, când la Eric. Nici nu îndrăznea să respire. Omul zâmbi, dar numai din buze.

— Domnule Söderqvist, bine aţi venit la Khan Younis. Sper că voi doi aţi avut o întâlnire profitabilă.

Vorbea perfect engleza cu un uşor accent britanic. Nimeni nu răspunse.

— Îmi pare rău că dau buzna aşa, dar pe moment conversaţia dumneavoastră s-a terminat.

Lătră ceva către palestinian, care făcu imediat un pas către Eric, îşi ridică arma şi îl lovi în cap. Sunetul fu moale şi surd de parcă ar fi fost lovit cu un prosop umed. Văzu solul apropiindu-se rapid şi se trezi zăcând lângă cizma bărbatului. Sunetele din jurul lui erau distante şi deformate. Ultimul gând conştient fu despre Rachel. Cum a putut lăsa să se întâmple asta?

Tel Aviv, Israel

Realitatea era necruţătoare, opusul senzaţiei date de morfină. În realitate, membrele îi erau dislocate, iar băşicile şi arsurile de pe pielea ei se spărseseră. Când doza de morfină scăzu, realitatea deveni treptat mai prezentă. Durerea trecu peste ea ca apa fiartă. Nu era moartă; nu era vie. Nu avea noţiunea timpului şi a spaţiului. Vedea figura Tarei în faţa ei. Tara o ţinea aici. Fusese tentant să renunţe, să se lase purtată la vale – atât de uşor. Dar Tara nu avea să supravieţuiască fără ea. Tara avea nevoie de ea. Dulcea şi frumoasa Tara.

Ce se întâmplase? Tocmai pusese să cânte *Careless Whispers*. O lovise un perete alb, o aruncase aici, într-un loc între viaţă şi moarte. Rachel rămase nemişcată, cu corpul arzând. Voia doar să se târască afară şi să scape. Eric se afla şi el în gândurile ei, dar nu ca Tara. Nu la fel de clar. Trebuia să o protejeze pe Tara. Rachel avea să învingă durerea. Asta fusese antrenată să facă. Alunecă înapoi într-un somn fără vise.

În apropiere de Khan Younis, Gaza

Era foarte întuneric, dar erau mirosuri şi sunete peste tot în jurul lui. Era întins pe o suprafaţă tare şi dură – beton acoperit cu un strat de pietriş. În aer plutea un miros rânced, de noroi sau pământ, sau poate de urină. Eric pipăi cu atenţie locul unde fusese lovit cu patul puştii automate. Nu părea că sângerează, dar avea o umflătură mare şi dureroasă. Se simţea rău; ştia că avea o comoţie. Se strădui să se ridice pe o parte şi scânci din cauza durerii de cap.

— La dracu'.

Se prăbuşi înapoi şi rămase nemişcat mult timp, trăgându-şi sufletul. Întinse un braţ şi pipăi în jur, dar nu atinse nimic cu mâna. Pipăi în spatele lui şi dădu imediat de un perete rece. Se afla într-un fel de celulă sau de beci. Îşi aminti de bărbatul slab cu accent englezesc. Acela era Ahmad Waizy? Cel pe care Samir îl numise şef? Era cel care scrisese pe forum mesajele semnate *A*? Probabil – ceea ce însemna că el era cel care plănuise şi ordonase atentatele sinucigaşe cu bombă. Şi ştia că Eric era un impostor. Dar nu-l împuşcaseră. Poate aşteptau să primească ordine sau voiau să-l interogheze ei mai întâi.

Se întoarse din nou pe spate şi închise ochii. Nu era nicio diferenţă că îi ţinea închişi, dar avea un efect calmant. Eşuase. Mossadul eşuase. Poate că nu se aşteptaseră niciodată ca el să reuşească. Probabil era una din multele momeli pe care le aruncaseră, sperând că măcar una va prinde. Şi acum fusese tăiat de pe listă. Rachel trecuse la alte misiuni.

Avea un gust metalic în gură. Se gândi la mica bibliotecă de pe strada Herzl 44, la femeia aceea şi la povestea ei extraordinară, la brigada hârtiilor şi la poetul Abraham Sutzkever. Apoi îi veni Hanna în gând. Niciodată nu fuseseră despărţiţi atât de mult timp. După o vreme, aţipi, dar somnul era agitat. După aproximativ o oră, fu trezit de un scârţâit care îi trecu prin cap ca un cuţit ascuţit. Deschise ochii şi privi în întuneric. Cineva deschise uşa de la cameră şi o siluetă apăru în lumina din spate.

— Domnule?

Vocea părea nesigură. Eric stătea nemişcat în întuneric, nu îndrăznea să se mişte.

— Domnule?

Nu era Samir sau Ahmad. Îşi drese vocea.

— Da.

Silueta dădu uşor din mână.

— Veniţi.

Eric se ridică şi dădu cu capul de tavan. Durerea fu atât de ascuţită, încât căzu în genunchi, iar ochii i se umplură imediat de lacrimi. Răsuflă din greu, aşteptă să-şi recapete echilibrul şi apoi se ridică cu grijă şi merse aplecat către lumină. Bărbatul de la intrare era asistentul lui Samir – cel înalt cu semn din naştere. Îi făcu semn lui Eric să-l urmeze. Merseră repede prin tunelul luminat parţial. Eric aştepta să dea ochii cu Ahmad în orice clipă. În cele din urmă, ajunseră într-o zonă deschisă la intrare. Bărbatul arătă către scară. Eric ezită. Bărbatul arătă cu degetul.

— Sus.

Nu avea de ales, aşa că se apucă de resturile metalice ieşite din scara de beton şi începu să urce. Ce urma să se întâmple? Ahmad îl aştepta afară? Palestinienii? Un pluton de execuţie? Trapa fu deschisă şi văzu cerul plin de stele ca un ochi rotund, strălucitor, în capătul scării. Când ajunse la ultima treaptă şi ieşi afară, văzu un foc de tabără în apropiere. Briza uşoară aducea cu ea miros de lemn ars. Chipul însemnat din naştere al lui Mohammad se iţi prin chepeng, dar bărbatul nu ieşi de tot. În schimb, arătă către focul de tabără.

— Acolo.

Eric se îndreptă către lumina strălucitoare. Nu observase până acum că stătea cineva acolo – o siluetă aplecată lângă foc, apărată de vânt de peretele ruinei. Când se apropie, recunoscu bărbatul. Samir nu se uită la Eric când acesta veni mai aproape. În schimb, privea în gol către flăcări. Eric rămase nemişcat, ezitând, la mai puţin de un metru de omul ghemuit. Când Samir vorbi, abia dacă se auzea şoptind.

— Shalom.

Salutarea în ebraică era neaşteptată. Dar tonul lui nu avea nimic sarcastic; suna mai degrabă resemnat. Eric răspunse precaut.

— Shalom.

Din focul trosnind se înălţa un fum alb înţepător, în valuri fantomatice pe cerul senin al nopţii.

— Luaţi loc lângă mine.

Eric se aşeză şi înfipse mâinile în nisipul cald.

— Îmi pare rău. Dacă aţi şti numai…

Samir îi tăie vorba.

— Nu am fost niciodată în Peninsula Scandinavă, aşadar ştiu foarte puţine lucruri despre lumea dumneavoastră. Dar am locuit în Franţa mulţi ani.

Eric nu spuse nimic, iar Samir vorbi mai departe.

— Ca şi Libanul, face parte din mine. Şi citeam aproape numai în franceză. Nicio altă ţară nu are o literatură atât de bogată. Atât de mulţi scriitori. Poveşti minunate care îmi apar în gând în cele mai neobişnuite momente. Ca acum, când mă uit la aceste stele, mă gândesc la o carte de Le Clézio, *Steaua rătăcitoare*[78]

[78] *Étoile errante* (1992), scrisă de scriitorul francez Jean-Marie Gustave Le Clézio (1940), Premiul Nobel pentru literatură în 2008 (n. red.).

— Despre ce este vorba?

— În sudul Franţei, o tânără evreică pe nume Esther fuge din calea naziştilor. Călătoria ei o aduce în Ierusalim. Când Israelul este declarat stat, o palestiniancă pe nume Nejma trebuie să fugă într-o tabără unde situaţia este oribilă. O fată ajunge în locul visurilor ei; cealaltă ajunge într-un coşmar perpetuu. Sentimentul de a nu aparţine niciunui loc, senzaţia de vulnerabilitate – mă regăsesc în lucrurile acestea. Nu este una dintre cele mai bune cărţi ale lui, dar povestea celor două femei, unde salvarea uneia dintre ele reprezintă distrugerea celeilalte, este foarte frumoasă pe alocuri.

Eric se gândi la oamenii care aşteptau în van la poarta mare din Erez – mai ales la băieţelul cu dulciurile. Samir arătă către orizont.

— În carte, Le Clézio scrie foarte frumos despre Ierusalim. Scrie că este un oraş unde nu poate fi război. Unde cei care au rătăcit fără ţară pot trăi în pace.

Eric nu se putu stăpâni.

— Dar voi aţi încercat să detonaţi bombe în oraş – să ucideţi oameni nevinovaţi.

Obrajii lui Samir erau roşii de căldură.

— Am fost împotriva acestui lucru. Am văzut destulă moarte, dar Ahmad era de neoprit.

Îl privi pe Eric.

— Este foarte periculos. Un fundamentalist.

Eric oftă.

— Religia este un blestem.

— Vorbiţi ca un ateu.

— *Sunt* ateu.

Samir rămase tăcut multă vreme. Când vorbi în cele din urmă, vocea îi era mai joasă, ca şi cum se temea că l-ar putea auzi cineva.

— Cum puteţi trăi fără o ancoră? Fără carenă? Cum vă puteţi irosi existenţa?

— Nu o irosesc.

— Dar dumneavoastră nu credeţi în nimic.

— Cred în ştiinţă. Dacă mă întrebaţi de o putere superioară, aceea trebuie să fie ştiinţa.

Samir scutură din cap.

— Acolo nu există nicio forţă opozantă.

— Nu? Biserica a condamnat întotdeauna ştiinţa.

— Poate că asta a făcut creştinismul. Dar ştiinţa a fost întotdeauna importantă în Islam. Coranul ne cere să căutăm să înţelegem simbolurile lui Allah în lume. Se consideră că ştiinţele naturii contribuie la înţelegerea lui Allah.

— Respect întru totul credinţa dumneavoastră, ca şi pe a altora. Doar că eu nu m-am regăsit în nimic din toate astea.

— Sunteţi acolo, credeţi-mă. Sunt un miliard şi jumătate de musulmani în lume. Există tot atâtea interpretări ale Islamului. Fiecare are felul lui de a o face.

— Inclusiv nebunii precum Ahmad Waizy?

— Peste tot există exemple de extremism. Fundamentalismul nu este o parte a Islamului, ci o parte a umanităţii. Motivul pentru care avem nevoie de religie este pentru a lupta împotriva acestor forţe. Citiţi Coranul. Lăsaţi un lucru spiritual să vă pătrundă în suflet. Sau citiţi Biblia, Tora, sau orice altceva vă place. Dar nu trăiţi fără carenă.

Eric lăsă nisipul să i se scurgă printre degete.

— Îmi pare rău că v-am amăgit şi v-am minţit.

Focul trosni, câteva aşchii mici şi strălucitoare zburară ca nişte licurici dezlănţuiţi. Samir dădu gânditor din cap.

— Am vrut să stăm de vorbă în seara asta pentru că m-am gândit mult la pasajul dumneavoastră final.

— Pasajul meu final?

— Puteţi vedea conversaţia noastră ca pe o simfonie. Am urmat regulile unei sonate: o temă principală care a suferit variaţii în diferite moduri – virusul Mona şi codul programului. Ne-am fi putut opri aici, în armonie, dar apoi aţi introdus un pasaj final… o melodie complet nouă.

Eric scutură din cap. Nu înţelegea. Samir întinse mâna.

— Întotdeauna mi-a plăcut pasajul final în muzica clasică, atunci când sonata ia o formă nouă la final, iar melodia se schimbă. Compozitorul ne permite să întrevedem o lume alternativă chiar înainte de a o aduce la sfârşit.

— Tot nu înţeleg. Care a fost pasajul meu final?

— Chiar înainte de sosirea lui Ahmad, aţi zis că voiaţi să-mi spuneţi ceva ce nu aş putea crede. Ceva despre soţia dumneavoastră. Acesta a

fost pasajul final.

Vântul şuieră în jurul lor. Eric privi în foc.

— Şi acum vreţi să auziţi restul compoziţiei?

Samir încuviinţă şi-şi coborî capul, aşteptând adevărul.

— Pentru început, nu sunt agent secret sau spion al Mossadului. Chiar sunt profesor de informatică la un colegiu din Stockholm.

Nicio reacţie.

— Ştiţi despre Mind Surf, deci nu trebuie să vă vorbesc despre cercetările mele. Acum câteva săptămâni, am reuşit să fac sistemul să funcţioneze. Experienţa a fost de nedescris.

Samir întoarse capul şi-l privi.

— Ce legătură are asta cu soţia dumneavoastră *evreică?*

Vocea lui avea un ton de amărăciune. Eric îşi încleştă mâinile în nisip.

— Ea a fost cea care a testat sistemul.

Repetase monologul acesta de atât de multe ori. Îl exersase, visase la el – momentul când îi va spune creatorului virusului Mona despre Hanna. Dar nu puteai niciodată să te pregăteşti pentru realitate.

— Folosind Mind Surf, a intrat pe situl TBI. Computerul era infectat de virus, iar Hanna s-a îmbolnăvit.

— Credeţi că Mona a îmbolnăvit-o.

Această afirmaţie directă îl luă prin surprindere. Se aşteptase ca Samir să respingă o asemenea idee absurdă. Acum nu ştia cum să continue. Privi în jos la mâinile pe care le ţinea în nisip. Samir întrebă:

— Şi de ce aţi venit aici? Ca să o răzbunaţi?

— Ca să vă rog să-mi daţi speranţă. O portiţă. Medicii nu pot ţine boala sub control. O voi pierde. Ea este tot ce am. Tot ce iubesc.

Samir stătea nemişcat, privind în gol. Apoi chicoti.

— Iată-ne aici pe amândoi, doi oameni care se întâlnesc în deşert. Ne aflăm pe două drumuri complet diferite. Eu sunt deja în iad. Dumneavoastră, cel puţin, dacă este să câştige speranţa, sunteţi pe cale de a o salva pe femeia pe care o iubiţi. *Steaua rătăcitoare* a lui Le Clézio. Musulmanul şi evreul. Dar niciunul din noi nu are armă.

Râse. Era un sunet uscat şi gol.

— Nu avem decât iPoduri. Cred că suntem un fel de cowboy cu iPoduri.

Focul era pe cale să se stingă, iar întunericul se aduna în jurul lor. Eric înţelesese acum că nu avea să primească niciun medicament-minune de la Samir. Fusese un vis disperat şi fără speranţă, o poveste pe care şi-o spusese pentru a putea continua, un motiv pentru a se menţine în mişcare. Se aşeză în genunchi pentru a putea băga mâna în buzunar şi scoase o poză color mică şi boţită cu Mona.

— Poftim.

Samir luă poza şi Eric văzu, în lumina slabă a focului, că ochii lui Samir se măresc. O ţinea cu ambele mâini.

— Arată bine color. Ea…

Se opri brusc. Apoi închise pumnul cu poza în palmă şi se uită la Eric.

— De unde aveţi asta?

— Cei din Mossad mi-au dat-o. M-au interogat despre dumneavoastră şi mi-au dat fotografia.

Samir privi dincolo de el, departe în noapte.

— Ştiţi cum a aflat Ahmad că sunteţi un trădător?

— Nu.

— De la Mossad.

— Ce ciudat. Am crezut…

— Nu de la Mossad în sine. I-au spus prim-ministrului, Ben Shavit. Şi el i-a spus unuia dintre cei mai apropiaţi prieteni – un om din Knesset. Acel om este de-al nostru. Sau, mai bine zis, de-al lui Ahmad.

— Are pe cineva în guvernul israelian?

Samir încuviinţă încet. Apoi se îndreptă de spate.

— Trebuie să fiţi închis din nou. Mohammad vă aşteaptă lângă tunel.

Eric rămase locului un moment. Se simţea cumva înjosit – înjosit şi trădat. Nu mai avea speranţă, iar trapa de la tunel semăna cu poarta către iad. Se ridică. Samir întinse fotografia.

— Pot păstra fotografia fiicei mele? Ar însemna mult pentru mine.

Eric dădu din cap că da.

— Este a dumneavoastră.

Apoi se întoarse şi porni către intrarea în tunel.

La trei fără un sfert dimineaţa, avionul Heron 158 înregistră un semnal slab care se potrivea cu codul de identificare arhivat. La 722 m de pământ, avionul notă coordonatele 31°20’39.55’N 34°18’11.13’E/31.3443194°N. La două minute după ce avionul stabili legătura, centrul de comunicaţii din Ashod trimise un memoriu către centrul militar de informaţii. La trei şi opt minute, Daniel Lewin, căpitanul forţei de elită Sayeret Maktal, primi permisiunea şi datele despre ţintă. Stătea în aşteptare la tabăra de antrenament Bahad Zikim, împreună cu o echipă de oameni aleşi pe sprânceană. Tabăra se afla la doar câţiva kilometri de graniţa cu Gaza. De îndată ce Lewin închise telefonul, merse să-i trezească pe piloţii avioanelor.

În apropiere de Khan Younis, Gaza

Eric era din nou în peştera întunecată. Duhoarea de urină se simţea mai tare ca înainte – poate servea drept toaletă atunci când nu era folosită drept celulă. Stătea pe jumătate aşezat, sprijinit de peretele bolovănos. Cu jumătate de oră mai devreme auzise un fâşâit slab în stânga lui. Era vreun animal sau o insectă. Un şobolan? Un scorpion?

Îi spusese adevărul lui Samir. Ce nu era în regulă? Dacă Samir îi povestea lui Ahmad Waizy, avea asta să schimbe ceva? Câtuşi de puţin. Ahmad ştia deja totul. Avea să-l mai vadă pe Samir vreodată?

Îşi schimbă locul. Auzi foşnetul din nou.

Drăgălaşa, minunata Hanna. Oare cum se simţea? I se înrăutăţise starea? Încercase Jens să ia legătura cu el? Şi-o imagina pe Hanna în faţa lui, cu părul ei bogat şi blond, uşor ondulat. Acum erau şuviţe albe în el; iar Eric le iubea.

Auzi un râcâit care-l nelinişti. Apoi se auzi un scrâşnet, iar uşa celulei se deschise. Rămase nemişcat în celulă. O lumină slabă străbătea din spatele unei siluete din uşă.

— Eric?

Era vocea blândă a lui Samir.

— Sunt aici, şopti Eric.

— Aveţi grijă la ochi, aprind lumina.

Se auzi un clic şi camera se umplu de lumină. Eric privi în jur. Lumina venea de la un bec atârnat de tavan cu un cablu negru. Camera era mai mică decât credea şi în formă de dreptunghi. Văzu crăpături mari în pereţi; nu ar fi fost greu pentru şobolani să intre şi să iasă pe acolo. Podeaua tare era plină de ziare, sticle de plastic şi bucăţi murdare de pânză. Samir se opri şi intră pe uşă.

— Cum vă simţiţi?

— Sunt în viaţă.

Samir împinse cu piciorul o cârpă verde-maronie şi se aşeză uşor lângă el, ca un croitor.

— Allah te testează.

Eric zâmbi şters.

— Sunt convins că asta face.

Samir îi privi faţa cu tristeţe în ochi.

— Mi-au plăcut discuţiile noastre.

— Şi mie la fel. Au fost pline de satisfacţii.

— Mă bucur că aţi venit aici. Mi-aş dori ca lucrurile să se fi terminat altfel.

— Şi eu. Dar încă nu s-a sfârşit totul.

— Aveţi dreptate. Noaptea este lungă şi doar Allah îi cunoaşte secretele.

Samir deveni tăcut. Eric nu spuse nimic; doar îl privi pe bărbatul care stătea la numai câţiva centimetri de el. După toate discuţiile lor, se cunoşteau, cel puţin la un anumit nivel. Samir întinse mâna şi apucă încheietura lui Eric.

— Soarta dumitale nu este în mâna mea. Voi încerca să vorbesc cu Ahmad – poate îl pot convinge să te predea celor din Hamas. Nu e grozav, dar e cel mai apropiat lucru de o autoritate aici, în Gaza. Mai bine decât un glonţ.

Eric se simţi nespus de singur. Samir îl privi în ochi mult timp. Apoi întoarse încheietura lui Eric, deschise palma şi îi dădu un obiect mic şi plat. Când Eric privi în jos, văzu că era iPodul – propriul iPod. Samir îl păstrase când îl lovise gardianul.

— Un cowboy are nevoie de iPod.

Samir coborî vocea.

— Am pus pe el Simfonia a şaptea de Ceaikovski. Este compoziţia perfectă. Cred că vă va plăcea. Poate vă aduce dragostea înapoi. Amintiţi-vă de familia mea… de povestea mea.

Samir îi dădu drumul la mână şi se ridică. Eric rămase pe podea.

— Vă promit.

Samir ridică mâna pentru a-şi lua adio.

— Insha'Allah.

Ieşi pe uşa joasă lăsând lumina aprinsă. Apoi se auzi scrâşnetul din nou când fu pus zăvorul. Eric se uită la micul dispozitiv argintiu din mână. *Ceaikovski. O compoziţie extraordinară.* Dar nu avea căşti, aşa că nu o putea asculta. Îşi trase picioarele aproape şi încercă să-şi amintească unele teme muzicale din compoziţiile lui Ceaikovski. Ciudat, nu auzise niciodată de Simfonia a şaptea. Se gândi în schimb la a cincea. Semăna cu Simfonia a cincea a lui Beethoven, dar cea a lui Ceaikovski nu respecta atât de mult regulile. Îşi aminti întâi melodia principală. Era într-un mi minor instabil, apoi re minor, ocolind tonurile puternice, principale şi învingând în cele din urmă întunericul. Fredonă, vocea era

lipsită de consistenţă şi dogită. Basul căzu o octavă sau pe-acolo. A doua parte era mai mult în stilul clasic al lui Ceaikovski, complicată şi colorată, cu un puternic compartiment de suflători. Auzi un zgomot de cealaltă parte a uşii şi acelaşi scrâşnet când fu tras zăvorul. Uşa se deschise şi Eric zâmbi.

— Din păcate, nu am căşti, dar fac tot ce pot să-mi amintesc muzica lui Ceaikovski.

— Nu e mare lucru de amintit – o potaie homosexuală distrusă de vodcă şi de holeră.

Stomacul lui Eric se strânse când dădu cu ochii de Ahmad. Acesta se aplecă şi intră în celulă.

— Cu cine vorbeaţi? Samir Mustaf ? Mi s-a părut că-l văd venind din direcţia asta.

Eric privi gânditor la iPod cu o secundă prea mult. Ahmad zâmbi.

— Aţi primit un cadou?

Eric strânse iPodul. Ahmad se sprijin calm de perete şi privi în jur.

— Locul acesta este destul de murdar, dar, din păcate, nu avem nimic mai bun de oferit. Nu am crezut că trebuie să vă închidem. De fapt, pregătisem ceva mult mai drăguţ pentru dumneavoastră. Dar lucrurile s-au schimbat.

Eric nu răspunse.

— Deci Samir a avut grijă de dumneavoastră? V-a dat un cadou la despărţire? Nu înţeleg de ce toată lumea umblă cu lucrurile acelea în urechi – este o idioţenie. Pierdeţi din vedere tot ce se întâmplă în jur. Nu vedeţi detaliile. Detaliile sunt totul.

— Ce veţi face cu mine?

— Nu-mi place să vorbesc cu un om care nu mă priveşte în ochi.

Eric ridică ochii.

— Ce voi face cu dumneavoastră? Mai întâi, vă voi lăsa să vă bucuraţi de noaptea asta. Nu cred în lucrurile făcute în grabă. Mâine-dimineaţă, vom sta de vorbă. Nu vă ascund că va fi greu pentru dumneavoastră. Vedeţi, este important pentru mine să aflu toate datele. Şi trebuie să fiu sigur că spuneţi adevărul. În lumea mea, există un singur mod să mă asigur de asta.

Eric nu mai putea privi în ochii aceia arzători. Îşi privi din nou mâinile albe. În lumină, văzu că erau pline de zgârieturi şi că două articulaţii de la mâna stângă erau acoperite de sânge uscat. Ahmad se mişcă şi se auzi un clic. Suna ca o armă.

— Întindeţi mâna. Nu, nu cea cu aparatul de muzică. Cealaltă. Cea goală.

Inima lui Eric bătea nebuneşte şi, după un moment de ezitare, întinse

încet mâna care îi tremura.

— Deschideţi palma. Staţi nemişcat.

Ceva căzu prin aer şi ateriză cu greutate în palma lui Eric. Se uită la micul obiect. Un cilindru lucios de cupru cu vârf mat cenuşiu. Era un glonţ.

— Şi eu pot să ofer cadouri. Poate că acum se simte ca o ameninţare, dar după ce vom fi vorbit câteva ore, va deveni cel mai de preţ lucru pe care-l aveţi. Această mică bucată de plumb va avea o valoare mai mare decât aurul pur. Când va veni în cele din urmă, îl veţi primi cu braţele deschise.

Ahmad se îndreptă.

— Aveţi o noapte lungă în faţă. Fiţi sigur că v-aţi împăcat cu Dumnezeul dumneavoastră.

Stingând lumina, plecă fără să mai spună nimic. Uşa se închise şi zăvorul fu pus la locul lui. Întunericul adânc avea propriul lui simbolism. IPodul rece într-o mână; în cealaltă glonţul. Muzică nesfârşită şi linişte nesfârşită.

Ahmad Waizy merse repezit prin tunel şi-şi privi ceasul; era ora trei şi jumătate dimineaţa. Ştia unde să caute: Samir Mustaf ieşea deseori la aer curat între turele în care muncea. Ahmad sări pe scară şi urcă repede pe treptele de armătură. Trapa era deschisă şi ieşi afară în întuneric. Bătea vântul – un vânt tăios plin de nisip înţepător. Apoi văzu silueta solitară care se întrezărea lângă focul de tabără. Era Samir, stătea în picioare cu capul aplecat. Ruina veche îl proteja probabil de vânt. În lumina slabă, Ahmad nu-şi dădu seama ce făcea; poate plângea. Ahmad băgă capul între umeri şi merse către punctul strălucitor de lumină. Samir purta doar pantaloni; torsul subţire era alb, iar pielea se întindea peste coaste. Rămaseră nemişcaţi o vreme, unul lângă altul. Strălucirea focului încă mai dădea puţină căldură, o mângâiere blândă pe picioare. Samir sparse tăcerea.

— Ce se va întâmpla cu el?

— Va fi interogat.

Samir împinse cu una din sandale buştenii carbonizaţi.

— Ce speri să afli?

— Cum a reuşit să intre în baza noastră de date, cu cine a vorbit.

— Şi apoi?

— Apoi? Un glonţ în ochiul drept. Sau poate în cel stâng. Depinde de unghi. Ce faci aici afară?

— Mă gândesc la fiica mea. Încerc să-mi amintesc vocea ei. Cum mirosea. Totul dispare atât de repede – culorile, detaliile. Totul se

estompează.

Împinse cu piciorul o bucată de lemn în foc.

— Şi mă gândesc la ce am făcut – tot ce am făcut noi. Chiar am realizat vreo schimbare? Grenada care a explodat în bucătăria noastră nu va fi niciodată uitată. Familia mea nu se va mai întoarce. Am jurat să mă răzbun şi am făcut-o. Dar pentru ce? Răzbunarea nu a umplut golul din inima mea.

Ahmad scutură din cap.

— Te înşeli, prietene. *Qisas*[79] [79] Concept prevăzut în Coran (Sura 5:45), corespondent al legii talionului, dreptul de a răzbuna o crimă prin crimă (n. red.) îţi dă dreptul să te răzbuni. Profetul, pacea fie cu el, nu poate fi interpretat greşit. Dreptul de a repara o nedreptate vine din cele mai vechi timpuri. Legile babiloniene au stabilit: ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte.

— Conform sfântului Coran, iertarea este mai măreaţă.

Ahmad râse dispreţuitor.

— Pretinzi că îi ierţi pe cei care au luat-o pe fiica ta de lângă tine? Pe soţia ta?

Ahmad puse mâna pe umărul lui Samir.

— Uită-te la mine, Samir!

Samir se întoarse. Atingerea şi vocea îl făcură să devină tensionat fără să vrea. Faţa lui Ahmad era la distanţă de doar câţiva centimetri de a lui.

— Eu cred în răzbunare. Revanşa a fost o forţă esenţială în multe bătălii de succes. Tu eşti cel care şi-a ales numele de Salah ad-Din pe internet. Setea lui de răzbunare nu făcea compromisuri. La fel trebuie să facă şi a ta.

Când Samir nu răspunse, Ahmad vorbi mai departe.

— Şi, apoi, aşa am putut să te recrutăm.

Deodată se instaură un sentiment de răceală între ei sau poate numai în sufletul lui Samir. Nu era frică – cel puţin nu frica de răul fizic. Era ceva cu mult mai rău. Ceva ce bănuise întotdeauna, dar nu îndrăznise să pună în cuvinte. Se uită la Ahmad ca şi cum dinaintea lui se afla însuşi diavolul. Ochii lui îl rugau să se oprească, îl implorau să nu mai spună ce urma să spună – lucrul acela inevitabil. Ahmad ridică puţin vocea şi strânse mai tare umărul lui Samir.

— Ura era singurul lucru care te putea face să vezi lupta din punctul nostru de vedere. Să simţi compasiune pentru cei care fuseseră afectaţi, cei vulnerabili. Răzbunarea era singurul lucru care te putea face să ni te alături.

Samir voia să-i smulgă limba bărbatului din faţa lui – orice l-ar fi putut face să tacă. În loc de asta, buzele lui amorţite se deschiseră şi ceru ca Ahmad să rostească ultima blasfemie.

— Ce vrei să spui?

Ahmad zâmbi, cu mâna tot pe umărul lui Samir.

— Ştii foarte bine despre ce vorbesc. Erai esenţial planului nostru; trebuia să te facem să fii de acord cu el. Nu exista altă cale.

Picioarele lui Samir cedară şi se prăbuşi în nisip. Durerea care îl învălui era atât de copleşitoare şi de neimaginat, încât nu se mai putea ţine. Nu plângea. Privea cu ochii larg deschişi, dincolo de Ahmad, într-un spaţiu gol. Ahmad coborî vocea.

— Au fost un mic sacrificiu pentru un lucru mare. Paradisul le-a primit cu braţele deschise. Cei care suferă moartea de martir pentru Allah nu sunt morţi; trăiesc şi s-au născut din nou.

Samir stătea prăbuşit lângă foc. Încerca să-şi adune gândurile, dar toate se destrămau şi dispăreau. Ridică fotografia mototolită a Monei şi privi la ochii ei căprui.

Ahmad se pregătise ca Samir să riposteze cu violenţă, aşadar prăbuşirea lui îl dezamăgi. Abia aşteptase să-i spună adevărul despre Qana. Dar acum, când dezvăluia adevărul, era întâmpinat doar cu slăbiciune înjositoare şi apatie nebărbătească. Insistă mai tare, într-o ultimă încercare de a stârni o reacţie.

— Ne-am prefăcut că era un pui de tigru. Se pare că micuţei Mona îi plăceau animalele.

Samir nu răspunse. Doar stătea acolo, privind fotografia jalnică. Ahmad scoase pistolul Glock pe care îl ţinea în căptuşeala pantalonilor.

Samir nu avu nicio reacţie, nici când Ahmad trase piedica. Nenorocitul de libanez nici nu ridicase capul. Ahmad apăsă trăgaciul chiar în spatele urechii lui Samir şi trase. Toţi erau la fel în faţa morţii. Acum erai unul dintre cei mai mari ingineri IT din lume; în următoarea clipă, doar o grămadă de haine în nisip. Dădu din cap şi privi în noapte. Încă mai bătea un vânt puternic. Îşi ascultă intuiţia. Ceva se întâmpla. Ceva era pe cale să se producă. Se întoarse către tunel.

Tel Aviv, Israel

La două zile după atentat, Rachel Papo putea să meargă singură. Doctorii îi interziseseră, dar ea tot mergea. Se plimba pe holuri, înainte şi înapoi. Nu trecea repede. Durerea era inimaginabilă. Fiecare pas era o victorie.

Cei mai mulţi oameni ar fi murit în urma unei explozii atât de violente. Rachel era mai rezistentă fizic decât cei mai mulţi oameni, dar nu acesta era factorul decisiv, ci mintea ei.

După ce nu mai avu medicamente în trup, începu să gândească din nou. O bombă explodase în dormitorul ei. Iubitul ei murise. Cum îi aflaseră adresa? Era o casă sigură, nu era trecută în niciun registru – cel puţin nu în cele oficiale. Asta însemna că din Mossad se scurgeau informaţii – cineva la cel mai înalt nivel. Se strădui să deschidă uşa de la secţia următoare. Podeaua era rece sub tălpile goale. De data aceasta, avea să meargă până la sala de mese.

În apropiere de Khan Younis, Gaza

La început, Eric crezu că era tunetul. Primul bubuit se auzi departe şi surd, un memento îndepărtat al lumii care încă exista acolo sus. Se gândi la casa din Dalarö, la felul cum stătea cu Hanna la fereastra uriaşă şi se bucurau privind fulgerele de deasupra oraşului Jungfrufjärden. Apoi se auzi a doua explozie. Fu asurzitoare şi făcu mortarul din perete să crape şi să cadă deasupra lui ca un duş de aşchii. Ţipă şi se ghemui în poziţie de bebeluş. Urechile îi ţiuiau şi simţi deodată un miros înţepător în aer. Auzi un huruit. Tac-tac-tac – pocnete scurte care sunau ca o maşină uriaşă de scris. Auzi pe cineva strigând prin uşa de oţel şi poate chiar paşi în alergare. Pe faţă îi curgeau pământ şi noroi. O altă explozie zgudui podeaua. Îşi trase picioarele aproape de trup cu disperare. Nu fusese niciodată atât de speriat şi de panicat. Maşina de scris continua să păcăne. Tac-tac-tac. Câteva cuvinte în şir. Tac-tac.

În ciuda ţiuitului din urechi, putu distinge sunetul zăvorului de la uşă. Uşa de deschise şi cineva intră; recunoscu silueta. Era Ahmad Waizy. Închise uşa în urma lui şi cineva trase zăvorul pe dinafară. Voia Ahmad să-l ucidă? Eric stătea nemişcat. Maşina de scris se oprise. Auzi un foşnet, o răsuflare grăbită, un zgomot ascuţit de material rupt, apoi se făcu linişte.

Nu auzi decât respiraţia sacadată în întuneric. Nu îndrăznea să se mişte; se aştepta să fie înjunghiat, lovit sau împuşcat. Dar nu se întâmpla nimic. Pământul nu mai curgea peste el. Tavanul nu se prăbuşise. Încă se simţea miros de ars şi poate şi mirosul lui Ahmad. Îi mirosi a transpiraţie şi îi simţi frica. Eric auzi voci şi mişcări dincolo de uşă. Răsuflarea lui Ahmad îşi schimbă ritmul, devenind deodată mai calmă. Apoi se auzi scrâşnetul zăvorului. Uşa se deschise şi cineva aprinse lumina. Camera mică fu inundată de lumină, făcându-l să privească înspre intrare cu ochii întredeschişi. Un soldat apăru în lumină înalt ca un zeu care ieşea direct din soare. Purta cască, ochelari de protecţie, cască radio şi o salopetă neagră. Ţinea în faţă o puşcă automată, cu ţeava aţintită către colţul îndepărtat al camerei. Eric întoarse încet capul şi îl văzu pe

Ahmad. Se afla în colţ, cu hainele rupte şi cu mâinile întinse în faţă. Soldatul strigă ceva. Aţinti arma când înspre Eric, când înspre Ahmad, care mormăia ceva.

Cuvintele lui îl determinară pe soldat să facă un pas mai aproape şi să fixeze arma către arabul slăbănog. Ahmad se puse în genunchi şi vorbi mai tare. Eric recunoscu limba. Era ebraică. *Încearcă să se dea drept prizonier.* Voia să-l prevină pe gardian, dar nu îndrăznea să se mişte sau să scoată vreun sunet. Ahmad repeta propoziţia iar şi iar. Arătă din cap către Eric şi ridică mâinile în sus. Transpiraţia îi curgea pe frunte şi sub nas. Fără să coboare arma, soldatul întoarse braţul şi studie ceva chiar deasupra încheieturii. Apoi se îndreptă, iar camera bubui într-un infern scurt de explozii asurzitoare, comprimate şi intensificate de pereţii apropiaţi. Eric nu-şi putu reţinu strigătul. Cartuşe goale căzeau în jurul lui, sunetul lor creând ecou. Soldatul urlă ceva. Când Eric deschise ochii, privi chiar în ţeava unei puşti. Cu colţul ochiului, văzu trupul lui Ahmad, strivit de perete ca o păpuşă de cârpe. Pete mari şi roşii îi înfloreau pe piept şi pe stomac. Bărbatul repetă ordinul. Eric înghiţi în sec şi răspunse repede:

— Nu înţeleg ce spuneţi.

Bărbatul întoarse braţul din nou şi studie ce era scris chiar deasupra încheieturii. Apoi se uită la Eric şi coborî arma. Spuse ceva în cască şi dădu din cap. Apoi arătă către uşă.

— Söderqvist – veniţi cu mine.

Când soldatul se aplecă să-l ajute, Eric văzu la ce se uitase acesta. Pe antebraţ, într-un buzunar de plastic transparent cusut pe materialul negru al salopetei, se afla o fotografie color a lui Eric. Când ieşiră în tunel, găsiră alţi soldaţi cu uniforme identice – material negru, fără însemne sau insigne. Toţi aveau aceeaşi fotografie pe braţul stâng. Cel puţin doi dintre soldaţii pe lângă care trecură erau femei. Ajunseră în camera mare în care coborâse cu douăzeci şi patru de ore mai devreme. Un soldat stătea ghemuit lângă un cadavru. Eric recunoscu mortul imediat: Mohammad Murid. Semnul din naştere era imposibil de ratat. Soldatul din spatele lui arătă către scară.

— Sus şi afară.

Începu să urce. Cu cât se apropia de trapă, cu atât se auzea mai tare un uruit. Zgomotul îl lovi tare când deschise trapa, făcându-l să dea înapoi. La aproape douăzeci de metri deasupra trapei scăldate în lumina trandafirie a răsăritului zburau două elicoptere mari cu motoarele duruind. Eric ieşi din trapă. Aerul era răcoros. Un soldat cu vizieră pentru vedere pe timpul nopţii arătă către cel mai apropiat elicopter. Se aplecă din cauza curentului produs de elice şi găsi drumul către uşa

laterală deschisă. Pământul era ars în câteva locuri şi întrezări cadavre în nisip – palestinienii. Când să pună piciorul pe bară, văzu un cadavru la câţiva metri în spatele elicopterului. Recunoscu pantalonii. Un val de greaţă îl copleşi, făcându-l să-şi piardă echilibrul. Căzu pe nisipul întărit şi vomă, în valuri de spasme care îi făceau stomacul să se contracte. Voma caldă îi stropi mâinile desfăcute. Respira greu, plângând. Se lăsă în patru labe, aplecat peste băltoaca alb-gălbuie şi plânse. Pe obraji i se întinseră lacrimile şi mucusul. Cineva îl prinse de braţe, ridicându-l în cabină. Vântul dispăru, iar zgomotul motoarelor deveni înăbuşit. Se prăbuşi pe unul din scaunele roase cu ochii înlăcrimaţi. Bărbatul care îl ajutase să urce în cabină se aplecă şi îi studie faţa. Şi el era îmbrăcat în salopetă neagră, dar fără echipament de luptă cu cască audio şi de protecţie.

— Domnule Söderqvist, sunt căpitanul Lewin. Vă vom muta la o bază temporară pentru un control medical. De acolo, vă ducem cu avionul la Tel Aviv. Puteţi să vă liniştiţi. Totul s-a sfârşit.

Bărbatul se ridică, îl bătu uşor pe umăr şi coborî din elicopter. De îndată ce închise uşa, cabina se înclină, iar pământul dispăru de la fereastră. Cu durere în articulaţii, Eric se îndreptă şi privi afară. Erau deja atât de sus încât era imposibil să mai distingă tabăra. Pământul dedesubt părea o pătură din petice. Deasupra lor se întindea nesfârşitul cer roz al dimineţii. Avea dureri în tot trupul. Încă îi ţiuiau urechile. Clipi şi încercă să dea deoparte haosul. Cuvintele căpitanului Lewin încă se auzeau în cabină. Totul se sfârşise.

Vântul agita fulgii frumoşi şi umplea aerul cu nori de zăpadă. Praful alb îi înţepa gâtul şi i se lipea de faţă. Tuşi. Cerul de deasupra străzii Hamngatan avea o nuanţă ciudată de roşu, ca şi cum ar fi reflectat un foc aprins undeva departe. Fiecare pas părea să sfâşie liniştea apăsătoare. Ceva în memoria ei obosită se zbătea şi se lupta să fie auzit. Ceva despre o fată şi o boală. Ceva despre viitor. Privi dincolo de maşinile hârbuite. Dacă toţi erau morţi, unde erau cadavrele? Ziare, afişe, pungi de plastic dansau în cerc peste trotuare şi refugiile pietonale, înălţându-se fulgerător, învârtindu-se din ce în ce mai repede pe măsură ce se înteţea vântul. Sufla şi şuiera printre maşinile distruse din jurul ei. O portieră se trânti cu un bubuit surd. Traversă Hamngatan. Scările late care coborau pe peronul de la metrou erau pline de cutii, cartoane şi hârtii. Coborî scările în viteză, speriată dintr-o dată de stradă, de faţada clădirilor şi de gunoaiele care se roteau. Ochii i se obişnuiră cu întunericul după o clipă. Intrarea de la parterul NK se deschidea întunecată. Uşile mari, glisante erau larg deschise. Bucătăria se afla acolo, în întuneric. Tremura. Poate că fata se afla încă acolo. Poate stătea acolo, privind-o. Veghind

asupra ei, aşteptându-l pe bărbatul fără chip.

Rămăseseră la baza militară de la Bahad Zikim timp de trei ore. Făcuse un duş rece ca gheaţa, băuse o ceaşcă de cafea şi mâncase un măr. Baza era aproape părăsită, doar una dintre barăcile lungi era locuită. Toţi cei pe care îi vedea făceau parte din acelaşi grup care atacase tunelul. Toţi erau tăcuţi şi-l priveau cu aceeaşi căutătură evazivă, toţi purtau aceeaşi salopetă neagră fără însemne. O doctoriţă în vârstă îl pipăise peste tot şi îi ascultase inima. Apoi un bărbat serios cu ochelari groşi ca fundul de borcan îl interogase. Nu îl numise interogatoriu – „raportare“ fusese cuvântul folosit. Au stat pe scaunele pliante din sala goală de mese. Bărbatul puse nenumărate întrebări, iar răspunsurile lui Eric au fost înregistrate de o cameră video simplă, aşezată pe un trepied. Bărbatul spunea că e doar o conversaţie preliminară şi că va trebui să răspundă la întrebări asemănătoare în următoarele zile. Voiau să ştie cine se ocupa de tabără, cu cine se întâlnise, pe cine văzuse, pe cine nu văzuse, dacă aveau arme, ce fel de arme, dacă aveau hărţi şi dacă auzise vreun nume. Dar Eric era prea zdruncinat ca să răspundă coerent.

Şi el îşi dădea seama că era neclar şi neatent. Bărbatul era răbdător şi făcu tot ce putu să-l ajute să-şi spună povestea.

Acum Eric se afla din nou în elicopter şi alături de el era un tânăr în haine civile şi ochelari de soare. Tânărul citea o carte cu colţurile îndoite şi dădu numai uşor din cap către Eric atunci când acesta se strecură în cabina înghesuită. Tăcerea era binevenită – Eric nu avea chef să vorbească cu nimeni. În ciuda vibraţiilor, îşi sprijini capul de perete şi încercă să se relaxeze. Totul se întâmplase incredibil de repede. În urmă cu doar câteva ore stătea de vorbă cu Samir. Încă mai avea iPodul în buzunar. Dar Samir nu mai trăia – fusese ucis. Elicopterul viră şi coborî, iar Eric simţi o durere în stomac. Apucă de un mâner şi privi în jur. Bărbatul din faţa lui citea calm. Moartea lui Samir era o catastrofă. Fără el, nu exista nici antivirus, nici Nadim. Hanna avea să se stingă, la fel ca Mats. Singurul lucru pe care reuşise să-l facă în călătoria aceasta fusese să piardă timpul pe care-l mai aveau împreună. Îi dezamăgise pe toţi: Jens, Judith, Mats şi Hanna.

Elicopterul se întoarse brusc şi coborî spre pământ. Îşi lipi faţa de fereastra rotundă. Se apropiau de un loc de aterizare din asfalt, aflat între mai multe clădiri. Recunoscu aeroportul – Ben Gurion. Maşinăria uriaşă ateriză încet. Bărbatul cu cartea se ridică şi merse la uşă, ghemuindu-se. Întoarse un mâner cenuşiu, deschise uşa şi sări afară. Motorul se opri şi fu înlocuit de zumzetul îndepărtat al aeroportului. Eric rămase pe scaun, corpul îi era greoi şi ţeapăn. Uşa de la cabină se

deschise şi apăru un pilot tânăr în haine verzi de armată, cu căşti în jurul gâtului. Pilotul îl salută din cap.

— Aceasta este ultima oprire.

— Şi unde trebuie să mă duc?

— Urmaţi-mă! Veniţi!

Ieşi pe uşa întredeschisă, iar Eric îl urmă. Când coborî pe asfalt, îşi aminti de geanta lui. Se întoarse către pilot.

— Am adus cu mine o geantă de la tabăra din Gaza. O geantă neagră de la Gucci.

Bărbatul se uită la el ca şi cum încerca să-şi dea seama dacă vorbea serios. Apoi dădu din cap.

— Veniţi. Sunteţi aşteptat.

Merseră către o clădire îngustă cu un etaj, din beton zugrăvit în gri, aflată la aproape cincizeci de metri de elicopter. În jurul clădirii erau mai multe elicoptere mai mici, care nu aveau înscrisuri sau semne de niciun fel. Intrară pe o uşă simplă din PFL într-o cameră aglomerată, plină de canapele de piele maro şi o cafetieră mare. Pilotul îşi agăţă căştile de un cârlig lângă cafetieră şi arătă către canapele.

— Aşteptaţi aici.

Apoi dispăru prin uşa din sticlă fumurie. Eric se aşeză pe una dintre canapelele roase. Ferestrele zăngăniră când un avion decolă şi zbură chiar pe deasupra acoperişului. Se gândi din nou la geanta lui. Fusese o tâmpenie să întrebe despre ea; singurul lucru de care îi părea rău era cartea lui Sutzkever. Uşa de sticlă se deschise şi doi oameni intrară în cameră. Îl recunoscu pe primul ca fiind directorul Mossadului care îl interogase la Tel Aviv – David nu ştiu cum. Celălalt… lui Eric i se tăie respiraţia.

— Rachel?

— Bună ziua, domnule profesor.

Vocea îi era slăbită. O compresă cafenie prinsă cu un bandaj îi ascundea jumătate din ochiul stâng. Faţa îi era plină de tăieturi, iar buzele îi erau umflate. Un braţ era parţial înfăşurat într-un fel bandaj elastic. Rachel se îndreptă încet către canapea şi se aşeză cu grijă în faţa lui. Era îmbrăcată simplu, în pantaloni sport albaştri şi un hanorac gri. Eric o privea curios.

— Am alunecat la duş. Ce mai faci? întrebă ea.

El ezită o secundă înainte de a răspunde.

— Sunt bine.

Ea încercă să zâmbească. Cu siguranţă era un zâmbet cald, dar buzele umflate făceau să pară o strâmbătură sarcastică. Directorul Mossadului stătea în spatele ei.

— Eric, ai făcut treabă bună. Din păcate, nu am obţinut niciun antivirus. Dar am găsit două calculatoare pe care le analizăm. Poate găsim ceva acolo.

— Şi acum ce se întâmplă?

— Nu vrei să te întorci în Suedia?

Eric se uită întâi la David Yassur, apoi la Rachel.

— Sunt liber să plec?

Amândoi aprobară din cap. David zâmbi.

— Vrem să aflăm mai multe despre timpul petrecut în tunel, dar acum este ceva mai urgent.

— Nu înţeleg.

— Trebuie să faci ceva.

— Ce anume?

— Suntem foarte îngrijoraţi cu privire la soţia ta.

Eric simţi un gol în stomac.

— Aveţi vreo veste despre ea?

— Este foarte bolnavă. Medicii suedezi nu par să poată face ceva. Prietenii noştri americani s-au oferit să încerce s-o vindece. Dar pentru asta, după cum ştii, trebuie să o mutăm la un spital militar din Norvegia. Tu trebuie să autorizezi asta. Ministrul suedez de externe a insistat foarte mult. Aşa că, pentru tine şi pentru noi toţi, ajută-ne să o putem ajuta.

— Şi ce vreţi să fac eu?

— Vrem să mergi la Stockholm – un avion pleacă în mai puţin de două ore – şi să te întâlneşti cu Paul Clinton de la FBI.

Eric tresări.

— Clinton? Tipul de care am fugit?

David dădu din cap.

— Se află în Suedia şi cunoaşte foarte bine situaţia ta. Nu îţi face griji că-şi va aminti greşelile din trecut. Dacă mergi cu el la spital şi semnezi actele, veţi fi prieteni pe viaţă. Gândeşte-te la el ca la ultima ta şansă de a-ţi salva soţia.

Eric o privi pe Rachel, care coborî ochii. Ceva nu era bine – David nu spunea tot adevărul. Totul părea un film prost. Poate chiar credeau povestea lui, că Hanna avea în corp un virus de calculator. Puteau s-o vindece? Era măcar acesta scopul lor? Erau prea multe semnale de avertizare; prea multe lucruri puteau să meargă prost, ca şi atunci când Rachel menţionase prima dată spitalul din Norvegia. Încă era convins că Hanna nu trebuia să părăsească Suedia, dar dădu totuşi aprobator din cap. Nu avea nimic mai bun de ales. Fără Nadim, nu mai avea arsenal.

— Voi semna actele. Doar duceţi-mă acasă şi voi aranja cu autorizaţia.

David păru mulţumit.

— Excelent. Bine. Aceasta este decizia corectă. Cred că vom reuşi să o vindecăm pe nevasta ta. Este puternică – ca toate evreicele.

Eric încercă să pară şi el fericit, dar nu credea că va reuşi. David se aplecă peste canapea şi îi întinse mâna.

— Atunci îmi voi lua la revedere. Vei fi chemat pentru alte raportări în Suedia, care bănuiesc că vor avea loc la ambasada israeliană. Dar să sperăm că nu ne vom mai vedea.

Îşi strânseră mâinile.

— Cineva va veni să te ia când va fi timpul pentru îmbarcare.

David îi lăsă singuri, iar uşa de sticlă se închise zăngănind. Un alt avion decolă deasupra clădirii, umplând camera de un uruit asurzitor. Rachel se uită la el, aşteptând să se stingă zgomotul. Curând avea să fie la bordul unui avion – pe drum spre casă, departe de aici. I se citea totul în ochi. El înghiţi în sec. Ea dădu uşor din cap.

— Nu ar merge niciodată. Ştiu.

— Rachel… eu…

Ea încă îl privea. Aştepta ca el să continue, dar Eric nu putea. Poate nici nu voia. Schimbă subiectul.

— Voi aţi aranjat lucrurile la vama din Erez?

— Tu ce crezi? Poliţia de frontieră avea amprentele, fotografia, descrierea şi ADN-ul tău. Ai fi avut nevoie de ceva mai mult decât de un paşaport de la un tehnician de sunet italian pentru a putea trece.

Rachel scutură din cap.

— Nici măcar nu arăţi ca…

— Ciudat. Cum a crezut Samir, Ahmad Waizy sau oricine ar fi fost că a funcţionat povestea cu paşaportul împrumutat?

— Poate că nu le păsa dacă ajungeai sau nu. Sau poate a fost un test. Dacă treceai de Erez, îşi dădeau seama că eşti spion.

Eric nu spuse nimic, tulburat de posibilitatea că Samir ştia deja, atunci când s-au întâlnit, că era spion. Ce îi spusese? „Un miracol.“ Fusese un miracol că trecuse graniţa.

— Cum aţi găsit tabăra? Nu v-am mai sunat.

— Eşti atât de naiv. Chiar crezi că ne bazam pe telefonul *tău?*

Eric se simţi jignit şi prost. Sigur că aveau propriile metode de a-l supraveghea.

— Şi cum m-aţi găsit?

— Aveai transmiţătoare asupra ta.

— Unde?

— Pe ici, pe colo.

— De ce nu mi-ai spus nimic?

— Ar fi pus misiunea în pericol. Dacă te-ai fi speriat, ai fi putut

distruge transmiţătoarele sau ai fi putut scăpa de ele. Sau dacă ai fi fost torturat… Era mai bine să nu ştii despre ele.

— Deci telefonul a fost o glumă pe care am fost suficient de prost să o cred.

— Cam aşa ceva.

Ea se aplecă spre el şi-l atinse pe genunchi.

— Ai făcut ceva extraordinar. Ai îndeplinit un lucru pe care niciuna dintre organizaţiile de informaţii din lume nu a reuşit să îl îndeplinească. Un lucru pentru care lumea întreagă trebuie să îţi mulţumească.

Eric medită asupra acestor cuvinte. Spunea adevărul? Lui i se părea totul un mare eşec. Apoi îşi aminti deodată ceva important.

— Nu toţi teroriştii sunt morţi.

Ea înclină capul – un obicei care lui Eric îi amintea de cina lor de la Tel Aviv.

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiu sigur. Este un lucru pe care mi l-a spus Samir. Mai există un terorist – un intrus.

— Care s-a infiltrat unde?

— În Knesset. Unul dintre ei face parte din Knesset sau poate chiar din guvern.

Rachel părea sceptică.

— Ştiu că pare o nebunie, dar au un om în interior – cineva apropiat de Ben Shavit. Aşa au aflat că voi eraţi pe urmele lor, că trebuia să schimbe ţintele la Tel Aviv.

Rachel nu spuse nimic mult timp. Eric era conştient de mâna ei, care se afla tot pe genunchiul lui.

— Ai mai aflat şi altceva? Numele lui? Cu ce se ocupă? Orice?

Eric dădu din cap.

— Îmi pare rău. Asta este tot ce ştiu.

Ea privi către tavan şi păru că îşi adună puterile. El îşi trecu degetele peste mâna ei. Era asprită de cicatrici şi tăieturi.

— Cred că a fost un duş foarte ciudat cel în care ai căzut.

— Exploziv.

— De ce l-au ucis soldaţii?

— Pe cine?

— Pe Samir Mustaf.

Ea scutură din cap.

— Nu gândeşti limpede. Samir Mustaf a fost creatorul virusului Mona. Aşadar, ordinele echipei noastre au fost clare: sub nicio formă nu aveau voie să îi facă rău. Cu tot respectul cuvenit, pe el trebuia să-l ia din tabără. Desigur, şi pe tine, dar Samir Mustaf era prioritatea numărul unu.

Erau cu toţii instruiţi să îl recunoască şi să deschidă focul selectiv pe parcursul operaţiunii. Din păcate, el era deja mort când au ajuns ei acolo.

Deodată, Eric înţelese ce se întâmplase. Ahmad îl omorâse pe Samir fiindcă lăsase un spion să intre în tabără. *Nu, nu Ahmad. El era doar un instrument. Eu l-am omorât. Eu îi omor pe toţi.*

Rachel îl luă de mână. Rămaseră aşa o vreme, cu degetele împletite. Când un tânăr ofiţer de poliţie deschise uşa, Eric încercă instinctiv să-şi retragă mâna, dar ea o reţinu.

— Eric?

— Da?

— Nu îi lăsa să o mute.

— Poftim?

— Nu îi interesează supravieţuirea ei. Ei vor să limiteze răspândirea virusului şi să facă analize – o autopsie.

Eric se cutremură. Ea îi strânse mâna mai tare.

— Găseşte o cale, Eric. Nu îi lăsa să o mute.

El încuviinţă din cap.

— Promit.

Ea îi dădu drumul şi se ridică.

— Mult succes, domnule profesor. Şi ţine minte că ai avut dreptate când ai văzut şoferul de taxi la hotel.

— Ce vrei să spui?

— Există oameni buni în jur. Chiar şi în Tel Aviv.

— Ştiu.

Ea dădu scurt din cap şi se îndreptă către uşa de sticlă, şchiopătând cu piciorul stâng.

— Rachel.

Ea se opri, dar nu se întoarse spre el.

— Ai grijă de tine.

Ea răspunse încet, tot cu spatele la el.

— *Nesi'a tova.*

— Poftim?

— *Bon voyage.*[80] [80] Drum bun (n. tr.)

Apoi ea dispăru prin uşa de sticlă fără să o închidă cu totul. El rămase în picioare, uitându-se la uşa întredeschisă. Ofiţerul de poliţie din spatele lui îşi drese glasul.

— Eric Söderqvist, vă voi escorta la zborul Norwegian Air către Stockholm.

Eric dădu din cap şi îl urmă. Afară se afla o maşină de poliţie cu girofarurile aprinse. Bărbatul deschise portiera din spate, iar Eric se

aşează pe bancheta din piele neagră. Acolo se afla un plic alb cu numele lui scris neglijent pe faţă. Când maşina acceleră în direcţia terminalului, Eric luă plicul şi îl deschise. Un singur lucru era înăuntru – o cărţulie mică, roşie. Era banală şi puţin roasă. Nu avea bani, nici telefon sau chei de acasă, dar avea din nou paşaportul. Îşi recăpătase identitatea. Ţinu documentul strâns în palmă şi se lăsă pe spate pe banchetă.

Stockholm, Suedia

Martin Abrahamsson închise şi deschise pumnul de câteva ori pentru a-şi repune sângele în mişcare. Avea braţul amorţit. Aşa se spunea? Sau poate erau degetele amorţite. Lucrase la calculator şase ore întregi. Şefa lui, Gabriella Malmborg, era în sfârşit în drum spre casă de la Bruxelles. Fusese foarte clară la telefon: trebuia să o predea pe Hanna Söderqvist. Nu oficial. Neoficial. Dar cum putea cineva fi predat neoficial? Gabriella îi spusese că analizase cazul Söderqvist cu ministrul de externe. El dăduse undă verde, dar în acelaşi timp susţinea că, dacă informaţia ieşea la iveală, va nega că ar fi ştiut ceva. Martin înţelese ce implica asta. În ciuda riscurilor, ordinele Gabriellei erau clare: Suedia va ceda cerinţelor americanilor, iar Hanna Söderqvist urma să fie predată celor de la FBI. Gabriella întrebase de cazurile precedente – să aibă un argument pe care să se poată baza ministrul de externe – aşa că petrecuse ultima oră concentrându-se pe legile de extrădare şi pe arhivele Ministerului de Justiţie. Cu siguranţă, guvernul putea da un acord special pentru o extrădare, dar numai dacă se comisese o crimă. Fusese comisă o crimă? Dacă era adevărat ce susţineau cei din FBI, soţul ei comisese o crimă. Dar Hanna Söderqvist nu făcuse nimic. Şi aici era problema.

Închise ochii. Nu dormise mai mult de trei sau patru ore în două zile, iar corpul lui ar fi profitat de ocazie dacă s-ar fi ivit. Se prăbuşi în scaunul mic de birou şi curând se apleca alarmant într-o parte. Apoi sună telefonul. Se smuci în capul oaselor şi se uită clipind la receptorul de pe masă, încă pe jumătate adormit. Era un număr necunoscut. Înţepenit, întinse mâna după telefon şi răspunse.

— Domnule Abrahamsson! Am veşti bune.

Era Paul Clinton. Deja îl ura.

— Ce anume?

— Este pe drum spre casă.

— Cine?

— Eric Söderqvist.

Martin se ridică în picioare.

— De unde ştii?

Paul râse.

— Hei, uiţi cu cine stai de vorbă. Se află pe drum încoace de la Tel Aviv. Mă întâlnesc cu el la aeroport în câteva ore. Mergem direct la spital. Îţi sugerez să vii cu ordinul şi cu declaraţia şi vom rezolva totul imediat. Apoi te poţi duce acasă la familie, să te cuibăreşti lângă soţie.

— A fost informat că vrei să o muţi pe Hanna Söderqvist la Oslo?

— A fost, iar atitudinea lui este pozitivă.

— Pozitivă?

— Fii sigur. Va semna toate documentele necesare şi a promis să ne ajute în orice mod posibil. Nu vrea nimic mai mult decât ca ea să fie sănătoasă. Pur şi simplu.

— Dar suspiciunile împotriva lui?

— Asta e o poveste lungă. Din păcate, este strict secret. Dar, în orice caz, nu mai este suspect.

Martin încercă să-şi tragă sufletul pe măsură ce creierul lui obosit se străduia să absoarbă informaţia.

— Dacă nu mai este suspect, atunci care este natura virusului despre care credeţi că se află în Hanna Söderqvist? Şi cum a ajuns acolo?

Paul tăcu o clipă.

— Nu ştim. Schimbarea lui de statut nu rezolvă problema cu Hanna Söderqvist. Este încă bolnavă şi încă avem motive să ne temem că este vorba despre o armă biologică. Fă ce trebuie să faci şi ne vedem la spital la ora patru. Atunci îl vei cunoaşte şi pe Eric Söderqvist.

Legătura se întrerupse. Martin se uită la ceas – mai erau patru ore. Erau foarte multe de făcut pentru a obţine acel ordin. Se aşeză şi intră în reţeaua internă a Ministerului de Externe. *Du-te acasă şi cuibăreşte-te lângă soţie.* Doamne, ce idiot!

Tel Aviv, Israel

Lui Eric i se dădu voie să se îmbarce înaintea celorlalţi pasageri şi se aşeză chiar în faţa cabinei. Avionul mirosea a boarfe murdare. Uşa de la carlingă era deschisă; înăuntru, văzu un pilot care citea ceva într-un dosar. Două stewardese flecăreau în bucătărie. Cuvintele lui Rachel îi sunau în urechi: *autopsie*. Putea fi adevărat? Şi cum o putea salva pe Hanna de FBI? De îndată ce ajungea în Suedia, Paul Clinton avea să-l aştepte în sala de sosire şi împreună urmau să meargă direct la spital. Ar fi putut refuza să semneze acordul ministrului de externe? Nicidecum. FBI şi ministerul ar găsi alte metode să o transporte.

Era în drum spre casă. Părea complet fantastic. Era pe drum către Hanna, dar era îngrozit să o vadă – îngrozit de a fi faţă în faţă cu boala ei, îngrozit de viaţa reală în camera albă de la Karolinska, departe de Gaza şi de Tel Aviv.

Pasagerii începură să curgă; se înghesuiau şi se ciocneau în jurul lui. Un cuplu în vârstă se opri, iar femeia arătă cu capul înspre scaunele de lângă fereastră. Se ridică şi îi lăsă să treacă. Femeia se aşeză la fereastră, iar bărbatul, scund, greoi şi cu părul alb stufos, se aşeză lângă Eric mormăind. Eric se aşeză la loc şi îşi puse centura de siguranţă. Femeia îl înghionti pe bărbat şi îi vorbi cu un puternic accent din sudul Suediei:

— Stig, nu uita să-ţi închizi telefonul.

Bărbatul oftă, apucă un rucsac şi scormoni după un telefon Sony Ericsson negru. Atunci lui Eric îi veni o idee.

— Iertaţi-mă. Am uitat ceva foarte important şi v-aş fi foarte recunoscător dacă mi-aţi împrumuta telefonul dumneavoastră un minut. Vreau doar să trimit un mesaj.

Bărbatul se uită la soţia lui, care scutură din cap.

— Trebuie să decolăm. Trebuie să îl închidem.

Bărbatul îi dădu telefonul.

— Aţi auzit ce a spus. Grăbiţi-vă. Nu aveţi timp de stat la poveşti.

Eric dădu recunoscător din cap, luă telefonul şi scrise pe numărul lui Jens:

PE DRUM SPRE CASĂ CU COMPANIA NORWEGIAN. MERG DIRECT LA SPITAL. MAE TREBUIE S-O PREDEA PE HANNA CĂTRE FBI. // ERIC

După ce se asigură că mesajul fusese trimis, îl şterse şi dădu telefonul înapoi.

— Vă mulţumesc foarte mult. A fost foarte frumos din partea dumneavoastră.

— Nicio problemă. Sunteţi de mult timp în Israel?

Eric dădu din cap a dezaprobare.

— Doar de câteva zile.

— Aţi avut timp să vizitaţi ceva?

— Da, destul. Dumneavoastră?

— Absolut. Călătorim cu Biserica Suediei şi am vizitat Ierusalimul şi Betleemul. A fost grozav. Cred că ne va ajunge o vreme. Aşa este, Monica?

Se uită la soţia lui, care era încă supărată din cauza telefonului. Se întoarse demonstrativ cu spatele. Eric reveni la gândurile lui haotice. Samir Mustaf era mort, iar tabăra fusese distrusă. Aveau israelienii să găsească ceva util în calculatoarele confiscate? Posibil. Dar putea dura câteva săptămâni, poate chiar mai mult. Şi, oricum, nu ar spune nimănui ce ar fi găsit. Hanna nu ar primi niciun medicament minune. Acesta era un lucru sigur. Ce avea să se întâmple? Avea să rămână pentru totdeauna în comă? Avea corpul ei să cedeze în cele din urmă? Putea fi vindecată fără un antivirus? Mai existau şi minuni. Sigur că existau. Dar durerea din stomac, presiunea din piept – acestea erau dovezi dureroase că subconştientul lui ştia mai bine adevărul.

Avionul viră şi motoarele se ambalară zgomotos. Privi pe hubloul de lângă femeie. Mii de case mici treceau pe sub ei, despărţite de rânduri şerpuite de maşini. Îşi dorea să asculte muzică – orice l-ar fi scăpat de nodurile din stomac – şi scoase din buzunar micul iPod. Era singurul lucru pe care îl mai avea de când plecase de acasă, în afară de paşaport şi de hainele de pe el. Când dădu clic pe meniul rotund, ecranul se lumină şi căută prin compozitori, având un sentiment de calm doar văzând numele familiare. Se îndreptă în scaun şi privi în jur. O stewardesă era în picioare în bucătărie, aşezând cutiile cu masa de prânz într-un cărucior alb-roşu.

— Scuzaţi-mă.

Ea lăsă două cutii lângă cărucior şi veni către el zâmbind larg.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Mă întrebam dacă aveţi nişte căşti pe care le-aş putea împrumuta.

— Să văd ce pot găsi.

Eric învârti micul iPod între degete şi se gândi la momentul în care Samir venise cu el în celulă. Muzica era ceva ce împărtăşeau amândoi – ceva ce îi făcea să se simtă bine, poate mai mult decât religia, răzbunarea sau dragostea. La muzică apelau atunci când lucrurile erau foarte grave. Samir dorise să facă ceva pentru el înaintea de noaptea cea grea. Muzica era cel mai bun lucru – poate singurul – pe care îl avea de oferit.

— Poftiţi. Nu sunt grozave, dar sunt mai bune decât nimic.

Stewardesa îi înmânã o pereche de căşti simple şi negre, cu un cablu subţire argintiu şi pernuţe de urechi mari şi negre.

— Cred că vor funcţiona.

— Vă mulţumesc foarte mult. Aşa va fi.

Eric conectă căştile şi se întoarse la playlist. Apoi se gândi întâmplător la ultimele cuvinte ale lui Samir. Spusese că încărcase nişte muzică pentru el, de Ceaikovski. O numise o capodoperă – Simfonia a şaptea a lui Ceaikovski. Ce altceva spusese? *Poate că îţi va da dragostea înapoi.* Asta era frumos. Era singura amintire, singura urmă pe care o lăsase Samir – o simfonie. Îl găsi pe Ceaikovski şi căută în lucrările sale. Îşi găsi fişierele vechi: a doua, a cincea şi a şasea simfonie; *Patetica;* două balete, *Lacul Lebedelor* şi *Spărgătorul de nuci;* câteva concerte de pian şi vioară, *Romeo şi Julieta;* şi muzică de cameră – dar nu Simfonia a şaptea. Era convins că nu auzise de Simfonia a şaptea.

— Ce aţi spus?

Ridică privirea şi-l văzu pe bărbatul cu păr alb stufos.

— Eu? Am spus eu ceva?

Bărbatul aprobă din cap.

— Aţi spus „şapte“.

— Îmi cer scuze. Vorbeam singur.

— Este un număr interesant – un număr important cu multe sensuri simbolice.

Eric se simţi agasat şi se întoarse demonstrativ, încercând să arate că asculta muzică. Lăsă căştile în urechi şi arătă iPod-ul.

— Numărul şapte este simbolul universal al desăvârşirii. Al încheierii. Perfecţiunea.

Eric îşi aminti că Samir spusese că era o simfonie perfectă. Îşi scoase căştile.

— Interesant.

Lovit de inspiraţie, bărbatul continuă:

— Gândiţi-vă numai la cele şapte cuvinte ale lui Iisus pe cruce, cele

şapte taine ale Bisericii Catolice, cele şapte păcate capitale. În Biblie, Iacob a trebuit să muncească şapte ani pentru a o câştiga pe Rachel, iar Apocalipsa vorbeşte despre un pergament cu şapte peceţi.

— Aţi scris o disertaţie despre numărul acesta?

Bărbatul râse.

— Nu, nu, dar mă interesează simbolurile. Numărul şapte este şi al patrulea număr prim.

— Ştiam asta.

— Bine. Dar nu matematica este obiectul meu de studiu, ci religia. Şi otomanilor le plăcea numărul şapte. De exemplu, au construit şapte minarete în oraşul Bitola din Macedonia imediat după ce l-au cucerit – la mijlocul secolului al şaptesprezecelea, dacă nu mă înşel.

Eric stătea nemişcat şi privea tăcut drept în faţă. Dădu politicos din cap către bărbat.

— Scuzaţi-mă.

Se întoarse către iPod. Era un cod? Oare Samir voise să spună altceva? Era imposibil ca unul dintre cei mai mari experţi în IT să nu poată transfera pe iPod un fişier cu muzică. Deci de ce nu era în playlist Simfonia a şaptea de Ceaikovski? Se întoarse la meniul principal şi căută la opţiuni. Chiar în coada listei apărea o categorie nouă:

```
LUI ERIC
```

Trase aer în piept, deschise directorul şi găsi un fişier. Se holbă la el ca vrăjit.

```
CEAIKOVSKI NO. 7 // CONCERT PENTRU NADIM
```

Lumea din jurul lui dispăru. Sosiră tăvile cu mâncare, dar le ignoră. Ce spusese Samir? *Poate îţi va da dragostea înapoi.* Iisuse Hristoase! Iisuse Hristoase, la dracu'! Simfonia a şaptea a lui Ceaikovski nu era un fişier cu muzică. Era Nadim – antivirusul. Samir încărcase antivirusul pe iPod. Probabil sperase că Eric va supravieţui cumva – că va scăpa din tabără şi va ajunge acasă. Însuşi Samir murise câteva ore mai târziu, dar reuşise să lase o moştenire pe această bucată subţire de oţel. Eric strânse iPodul în palmă şi privi pe fereastră la cerul albastru şi la lumina soarelui care sclipea pe aripa de metal.

Epuizarea era prea tentantă, prea decisivă. Nu mai putea lupta; se prăbuşi. Îşi sprijini trupul gol de perete. În pasajul din faţa parterului de la NK era aproape întuneric. Încă mai auzea furtuna din capătul scărilor. Îşi trase

genunchii sub bărbie şi-şi sprijini capul pe ei. Se gândi la ceasul vechi cu alarmă. Omenirea era terminată. Viaţa întreagă dispăruse. Lumea fie avea să o ia de la început, fie avea să cedeze încet. Natura urma să se usuce, sufocată de cenuşa albă. Se cutremură. Nu conta. Nimic nu conta. Voia doar să doarmă. Poate că auzea vocea unei fete, suspinând şi îndemnând-o să se trezească, implorând, strigând că nu putea să adoarmă. Poate se simţea mică în timp ce mâinile reci o zdruncinau. Dar voia să doarmă. Voia să doarmă şi să nu se mai trezească.

Eric nu avea bagaj, aşa că trecu direct prin zona de control vamal. Când ajunse în sala de sosiri, se opri şi privi în jur. Trebuia să-l aştepte Paul Clinton. Totul părea ireal. Gândul de a vedea un agent FBI în mijlocul acestui mediu suedez, printre chioşcurile Pressbyrån şi reclamele galbene cu Arlanda Express, era bizar. Se uită în jur, dar nu-l văzu; tocmai când începu să spere că nu era acolo, îl zări stând singur în cafeneaua de lângă ieşire. Privirile li se încrucişară. Se împotrivi dorinţei de a fugi în direcţia opusă şi se îndreptă către american.

— La timp – nu-i rău. Mă bucur să vă văd din nou. Cum a fost zborul?

— A fost bine.

Paul luă un dosar albastru de pe masă şi se ridică.

— Mergem direct la spital. Putem rezolva hârtiile când ajungem. Ne vom întâlni acolo cu ministrul de externe.

Merseră către uşile turnante şi, de acolo, în parcare. Aerul era cald şi plin de vară suedeză. *Ne vom întâlni acolo cu ministrul de externe.* Deci totul era stabilit şi aranjat. Nu era cale de scăpare. Era nervos. Puteau preda aşa un cetăţean, pur şi simplu? Îl ura pe bărbatul dolofan din faţa lui. Cum negociezi cu guvernul american? Cum le explici că au înţeles totul pe dos? Şi cum naiba puteau autorităţile suedeze să înghită toate prostiile care le fuseseră spuse? Ce s-ar fi întâmplat dacă nu semna formularul, dacă refuza pur şi simplu? Nu voia decât să fie singur cu Hanna câteva minute – suficient cât să-l transfere pe Nadim. Se uită la Paul. Dacă ar fi ştiut că Eric avea antivirusul în buzunar? Oare să-i spună? Putea folosi antivirusul ca instrument de negociere pentru a o ţine pe Hanna în Suedia?

Era prea riscant. Doreau prea mulţi să pună mâna pe el. I-ar fi luat iPodul imediat şi atunci nu mai avea nicio şansă să folosească antivirusul. Va trebui să fie ultima opţiune. Se hotărî să nu spună nimănui despre Simfonia a şaptea a lui Ceaikovski, dar se simţea puţin mai bine. Faptul că-l avea pe Nadim era un avantaj, indiferent de valoarea lui.

Un Volvo V70 negru porni motorul când se apropiară de parcare. Îl

recunoscu la volan pe celălalt agent FBI. Era cel arogant – de care se împiedicase când fusese aruncat afară din cabina mică din zona de siguranţă. Paul îi deschise portiera din spate, dar apoi se răzgândi şi râse:

— Iertaţi-mă, se văd vechile reflexe de poliţist. Luaţi loc în faţă; voi sta eu în spate. Nu sunteţi inculpat.

Eric deschise portiera şi se aşeză pe scaunul acoperit cu material gri de lângă şofer. Nu-şi amintea numele lui; nici nu ştia dacă-l aflase vreodată. Maşina mirosea a nou; pe podea, la picioarele lui, se afla un contract de închiriere de la Avis. Bărbatul îl salută scurt din cap şi dădu cu spatele din locul de parcare. Paul se înclină în faţă, între scaune.

— Am auzit că aţi făcut treabă bună în cariera de nisip de curând.

— Am supravieţuit.

— Într-adevăr. Dar nu şi cei cu prosoape pe cap.

— Cei cu prosoape pe cap?

— Teroriştii. Nu aţi observat că le place să poarte prosoape pe cap? În orice nenorocită de culoare. Dar nu mă plâng. În felul acesta, îi observăm mai uşor.

— Sunt sigur că aşa e.

— Desigur. Dar trebuie să ai grijă. Dintr-odată, unul din afurisiţii ăştia mici îşi scoate turbanul şi îmbracă un costum. Sau un tricou cu Yankees şi o şapcă de baseball. Aceştia sunt cu adevărat periculoşi – cei care se camuflează.

Lovi spatele scaunului.

— Dar pe mine nu mă pot păcăli, la naiba! Îţi dai seama că le vin costumele ca nişte saci de cartofi. Şi miros a kebab.

Maşina gonea când trecură de ieşirea spre Kista. Tonul lui Paul se schimbă şi deveni mai aprins.

— Înţelegeţi că noi suntem singurii care o pot salva pe soţia dumneavoastră? Nimeni nu are experienţă ca ACBRN.

— ACBRN?

— Ameninţări chimice, biologice, radioactive şi nucleare. Credem că este infectată cu un fel de armă biologică. Poate un prototip de virus terorist.

— Deci acum credeţi povestea mea?

— La început, eram sigur că aţi născocit toate astea la ordinele celor din Hezbollah. Dar după reuşita din Gaza, nu mai ştiu ce să cred. Însă nu e treaba mea să dau diagnostice – experţii de la Oslo vor trebui să facă asta. Dacă totul merge bine, o putem transporta chiar în seara asta. Suntem pregătiţi. Şi ştiţi care este partea cea mai frumoasă?

— Nu.

— Nu vă va costa nimic. Doar mulţumiţi-i Unchiului Sam.

Eric avea gura uscată. Hanna avea să fie aruncată pe masa unui măcelar într-un laborator militar american. Numai peste cadavrul lui.

Ceva o trezi. Ridică încet capul. Mai departe, în pasajul către centrul comercial, întunericul acoperea totul şi înghiţea orice formă sau culoare. Furtuna trecuse şi totul se scufundase din nou în tăcere.

— Este cineva acolo?

Cuvintele se rostogoliră pe plăcile de pavaj alb-negru şi se destrămară în întuneric. Secundele treceau greu. Nimic nu se întâmplă. Îşi adună curajul, trase aer în piept şi se ridică. Pe când se îndrepta către scări auzi vocea fetei.

— Hanna.

Părea speriată. Hanna se apropie cu grijă de uşa deschisă de la NK.

— Gi. Şi… de… ci.

Vocea era îndepărtată şi fără putere. Toţi nervii din corpul ei se împotriviră. Nu în întuneric. Nu înăuntru. Intră.

— Gi. Şi… de… ci.

Ecoul făcea şi mai greu de înţeles ce spunea fata. Oare se afla în pericol? Îşi aminti că era o scară lată ceva mai departe – o scară care ducea la raionul de bucătărie. Acum se afla înăuntrul magazinului, iar uşa din spatele ei atârna ca un dreptunghi îndepărtat în spaţiul negru. Încercă treptele cu tălpile. Înghiţi în sec şi strigă:

— Sunt aici. Unde eşti?

Când ajunse la ultima treaptă, vocea fetei se întoarse, de data aceasta tare şi clară.

— Hanna! Fugi. Ieşi de aici.

O cuprinse panica. O capcană. Dădu înapoi, dar se lovi de ceva şi căzu.

— Hanna, fugi! Te rog. Fugi.

Cu o durere atroce de spate, se ridică, bâjbâi în întuneric şi găsi treptele. Când ajunse la treapta de sus, văzu dreptunghiul luminos suspendat departe în faţa ei. Libertatea. Ieşirea. Merse mai repede, aproape alergând spre lumină, convinsă că răul o prindea din urmă. Se împiedică de cutii şi aproape căzu, dar îşi recăpătă echilibrul. O siluetă apăru din întuneric şi se puse în lumina care intra pe uşă. I se tăie respiraţia şi se opri brusc. Moartea nu era în spatele ei. Era în faţă – un zid impenetrabil între ea şi libertate. Ştia că nu va putea niciodată să scape. Nici măcar nu avea puterea să încerce; se prăbuşi la pământ, gâfâind. Omul deveni din ce în ce mai mare şi, în curând, silueta lui umplu tot dreptunghiul. Venea către ea. Toţi trei ştiau că se terminase – femeia goală de pe podea, printre cioburi de sticlă, cenuşă şi hârtie de scris, fetiţa din întunericul de lângă scări şi bărbatul fără faţă. Acesta era sfârşitul. Ea era ultima.

Ieşiră de pe şosea şi se opriră pe locurile de parcare pentru persoane cu handicap de la spitalul Karolinska. Când mergeau spre intrare, Eric îşi dădu seama deodată că urma să o vadă pe Hanna – înţelese nu doar la nivel intelectual, ci şi emoţional. Cum arăta? Va fi capabil să suporte vederea ei? Ruşinea, neliniştea şi grija se învălmăşiră şi-l făcură să se oprească. Observă că respira prea repede şi încercă să-şi revină. Paul Clinton văzu că rămânea în urmă şi ridică mâinile a frustrare.

— Haideţi! Ce faceţi?

Era şi o urmă de îngrijorare în vocea lui. Şi pentru el erau multe în joc. Ajunseră la lifturile mari şi colegul taciturn al lui Paul apăsă butonul. Eric încerca să gândească limpede, dar emoţiile îi blocau toate gândurile. Cum putea să o ţină pe Hanna în Suedia? Nu putea să se arunce pur şi simplu deasupra ei şi s-o ţină strâns. Paul păru că-i ghiceşte gândurile; luă dosarul albastru şi scoase din el o foaie plină de scris. În colţul din dreapta sus se afla emblema cu trei coroane albă cu albastru a ministerelor din Suedia.

— Înainte să urcăm acolo, trebuie să semnaţi asta. Nu vă obosiţi să citiţi ce scrie cu litere mici în josul paginii. Ne acordă permisiunea să o transferăm în grija specialiştilor din Norvegia.

Îi dădu hârtia şi un stilou verde de la Grand Hôtel.

— Băieţii de la guvern vă aşteaptă sus şi au nevoie doar de semnătura dumneavoastră.

Gândul că Hanna se afla la câteva etaje distanţă îi alungă îndoielile. Luă hârtia şi o privi fără s-o vadă. Liftul ajunse, o asistentă ieşi din el cu un pat mare pe rotile şi ei trei urcară. Uşile se închiseră. Paul apăsă butonul pentru etajul şase. Eric încă stătea cu hârtia într-o mână şi cu stiloul în cealaltă. Etajul şase – ea nu mai fusese acolo. Probabil o mutaseră. Paul se înclină nerăbdător către el.

— Poftim. Semnaţi pe linia asta.

— Şi dacă refuz?

Agentul FBI apăsă butonul de alarmă şi liftul se opri cu o smucitură. Colegul lui Paul se mişcă cu viteza fulgerului. Îl prinse pe Eric de umeri şi-l strânse cu putere. Paul îl privi în ochi.

— Ascultă la mine, rahat cu ochi. Singurul motiv pentru care eşti aici este că le-am spus celor de la Mossad să te lase să pleci, cu condiţia să cooperezi. Dacă nu semnezi, coborâm la parter şi facem o plimbare în pădure.

Se apropiase atât de mult că Eric îi putea vedea fiecare fir de păr din nas şi punctele negre de pe faţă. Mirosea a cafea.

— Să nu crezi nicio clipă că nu îţi putem face ce le-am făcut şi celor cu prosoape pe cap. Dacă lui Michael i se dă undă verde, vei implora să

semnezi nenorocita aia de hârtie. Îţi garantez, e mai bine s-o semnezi acum.

Se îndreptă şi-şi aranja cămaşa ieşită din pantaloni. Michael îi dădu drumul lui Eric.

Eric nu mai avea energia de a rezista. Nici idei sau planuri mai bune. Lipi hârtia de peretele liftului şi o semnă. Paul îi smulse documentul din mână.

— Asta a fost o alegere a naibii de isteaţă.

Apăsă butonul liftului.

— Poţi păstra stiloul.

Liftul se mişcă din nou. Ajunseră la etajul şase, iar uşile se deschiseră cu un dangăt. De îndată ce ieşiră, Paul îşi scoase telefonul, le făcu semn să aştepte şi apelă un număr. Se întoarse când i se răspunse şi vorbi încet. Eric privi în jur. În ambele direcţii erau uşi de sticlă jivrată. Cea din dreapta avea un semn verde pe care scria „Secţia 161. Observare“. Cea din stânga avea un semn asemănător pe care scria „Secţia 162. Secţia izolare“. Sub semn se afla o listă de instrucţiuni despre protecţia încălţămintei, a părului şi despre măşti. Pe sticlă era simbolul roşu pe fundal alb pentru pericol biologic. Recunoscu simbolul din filme: la mijloc un cerc cu trei semicercuri deasupra, ca inelele lăsate de o cană cu cafea. Lângă acest semn ameninţător se afla un triunghi galben cu negru care avertiza asupra tuburilor de gaz dinăuntru. Paul închise telefonul şi se întoarse frustrat către ei.

— Idiotul de la biroul ministrului de externe a coborât să-şi ia o cafea. Aşteptăm aici, nu are niciun rost să intrăm fără el.

Eric îşi trecu mâna prin păr.

— Doctorul Wethje este aici?

Paul dădu din cap.

— Ar trebui să fie. Presupun că tipul de la guvern a vorbit deja cu el.

Se auzi un clinchet dinspre lifturi. Unul dintre acestea se deschise şi de-acolo ieşi un bărbat cu păr blond şi subţire şi cu ochelari.

Era vizibil nervos. Veni către cei trei bărbaţi care aşteptau între uşile de sticlă şi îi întinse mâna lui Eric.

— Bine aţi venit acasă. Mă numesc Martin Abrahamsson. Lucrez pentru ministrul de externe.

Eric îi strânse mâna.

— Îmi pare foarte rău de boala soţiei dumneavoastră. Sperăm că medicii din America o vor putea ajuta.

Eric nu răspunse; îi aruncă doar o privire goală. Bărbatul părea nesigur, ca şi cum ar fi vrut să spună mai mult, dar Paul interveni.

— Domnule Abrahamsson, aceasta este autorizaţia dumneavoastră.

Semnată, parafată şi livrată.

Întinse documentul, iar Abrahamsson îl luă şi studie semnătura cu atenţie, vizibil dus pe gânduri. Paul păru că îi observă ezitarea şi-şi drese glasul.

— Domnilor, aş zice să mergem să vorbim cu doctorul şi să lămurim aranjamentele pentru transfer.

Deschise uşa de sticlă de la secţia de izolare. Abrahamsson îl privi îndelung pe Eric înainte de a-l urma pe american. Eric rămase afară ceva mai mult; nu avea puterea de a intra. Ceilalţi erau acum dincolo de uşă, îmbrăcându-şi încălţămintea cu tălpici de protecţie şi spălându-se pe mâini. Paul îi observă ezitarea.

— Haideţi. E momentul să vă vedeţi soţia.

Eric intră încet pe coridorul lung, care semăna cu cel unde o vizitase pe Hanna ultima dată. Îşi aminti de asistenta nervoasă şi de gardianul masiv. Secţia era liniştită şi luminile erau slabe. Luă două pungi de protecţie pentru pantofi dintr-o grămadă de pe podea şi le încălţă. Paul părea să se relaxeze puţin, dar Abrahamsson era încă stresat. Faţa lui Michael era lipsită de expresie; nu spusese încă niciun cuvânt de când se întâlniseră în maşină la Arlanda. Paul arătă teatral către coridor.

— Mergem?

Începură să meargă, iar Martin Abrahamsson răsfoi hârtiile. Fără să se întoarcă, Paul strigă:

— Dacă îmi amintesc bine, este salonul 115.

Una dintre uşi se izbi de perete şi mai mulţi oameni ieşiră pe coridor. La început, Eric îl recunoscu doar pe Thomas Wethje. Văzu un flash fotografic, apoi se iscă o răzmeriţă. Thomas spuse ceva cu vocea stridentă şi agitată. Eric se strâmbă orbit de un blitz foto. Apoi cineva strigă de câteva ori. Recunoscu vocea imediat. Era Jens! Eric făcu un pas lateral şi îl văzu pe prietenul lui, cu mocasinii verzi, pantalonii galbeni, cămaşa albastru-închis şi părul blond stufos. Stătea cu picioarele depărtate în faţa lui Martin Abrahamsson care pălise, împingând autorizaţia de jurnalist cu logoul *Aftonbladet* galben cu roşu sub ochii lui Abrahamsson. Îşi striga întrebările cu agresivitate exagerată.

— Poate ministerul să confirme că guvernul Suediei vinde un cetăţean suedez bolnav agenţiei FBI din America? Poate ministerul să confirme că încearcă să muşamalizeze riscul de infecţie prin eliminarea pacientei în loc de vindecarea ei? Poate ministerul să confirme că predarea pacientei a fost cerută de vocile antisemite din guvern?

Abrahamsson se dădu înapoi şi încercă să se apere de flash-urile aparatelor fotografice. În spatele lui Jens era doi fotoreporteri – o femeie brunetă în geacă de piele şi un tânăr cu părul soios, îmbrăcat în tricou.

Aparatele foto păcăneau ca nişte puşti automate.

— Ce mama dracului!

Paul se întoarse şi se uită la Eric cu ochii sticlind de furie.

— Tu ai făcut asta! Idiot nenorocit!

Martin Abrahamsson deschise o uşă la întâmplare pentru a scăpa de zarvă. Ultimul lucru pe care îl văzu Eric era cum bâjbâia Martin tastele telefonului mobil.

— Cui îi daţi raportul? Ambasadorul american ştie că FBI-ul încearcă să răpească cetăţeni suedezi?

Paul împinse aparatul foto.

— Du-te dracului!

Încercă să-l împingă pe Jens şi să intre în camera Hannei, dar reporterul era prea masiv. Thomas Wethje ocolise fotografii şi stătea acum lângă Eric. Îi puse mâna pe umăr şi dădu din cap către agenţii care înjurau, copleşiţi de valul de bliţuri.

— Nu îţi face griji, va fi în regulă. Aşteptăm doar să vedem ce instrucţiuni primeşte tipul de la minister.

Nu avură mult de aşteptat. Uşa se deschise şi în pragul ei apăru Martin Abrahamsson, care le făcea semn lui Paul şi lui Michael să se apropie. Jens şi fotografii îi lăsară să treacă, rămânând în mijlocul coridorului. Ministerul afacerilor externe şi FBI-ul închiseră uşa pentru ceea ce putea părea o şedinţă de urgenţă. Lucrurile nu se petrecuseră deloc cum se aşteptase Paul. Probabil Jens citise mesajul pe care Eric i-l trimisese înainte de decolare. Iar acum implicarea celor de la *Aftonbladet* schimbase regulile jocului. A patra putere în stat înregistra un moment de glorie!

Eric îi întâlni privirea lui Jens pentru prima oară. Jens dădu scurt din cap către el şi Eric îi zâmbi şters şi îl salută la rândul lui. Paul veni pe coridor. Avea pumnii strânşi şi era roşu la faţă. Trecu pe lângă Eric fără să spună un cuvânt. Chiar în spatele lui venea Michael, care îl îmbrânci pe Eric când trecu pe lângă el. Amândoi dispărură pe uşa de sticlă, trântind-o după ei. Martin Abrahamsson ieşi şi el din cameră, mult mai calm acum. Veni către Eric.

— Am vorbit cu şeful meu şi regret să vă anunţ că nu mai putem fi de acord cu predarea soţiei dumneavoastră. Sper că nu sunteţi prea dezamăgit. Sunt convins că şi sistemul medical suedez va fi capabil să o ajute să se însănătoşească.

Eric zâmbi stins.

— Şi eu cred acelaşi lucru. Ce se întâmplă cu prietenii noştri americani?

— Merg direct la Arlanda. Vor fi declaraţi *personae non gratae.* Spuneţi-

i ziaristului dumneavoastră că ministerul nu are de făcut niciun comentariu despre cele întâmplate. Aş aprecia dacă nu am fi amestecaţi în povestea asta. Mult noroc.

Merse înfipt către ieşire şi dispăru. Eric se întoarse către Thomas Wethje.

— Cum se simte soţia mea?

— Mi-aş dori să am veşti bune, dar nu am, din păcate. Nu se simte deloc bine.

Se îndreptară spre Jens.

— Ce înseamnă asta?

— Este încă în comă, iar bătăile inimii sunt neregulate. Organismul ei este extenuat, semnele vitale sunt foarte solicitate şi tot nu am găsit nimic care să indice faptul că boala ei va decurge altfel decât în cazul lui Mats Hagström. Ştii că a murit?

Eric dădu din cap în semn că ştia.

— Cum se face că el a murit, dar Hanna încă trăieşte?

— Nu suntem siguri. Organismul este foarte surmenat când virusul atacă organele vitale. Organismul lui Mats nu a rezistat. Hanna a reuşit să i se împotrivească, până acum.

Ajunseră în dreptul lui Jens, care le mulţumea celor doi colegi.

— Am avut dreptate, nu-i aşa? Nici nu a fost nevoie să aveţi carduri de memorie în aparate. Mulţumesc încă o dată. Ne mai vedem.

Femeia în geacă de piele îl îmbrăţişă. Apoi cei doi ieşiră; femeia fredona un cântec. Când uşa de închise din nou, cei trei bărbaţi se priviră în tăcere. Eric îşi dădu seama că stăteau lângă salonul 115. Se uită la prietenul lui.

— Bună, Jens.

— Salut. Cum ţi-a mai mers?

— Cam multă agitaţie. Tu ce faci?

— Sunt îngrijorat.

Tăcură din nou. Jens îşi acoperi faţa cu mâinile – gest care arăta cât de obosit era. Apoi se uită la Eric.

— Îl ai?

— Ce?

— Antivirusul.

Eric era descumpănit. Jens era sarcastic? Îşi reveni şi înclină capul.

— Îl am.

Băgă mâna în buzunar, găsi iPodul şi-l arătă.

— Este aici, printre simfonii şi menuete.

— Ce ai de gând să faci cu el?

— Vreau să-l încarc în Mind Surf şi să i-l transfer ei.

Jens aprobă din cap.

— Bine. Eu ce pot să fac?

Asta era incredibil. Probabil că Jens se simţise disperat, gata să încerce orice, chiar şi un antivirus digital. Eric se întoarse triumfător către Thomas. Doctorul dădu nemulţumit din cap.

— Tocmai am început testarea medicamentului antiretroviral Centric Novatrone. În câteva zile vom afla dacă are efect. Este o versiune modificată; mi-am pus mari speranţe în el.

Apoi ezită.

— Îmi amintesc teoria ta despre virusul de calculator. Dar este imposibil ca un om să fie afectat de un virus de calculator. Astfel, ipoteza că Hanna ar putea fi vindecată de un antivirus este complet absurdă. Absurdă şi imposibilă.

Jens puse mâna pe umărul doctorului.

— Thomas, ştiu că îţi vine greu să crezi povestea asta, aşa că te întreb: chiar crezi că ar putea fi periculos ca Hanna să fie conectată la calculatorul lui Eric? Adică aveţi deja o tonă de maşinării la care este conectată.

Arătă din cap către uşa închisă a salonului.

— Cu siguranţă, încă una nici n-o să se observe.

— Aici te înşeli. Activitatea ei neurală este foarte fragilă şi cea mai mică perturbare îi poate face rău. Uitaţi poveştile ştiinţifico-fantastice şi să aşteptăm antiretroviralul.

Eric nu-şi putu stăpâni furia.

— Nu înţelegi? Nu avem timp de pierdut. Testaţi tot felul de rahaturi de săptămâni întregi. Unul dintre pacienţi este deja mort. Ce şanse sunt ca acest medicament să funcţioneze când toate celelalte au eşuat?

Thomas îl privi drept în ochi.

— Şi de ce ar fi mai bună metoda ta?

— Pentru că este ceva complet diferit. Ceva nou.

Strânse pumnii.

— Thomas, chiar cred că o putem salva. Sincer. Nu este o metodă ortodoxă. Fără îndoială, este o mare nebunie. Dar am călătorit în jurul lumii ca să pun mâna pe programul acesta nenorocit. Sunt soţul ei. O iubesc. Şi ce avem de pierdut?

Doctorul privi în tavan, ţintuit locului cu capul plecat pe spate, părând că studiază crăpăturile din plăcile de pe tavan. Apoi lăsă capul în jos şi se uită la cei doi, mai întâi la Jens, apoi la Eric.

— Voi chiar credeţi că există vreo posibilitate de succes?

Jens dădu din cap.

— Eric nu e idiot. Şi dacă nu încercăm totul, ce speranţă avem?

Thomas ridică mâinile a frustrare.

— Voi încerca Centric Novatrone, dar dacă nu merge, nu mai am nicio armă. Nu mai rămân decât vrăjitoriile şi…

Suspină resemnat.

— Ştiinţifico-fantasticul. Adu programul şi echipamentul de care ai nevoie. Dar înainte de a face ceva clinic, îmi vei explica în detaliu ce plănuieşti să faci. Dacă este ceva ce riscă să-i facă rău pacientei, voi refuza.

Eric aprobă din cap.

— Nu vei regreta. Îţi mulţumesc că eşti dispus să crezi în ceva atât de exagerat.

Doctorul clătină din cap.

— Nu, ai înţeles greşit. Nu cred nicio clipă că Hanna Söderqvist ar fi putut fi infestată de un virus de calculator. Dar atâta timp cât ştiu că ceea ce vrei să faci nu îi va dăuna, te voi lăsa să faci cum vrei. Aş fi procedat la fel dacă voiai să agăţi steaua lui David deasupra patului, să-i umpli perna cu usturoi sau să pui un rabin să citească la capul ei. Totul e de dragul tău, Eric. Să nu ai regrete că nu ai încercat totul dacă, Doamne fereşte, o pierdem. Dar aş prefera să nu informăm restul personalului. Şi acesta nu este un lucru despre care să scriu pentru o revistă. Dacă cineva va pretinde mai târziu că am fost de acord, voi nega. Ai înţeles?

Eric dădu din cap şi se uită bucuros la Jens.

— Eu rămân aici şi fac planul cu doctorul. Tu mergi la mine acasă şi adu echipamentul pentru Mind Surf. Eu voi pune pe hârtie tot ce îmi trebuie.

Se uită în jur după o bucată de hârtie. Thomas îi dădu un blocnotes şi un pix mic şi verde, cu care Eric umplu o pagină înainte de a-i da hârtia lui Jens.

— Şi vei avea nevoie de cheile mele.

Eric se lovi cu palma peste frunte.

— Nu… la dracu'! Nu am chei.

Pentru câteva secunde, se simţi pierdut. Apoi Jens puse mâna pe umărul lui.

— Frate, încă am cheile tale de când ţi-am udat florile de Crăciun. Trebuie doar să merg acasă să le iau.

— Perfect! Dar te previn, sunt multe lucruri de adus. Te descurci singur?

Jens aprobă din cap, băgă hârtia în buzunar şi plecă. Eric se întoarse către doctor.

— Putem să ne aşezăm undeva? Vreau să încerc să-ţi explic ce vreau să fac.

Thomas clătină din cap.

— Nicio grabă. Jens nu se va întoarce decât în cel puţin o oră, nu-i aşa?

Întinse mâna şi deschise uşa de la salonul 115.

— Înainte de a vorbi despre programul tău de calculator, cred că ar trebui să stai puţin cu doamna din camera asta.

Lui Eric i se puse un nod în gât. Amânase înadins să o revadă.

— Trebuie să-ţi pui pelerină, mănuşi şi un FFP3.

— Un ce?

Intră în antecamera dintre uşi.

— O mască de faţă. Sunt în cutie. Şi nu o scoate cât eşti acolo cu ea.

Thomas luă mâna de pe uşă şi aceasta se închise încet în urma lui. Eric era singur în anticameră. Îşi puse echipamentul de protecţie, înghiţi în sec şi intră în salon.

Era aproape întuneric. Doar o lumină slabă din tavan şi o veioză mică de lectură la căpătâiul singurului pat din colţul îndepărtat al camerei, lângă fereastra cu draperii trase. De la aparatul de respirat se auzeau un şuierat şi un clic ritmic, iar pe două ecrane negre apăreau nişte linii albastre. Camera mirosea a dezinfectant. Păşi discret, de teamă să nu o trezească şi îşi ţinu răsuflarea până ajunse în dreptul patului. Masca îl strângea de nas. Când o văzu, zăgazul se rupse şi începu să plângă cu sughiţuri, dând drumul lacrimilor care se adunaseră în ultima zi şi care, până atunci, doar picuraseră când şi când. Lacrimile i se prelingeau pe obraji şi se prinse de bara argintie a patului.

— Draga mea, iubita mea, îmi pare rău. Îmi pare rău pentru tot rahatul ăsta. Pentru tot ce am făcut.

Cuvintele curgeau din el la fel de incontrolabil ca şi lacrimile, bolborosind şi smiorcăindu-se. Era atât de frumoasă, întinsă acolo, ca o păpuşă de porţelan. Frumoasa din pădurea adormită. Braţele erau întinse peste pătură; palmele subţiri erau împreunate ca pentru rugăciune. Înghiţi în sec şi încercă să se adune. Apoi se aşeză pe scaunul de lângă pat. Netezi pătura şi o mângâie cu grijă pe obraz cu dosul palmei înmănuşate. Îi şopti:

— Sunt aici. Şi nu te mai las. Niciodată.

Camera era enormă, ca un hangar uriaş. Totul era de un alb orbitor – pereţii, podeaua, tavanul. Era întinsă pe un pat de metal în mijlocul camerei. Ca pe un altar. Era întinsă pe un altar ca o zeiţă. Un templu! Asta era, se afla într-un templu. Nu erau ferestre, nici mobilă, cu excepţia altarului de metal. Încercă să ridice capul, dar ceva o opri. Era legată. Legături albe îi treceau peste piept, peste talie şi peste glezne. Deşi era captivă şi vulnerabilă, exista

ceva liniştitor la situaţia asta. Ceva extraordinar era pe cale să se întâmple – ceva la care visase. Îi era sortit să fie aici. Totul era în perfect echilibru. Magazinul NK şi silueta care venea spre ea erau ca un vis îndepărtat. Dar bărbatul pe care îl văzuse nu mai părea înspăimântător. Acum îi ducea dorul. Tânjea după bărbatul fără faţă.

Uşa secţiei se deschise cu zgomot şi Jens împinse înăuntru o targă plină de cutii şi pungi de plastic. Thomas Wethje se grăbi să îl ajute.

— Pune totul în salonul 115.

Când ajunseră în camera Hannei, dădu din cap spre Eric şi gâfâi prin mască.

— Ei, ai avut nevoie de o groază de lucruri. Ţi-am golit casa. Am deschis ferestrele cât am stat acolo – aerul era destul de închis. Şi nici să nu întrebi de flori.

Thomas apăru în spatele lui şi aruncă o privire bănuitoare spre cutii. Poate că se răzgândise. Eric tocmai se pregătea să spună ceva, când o asistentă cu părul blond scurt deschise uşa în spatele lui. Îi privi uimită.

Thomas îi aruncă o privire lui Eric şi apoi dădu chinuit din cap către femeie.

— Bună, Pia, totul este în regulă. Se pare că am primit un aparat nou pentru electrocardiogramă. În sfârşit.

Femeia scundă privi sceptică spre cei trei bărbaţi care stăteau în jurul unei tărgi pline de cutii de carton şi pungi de cumpărături de la magazinul ICA. Apoi se întoarse spre Thomas.

— Alt EKG?

Tonul lui Thomas se înăspri.

— Întocmai. M-aş bucura dacă te-ai ocupa de Lannerstedt de la 117. S-a tot plâns de dureri de cap. Având în vedere hipertensiunea ei şi medicaţia…

Femeia rămase locului un moment, cu ochii la targă, apoi clătină din cap şi ieşi pe coridor. Thomas se întoarse către Eric.

— Pia e fată de treabă. S-ar putea să fiu nevoit să-i spun ce facem… ce faci.

— Asta e decizia ta. Atâta timp cât nu se dezlănţuie iadul şi nu suntem întrerupţi înainte de a termina.

Thomas nu răspunse. Încă părea bănuitor, dar nu spuse nimic când aduseră targa în salon. O aşezară de-a lungul patului, iar Eric începu imediat să caute în cutii şi în pungi. Găsi calculatorul în cea mai mare cutie. Îi luă aproape o oră să cupleze sistemul, să găsească cele mai potrivite cabluri şi prelungitoare pentru a branşa diverse cabluri la priză şi a conecta cele cincizeci de fire de la casca cu senzori în transformator.

Asistenta Pia se învârtea pe lângă salon; în cele din urmă, Thomas o luă în birou să îi explice. Lucrase cu ea mulţi ani şi îi asigură pe ceilalţi că puteau avea încredere în ea. Jens era neliniştit.

— Cum merge?

— Sunt aproape gata. Ai adus nanogelul, nu?

Jens dădu din cap şi căută prin pungile de la ICA.

— Poftim.

Scoase un tub mic cu un lichid violet strălucitor. Thomas apăru cu un clipboard în mână.

— Ca şi mine, Pia nu a înţeles nimic din lucrurile astea ştiinţifico-fantastice, dar respectă faptul că tu crezi în ele. Nu ne va face greutăţi.

— Mulţumesc.

— Nicio problemă. Acum trebuie să fac câteva analize pacientei. După cum am spus, acum câteva ore am testat o versiune modificată a antiretroviralului Centric Novatrone. Formula asta nouă a fost aprobată pentru uz medical. Suntem primii din Europa care îl folosesc.

Eric se uită în sus la el din locul lui de pe podea, unde împletea firele.

— Primii? Asta sună îngrijorător.

Thomas zâmbi pierdut.

— Da, din păcate nu a fost fabricat într-o pivniţă plină de terorişti. A fost prelucrat de una dintre cele mai mari companii farmaceutice din lume, aşa că avem toate motivele să ne facem griji.

— *Touché.* Dar ştii ce faci, nu?

— Ştiu ce fac. Am o ipoteză despre cum se reproduce virusul. Dacă am dreptate, Centric Novatrone ar putea produce o mare schimbare.

Se duse la Hanna şi lansă câteva comenzi de pe tastatura aflată sub cele două ecrane negre. Eric îşi trase un scaun şi se aşeză lângă targă, care funcţiona acum ca o masă de calculator improvizată. Apăsă butonul de start de pe tastatură şi auzi pornind ventilatoarele serverului aflat jos, pe podea. Ecranul se deschise licărind şi începu să înşire drivere. Eric luă tubul mic cu gel şi se duse la Hanna. Thomas stătea lângă el, scriind pe clipboard.

— Încă niciun efect al medicamentului, dar ar trebui să înceapă să funcţioneze curând. Dar tu?

Eric deschise tubul şi dădu deoparte cu o mână părul de pe fruntea Hannei.

— Voi pune gelul. Trebuie să fie absorbit cu o jumătate de oră înainte de a începe.

— Înţeleg. Tot nu sunt mulţumit de explicaţia ta despre ce conţine mâzga aceea.

— Ştiu, dar, după cum spuneam, nu eu l-am făcut. Şi nu am putut lua

legătura cu profesorul de la Universitatea din Kyoto, care l-a creat – suntem în fusuri orare diferite. Dar ţi-am dat lista cu ingredientele versiunii anterioare şi aceea ar trebui să fie 95 la sută corectă.

— Bine, dar tocmai meduze?…

— Da, meduze. Material natural din mare. Nu poate să facă niciun rău.

Thomas aşează ecranele la locul lor, deasupra Hannei şi se strecură pe lângă Eric.

— Trebuie să duc datele la laborator. Ai numărul meu de pager, iar Pia este aici pe etaj. Mult noroc.

— Mulţumesc. Vom începe în vreo cincisprezece minute.

— Bine, vom vedea, dacă reuşesc să mă întorc. Pentru mine, cel mai important lucru este testarea Centric Novatrone-ului. Nu am nimic împotrivă cu ce faci tu, dar cred că înţelegi.

Eric zâmbi timid.

— Înţeleg.

După ce plecă doctorul, Eric începu să maseze gelul strălucitor în părul Hannei. Îşi aminti de prima dată când făcuse asta. Ea îi ceruse un masaj, râzând şi zâmbind. Voia să fie strânsă în braţe. Dar în loc să facă dragoste, o cuplase la sistem şi o infectase cu un virus mortal. Acum îşi trecea degetele peste urechea ei, peste frunte, peste întreg scalpul; apoi puse capacul tubului şi îşi şterse mâinile cu un şerveţel. Întors la tastatură, porni programul Mind Surf. Jens stătea tăcut pe unul dintre scaunele pentru vizitatori; probabil că aţipise. Zece minute mai târziu, totul era pregătit. Acum era momentul pentru cel mai important lucru – era momentul să vadă dacă Nadim o putea învinge pe Mona. Eric ştia că unitatea de calculator cu Mind Surf era infectată. Dacă încărca antivirusul pe server, programul ar fi trebuit să caute virusul Mona şi să-l şteargă. Aceasta nu era treabă uşoară, având în vedere că virusul era camuflat, suferea mutaţii tot timpul şi cu siguranţă avea câteva mecanisme de apărare pe care Eric nu le cunoştea. Scoase micul iPod şi îl cuplă la portul USB al calculatorului. Apăru pe ecran ca dispozitiv extern şi, din ce în ce mai neliniştit, găsi fişierul nepreţuit:

```
CEAIKOVSKI NO. 7 // CONCERT PENTRU NADIM
```

Ezită câteva secunde înainte să apese tasta Enter. Dacă ceva mergea prost ori dacă fişierul era corupt, orice speranţă era pierdută. Avea din nou un bilet la loterie. Atâta timp cât fişierul era acolo pe ecran, visul era viu. Se uită la Hanna; gelul strălucea ca un halou pe fruntea ei. Curând avea să-i pună casca cu senzori şi să o cupleze la Mind Surf, dar totul depindea de cum avea să funcţioneze programul de antivirus al lui

Samir. Cursorul tremura pe fişierul Ceaikovski Numărul Şapte. Era timpul să asculte postum ultima simfonie a maestrului. Apăsă tasta Enter.

Erau îmbrăcaţi în alb – bărbatul fără faţă şi fetiţa. Părul ei nu mai era încâlcit; fusese pieptănat şi adunat cu o diademă lată. Bărbatul avea mănuşi albe. Cu o mână o ţinea pe fetiţă; cu cealaltă ţinea un obiect ciudat – o baghetă în formă de con, ascuţită la un capăt şi uşor rotunjită la celălalt. Era fermecător de frumoasă, deosebită de orice văzuse vreodată. Bărbatul purta costum; fetiţa avea o rochie subţire de vară şi nişte pantofiori drăgălaşi din pânză. Era mai înaltă decât i se păruse la început. Mai mare. Ea îi zâmbea bărbatului. Când faţa netedă se aplecă deasupra ei, simţi cum se încordează. Era frumos, mai pur şi mai cinstit decât oricine altcineva. Neatins. El se îndreptă şi, în cele din urmă, puse palma între sânii ei. Încercă să se ridice, vrând să ajungă la el, dar legăturile o ţineau strâns. Era ceva ameţitor de erotic în acea atingere. Acum erau doar ea şi bărbatul fără faţă. Erau o singură fiinţă. Apoi îşi aminti de fetiţă şi se strădui să se întoarcă la ea. Presiunea de pe pieptul ei crescu. Fetiţa stătea la câţiva metri de pat, cu obrajii scăldaţi în lacrimi. Când privirile li se întâlniră, fu ca şi cum un ciocan ar fi lovit un perete de cristal. Revelaţia şi panica o cuprinseră în acelaşi timp. Încercă să ţipe, dar nu avea aer. Privea la faţa netedă a terorii. El avea de gând să apese cu mâna până trecea de coaste, plămâni şi inimă. Cutia ei toracică avea să cedeze curând. Avusese dreptate. Acesta era un templu, iar ea era întinsă pe altar. Dar nu ca o zeiţă – ci ca jertfă. Apoi, deodată, avu aer şi, odată cu el, veni ţipătul. Ascuţit şi pătrunzător. Dar nu ea era cea care ţipa. Ci fetiţa.

Dură mai puţin de cinci secunde pentru ca Nadim să găsească virusul Mona în calculator. Eric se uita la ecran. Singurul lucru de pe el era un ceas care clipea, cu acele rotindu-se. Era ciudat – acele se mişcau invers, în direcţia greşită. Deşi nu putea urmări ce făcea programul de antivirus, îşi imagină că se purta un război digital. Era un război pe viaţă şi pe moarte între virusul modificat Mona şi puternicul Nadim – o bătălie între mamă şi fiică.

În camera întunecată era linişte deplină, cu excepţia ventilatorului la care era conectată Hanna. Eric stătea ca pe ghimpi şi abia îndrăznea să respire. Programul antivirus trebuia să învingă infecţia din calculator. Dacă eşua, avea să fie imposibil să o salveze pe Hanna. După şapte minute lungi, ceasul dispăru şi, preţ de câteva secunde, ecranul rămase negru. Apoi din calculator se auzi un clinchet ascuţit şi o fereastră cu un mesaj apăru pe ecran:

Se uită surprins la cuvinte. Oare era chiar atât de simplu? Fără simfonii sau bătăi continue de tobe? Fără animaţii colorate sau artificii grafice? Cel mai temut virus de calculator din lume fusese distrus în câteva minute şi tot ce apăruse fusese un clinchet.

— De necrezut, la naiba!

Jens se întinse în scaun şi clipi, pe jumătate adormit.

— Ce e?

— Funcţionează. Antivirusul funcţionează!

Jens se ridică şi veni în spatele lui.

— Dar funcţionează şi pentru oameni? Va merge pentru Hanna?

— Habar n-am. Probabil că nu. Dar a cam venit timpul să aflăm. Dacă nu merge, va trebui să urmăm sfatul lui Thomas şi să chemăm un rabin.

Jens îşi puse mâinile mari pe umerii lui Eric şi îl masă de câteva ori.

— Frate, azi tu eşti rabinul. Hai s-o facem.

Eric dădu hotărât din cap şi se ridică în picioare.

— Ajută-mă.

Ridică cu grijă casca, asigurându-se că nu-i încurcă firele. Jens adună grămada de cabluri colorate şi le aşeză cu atenţie pe abdomenul Hannei. Apoi Eric apăsă casca pe capul ei lipicios. Preţ de o clipă, se gândi să nu se mai deranjeze cu senzorii pentru ochi, dar în cele din urmă decise că era o idee bună să aibă cât mai multe puncte de contact posibile. Coborî ochelarii negri şi strânse şuruburile pe fiecare parte. O picătură de sânge se scurse pe obrazul Hannei şi lăsă o pată pe pernă. Jens se uită la el îngrijorat.

— E totul sub control?

— Da.

Se întoarse la tastatură. Sistemul stabilea legătura cu creierul Hannei. În câteva secunde, apăru o serie de mesaje pe ecran:

```
CONEXIUNE STABILITĂ
SE PRIMESC DATELE NEURALE
PUTEREA SEMNALULUI 87 LA SUTĂ
```

Contactul nu era la fel de puternic cum fusese mai devreme, dar trebuia să fie suficient de bun. Întrebarea crucială era dacă puterea semnalului era suficientă pentru ca Nadim să înregistreze că exista o altă entitate infectată de care trebuia să se ocupe: creierul Hannei. Spera ca programul antivirus să aibă instrucţiuni să caute hard diskurile şi

serverele auxiliare – şi Eric presupuse că şi creierul Hannei avea să fie considerat un hard disk extern.

Eric îl activă pe Nadim. Ecranul clipi şi micul ceas apăru din nou. Acele se roteau în sens invers. Programul antivirus lucra la ceva şi nu putea fi vorba de devirusarea calculatorului, pentru că de el se ocupase deja. Sigur Nadim găsise altă partiţie virusată, iar aceasta nu putea fi decât una singură. Jens stătea lângă fereastră ca o statuie, cu privirea fixată pe faţa Hannei. Deodată, începu să sune o alarmă pe coridor, iar lui Eric îi trebuiră câteva secunde să înţeleagă că venea de la Hanna. Graficele de pe cele două ecrane de la capătul patului se schimbaseră. EEG sărea frenetic, dincolo de parametrii normali. EKG nu mai avea nici el cursul lent de până atunci, devenind deodată intermitent şi inegal. Jens se uită la el panicat.

— Ce mama dracu' se întâmplă? Ce am făcut?

Uşa se deschise şi Pia năvăli în cameră.

— Nu atingeţi nimic! Acum vine doctorul.

Alergă la Hanna, îi puse mâna pe frunte, apoi se uită la graficele de pe cele două monitoare.

— O, Doamne!

Făcu un pas înapoi. Eric se întoarse spre ea.

— Ce e?

— Nu am văzut niciodată aşa ceva. Are o criză.

Se aplecă şi tastă comenzi în calculatorul de lângă pat. Eric dădu nerăbdător din mâini.

— Ce se întâmplă? Ce putem face?

Pia răspunse fără să-şi ia ochii de la ecrane.

— Ia-o de mână.

Se uită la ea năucit, dar luă în mâna lui mâna catifelată a Hannei.

— Şi acum?

Pia nu răspunse. Eric se uită rugător spre Jens.

— Apuc-o de cealaltă mână.

Jens dădu din cap. Stăteau acolo, ţinând-o pe Hanna de mâini, uitându-se la zigzagul ameninţător al liniilor. Jens şoptea, mai mult pentru el însuşi:

— Ce am făcut?

Nu putea face nimic. Legăturile o ţineau strâns, iar bărbatul o apăsa atât de tare încât sternul ei avea să cedeze curând. Nu voia să moară. Voia să trăiască, să trăiască, să trăiască. Văzu bagheta conică. Era în cealaltă mână, iar bărbatul o ridică deasupra capului. Ea îşi încleştă pumnii, pregătindu-se să înfrunte durerea. Apoi apăru ea, fetiţa. Se aruncă asupra bărbatului cu o

furie nechibzuită, împingând, muşcând şi zgâriind cu unghiile. Bărbatul făcu un pas nesigur într-o parte; îşi luă mâna de pe pieptul ei. Braţele fetei sfârtecau totul în calea lor şi se roteau ca o morişcă. Bărbatul o lovi, iar fetiţa căzu pe podea. El părea uluit. Dar apoi îşi reveni, scutură capul şi reveni în faţa ei. Oare fetiţa murise? Nu, se mişca. Zăcea grămadă pe jos, dar ridică puţin capul şi se uită la Hanna. Hanna încercă să-i zâmbească. Bărbatul îi puse mâna grea pe umăr şi o apăsă în jos. Nu era nevoie să se uite la el ca să-şi dea seama ce avea de gând să facă. În schimb, privi fetiţa. Va fi bine. Sunt pregătită. Îşi dădea seama că fetiţa înţelegea. O iubea. Mai mult decât orice. Deodată, ceva se întâmplă. Pereţii, tavanul şi podeaua templului se transformau în nisip. Începu din spatele fetiţei. La început, Hanna crezu că avea o halucinaţie, provocată de panică şi de lipsa de oxigen. Dar se apropia, mişcându-se repede, dispărând în valuri în nimicul negru. Fetiţa o privea cu ochii mari. Ridică mâna şi încercă să spună ceva, dar apoi se descompuse. Dispăruse. Hanna se uită la bărbat şi, pentru o secundă, crezu că distinge trăsături pe pielea netedă. Apoi totul se transformă în nisip alb – camera, patul, bărbatul. Lumea se scufundă, iar ea se afla în cădere, prăbuşindu-se năvalnic într-un spaţiu fără stele. Din ce în ce mai repede.

Auziră paşi grăbiţi pe coridor. Thomas Wethje intră brusc pe uşă, îmbrăcat în blugi gri-închis şi o cămaşă polo bordo. Nu purta mănuşi, avea doar o mască pe faţă. Alergă spre diagramele de pe ecran şi le citi câteva secunde fără să respire înainte de a tasta comenzi, uitându-se tăcut pe şirurile de cifre. Apoi se întoarse către Pia.

— Când a început?

— Alarma a pornit acum opt minute.

Thomas se uită la Eric.

— Ai făcut tu ceva?

— S-a întâmplat la scurt timp după ce am conectat-o la Mind Surf.

Doctorul strânse pumnii şi se întoarse din nou către Pia.

— Trebuie s-o oprim. Are o criză. La fel s-a întâmplat cu Mats Hagström. De data asta acţionăm rapid. Mai administrează-i Centric Novatrone – şi Fenobarbital, dacă are nevoie. Grăbeşte-te!

Pia dădu din cap şi ieşi în fugă din cameră. Thomas vorbea fără să-şi ia ochii de la cifre. Tonul lui era plin de amărăciune.

— Cred că ar trebui să-i iei chestiile acelea de pe cap.

Eric îşi dădu seama că Hanna încă avea casca cu senzori pe cap, iar cablurile colorate se ondulau de pe umeri pe podea. Se uită la Mind Surf şi văzu că micul ceas încă mai clipea pe ecran; acele tot se mai roteau invers. Nadim încă lupta cu virusul. Se uită la Thomas.

— Vreau să-i las casca pe cap. Nu e nicio diferenţă.

Era o minciună. Nu ştia dacă nu cumva Nadim era cel care provocase criza Hannei, aşadar ar fi putut fi o decizie fatală să o ţină conectată la calculator. Thomas scutura vehement capul când Pia se întoarse cu o pungă pentru medicamente intravenoase. Se opri la patul Hannei, desfăcu repede punga veche şi o înlocui cu cea nouă. Thomas strânse din buze, încrucişă braţele şi se uită la ecrane. Liniile încă fluctuau.

— Haide!

Se aplecă mai aproape de monitoare; părea că vorbeşte cu ele.

— Haide! Rezultate – dă-mi rezultate.

Jens şi Eric se uitară unul la altul. Apoi linia frenetică a EEG-ului se potoli şi reveni la parametri normali. Imediat după aceea, şi linia electrocardiogramei reveni la normal. Eric căzu greoi pe scaunul de lângă calculatorul de pe care rula Mind Surf şi răsuflă după ce-şi ţinuse respiraţia până atunci, probabil de când pornise alarma. Jens stătea nemişcat, ţinând-o pe Hanna de mână. Era palid.

— Spune ceva, doctore. Arată mai bine? Ce se petrece?

Doctorul nu răspunse mult timp. Apoi dădu încet din cap.

— Arată mai bine. Sau, mai bine zis, la fel ca înainte.

Se întoarse la Eric.

— Am reuşit să oprim lupta cea mai aprigă.

Eric se uită la ecranul calculatorului şi clătină din cap.

— Lupta continuă.

Micul ceas clipea încă pe ecran.

Probabil leşinase. Când deschise ochii, era întinsă cu faţa în jos într-un deşert de un auriu strălucitor. Nisipul era cald şi fin ca zahărul pudră. Se ridică în capul oaselor şi privi în jur. Cerul era roşu întunecat, iar deşertul se întindea nesfârşit în toate direcţiile. Mai fusese aici. Nu-şi amintea când. Aici nu era briză, nu erau mirosuri sau sunete. Întinse încet picioarele şi se aşeză pe spate. Nisipul cald o învăluia şi o făcea somnoroasă. Privi sus la cerul roşiatic, acoperit de un strat pufos şi dens de nori. Era bine să îşi treacă degetele prin nisipul fin. Cum ajunsese aici? Ce loc era acesta? Mâna stângă dădu de ceva tare. Se sprijini într-un cot. Era un ceas vechi cu alarmă, cu vopsea neagră ciudată. Era ruginit, iar sticla era crăpată. Acele subţiri erau nemişcate, probabil trecuseră câţiva ani de când nu mai funcţiona. Ceasul îi părea cunoscut. Îl întoarse şi se uită la mecanismul plat şi şerpuit. Putea face ceasul să meargă? Tocmai când apucase cu degetele cheiţa subţire, soarele orbitor străpunse stratul roşiatic de nori. Era atât de neaşteptat, iar lumina atât de strălucitoare, încât scăpă ceasul, îşi duse mâinile la faţă şi căzu înapoi pe nisip. Soarele dispersa norii roşiatici, iar lumea era cuprinsă de strălucirea lui albă.

Eric stătea pe un scaun pentru vizitatori lângă pat, în camera obscură, iar imaginile îl copleşeau: feţe, locuri, evenimente. Totul trecuse atât de repede şi nu se relaxase nicio clipă. Nu cu adevărat. Iată-l pe Mats Hagström, zâmbind şi zvârlind mărul lui fatidic. Iată a treisprezecea întâlnire cu investitorii. Iată Promenade des Anglais la Nisa, biblioteca din Tel Aviv şi ciulinii înfloriţi din Gaza. Cumva, simţea că nimic din toate acestea nu i se întâmplaseră lui. Erau ca imaginile unui film, ceva la care fusese spectator. Se gândi la trupul lui Samir prăbuşit în nisipul ridicat de vârtejurile de vânt. Avea cineva să îl îngroape cum se cuvenea? Slabe speranţe. Putea la fel de bine să fie cadavrul lui Eric întins acolo în lumina dimineţii. Sau ar fi putut să cadă cu un glonţ în spate în aeroportul Ben Gurion. S-ar fi putut sfârşi pentru el mai devreme, dacă ar fi încercat el însuşi Mind Surf după ce Hanna intrase pe site-ul TBI. Se uită la ea. Trecuseră trei ore de când funcţiile ei vitale se stabilizaseră. O deconectase de la Mind Surf. Camera ei se scufundase în tăcere. Într-un fel, era ca şi cum aerul ar fi fost eliberat, ca după o furtună îngrozitoare.

Thomas Wethje intră, împreună cu alţi doi doctori. Rămaseră lângă pat un moment, şoptind. Cineva dădu din cap şi zâmbi. Când se pregăteau să plece, Thomas îi strânse umărul.

— Se pare că Centric Novatrone funcţionează. Este surprinzător cât de mult s-a îmbunătăţit starea ei în doar câteva ore.

— Ce înseamnă asta?

— E prea devreme să ne dăm seama, dar a dovedit că este puternică. Acum, antiretroviralul o va ajuta să lupte cu virusul.

— Sună extraordinar.

— Aşa e. Dar – şi acesta este un „dar“ important – după atâtea zile de comă, după toate suişurile şi coborâşurile prin care a trecut, ar putea fi ceva sechele – inima, creierul sau afecţiuni nervoase. Nu o spun ca să te descurajez, dar e treaba mea să fiu puţin pesimist. Sau mai bine zis „realist“.

Văzu că Eric era îngrijorat, aşa că se grăbi să adauge:

— Dar, cum spuneam, lucrurile par să meargă în direcţia cea bună.

— Şi acum ce facem?

Thomas se uită la silueta Hannei întinsă în dreptul ferestrei. Apoi deschise uşa de la coridor.

— Aşteptăm.

Uşa se închise încet în urma lui. Eric rămase pe scaun, cu ochii în podea. Starea Hannei se îmbunătăţea, iar Thomas era convins că era datorită medicamentului antiretroviral. Poate că avea dreptate. Ori poate

era datorită lui Nadim. Oricum ar fi fost, lucrurile se îndreptau în direcţia cea bună. Dar era posibil să fi fost afectată. Se ridică neliniştit şi merse la masa cu calculatorul, unde deconectă iPodul. Avea nevoie de puţină muzică să îşi calmeze nervii; se întoarse pe scaun şi începu să deruleze fişierele cu muzică. Îşi dorea să aibă adevărata simfonie a şaptea de Ceaikovski să o asculte – dacă exista măcar. I-ar fi plăcut să ştie dacă era veselă sau melancolică. Având în vedere cum se simţise Ceaikovski spre sfârşitul vieţii, era uşor de ghicit că trebuia să fie într-o gamă minoră. Eric ieşi din categoria muzică şi intră în meniul principal pentru a retrăi sentimentul extraordinar pe care îl avusese când descoperise prima dată programul de antivirus. Derulă în jos până la categoria „Pentru Eric“ şi o deschise. Era goală. Se uită mai de aproape la micul ecran. Nimic. Simfonia a şaptea de Ceaikovski dispăruse. Nadim dispăruse. Cum era posibil? Se ridică, se duse la calculator şi porni serverele. În timp ce aştepta activarea sistemului, se uită din nou la iPod. Se pare că Nadim se ştersese singur după ce fusese folosit. Spera că este tot în calculator. Programul era nepreţuit pentru Israel, pentru întreaga lume. Nadim putea resuscita sutele de mii de calculatoare infectate de pe glob, care acum erau inutile. Imaginea de fundal apăru, iar Eric se uită fără niciun rezultat după Nadim. Calculatorul căută câteva secunde apoi arătă rezultatul – rezultat la care se aştepta înainte de a porni căutarea:

```
NADIM NU A FOST GĂSIT
```

Rămase nemişcat, cu ambele mâini pe tastatură şi îşi adună gândurile. Samir Mustaf îşi dorise să îl ajute să o salveze pe Hanna. Dar se asigurase şi că nu va putea să distribuie antivirusul sau că îl va folosi la altceva. Versiunea de antivirus pe care o primise avea instrucţiuni să se şteargă singură după un anumit timp ori după o serie anume de evenimente. Programul a putut fi transferat în calculatorul lui principal şi de acolo mai departe – în acest caz, către Hanna. Eric se cutremură când se gândi ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi încercat programul de antivirus pe un al doilea calculator înainte de a o conecta pe Hanna. Sau dacă i-ar fi dat o copie lui Paul Clinton.

Se uită la cuvintele care clipeau pe ecran. Lumea trebuia să se descurce fără Nadim şi Simfonia a şaptea de Ceaikovski. Fără un antivirus funcţional, era o sarcină lentă şi dificilă să refacă toate sistemele infectate. Probabil că datele şi programele afectate trebuiau şterse şi rescrise. Costurile aveau să fie de neconceput. Clătină din cap resemnat, aduse scaunul de lângă uşă şi se aşeză cât mai aproape de pat. Antivirusul dispăruse. Acum exista numai în corpul Hannei. Poate că

erau amândoi acolo, Nadim şi Mona. Sau poate că unul din ei fusese deja distrus şi rămăsese numai învingătorul. Cine era mai puternic? Mama sau fiica? Nu primise nicio confirmare că virusul fusese distrus. Micul ceas dispăruse, înlocuit de un ecran gol. Era imposibil de aflat dacă operaţiunea avusese succes.

Camera era liniştită şi părea aproape supranatural de ruptă de lumea din afară. Era ca şi cum el şi Hanna ar fi fost ultimii oameni de pe pământ, singuri într-un cub alb. Îşi trecu mâinile prin păr şi se uită la ecranele negre. Aparatul de respirat fusese închis; Hanna putea respira singură. Ascultă răsuflarea ei liniştită, tăcută şi regulată, ca valurile îndepărtate ale oceanului. Visase întotdeauna să locuiască pe malul mării. Se gândi la casa lor din Dalarö. Nu fuseseră acolo deloc vara aceasta. Nu îşi dorea nimic mai mult decât să fie acolo cu ea – să stea întins pe doc, lângă trupul ei, ascultând marea.

Eric stătu pe scaun toată noaptea, uitându-se la ea şi visând că se va trezi, imaginându-şi că, în cele din urmă, o va vedea deschizând ochii. Cum avea să se simtă? Ce îi va spune? Până la urmă, se întâmplă invers. Eric adormi pe la patru şi jumătate şi dormi dus o oră şi jumătate. Când îşi reveni, pe jumătate ameţit de somn, tot corpul îl durea din cauza poziţiei inconfortabile – iar ea se uita la el. Încercă să se concentreze, convins că încă dormea. Capul ei era transpirat şi se afundase în pernă; părul era întins peste umeri şi piept, curgând ca o mare aurie în jurul feţei palide. Rămase încremenit, ca şi cum dacă s-ar fi mişcat brusc ar fi făcut-o să fugă. După câteva secunde lungi, şopti încetişor singurul lucru pe care îl putea spune:

— Îmi pare rău.

Lacrimile îl gâtuiră.

— Îmi pare rău pentru tot.

Ea se uită la el, urmărindu-l cu privirea când Eric se ridică, îşi scoase masca, se aplecă şi o sărută cu grijă – pe frunte, pe pleoape, la baza nasului. Totul era atât de familiar, de neprimejdios. Înainte de a-i săruta buzele, învăluit în răsuflarea ei uşoară, îi şopti:

— Bine ai venit înapoi, iubita mea.

Ierusalim, Israel

În toamnă, producătorul de biciclete Bianchi ieşea pe piaţă cu un cadru complet nou. Citise despre asta în revista *Bicycling* – un cadru mai uşor, dar şi mai rigid decât cel pe care îl avea acum. Scrisese celor din firmă, încercând să comande unul nou, dar firma încă nu se hotărâse asupra preţului şi datei de livrare. Nu îl interesa preţul. Cheltuise deja patru sute de mii de shekeli pentru această pasiune. Dar, până la urmă, era singura extravaganţă pe care şi-o permitea; în oricare altă privinţă, era un ascet.

Pe măsură ce pedala, inhala mirosuri unul după altul. Umiditatea din aer le intensifica nuanţele, iar el trecea prin băltoacele care se formaseră în gropile din asfalt. La ora asta a dimineţii nu era trafic, aşa că putea folosi toată şoseaua, luând curbele brusc şi păstrând ritmul. Muşchii coapselor lucrau din greu, iar el stătea mai mult ridicat decât jos pe şa. Prima jumătate a drumului era în urcuş, uneori foarte abrupt. Făcu la început exerciţii cardio intense, forţându-şi corpul până la limită. Apoi drumul începu să coboare, iar concentrarea şi tehnica deveniră cruciale.

Sinon se gândea la tot ce se întâmplase în ultimele săptămâni. Mossadul se infiltrase în grup şi adusese cu el un grup operativ.

Acum toţi erau morţi – Ahmad Waizy, Samir Mustaf, Mohammad Murid, dar şi palestinienii pe care îi împrumutase de la Hamas, amândoi cu antrenamente speciale făcute în Iran. Ben Shavit era lăudat ca un erou naţional. Era un eşec istoric pentru Hezbollah. Dacă ar mai fi avut măcar o zi, Ben ar fi semnat acordul. Dar nu avea sens să se mai gândească la asta. Allah avusese alte planuri. Trecu pe lângă un om care alerga, gâfâind şi luptându-se să urce pe Muntele Măslinilor.

Se gândi la propria lui situaţie. Nimeni nu îl demascase încă. Adevăratul lui rol era de neconceput pentru ei. Nu îi venea să creadă. Imaginează-ţi – dacă lumea ar fi ştiut că Mossadul cel sărbătorit scăpase din vedere un duşman care fusese sub nasul lor tot timpul. Care era cel mai bun mod de a se folosi de poziţia lui valoroasă? Încă mai putea provoca mari daune duşmanului. Evident, era periculos să fie prea încrezător; mai devreme sau mai târziu, aveau să îl descopere. Putea

pleca din ţară mâine. Cu tot ceea ce făcuse, îşi asigurase deja un loc în Paradis. Dar era soldat; trebuia să se folosească de această ocazie unică.

Se uită la ceas. Se părea că avea să termine prima etapă într-un timp record. Se forţă mai tare. Probabil că lucru cel mai bun pe care-l avea de făcut era să-i taie gâtul lui Ben – în propria lui casă, chiar sub ochii familiei lui. Ce titluri de primă pagină ar urma! Ce răzbunare măreaţă pentru acel fiasco din Gaza! Ajunse în vârful dealului şi nu se obosi să se oprească, nu acum când făcea un timp atât de bun. Drumul începea să coboare, devenind din ce în ce mai abrupt. Se aplecă pe ghidon, astfel încât să coboare cu viteza unui proiectil. Se gândi la Rachel Papo. Supravieţuise. Acesta fusese un noroc neaşteptat. Acum avea să fie mai atentă şi aveau să mărească paza din jurul ei. Dar mai avea un atu: adresa la care locuia sora ei retardată. Ar fi uşor să meargă acolo şi să o prindă. Ideea îl încântă. Va filma tot ce îi va face şi-i va trimite filmarea lui Rachel.

Se aplecă mai tare deasupra cadrului. Vântul îi şuiera pe la urechi şi-l făcea să lăcrimeze şi, din pricina vitezei, lacrimile se prelingeau pe obraji înapoi şi în lateral. Când mergea aplecat la viteze mari, devenea una cu bicicleta, iar mintea i se elibera de toate gândurile. Reuşi să păstreze viteza aproape şapte kilometri; în cele din urmă, intră pe strada care îl ducea acasă. Drumul era pustiu, iar el schimbă vitezele şi pedală cu ultimul dram de energie, apelând la tot ce ştia pentru a se asigura că stabileşte un nou record personal. După doi kilometri, coborî de pe bicicletă în spatele uriaşei sale case şi se uită la ceas, plin de nerăbdare. Era incredibil: cu patru minute mai puţin decât recordul anterior. Era slăbit, dar fericit. Acesta era un semn – un semn că era mai puternic ca niciodată, că îl avea pe Allah de partea lui şi că totul era posibil.

Sprijini bicicleta de perete, îşi scoase casca, îşi întinse încheieturile dureroase şi merse către partea din faţă a casei. Era însetat şi epuizat. Niciuna dintre ferestre nu părea deschisă; familia lui încă dormea. Dacă avea noroc, putea să se bage înapoi în pat lângă soţia lui şi să doarmă încă jumătate de oră până la micul dejun. Chiar atunci, în timp ce dădea colţul casei, văzu o fată pe capota maşinii. Clipi pentru a vedea mai bine în lumina strălucitoare a soarelui. Era una dintre prietenele fiicei lui? Stătea acolo aşteptând să plece împreună la şcoală? Dar de ce să fie aici atât de devreme? Şi aşezată pe maşina lui? Purta un trening şi pantofi sport negri. Se enervă şi grăbi pasul. Când ajunse la câţiva metri de maşină şi fata întoarse capul, îşi dădu seama ce greşeală făcuse. Se opri şi lăsă casca să îi cadă din mână, prea obosit ca să îi vină vreun gând raţional. Ştia că nu putea face nimic – nu în situaţia asta, nu cu persoana aceasta. Rachel Papo îi zâmbi.

— Bună dimineaţa, domnule Katz, spuse ea.

EPILOG

01001101 01001111 01001110
01000001

Stockholm, Suedia

Cabana lor fără zorzoane era înghesuită între casele elegante, enorme, în stilul New England şi palatele de sticlă proiectate de arhitecţi. Căsuţa lor, zugrăvită în roşu stacojiu, nu era pregătită de iarnă şi nici modernizată. Dependinţele şi pompele de apă erau rare în Dalarö. Poate trebuia să bage ceva bani să facă îmbunătăţiri; poate nu. Le plăcea totul aşa cum era. Aici se certaseră, râseseră, plânseseră şi făcuseră dragoste veri la rând. Până şi barca lor era neobişnuită pentru insula asta. În timp ce toată lumea avea iahturi mari, jet-skiuri şi bărci pneumatice cu carcasă rigidă, ei aveau o barcă veche cu vâsle, cu motor Husqvarna verde-gri în doi timpi. Eric nu îşi mai amintea când pornise ultima dată; acum, barca plutea încet lângă baliză. Vinul pe care îl băuse îi încălzea trupul. O briză uşoară bătea de pe Jungfrufjärden[81]81 Fiord în golful Stockholmului (n. red.). Plouase şi aerul era proaspăt şi umed. Scândurile de sub spatele lui gol erau alunecoase din cauza algelor. Nu îşi putea da seama dacă era dimineaţa devreme sau noaptea târziu. Nu conta.

Ea îşi împleti degetele cu ale lui şi şopti abia perceptibil:

— Vreau să avem un copil.

El îi sărută părul ud şi o îmbrăţişă strâns. În acest moment, în acea clipită, fericirea lui era mai mare decât simţise vreodată. Era un sentiment de pace, siguranţă şi de viitor minunat. Ea îşi sprijini faţa de pieptul lui.

— Numele ei va fi Mona.

Eric râse.

— Şi dacă va fi băiat?

Ea se întoarse spre golf, ezitând să răspundă, ca şi cum asculta ceva în interiorul ei.

— Băiat?

Orizontul era învăluit de ceaţă şi încă mai ploua peste Rögrund. Ea îi dădu drumul şi se întoarse pe spate.

— Nu va fi băiat.

Doctorul Thomas Wethje clipi iritat de luminile puternice din tavan. Avea o migrenă cumplită şi se simţea obosit. În faţa lui se aflau toate documentele, transcrierile, notele şi istoricul cazurilor Mats Hagström şi Hanna Söderqvist. Muncea de dimineaţă devreme şi ar fi trebuit să plece demult acasă. Dar nu putea să se desprindă de aceste cazuri stranii care îl ţinuseră ocupat practic în întregime, în ultima vreme. De douăzeci de ani de când era doctor, nu văzuse niciodată ceva asemănător. Desigur, corpul uman era şi rămânea un miracol şi, aşa cum oamenii încă mai descopereau noi specii de animale şi plante, era un număr infinit de lucruri despre corpul omenesc care trebuiau încă descoperite. Existau anumite tipare genetice, o logică a biologiei care influenţa şi guverna sistemele, cam în acelaşi fel – legi de bază ale medicinei care ajutau la decifrarea noii ordini a evenimentelor. Dar cazurile lui Mats Hagström şi al Hannei Söderqvist erau total diferite. De fiecare dată când credea că a găsit logica bolii lor, condiţiile se schimbau. De câte ori era pregătit să dea un diagnostic, chiar şi cu multă nesiguranţă, apăreau noi simptome care îi făceau teoriile praf.

Se consultase cu un număr de experţi din Suedia şi din străinătate, primind sute de articole, sugestii şi recomandări drept răspuns. Dar nimic nu îl ajutase să ajungă la o concluzie satisfăcătoare. După un număr mare de teste şi analize, ştia că avea de-a face cu un virus asemănător cu coronavirusul care producea SARS – pneumonia acută, contagioasă care provocase epidemii în Asia, Canada şi în Orientul Mijlociu. Avea formă sferică, cu diametru de nouăzeci de nanometri. Ca şi SARS, avea ţepi care ţâşneau prin membrana de protecţie şi îl făcea să arate ca o coroană la microscopul electronic. Laboratorul din Huddinge reuşise să descrie o capsulă interioară care conţinea proteine foarte complexe ale virusului. Mai mult, ca şi în cazul virusului HIV, acesta avea capacitatea de a păcăli sistemul imunitar al organismului. Noul virus fusese numit NVTC, adică „Noul virus de tip corona.“

După toate încercările lor, folosind metode de tratament convenţionale şi neconvenţionale, Centric Novatrone reuşise, în cele din urmă, să învingă virusul NVTC în Hanna Söderqvist. Funcţionase incredibil de repede şi fără efecte secundare vizibile. Ceea ce complica şi mai mult lucrurile era faptul că testele efectuate la câteva ore după ce Hanna părăsise spitalul nu arătaseră nicio reacţie între NVTC şi Centric Novatrone. Medicamentul avusese efect numai în corpul ei şi nu putuseră recrea aceleaşi rezultate în laborator. Toate datele se băteau cap în cap. Putuseră identifica anumite asemănări într-o analiză comparativă pentru Mats Hagström şi Hanna Söderqvist şi nu încăpea nicio îndoială că fuseseră amândoi atacaţi de NVTC, dar, în acelaşi timp, virusul părea să

aibă o natură unică în fiecare gazdă.

Ceea ce îl îngrijora pe Thomas era faptul că descoperiseră, mai mult din întâmplare, că era posibil să mai fie două cazuri de îmbolnăvire. Una era o femeie care fusese internată în Spitalul Huddinge cu două zile înainte şi care avea simptome asemănătoare; după cum s-a aflat, lucrase la banca Hannei. Celălalt era un şofer de ambulanţă care avea simptome similare cu NVTC. El îl adusese pe Mats Hagström la spital. Încercaseră să îl trateze cu Centric Novatrone la Spitalul Söder, dar până acum nu avea niciun efect.

Poate nu era NVTC. Testele nu aveau să fie gata decât a doua zi după-amiază. Şi tot nu ştiau cum se transmisese virusul. Aşadar, ce trebuia să scrie în raport? Cum putea rezuma totul? Până în prezent, fuseseră de fapt doar două cazuri definite şi stabilite ca fiind infecţie virală. Celelalte două cazuri, s-ar putea dovedi, pot fi cu totul altceva. Dacă aşa era, NVTC era doar o anomalie biologică – ceva ce nu avea să se mai repete. Thomas îşi dorea cu fervoare să se întâmple aşa. Altfel, însemna că aşteptaseră prea mult pentru a o muta pe Hanna Söderqvist într-o secţie de izolare. Nu reuşise să obţină permisiunea de a o muta decât după moartea lui Mats Hagström. Deja, la. acea vreme, un număr mare de doctori şi de asistente intraseră în contact cu ea.

Luă o gură de apă. Pia, asistenta, deschise uşa de la birou şi se aşeză pe scaun lângă el.

— Cum merge?

— Nu prea bine. Nu ştiu ce să scriu.

Ea zâmbi timid.

— Poate e mai bine să aşteptaţi până mâine, când veţi fi mai odihnit.

Se lăsă pe spătar şi îşi scoase ochelarii.

— Dar tu? Cât mai ai de gând să rămâi?

Ea clătină din cap.

— Mă gândisem să rămân până la tura de dimineaţă de la şase, dar chiar nu cred că voi reuşi. Nu am dormit prea bine.

Thomas îşi adună documentele şi le puse într-un dosar verde.

— Ai băut prea multă cafea?

— Nu, nu e asta. Eu…

Apoi tăcu.

— Ce e?

— Am avut coşmaruri. Coşmaruri îngrozitoare care mă trezesc din somn.

Thomas deschise dulapul cu dosare şi puse dosarul verde înăuntru.

— Ce fel de coşmaruri?

— Nu îmi amintesc tot, dar erau înfricoşătoare. Erau despre

apocalipsă, despre sfârşitul lumii. Era un ceas cu alarmă. Nu ştiu de ce am reţinut asta. Era un ceas cu alarmă, vechi şi ruginit, şi o fetiţă – o fetiţă murdară, cu pielea închisă la culoare şi păr cârlionţat.

Thomas o privi în ochi. Ea râse. Era un râs nervos, de parcă s-ar fi ruşinat că i-a povestit visul. Apoi îşi drese glasul.

— Ei bine, ce părere are doctorul despre asta?

Thomas nu răspunse. Nu ştia ce să spună. În ultimele nopţi, o întâlnise şi el pe fetiţa cu păr cârlionţat.

Dincolo de ferestrele spitalului Karolinska, soarele de dimineaţă transforma ploaia de peste noapte în aburi. Picurii de apă se întorceau de unde veniseră. Maşinile de gunoi duduiau dincolo de uşile închise şi se simţea în spital un miros slab de pâine coaptă, probabil de la Brutăria Kungsholmens. Briza sufla peste remorca unui camion neacoperit venit de la Norrtull, ridicând praful alb de construcţii care se aşternea într-un strat subţire pe parbrizele maşinilor parcate la Haga Forum. Solnavägen se umplea de oameni care se grăbeau la serviciu, la grădiniţe şi la şcoli. Oraşul Stockholm se trezea la viaţă într-o nouă şi caldă zi de vară târzie.

Nimic nu se răspândeşte ca un virus de calculator.

„Floarea este cenuşie acum, iar petalele-s uscate,
dar mâine, în rouă, va-nflori din nou.“
Abraham Sutzkever